

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

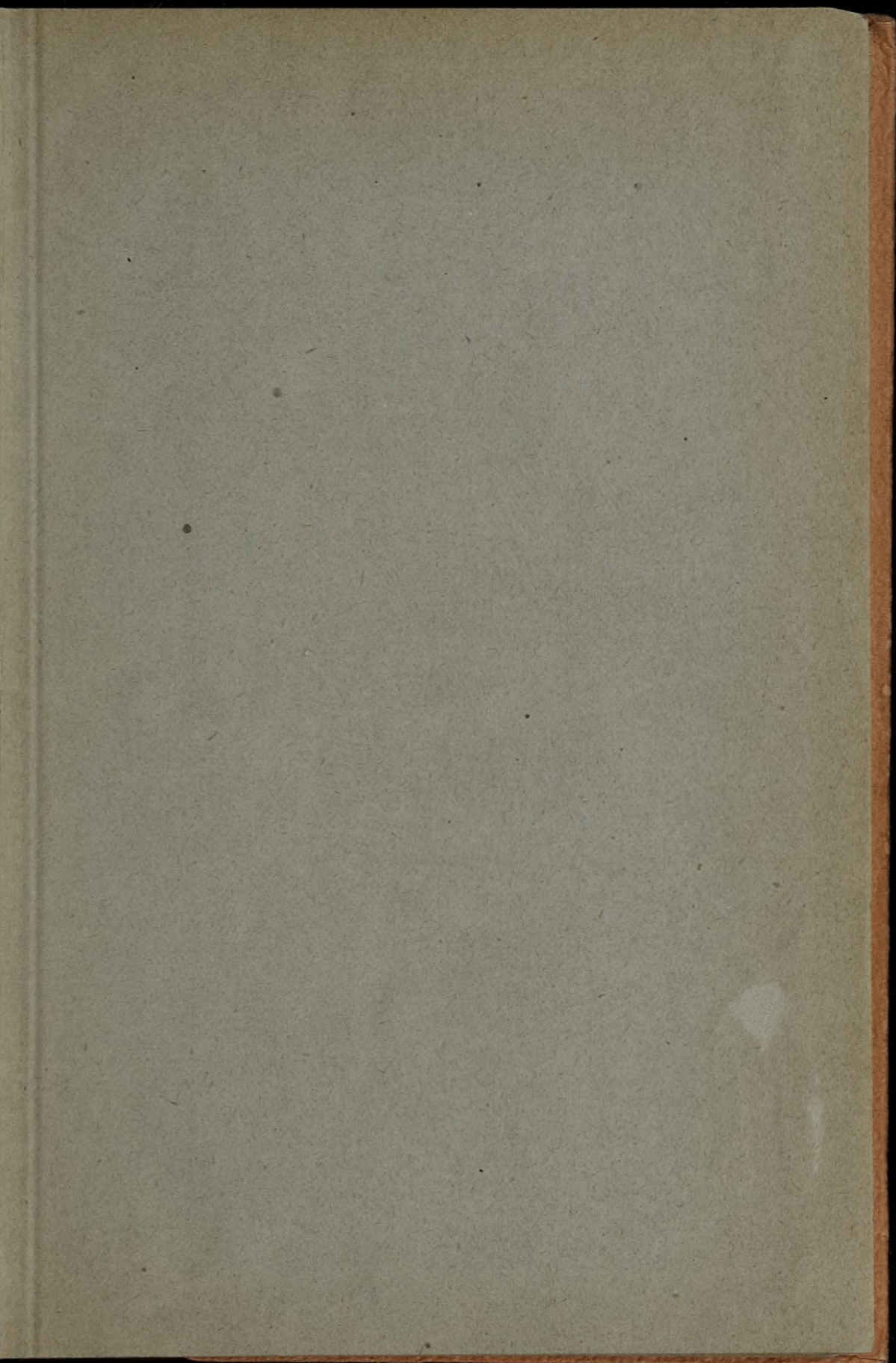

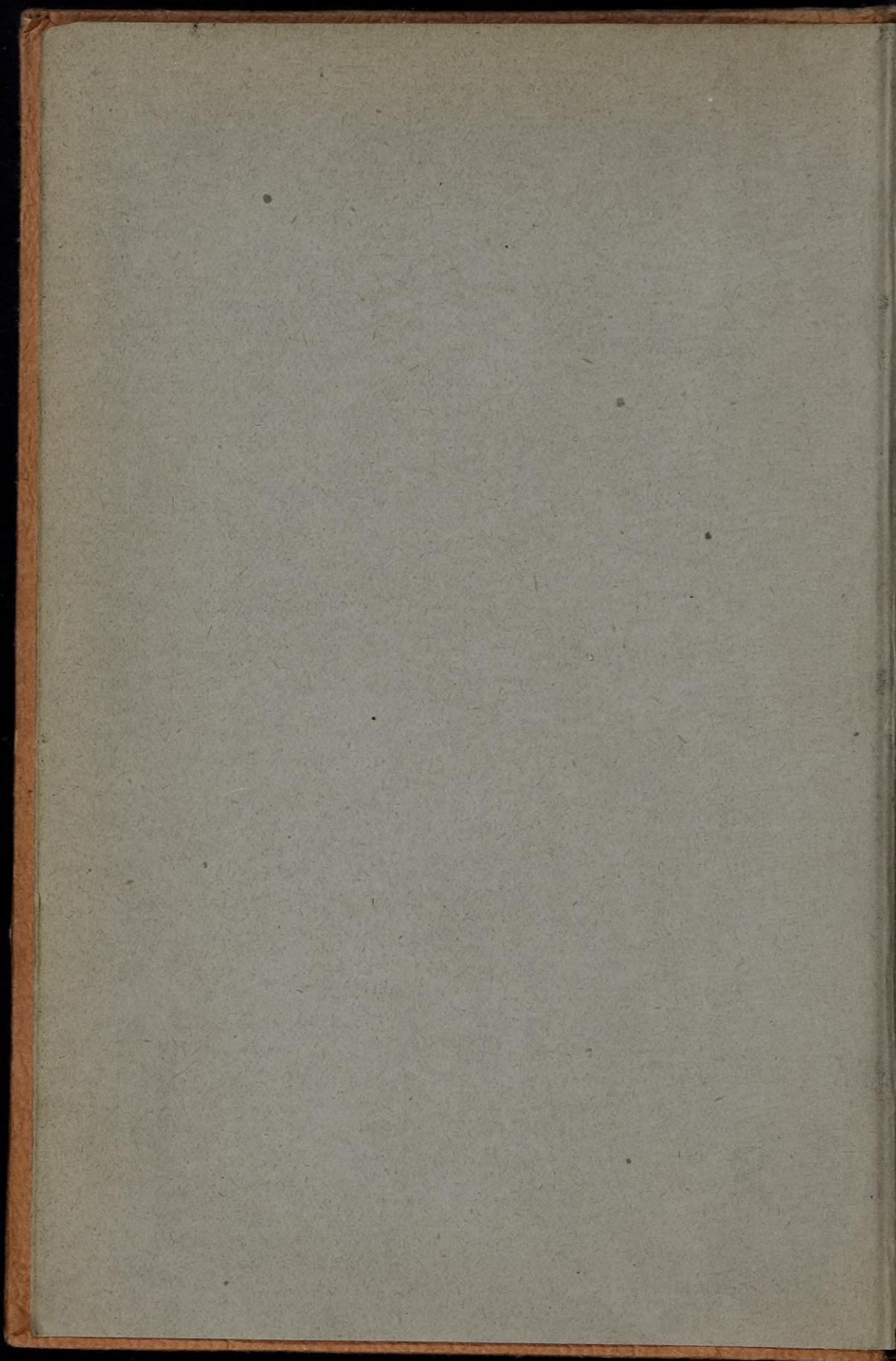
LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

Vitt.
Sv.

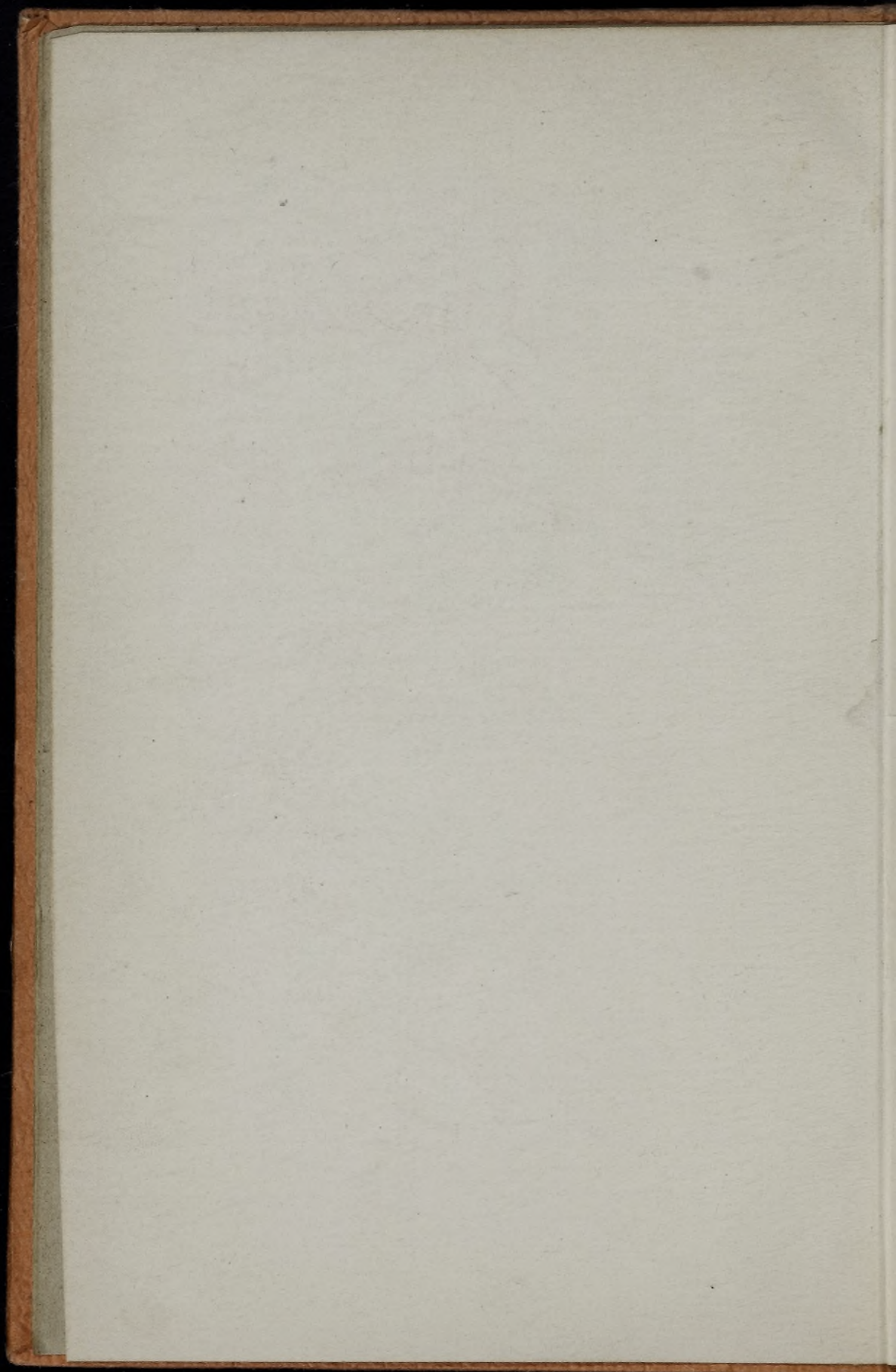
EN SVENSK ÄRLINGS ÄFVENTYR

af
Leijonsköld Oxenstierna.

J. J. R. V.

Conrad Forsslow 97

EN SVENSK ÄDLINGS ÄFVENTYR.

BERÄTTELSE

AF

LEIJONSKÖLD OXENSTIERNA,

Förf. till »Konungens kapare», »Ett Lejon till sjös», m. fl.

STOCKHOLM.
ALBERT BONNIERS FÖRLAG.

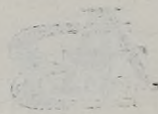
EN SVENSK ÄDLINGS

ÄFVENTYR.

AV

LEONSKÖLD OXENSTIERNA.

Med ett förord af den författaren.

STOCKHOLM.

ALB. BONNIERS BOKTRYCKERI 1897.

Innehåll:

1. Mitt nya hem i Göteborg	1.
2. Ett kamratdop. I kurran.	6.
3. Fröknarna von H. En äfventyrlig utfärd	13.
4. Två konstiga spekulanter. Åter i batalj.	19.
5. Testamentet. En kula i guld.	25.
6. Till utlandet.	29.
7. Dolkkäppen. En nattlig strid	33.
8. En lysande fest. Gendarmkaptenen.	40.
9. Polisministern. Fångens berättelse	48.
10. Advokaten. Hos magnetisören.	54.
11. Ett attentat mot kejsar Napoleon	60.
12. Den grekiske fursten.	66.
13. En audiens hos kejsaren. I spelhuset	71.
14. Kronprinsens brud	80.
15. Lyckans sol slocknar.	87.
16. Hos konungen af * *. I Venedig.	96.
17. Cirkusgossens syster	103.
18. "De flygande indianerna." Markisens död	112.
19. Sirenen. Ett féslott. Giftet.	122.
20. Amiralens landskepp. Åter sirenen.	133.
21. Mörderska! "Luftens drottning."	148.
22. Järnringen. Giftets offer.	162.
23. Den gamle hinduen. — I tigerhålan.	180.
24. Mysterierna i det underjordiska palatset	195.
25. En djäfvulsk konfekt och ett farligt bref	213.
26. "Coelia, luftens drottning." Ett nytt mordförsök.	229.

27.	Öfverfallet på diligensen.	244.
28.	Striden med falskmyntarne. Det är hon!	259.
29.	Demonen fångad. Förföljelsen.	275.
30.	En förtviflad kamp. Rättegången.	295.
31.	Dömd och lynchad. Sirenens hufvud och hjärta.	315.
32.	En vålnad ur grafven	331.
33.	Ett återseende.	348.
34.	En förtviflad fader. En ängel. Slut.	356.

FÖRSTA KAPITLET.

Mitt nya hem i Göteborg.

Om hur jag föddes hit till världen
och huru jag begynte färden
och blef en femton, sexton år,
det kan ju vara just detsamma —
Min fader dog och äfven mamma...
Nu till berättelsen jag går.

Så där ja! Nu äro vi öfver det värsta, och det gick ju raskt nog. Då jag skall berätta en del af min lefnad, så hade det ju varit lika obehagligt för mig som för eder, mina gunstbenägna läsare och läsarinor, att omtala, huru jag skrek, när jag fick mina första tänder och dito dito när jag fick min första stut i skolan o. s. v.

Allt nog, mina föräldrar hade lämnat någon förmögenhet efter sig, och min farbror, som blef min förmyndare, kom och hämtade mig från den stad, där jag haft mitt hem.

Sedan han gjort begrafning, bouppteckning och auktion efter mina föräldrar, tog han mig med sig på ångbåten och tre timmar därefter voro vi i staden Göteborg, där min farbror bodde och hade en storartad grosshandel.

Min farbror var och ansåg sig äfven själf för en mycket betydande man inom det samhälle han till-

hörde. Det var en besynnerlig karakter, denne min förmyndare. Han var högfärdig öfver att hafva kommit sig upp och dock vänlig och nedlåtande mot dem, som ej ägde så mycket af denna världens goda. Egennyttig och slug, hjälpte han dock stundom många utan beräkning. Hvad han var mest, det var despot, och ett enda svar, en enda motsägelse kunde göra honom ursinnig; han behärskade sig dock oftast, men tvärt afsked var för hans folk eller någon af honom beroende genast följden.

Jag själf var vid denna tid af en tämligen satt växt, frisk och rörlig samt mycket stark för min ålder. Mina betyg från skolan i språk och matematik voro utmärkta och i öfriga ämnen goda, likaså för flit; men då jag olofvandes varit borta från skolan väl mycket, var betyget i uppförande skralt, oaktadt jag ej egentligen begått några andra fel.

För öfrigt tror jag, att jag ej var olik min farbror till karakteren.

Då vi kommit till mitt nya hem, fick jag ett eget rum på nedre botten med utsikt åt trädgården. Rummet var mycket trefligt och till och med prydligt, men *en* sak var dock obehaglig — fönstret var försedt med ett starkt järngaller.

Jag insåg dock snart, att detta ej var för dem som voro inom husets murar, utan för dem, som nattetid med mindre goda afsikter ville komma in, ty hela bottenvåningens fönster voro på samma vis förgallrade.

När jag hade gjort mig i ordning efter resan, visade en jungfru mig vägen uppför en hög stentrappa med nötta steg till en stor sal, på hvars mörka väggar syntes några stora taflor och lampetter. Kring väggarna stod en ekmöbel, och i hvardera hörnet åt korridoren var en stor öppen spis. I den ena stod en järnkamin och i den andra lågo två sfinxer af järn att därpå lägga veden.

Då jag kom in, sade farbror, som satt vid ändan af ett långt matbord:

»Där är din faster, min gosse, och där dina kusiner.»

Frun i huset var en medelstor, fetlagd kvinna, som mycket vänligt skakade min hand och bad mig vara välkommen. En ung vacker flicka, ungefär fjorton år gammal, neg blygt vid hennes sida.

Då jag vände mig åt sidan, såg jag en smärt, lång ung herre af nitton års ålder, hvilken helt främmande bockade sig samt med ett besynnerligt leende betraktade mig genom en pincenez. Han tycktes ej vara angelägen om att räcka mig handen, hvarför jag, då jag gått ett par steg mot honom, stannade och vände mig till farbror, som sade:

»Kom nu och sätt dig, så få vi oss en kopp te.»

Under måltiden talade min faster om mina föräldrar och beklagade, att de så hastigt blifvit borttryckta från mig. Då hon såg att samtalet uppväckte sorgsna minnen hos mig, skyndade hon genast att öfvergå till andra ämnen och snart var måltiden slut.

En tjänare kom in, tog en af de massiva ljustakarne från bordet och öppnade ett par dörrar till vänster, hvilka ledde in i en stor elegant salong, där en lampa brann på ett bord.

Min kusin Arthur aflägsnade sig snart, och jag tog äfven god natt, i det jag gick först till farbror och sedan till damerna, tog hvar och en af dem i hand och önskade dem god natt samt att de måtte sofva godt.

Kusin Emelie brast till min förvåning nu i skratt, och då jag såg, att det var åt mig, rodnade jag och blef förlägen. Den vackra flickan skrattade ännu mera, men upphörde genast därmed, då fadern sade:

»Emelie!»

Då jag kommit ut i förstugan, stod Arthur där och frågade:

»Vill du komma in till mig och röka en cigarr, innan vi lägga oss?»

»Tack så mycket, [men jag röker inte,» svarade jag.

»Så kom ändå,» sade han och gick före.

Vid husets slut vek korridoren af till vänster, där en flygel inåt trädgården i vinkel sammanhängde med stora byggnaden. Arthur öppnade en dörr och vi gingo in.

Här bebodde han två prydliga rum. Mjuka mattor och en mängd småsaker, hästar af brons och gips, riddare och oklädda kvinnostatyer af dito och terracotta, ridspön, piskor, käppar och allt möjligt, så föreföll det mig, fanns i dessa dyrbart möblerade rum.

På ett litet bord stod en liten kristallflaska med en klar vätska uti och två glas.

Arthur satte sig ned och tände en cigarr, sägande:

»Sitt ned och drick ett glas punsch, så få vi under tiden språkas vid.»

»Nej tack, dricker aldrig punsch,» svarade jag i det jag satte mig i en emma, uti hvilken jag sjönk ned så, att jag trodde, att jag aldrig skulle komma upp därur.

»Hvad? Dricker du inte punsch? Det bör du lära dig, ty det smakar rätt godt,» sade min kusin och hällde i glasen. »Se där, smaka på! Du kommer att tycka om det, blott du har druckit det några gånger. Ser du, alla bättre karlar dricka punsch, och du, som har den lyckan att vara baron, bör naturligtvis äfven kunna det. Skål, min baron!»

»Tack!» sade jag skrattande. »Men vet du, Arthur, att jag har ej mycket reda på det där. Pappa var baron, och när han dog, skulle väl din far, som är mycket äldre än jag, blifvit det.»

»Det hörs, min vän, att du läst mera franska och engelska än heraldik. Ser du, far din var äldre än min far, och titeln öfvergår till hans äldsta manliga arfvinge, och det är odisputabelt du. Du får ej sitta på riddarhuset eller där föra talan förr än du fyllt tjuguet år — men friherre är du, det är säkert, under det far min endast är simpel adelsman och jag — ja, när far min dör, så blir jag det. Skulle du vilja vara så elegant och göra detsamma, så är det jag som blir friherre — men gubben far hoppas jag är seglifvad, och du ämnar väl ej göra mig den tjänsten på länge?»

»Nej tack, kusin, men titeln skulle du gärna få ha, om jag kunde gifva dig den. Men säg mig — kan man ej vara en bra karl, om man ej dricker punsch?» frågade jag.

»Knappt nog, ty om du inte gör det, så komma många att skratta åt dig.»

»Det skulle jag råda dem att låta bli, åtminstone om de äro manfolk,» sade jag rodnande, då jag i det samma kom ihåg min kusin Emelies klingande skratt strax förut.

»Å hå, min stolte kusin, hvad skulle du då göra?»

»Klå dem!» svarade jag helt lugnt.

»Ser man på baral?» sade Arthur skrattande. »Men om det nu vore en större yngling än du?»

»Så finge han stryk för att han hånade mig. Rådde han på mig, så fick jag stryk, men jag hade dock visat honom, att jag ej var en mes, som han kunde handtera hur han ville.»

»Bra, min gosse!» ropade Arthur. »Se nu inte ond ut på mig, jag skrattar ju inte åt dig, men du skall själf finna, att dina idéer anses för löjliga, och att du sannerligen ej kommer långt med dem. Smaka nu på punschen och tala om för mig, hvad du ämnar bli. Vill du bli affärsman, som min far naturligtvis anser för det förnämsta af allt, så finns här handelsinstitut. Skulle du vilja gå en annan bana, så är det bäst att du tar studentexamen först. Har du tänkt på hvad du vill bli?»

»Jag skulle vilja bli ingeniör,» sade jag.

»Såal!» sade Arthur. »Du vet väl att det är en ganska svår examen att aflägga?»

»Jag har hört det, men det skulle väl kunna gå för sig. Språk kan jag någorlunda och aritmetik har jag lust för.»

»Kan du språk?» frågade Arthur försmädligt.

Han började nu att samtala med mig på mycket dålig franska och öfvergick snart till engelska, där han redde sig ännu sämre, hvarför han fortsatte på tyska, i hvilket språk han tycktes hafva en medelmättig för-

måga att underhålla samtalet. Han tycktes blifva både flat och förvånad öfver mina kunskaper och utbrast slutligen på svenska:

»Men hvem tusan har lärt dig så pass språk i den där hålan till stad, som du kommer ifrån?»

»Mina föräldrar talade nästan alltid franska sins emellan och till mig, då jag var liten, och läraren i skolan fattade tycke för mig, emedan han påstod, att han aldrig haft någon elev, som hade sådan fallenhet för språk, och därför sysselsatte han sig mycket med mig och på alla söndagar arbetade jag för honom. Dessa lektioner erhöll jag för intet.»

»Å tusan! Får far min reda på det, så får du väl gå igenom handelsinstitutet här, och sedan tar han dig på sitt kontor.»

»Jag har ej den minsta håg för handel och borde väl få välja min lefnadsbana själf.»

»Jag skall gifva dig ett godt råd, och det är — märk väl — att allt hvad far min säger skall du säga ja till, åtminstone till en början. Och nu god natt med dig — vi råkas i morgon.»

Snart hade jag blåst ut mitt ljus och försökte sofva, men detta gick ej lätt, ty allt det nya och ovanliga, som mött mig denna dag, gaf mig mycket att fundera på, och först efter midnatt insomnade jag.

ANDRA KAPITLET.

Ett kamratdop. I kurran.

Efter frukosten dagen därpå vinkade farbror åt mig att följa med honom in på hans kontor. Sedan han satt sig, sade han:

»Nu, Martin, skall du gå i skola här. Jag har talat med rektorn; du får komma in i samma klass som du var i den stad, där du förut bodde.»

»Här finnes ju ett institut för mekanici i förening med slöjdskola, kunde jag ej få komma in där?» svarade jag.

»Du fortsätter i elementarläroverket, som jag sagt, tills vidare — sedan få vi se.»

Härmed tog min farbror sin hatt samt befallde mig att följa sig; och följande dag satt jag i klassen och »pluggade».

Efter att vid lektionernas slut ha blifvit förfördelad af äldre öfversittare i klassen, hvilket hade till följd ett slagsmål, hvori jag grundligt genompryglade några af dem, fick jag vara i fred, och allt gick sin jämna gång.

Denna batalj medförde dock en olägenhet. De äldre vid skolan började att visa sig mycket vänliga mot mig, och ett par dagar därefter blef jag inbjuden till en af dem.

Huru förvånad blef jag ej, då jag kom dit och fann där omkring ett dussin af mina kamrater drickande punsch och rökande, så att jag knappt kunde se, hvilka som voro därinne. Vid ett bord sutto några och spelade kort om flera kronor, som lågo på bordet.

Värden önskade mig välkommen och bad mig tömma en bägare med honom.

»Tackar så mycket, men jag super inte,» sade jag.

»För tusan! Hör man på — supa — hvem f-n super? Vi dricka lite' punsch och det skall du också göra. Se där ett glas — skål!»

»Nej jag tackar, jag kan ju slippa, om jag inte vill,» sade jag.

»Du ska så hin ock!» ropade en lång, grofväxt yngling, i det han höjde ett glas fullt med punsch öfver mitt hufvud. »I dig eller på dig!» ropade han, under det de andra skrattande närmade sig.

»Var snäll lät mig hellre gå, ty jag dricker ej,» svarade jag.

Den store drummeln hällde nu hela glaset öfver mitt hufvud under de öfriges ohejdade skratt.

Jag belönade hans bedrift med ett knytnäfsslag under hakan, så att han föll baklänges på de andra kamraterna. Snart var han uppe och angrep mig.

Han var större och gröfre än jag, men jag slog hårdare, och efter ett par välriktade slag på hans mun föll han och slog hufvudet så hårdt mot kakelugnen, att han blödde.

Jag var upphetsad, men sade höfligt god natt och gick till dörren för att aflägsna mig.

»Du ska . . . heller ock inte få gå, förrän du fått smörj! Kom, så skola vi klå honom!» ropade en af mina värdiga skolkamrater.

Och nu rusade några af dem emot mig.

Da jag tryckte ryggen mot dörrarna, kände jag att de gäfvö något efter. Det var dubbeldörrar och den nedre regeln var ej inskjuten. Sättande mina knytnäfvar med all kraft mot de två fiendernas ansikten, fick jag ett ögonblick ledigt. Jag begagnade mig däraf för att sätta axeln mot dörrarna, hvilka, da jag tog i allt hvad jag orkade, flögo upp och jag kom ut i förstugan. Förmodligen voro mina motståndare för fega att förfölja mig.

Jag kom nu ihåg att jag glömt min mössa strax till vänster om dörren på en stol, hvarför jag åter inträdde, tog den och sade:

»Ursäkta om jag stör, men jag glömde min mössa,» hvarefter jag aflägsnade mig.

Det blef alldeles tyst, tills jag kommit i förstugan, da vilda indiantjut uppstämdes och hela sällskapet störtade mot dörröppningen. Trängseln föranledde ett uppehåll, så att jag hann ned för trappan.

Här mötte jag en herre, som frågade mig:

»Hvad i guds namn är det för väsen däruppe?»

»Å,» svarade jag lugnt, »det är några bildade ungherrar, som jag tror muntra sig,» hvarefter jag gick hem.

Da jag kom hem, såg jag, att det lyste i Arthurs fönster. Jag knackade på hans dörr och steg in, men höll på att tro, det jag återvändt till första gästbudet,

ty här mötte mig samma punschångor och tobaksrök. Vid ett bord sutto äfven här några unga män och spelade, men här lågo stora sedlar i en hög midt på bordet och spelarne voro tystare.

»Jag knackar — ja, jag med!» hördes det emellanåt, och ehuru jag aldrig själf spelade, visste jag dock nu hvad det spelet hette.

Arthur kom emot mig och frågade hvad jag ville.

»Jag hade tänkt att få tala med dig litet, men då du har främmande, kan jag ju i morgon, söndag, få tala med dig på förmiddagen.»

»Ja bevars, men kom inte före kl. 11. God natt med dig!» sade min kusin, som tycktes vara rätt belåten med att blifva af med mig.

Jag gick ned till mig, och efter att ha rengjort hår och ansikte från den klibbiga punschen, hade jag flera timmars arbete med att få kläderna rena. I nedre korridoren stod en stor brandspruta, som hvarje dag blef fylld med friskt vatten, och detta var min lycka, ty vatten behöfdes. Slutligen lade jag en våt handduk om min vänstra arm, som var mycket svullen efter de många slag jag med den parerat.

Först vid midnatt föll jag i sömn, men vaknade vid att jag stod på golvet och var i fullt slagsmål — med min kakelugn.

Flat kröp jag i sängen igen, men måste ha slagits med många inbillade punscherrar, ty jag vaknade tidigt, genomvåt af svett.

Först på morgonen somnade jag lugnt.

Då jag vaknade satt faster vid min säng.

»God morgon, min gosse! Vill Martin tala sanning för mig?» sade hon vänligt.

»Ja, faster,» sade jag.

»Förklara mig då, Martin, hur det kommer sig, att hela rummet luktar punsch och att dina kläder, oakadt du försökt tvätta ur dem, hafva en mängd fläckar af samma dryck?»

»Nåväl, faster, sanningen är, att jag var bjuden till en af mina skolkamrater, och då jag nekade att

dricka med några af hans främmande, ty jag dricker aldrig punsch, så slog en af dem ett stort glas öfver mig.»

»Till hvem var du bjuden?»

»Det vill jag inte tala om.»

»Nå, hvad gjorde du sedan?»

»Jag — jag slog honom.»

»Och han slog dig det där blåmärket i pannan?»

»Ja,» sade jag, tog förvånad åt hufvudet och kände nu först en upphöjning som ömmade.

»Och du drack ingenting?»

»Nej, jag blef ond och gick min väg.»

»Jag tror dig, min käre Martin. Men säg mig, har du knuffat någon människa utför en trappa i går afton?»

»Nej, faster, det har jag inte.»

»Nå, Gud ske lof! Var det bagare Löfgrens stora gosse du slogs med?»

»Men hur vet faster det?» frågade jag.

»För att han ligger på lasarettet, och doktorn kan ännu ej säga, om hans hufvudskål är spräckt eller ej. Men kläd nu på dig och gå upp till min man, han vill tala vid dig. Var ej rädd för honom, om du kan låta bli, och tala fullt sanning. Käre Martin, lyd mitt råd häruti,» slutade hon vänligt.

Snart var jag på kontoret.

»Hvar var du i går afton?» röt min farbror emot mig.

Jag sade hvar jag varit.

»Var det några flera skolpojkar där?»

»Ja, en tolf, fjorton stycken.»

»Nå, hvad gjorde de lymlarne då du kom?»

»Det vet jag knappt, somliga drucko...»

»Ja, och andra spelade hasardspel. Nå, hvad gjorde du? Söp dig full, kan jag tro, hvaba?»

»Nej, jag drack inte en droppe.»

»Nå, hvad i... hm!... gjorde du?»

»Jag — jag — jag bara slogs.»

»Bara slogs! Hm!»

Farbrors röst blef plötsligen förändrad, och jag tyckte, att en del af hans vrede försvann och ett nästan omärkligt leende spelade kring hans mun.

»Tala om allt som hände dig! Men allt — förstår du!»

»Ja, farbror,» sade jag och talade om mitt äfventyr fullkomligt sanningsenligt för honom.

Mitt besök hos Arthur förte jag, då det alls inte hörde dit.

»Kände du den herrn du mötte i trappan?» frågade farbror.

»Jag tyckte, att det var handlande Larsson, som äger huset där jag var och har den stora handelsbutiken i hörnet af samma hus, men jag är ej fullt säker därpå,» svarade jag.

»Och du rörde ej vid mannen?»

»Nej, jag bara besvarade hans fråga så som jag omtalat, gick sedan utför trappan och skyndade mig hem.»

»Nå, nu skall jag omtala för dig hvad som händt. Du är kanhända orsaken till unge Löfgrens död, och handlanden Larsson har knuffats utför trappan och slagit ihjäl sig. Man beskyller dig för båda mordena.»

»Men, min Gud, jag blott försvarade mig mot den förre och talade endast vid den senare!»

»Kan du vid allt hvad du har heligt försäkra mig, att hvad du har talat om för mig är sant, så hoppas jag kunna rädda dig från fängelse; men vill du nu lofva mig att ej företaga dig någon dumhet, så får du arrest af mig. Jag stänger in dig på ditt eget rum och kommer till dig så fort jag kan. Hoppas emellertid!» tillade farbror med en helt annan ton än han begagnat förut.

Härpå följde han mig ned och skulle just läsa in mig, då han sade:

»Vet du hvad heder är och har du någon sådan?»

»Ja, farbror!»

»Nå, lofva mig då på din heder att stanna här inne tills jag kommer åter — se där har du nyckeln själf.»

»Tack, farbror! Jag lofvar.»

Och plötsligt störtade tårar ur mina ögon.

Jag kastade mig på sängen och genomgick gårdagens äfventyr, men ansåg mig till slutet ej vara brottslig, ehuru det ju dock var mitt fel om unge Löfgren dog — men jag hade ju blott försvarat mig.

Efter omkring en timmes tid knackade det på mitt fönster. Då jag såg ut, var det min kusin Emelie, som med en käpp bultade på rutan, sägande:

»Öppna, öppna!»

Då jag öppnat, sade hon:

»Grät inte, Martin, mamma och jag ha varit på lasarettet, och tjocka Löfgren är bättre och har fått sin sans igen, sedan doktorn sytt ihop »hufvudskålen» på honom. Han begärde bara sodavatten för att — men vet du han svor och talade så besynnerligt, så mamma grät och doktorn skrattade.»

»Kära, goda Emelie, tala om hvad han sade,» bad jag.

Den täcka flickan ställde sig på tå, och sedan hon sett sig omkring, hviskade hon:

»Jo, han sade: 'Doktor, det är inte farligt med skallmejan, men för all del långa hit sodavatten, för jag har sådana för...'» — här hviskade Emelie saktare och såg helt förfärad ut — »för... fördömde kopparslagare!» Ja, så sade han. Inte kunde han ha kopparslagare? Om han sagt bagare, kära du, det är ju hans far — men tyst, någon kommer! Grät inte, Martin!»

Och härmed försvann min lilla tröstarinna.

»Gud ske lof!» tänkte jag. »Kan Löfgren svära, så är han nog bättre — men det var då en skicklig doktor, som kan sy ihop en hufvudskål — hm! Det var hufvudsvålen, ja, så måste det vara.»

En timme härefter kom farbror in till mig:

»Kom med mig upp på rådhuset, det skall bli förberedande förhör. Det kommer emellertid att gå dig bättre än du förtjänar.»

Farbrors röst lät dock helt olika än på morgonen, och jag tyckte att det låg något belåtet däri, som lugnade mig.

Då vi kommo upp på rådhusalen, kände jag igen alla de ungdomar, som deltagit i det nattliga uppträdet.

Här börjades nu ett förhör, men då ingen erkände sig ha knuffat husägaren Larsson, hvarom förhöret egentligen rörde sig, så förkunnades det, att vi alla skulle i häkte förvaras till dagen, då rådstufvurätt skulle hållas, och snart befunno vi oss inom lås och bom.

TREDJE KAPITLET.

Fröknarna von H. En äfventyrlig utfärd.

Jag var således i fängelse, anklagad, eller åtminstone misstänkt, för ett, om ej möjligen två mord. Jag beskriver ej mina tankar om rättvisan af mitt häktande och rättigheten af mitt själf försvar o. s. v., utan öfvergår till dagen därpå, då jag blef hämtad från mitt fängelse till domstolen.

Jag var en af de förste som blef förhörd.

Domaren gaf mig flera frågor angående hvad jag talat med herr Larsson, då min farbror på en gång frågade ordföranden, om det tilläts honom att med två vittnen bevisa, att hans brorson var fullkomligt oskyldig och till och med omöjligt kunde ha knuffat herr Larsson utför trappan.

Detta åstadkom någon förvåning och då rättens ordförande gaf sitt bifall, sände farbror en af sina bokhållare in i ett angränsande rum, hvarifrån han snart återkom med två gamla fröknar von H., hvilka bodde i Larssonska huset en trappa upp.

De båda fröknarna voro rysligt uppskrämda och den äldsta sade, att hon och hennes syster voro högst »altererade» öfver att vara kallade till vittnen, att de ej kunde aflägga någon ed, emedan de ej visste hur det skulle gå till, ty de hade aldrig i sitt lif svurit o. s. v.

Ordföranden lugnade de båda gamla och bad dem endast säga efter honom, hvilket efter många roliga intermezzon slutligen lyckades.

De förklarade nu båda, att de blifvit uppskrämda af oväsendet och öppnat sin dörr på glänt samt sett mig möta herr Larsson. De hade hört mitt svar och sågo mig gå utför den nedre trappan och handlanden Larsson uppför den öfre. De sade slutligen, att jag redan var ute på gatan, då de sett herr Larsson rulla utför trappan och med ett utrop af förskräckelse hade de då stängt dörren.

Den ena af de beskedliga fröknarna tillade, »att när de hört, att den söte gossen var orättvist anklagad, hade de omtalat hvad de visste för min farbror.»

Det blef snart klart under förhöret, att då Larsson kommit upp i förstugan och frågat, hvad det var för oväsen, hade vår värd fört undan honom med handen sägande:

»Det angår inte herrn.»

Larsson hade tagit ett steg tillbaka, trampat miste med foten och fallit baklänges utför trappan med nämnda sorgliga utgång.

I följd af de gamla fröknarnas vittnesmål blef jag frikänd. Värden på den till sina följder så olyckliga aftonbjudningen fick ett års fästning och de andra herrarne bötfälldes.

Då Löfgren ej anmält vårt slagsmål, blef detta ej föremål för ytterligare handläggning vid rådstufvurätten, utan saken föll i glömska.

För mig blef denna afton dock af stor betydelse.

Några dagar efter dessa händelser mötte jag de båda gamla fröknarna von H. på gatan. Då de stannade och tilltalade mig, så hälsade jag artigt och

begagnade tillfället att tacka dem för deras beredvillighet att uppträda som vittnen.

Det var en lördagseftermiddag. Vi voro alltså lediga från skolan, och då de vänliga gamla fröknarna frågade mig, om jag ville gå upp och dricka kaffe hos dem, tackade jag och följde med.

De bebodde hela första våningen till vänster i den så olyckligt omkomne handlanden Larssons hus, och skvallret gick i staden, att de voro mycket rika, men att de högst sällan togo emot besök. En kokerska, en jungfru och en gammal betjänt, hvilka tjänat hos dem i trettio år, voro trogna och tystlåtna, hvarför alla försök att få veta något om deras fröknar voro förgäfves.

Alla visste, att de voro döttrar och enda barnen till en hög militär, som lämnat förmögenhet efter sig, att de efter faderns död under många år vistats i utlandet samt att de sedan kommit åter till Sverige och bosatt sig i Göteborg för omkring tio år sedan. Landshöfdingen och gamle prosten kände nog till dem, ty de voro de enda, som fröknarna von H. några gånger om året besökte.

Då vi kommit upp i deras våning, biträdde jag dem med att aftaga deras kappor, hvarefter vi gingo in. De vackra rummen voro försedda med mattor och dyrbara möbler. Sedan vi gått igenom en stor salong, kommo vi in i ett litet förmak, där kaffebordet var dukadt.

De goda fröknarna hällde nu upp en stor kopp kaffe åt mig och trugade i mig den ena fina kakau och kringlan efter den andra, under det de läto mig undergå ett vidlyftigt förhör angående mina föräldrar och mitt föregående lif.

De hade genom sin gamle betjänt Johan erhållit en fullständig beskrifning af ungherrarnes fest den afton, då deras stackars värd slutat sitt lif, och voro förtjusta i mitt uppförande, i synnerhet därför att jag ej ville dricka punsch med de andra. Gamle Johan hade som soldat tjänat under deras far, och han hade

på militäriskt sätt beskrifvit min strid samt utmålat mig som en hjälte i styrka och tapperhet.

Jag hade länge betraktat en stor rund kula, som låg på en svart, fyrkantig, sex tum hög fot. Kulan hade omkring tolf tums diameter och hade upptill ett hål af två och en half tums genomskärning.

Då fröken Marianne von H. märkte detta sade hon:

»Jag ser, att du undrar hvad det är för en kula; du skulle väl vilja höra dess historia, eller hur?»

»Ja, nådig fröken,» svarade jag helt nyfiken.

»Jo, ser du, min gosse, den där kulan är en bomb, som norrmännen hade laddat och satt en brinnande lunta uti samt lagt midt i den port, svenskarne inträngde igenom, då de år 1814 intogo Fredriksstad. Vår fader, som tjänstgjorde hos Karl Johan, observerade bomben, sprang fram och ryckte den brinnande luntan ur den farliga pjesen och släckte den. Han hade två tapperhetsmedaljer förut, men nu fick han den tredje. Vår tappre fader lät taga ut laddningen ur bomben och behöll denna sedan som ett minne. Den är så tung, att två karlar knappt orkade bära upp den från gatan, då vi flyttade hit.»

Jag steg nu upp och närmade mig kulan, stack in fingrarne i hålet och lyfte den. Den vägde omkring fem pund. Som jag hade öfvat mig med dylika vikter i min farbrors magasin, slängde jag bomben på axeln, sägande:

»Ja, men den är ju inte så tung.»

Aldrig glömmet jag, huru de gamla fröknarna skreko, först af förskräckelse och sedan af beundran, då de sågo mig helt sakta lägga bomben på sitt ställe igen. Johan, Lovisa och Annette inropades och fingo höra, hur stark »den söte gossen» var, och då jag nu gjorde om mitt kraftprof, blefvo fröknarna alldeles förtjusta och slutade med att bjuda mig på middag till dagen därpå.

Då jag talade om för farbror och tant denna bjudning, blefvo de mycket förvånade och kunde icke begripa hvad som kommit åt de gamla enstöringarna.

Emellertid blef jag snart de gamla fröknarnas förklarade gunstling och tillbragte numera nästan alla lediga stunder hos dem. Ännu mer steg jag i deras gunst, då de kommo under fund med att jag kunde franska, och samtalen fördes sedermera vanligen på detta språk.

En å två gånger på sommaren brukade fröknarna von H. åka ut på landet och dricka kaffe i det gröna. Det var då flera dagar förut stor uppståndelse i hela våningen och minst tre eller fyra gånger packades koppar, gräddskål och småsaker ned och lika många gånger upp igen, allt efter som väderleken visade sig. Barometer och termometer rådfrågades tjugu gånger om dagen.

En sådan utfärd skulle nu äga rum, och som det skulle bli på söndagen, var jag bjuden med.

Vagnar fanns det nog, men fröknarna skulle hafva sin egen. Det var en gulmålad landå, hängande i c-fjädrar, med von H:ska vapnet på dörrarna, ett högt säte bak och kuskbock framtill. Jag hade fått lof att åka på kuskbocken bredvid kusken, och på baksätet tronade gamle Johan och Lovisa.

Då vi kommit en half mil utom staden, hörde vi ett oväsen bakom oss och hunno nätt och jämt hålla åt sidan, då en skenande häst med en liten bondvagn efter sig rusade förbi oss.

Våra hästar blefvo rädda och voro snart i sken äfven de. Kusken sökte förgäfves hålla in dem. Jag fattade äfven i tömmarne, och det såg ut som våra förenade ansträngningar skulle lyckas, då den vänstra tömmen brast.

Att klifva öfver skärmen på kuskbocken, trampa på stängen och kasta mig på den vänstra hästen, fatta tag i båda innertyglarna och draga ihop hästarnes hufvud tätt intill hvarandra, var för mig ett ögonblicks verk. Den vänstra hästen störtade, släpade några alnar, men stannade genom sin tyngd den andra.

Då hästen föll, hade jag kastats framåt vägen, men var ögonblickligen på fötter igen och höll den högra hästen i betslet.

Faran var nu öfver, men den vänstra hästen kunde först efter flere ansträngningar resa sig; den hade afbrutit vänstra frambenet nedom knäet.

Då kusken och Johan kommit fram till hästarne, skyndade jag att hjälpa fröknarna ur vagnen. De hade knappast stigit ur, förrän de goda gummorna omfamnade mig, kallade mig sin räddare och frågade om jag gjort mig illa.

»Nej, bevars,» svarade jag, ehuru mitt ena knä gjorde ganska ondt.

»Herre min Je, att inte mina nådiga fröknar då-nadel» ropade Lovisa, som först nu lyckats krypa ned från sin upphöjda plats.

»Dånade, Lovisa? Du tyckes hafva glömt, att vi äro döttrar af en militär, som var med 1808 och 1814,» sade fröken Marianne och tillade: »Se där är en vacker plats, ställ i ordning vårt kaffe där.»

Kusken satte sig nu upp på den friska hästen och red tillbaka till staden efter andra hästar.

Under det fröknarna och Lovisa ställde i ordning kaffebordet, hade jag gått till en stuga och lånat ett ämbar, hvarmed vi ur en bäck nära intill öste vatten på den stackars hästens ben för att lindra hans plågor.

Hyrkusken, som ägde hästarne, kom snart med en veterinär och ett par andra hästar. Den sjuka hästen var obotlig, hvarför läkaren lät leda honom bortom buskarne, där han stack honom. Endast ett tungt fall hördes. Då veterinären och hyrkusken foro hem, anade ingen af damerna det mord, som begåtts i deras närhet.

Då jag skulle stiga upp från den tufva, som jag suttit på, var mitt knä stelt, så att jag ej kunde resa mig och höll på att gallskrika af smärta vid försöket. Jag vinkade åt Johan, som hjälpte mig upp; men då jag ej kunde gå, blef det ej annat råd än att tala om

det. Kusken och Johan buro mig in i vagnen, där fröknarna bestämde att jag nu skulle åka.

Då vi kommo till staden, skickades genast efter en läkare och bud till min farbror, som naturligtvis ämnade föra mig hem, men häremot opponerade sig de båda fröknarna, och slutet blef, att jag fick ett rum i deras våning och vårdades med största ömhet af de båda gamla.

FJÄRDE KAPITLET.

Två konstiga spekulanter. Åter i batalj.

Det blef värre med min åkomma än jag hade trott, och doktorn, som var en mycket skicklig och framstående läkare, skakade på hufvudet, då han blef tillfrågad om mitt befinnande. Jag kunde föga sofva för den svåra värk jag hade. När jag slutligen slumrade till under några minuter och därefter vaknade, satt alltid fröken Marianne eller hennes syster Anne-Sophie vakande vid min bädd.

Såväl de goda fröknarna som deras tjänare ägnade mig den trängnaste omvårdnad, och jag skulle ej kunnat skötas bättre af min egen moder, om hon lefvat.

Ej förr än efter tre veckors tid kunde läkaren undersöka mitt knä. Han förklarade nu, att jag skulle blifva bra igen. Detta var en god nyhet, som de välvilliga fröknarna firade med kafferep i mitt rum, dit min tant äfven blifvit högtidligen inbjuden.

Under de första dagarna af den tid jag blef sängliggande hade fröken Anne-Sophie lånat mig en bok, »Ivanhoe» af Walter Scott. Jag hade aldrig läst en roman förr. En hel ny värld öppnade sig för min syn, och jag slukade nu den ena efter den andra. Fröken Anne-Sophie blef nästan rädd och öfvergick till resebeskrifningar af främmande länder och folkslag.

Detta var som ordspråket säger »att lägga lök på laxen», ty nu drömde jag ej om annat än att resa och se mig om.

Emellertid kunde jag efter att ha legat i nära två månader börja gå med hjälp af en käpp; sedan dröjde det ej länge, förrän jag var fullkomligt återställd.

Nu utkämpades en hård strid emellan min farbror och fröknarna von H. De senare hade så vant sig vid att ha mig att pyssla om, att de på inga villkor ville släppa mig. Bref kommo och gingo emellan de båda krigförande makterna, och slutligen slöts fred på det villkor, att jag skulle få stanna hos mina goda värdinnor till nyåret, men då skulle jag ovillkorligen flytta hem till farbror. —

En lördag, då jag kom hem ifrån skolan, mötte jag i trappan två karlar, hvilkas ansikten ingalunda behagade mig och hvilka, som jag med förvåning såg, voro följda af Johan, som artigt öppnade dörren för dem.

»Hvad var det där för personer, Johan?» frågade jag.

»Det var två norrmän, som besett fröknarnas våning, emedan de ämna köpa huset af änkefru Larsson,» svarade denne.

»Hvad hette de då?»

»Den länge kallade sig för bruksägare Stang och den andre grossör Burger eller något dylikt,» sade Johan.

»De sågo snarare ut som ett par bofvar,» sade jag. »Säg mig nu, om de icke noga sågo sig om i våningen, liksom om de ville komma igen nattetid för att stjäla?» frågade jag skrattande den trogne Johan.

»Hur kan herr Martin säga så? Men — hm, jag såg den ene vara synnerligen förtjust i salig öfverstens chiffonier och göra den anmärkningen, att den vore bra att förvara värdepapper uti. Fastän möbeln var läst beskref han helt och hållet dess inredning, ty han hade en gång på en auktion köpt en sådan, och i den lönlådan, som befann sig bakom det lilla skåpet, hade han funnit ett guldur besatt med juveler, som han

haft mycket besvär att tillstålla arfvingen eller den rätte ägaren.

Då jag under middagen talade om de bägge spekulanterna på huset, sade jag, att de hade bofansikten.

»Min söte gosse,» sade fröken Marianne, »äfven jag tyckte ingalunda om deras utseende, men en staccars människa rör inte för hur hon ser ut. Det var något annat jag mer fäste mig vid, och det var, att oaktadt de voro fint klädda och bemödade sig att föra sig därefter, voro de råa och kläderna liksom passade dem ej. De voro bestämdt inga gentlemän.»

»Jag återigen kunde ej få se deras ögon, ty de sågo oss aldrig i våra. Jag tyckte ej om dem,» sade nu den fromma fröken Anne-Sophie.

Efter middagarna brukade jag alltid läsa högt tills vi druckit kaffe, hvarefter jag, om det ej var brådtom med något af mina studieämnen, vanligtvis lördags- och söndagseftermiddagar, öfvade hvarjehanda idrott.

När jag denna lördagseftermiddag gick ut till lekplatsen, tog jag en genväg öfver ett par obebyggda tomter till en snickare, som jag hade beställt ett par gymnastikklubbor af. Dessa voro något öfver en aln långa, tjocka i den ena ändan och med ett rundt handtag i den andra. De kallades äfven af ungdomen, till följd af sin form, för »päron». De voro färdiga, och då jag betalade dem, lofvade snickaren att bära hem dem till mig på aftonen.

Utänför snickarens bostad på en af de obebyggda tomterna voro en mängd brädstaplar upplagda, och då jag passerade dessa, såg jag två illa klädda karlar skynda in mellan staplarne och tyckte mig till min förvåning igenkänna de båda personer, som jag vid middagstiden mött i trappan till fröknarna von H:s våning.

Jag sprang in på brädgården för att öfvertyga mig om att jag sett rätt, men såg ej till karlarne. Under det jag gick ut till idrottsplatsen, funderade jag mycket på hvad detta kunde betyda, men glömde dock

alltsammans, ty snart var jag inne i de gymnastiska lekar, som där försiggingo.

Då jag kom hem och druckit te med mina goda fröknar samt därefter enligt vanan läst högt för dem, tog jag god natt och gick in till mig, där jag fann mina gymnastikklubbor eller »päron». Efter att ha försökt dem och tagit mig en duktig armrörelse, fann jag att de voro bra afvägda och som man säger »slogo ut hugget väl».

Snart var jag till sängs och somnade.

Plötsligt vaknade jag, det var som om en tyngd lagt sig öfver mitt bröst. Jag sprang upp ur sängen, tände ett ljus och drog ett par djupa andedrag, hvarigenom jag åter kom till mig själf från den betryckta sinnesstämning jag nyss känt.

Jag hade under min sjukdom blifvit inlogerad i Lovisas rum, som låg bredvid fröknarnas gemensamma sängkammare, på det att de skulle kunna vaka öfver mig hvar i sin tur. Lovisa hade fått plats i en budoar på andra sidan om fröknarnas rum. Emellan mitt rum och mina värdinnors var en tapetdörr och denna hade på insidan endast en liten klen mässingsregel.

Ett besynnerligt knakande ljud, hördes nu, och, då jag lyssnade, tycktes det komma från dörren mellan det lilla rummet och sängkammaren.

I detsamma kom jag att tänka på de båda främmande karlarne, som jag sett två gånger dagen förut. Jag tog fort på mina byxor, fattade ett af mina »päron» i högra och ljuset i vänstra handen och närmade mig den lilla tapetdörren. Snart hörde jag buller i sängkammaren och ett svagt rop om hjälp. Jag ryckte upp tapetdörren, rusade in i rummet och ställde ifrån mig ljuset på en lavoar. Vid fröken Mariannes säng stod en grof karl med en liten pistol eller så kallad terserol och vid fröken Anne-Sophies en annan med en stor knif, sägande:

»Hit med pengarne, eller vid alla . . .!»

En blindlykta upplyste svagt scenen. Då mitt ljus belyste hela omgifningen, vände sig mannen med knifven hastigt om och störtade emot mig med den i högsta hugg.

Med mitt »päron» måttade jag ett slag åt vänstra sidan af hans hufvud, men då han lyfte armen för att mota, lät jag klubban blixtnabbt svänga omkring och gaf honom ett förfärligt slag på högra axeln. Karlen sjönk med ett vrälände tillsamman, släppte knifven och föll till golvet.

Den andre karlen hade nu vändt sig om och sprang emot mig. Hastigt stannade han och siktade på mig med sin pistol.

Skottet small, och jag kände en stöt som af ett knytnäfsslag mot min vänstra axel, men sprang fram och lät mitt »päron» flyga omkring hans hufvud. Ett slag på vänstra armen och ett för bröstet kastade honom till golvet.

Allt detta skedde på mindre än en minuts tid. Båda karlarne tjöto af smärta, och då den som först fallit försökte resa sig, knuffade jag åter omkull honom. Han föll på den sida, där jag slagit honom, och i det han utstötte ett förfärligt skrik, tycktes han blifva sanslös.

Hela huset var nu i rörelse. Två bokhållare från nedre våningen och Johan från den öfre syntes samtidigt i dörren till förmaket, och strax därefter två af gårdsdrängarne.

Jag sade till de båda bokhållarne:

»Herr Lindberg, var god bind de där skurkarne, och herr Olsson, spring efter polis!»

Lovisa kom nu in och drog de stora sänggardinerna omkring de stackars fröknarnas sängar.

Först nu kände jag en häftig smärta i vänstra axeln, och helt matt sjönk jag ned på en stol. Johan sprang fram till mig och ref undan min skjorta, som var blodig.

»Vid Gud,» ropade han, »unge herrn är . . .»

»Tyst, Johan!» sade jag och pekade på fröknarnas sängar.

Den gamle betjanten förstod mig och hviskade till en af drängarne att skynda efter doktorn samt började hämma blodet, som rann ur ett litet rundt hål i min vänstra axel.

Snart inträdde tre konstaplar och jag omtalade kort och tydligt hvad som passerat, visade på den stora knifven, som låg på golvet, och nämnde, att den groflemmade karlen, som ännu krampaktigt höll pistolen i handen, hade med densamma skjutit mig i axeln.

Tjufvarna bortfördes nu af polisbetjäningen, och med tillbjälp af Johan gick jag in till mig, under det Lovisa ägnade de båda gamla den omvårdnad de behöfde.

Kort därefter inträdde samma vänlige och skicklige läkare, som hade skött mig under min sjukdom i knät. Sedan han aftagit det förband, som Johan lagt, sade han:

»Jag måste nu sondera såret, och jag bereder er på att det kommer att göra mycket ondt.»

»Var god och sondera ni, herr doktor, och tag bara ut kulan, ty den behöfver jag ej.»

»Bra!» sade läkaren och begynte.

Efter omkring tjugu minuters arbete lyckades han taga ut kulan.

Jag teg och bet ihop tänderna under tiden, ty ondt gjorde det. Jag fick nu göra några rörelser med armen, hvarefter läkaren sade:

»Bra, mycket bra! Ni är en duktig karl, Martin, och därför att ni satt så tyst och stilla under denna smärtsamma halftimme, skall jag glädja er med, att ni om tre veckor troligen är återställd. En sak måste ni dock lofva mig, och det är att några dagar ligga alldeles stilla. Inga ädlare delar äro skadade, men en blödning inåt kan, märk väl, *kan* inträffa. Tag nu detta pulver och sof godt.»

FEMTE KAPITLET.

Testamentet. En kula i guld.

Det var redan sent på förmiddagen, då jag vaknade. Mitt hufvud brände och mitt sår värkte.

Vid mina fötter satt fröken Marianne, och öfver mig lutade sig min vän doktorn.

»Ni har ondt i hufvudet och feber,» sade han till mig, »men var lugn, ni skall snart blifva bättre. Drick ur detta glas, och sedan skall jag se om ert sår. Tala nu icke för mycket, utan var tyst och stilla.»

»Jag skall tiga som en mur, doktor! Men jag vill bara hälsa på tant,» sade jag och räckte min högra hand åt fröken Marianne.

Hon fattade min hand med sina båda, tryckte den vänligt och sade:

»Min söte gosse, du har nu igen räddat våra lif och själf därför varit nära döden. Det ser verkligen ut som om den gode Guden hade bestämt dig till vår skyddsängel.»

»En stark ängel åtminstone, med armar och muskler som en utbildad atlet!» afbröt henne doktorn.

»Ja, annars hade han inte kunnat slå de båda mördarne,» fortsatte fröken Marianne. »Har doktorn hört något om de stackars karlarne?»

»De stackars mördarne!» härmade doktorn något sarkastiskt. »Jo, jag har till och med besökt dem; den ene har hela skuldran krossad och nyckelbenet afslaget, och den som sköt unge Martin här har vänstra armen afslagen och troligen ett par refben bräckta. Det var emellertid ej mer än de förtjänade, ty om det är så, som polisen tror, så äro de två norska skurkar, som rymt från fängelset i Bergen, där de suttit inne för rån och mord, och det tros äfven, att de föröfvat ett par mord förut. Det där kan ju vara roligt för Martin att höra — se så, nu är det bättre, eller hur?»

»Jo, tack, herr doktor. Det hettar ej så i såret nu, och jag tycker nästan att hufvudet kännes lättare,» svarade jag.

Redan omkring åtta dagar därefter hade såret börjat läkas inifrån och tack vare doktors, fröken Mariannes och hennes tjänares sorgfälliga omvårdnad blef jag bättre dag från dag.

En annan sorg hvilade dock tungt öfver oss alla. Den goda fröken Anne-Sophie hade allt sedan den hemska natten varit sängliggande. Den af skurkarne, som sedan hotade henne med knifven, hade väckt henne med ett knytnäfsslag för bröstet, och den stackars fröken hade sedan dess flera gånger hostat blod och varit ytterligt nervös.

Då jag var så återställd, att jag kunde infinna mig vid domstolen, blef jag där förhörd angående förloppet vid dådet och omtalade nattens äfventyr.

De båda bofvarne blefvo öfverbevisade om inbrott samt försök till mord, och höllos äfven i fängelse på begäran af myndigheterna i deras hemland, dit de skulle sändas för att förhöras angående där förut begångna missgärningar.

En morgon, då jag klädde mig, kom Johan in och omtalade, att doktorn hade efter trägen begäran af fröken Anne-Sophie själf, förklarar för henne, att hon hade ej mer än tre å fyra dagar att lefva. Den gamla goda fröken hade helt lugnt då sagt: »Ske Herrens vilja!» och hade nu ett samtal med sin syster.

Då jag efter en timmes promenad i stadsparken kom hem för att äta frukost och i salen mötte fröken Marianne, lade min goda tant armarna om min hals och brast i gråt.

Någon frukost åto vi ej, utan samtalade en timme, under hvilken tant flera gånger var inne hos sin syster. Om en stund fick jag lof att följa henne in till fröken Anne-Sophie, som fattade mina händer, tackade mig för hvad jag gjort för dem och bad mig med ett matt leende äfven vara hennes syster Mariannes trogne rid-dare. Hon tillade;

»Var hos mig en stund emellanåt under de här få dagarne, så är du snäll.»

Härpå tog hon mitt hufvud mellan sina händer och kysste mig på pannan.

Vid middagstiden gick jag som vanligt in i matsalen, och medan jag väntade på fröken Marianne, tog jag en bok och satte mig vid fönstret. Kort därefter hörde jag röster i det lilla förmaket och från sängkammaren kommo nu genom detsamma fröken Marianne, doktorn, gamle prosten Melin och häradshöfding Wester. De båda senare kommo till mig och frågade vänligt, huru det var med mitt sår samt berömde mig för mitt uppförande vid inbrottet.

Sedan herrarne aflägsnat sig, försökte tant och jag spisa middag, hvilket gick trögt. Då vi stego upp från bordet, blickade jag frågande på min värdinna, och då hon nickade jakande, gingo vi in till den sjuka.

Jag nästan studsade tillbaka, så aftärd tyckte jag att fröken Anne-Sophie blifvit sedan gårdagen. Hon förstod hvad jag tänkte och sade med ett mildt leende:

»Ja, min söte gosse, det lider mot slutet.»

På eftermiddagen återkom prosten och gaf fröken Anne-Sophie nattvarden i närvaro af system, mig och tjänarne.

Vi vakade öfver den sjuka om natten, och morgonen därpå, då solen sände sina första strålar in genom den till hälften uppdragna gardinen, fattade hon oss en i hvar hand, såg på oss och hviskade ett tydligt:

»Tack!»

Därpå svingade sig hennes rena själ till högre rymder.

Begrafningen försiggick i all enkelhet, men vid grafven syntes en stor mängd fattiga arbetarefamiljer samt änkor och barn, och på alla dessa syntes, att de begräto en god vän och tröstarinna.

Dagen efter begrafningen skulle den dödas testamente uppläsas, och fröken Marianne hade bedt mig närvara därvid,

Klockan elfva ankommo prosten, häradshöfdingen, doktorn och till min förvåning äfven min farbror, som hjärtligt skakade hand med mig och, hvad som aldrig händt förr, skämtade med mig, kallande mig »slagskämpe» och »damernas riddare» samt sade, att hans hustru och Emelie önskade se mig så snart jag var så återställd, att jag vågade mig ut.

Sedan chokolad kringbjudits, satte häradshöfdingen sig högtidligt vid det stora matbordet samt tog fram en portfölj samt ur densamma några papper med stämplor på. Han började nu uppläsa fröken Anne-Sophies »testamente eller yttersta vilja», hvori hon, sedan hon till Johan, Lovisa och kokerskan donerat ett ärligt underhåll, »efter moget öfvervägande och med sin älskade systers bifall» insatte mig till arfvinge af hela hennes kontanta förmögenhet, såväl i penningar som i värdepapper. Dock skulle kapitalet förvaltas af hennes syster under hennes lifstid, men räntorna af mig få fritt disponeras. Slutligen bad hon mig att ej öfvergifva hennes syster och tackade mig för den glädje, jag förskaffat henne sedan den tid hon lärt känna mig.

Då häradshöfdingen slutat uppläsningen, satt jag som bedöfvad på min stol. De känslor af sorg, tacksamhet och glädje, som omväxlade inom mig, läto stora tårar falla utför mina kinder. Jag återkom till mig själf först då de närvarande kommo till mig, tryckte mina händer och lyckönskade mig.

Farbror skakade min hand, sägande:

»Tusan till pojke att hafva tur! Hm, har själf inte gjort så god affär på tjugu gånger så lång tid. Lycka till, min käre Martin, kom nu snart och hälsa på oss!»

Jag gick nu till tant Marianne, tog hennes hand och kysste den, sägande:

»O, min goda tant! Detta är för mycket — jag hvarken förtjänar eller behöfver denna förmögenhet; behåll den, tant, och låt mig vara tants vän och son, det är allt hvad jag önskar.»

»Min söte gosse, det där förstår du ej nu, vi skola tala om det sedan. Emellertid, min vän, anförtrodde Anne-Sophie åt mig att bedja dig om en sak...»

»Säg mig det strax, goda tant, och kan jag göra det, så var viss på att jag skall.»

»Ja, du vill nog, det vet jag. Ser du, Anne-Sophie hade många fattiga, som hon allt emellanåt, när verklig nöd var för handen, hjälpte och understödde — men märk väl, på ett förståndigt sätt; och hon önskade att du skulle öfvertaga dem efter henne.»

»Gud välsigne den goda tant Anne-Sophie, det vill jag visst göra; men jag får då bedja tant Marianne hjälpa mig med råd och dåd,» svarade jag.

Hvad jag då lofvade, höll jag troget, och tack vare fröken Mariannes och gamle Johans kännedom om fröken Anne-Sophies skyddslingar, kunde dessa anse sig såsom inneslutna i hennes testamente.

Jag blef fortfarande kvar hos den gamla fröken Marianne och förhållandet emellan oss var nu fullständigt som mellan mor och son.

Omkring fyra månader efter inbrottet fingo vi veta, att de båda norrmännen blifvit halshuggna för flera sammanlagda brott.

Jag var nu alldeles återställd från mitt sår och endast ett ärr visade, hvarest kulan gått in. Denna senare hade af fröken Marianne blifvit infattad i guld och hängde på hennes klockkedja.

SJETTE KAPITLET.

Till utlandet.

Jag var nu aderton år, smärt om lifvet, men bredaxlad som en bärare, fem fot och fem tum lång, frisk och stark, med mörkbrunt hår och blå ögon samt såg, som man sade, ej så illa ut.

Jag hade just tenterat till studentexamen, då ödet hindrade mig att taga den.

Fröken Marianne hade allt sedan systemens död varit sjuklig, och doktorn bestämde slutligen, att hon genast skulle resa till södra Frankrike eller Medelhafvet för att njuta af ett mildare klimat. Åt mig sade den gode doktorn, att det var det enda som kunde hålla henne vid lif i två å tre år.

Ja, fröken Marianne måste resa, men snart — och hur skulle det då gå med min examen? Den goda fröken förklarade, att hon skulle vänta ett par månader, men detta satte sig läkaren med bestämdhet emot, och ehuru fröken Marianne ofta talade med mig om att hon skulle resa ensam med Johan och Lovisa, föll hon alltid i tårar, då det var frågan om att jag skulle stanna hemma.

Jag begaf mig nu till min farbror samt bad honom om ett råd.

»Jag vet mycket väl hvad du ämnar rådfråga mig om,» sade han. »Då du nu genom fröken Anne-Sophies testamente blifvit en förmögen karl, så att du, äfven om du tager din afgangsexamen, troligen ej ägnar dig åt någon bestämd bana, så anser jag dig pliktig att följa med din fröken. Jag får äfven säga dig, att doktorn har just i förmiddags varit här hos mig och sagt, att den goda gumman har så fäst sig vid dig, att han anser det vara nödvändigt att du följer henne till södern. Mitt tillstånd har du naturligtvis, och jag anser det vara stora skäl, att du följer din gamla välgörarinna.»

»Farbrors åsikter i denna sak äro just mina egna och detta gläder mig mycket,» svarade jag och tackade honom.

Denna dag åt jag middag hos min farbror. Såväl han som hans fru och mina kusiner visade mig mycken välvilja, och Emelie rodnade som en solnedgång, då jag påminde henne om hur hon hade skrattat åt den tafatte gossen första aftonen jag var i min farbrors hus.

»Ack, Martin, du är mycket förändrad till det yttre sedan dess, och det till din fördel,» svarade min täcka kusin, men tillade: »Jag hoppas dock, att du till det inre är dig lik — det tror jag, ty jag har hört af Arthur, att du inte dricker och spelar som ungherrar nu för tiden bruka. Likvisst ville jag bedja dig taga vara på ditt humör. Jag hörde nyligen en historia om dig, som jag ej tycker om.»

»Hvad kunde det vara?» frågade jag min kusin.

»Jo, det lär hafva varit ett upptråde i ridhuset härom dagen. Alla herrarne och flera af officerarne tyckte visserligen, att du skulle haft rätt, men flere äldre sade, att du kunde stigit af hästen och gått din väg, eller något dylikt. Berätta mig nu den där saken, så får jag höra hur det gått till.»

»Nå väl, min kusin, saken var den, att jag är mycket road af att rida och hade redan vid tolf å tretton års ålder ridit de ystraste fålar, utan att de kunnat kasta af mig, men då jag red en dag tillsammans med Arthur, sade han, att jag kunde nog sitta fast på hästen, men satt fult och förde kandarbetslet orätt, hvarför han ansåg att jag borde taga lektioner af stallmästare L.

Nå, jag anmälde mig. Då jag skulle taga min första lektion, frågade mig L., om jag hade ridit förr och om jag kunde sitta på. Jag svarade, oförsiktigt nog, att rida efter konstens regler kan jag ej, men faller af det gör jag inte.

Stallmästaren lät mig då rida på en häst, som hade den egenskapen att alltid kasta af sin ryttare och det hvem det än var.

En stor mängd officerare och civile voro på läktaren och åsågo lektionen.

Jag hade knappt satt mig upp, förr än hästen kastade åt sidan och jag höll på att falla af. En skratsalva belönade hästen för hans försök; men jag var snart i ordning, och nu började en ridt, som hvarken jag eller åskådarne glömma. Hästen kastade, störde och slog oupphörligt, men jag satt på. Slutligen slog

stallmästaren den stackars hästen ett slag med chambrären, så att han flög i luften, kan man nästan säga, och åter hven piskan en gång, men träffade mig på öfverbenet. Det gjorde förfärligt ondt.

'Gör ej om det där!' ropade jag till stallmästaren, hvilken blef arg och smällde till en gång till.

I ögonblicket kastade jag hästen in åt volten och red ned stallmästaren, som oberedd härpå ej hann vika undan.

Jag hoppade af hästen och ryckte piskan ifrån honom. Till all lycka slog jag ej till honom, utan bröt af skaftet och slängde piskan långt bort.

L. låg afsvimmad och hästen bortfördes af stallbetjäningen. Sedan L. blifvit baddad med kallt vatten, kom han snart till sig igen, och sedan han svurit några alnslånga eder, hvilket tycktes lugna honom betydligt, där han stod omgifven af en grupp officerare, gick han plötsligt bort till mig, som med Arthur och några yngre stod framför läktaren, räckte mig handen och utropade:

'Bra! Förb—dt bra, min unge vän! Ni sitter, ta mig ... på som en beridare.'

Ungdomen hurrade och hissade L. samt slutligen mig med, så att äfventyret slutade till allmän belåtenhet.»

»Nå, det var då väl att det slöts så, och jag kan knappt klandra dig, men — jag förstår det ej...» sade Emelie.

»Ja, Emelie, du har rätt, jag skulle ej gjort som jag gjorde. En olycka kunde ju hafva händt.»

»Ja, men emellertid var det bra, att jag fick höra sanningen genom dig, ty skvallret sade, att du slagit stallmästaren med ditt ridspö.»

»Nej, jag hade intet spö vid tillfället, och bra var det, ty, ser du, medan det svider i skinnet är man ej så noga med hämnden. För dig, kusin, kan jag tala om, att jag fick begagna blodiglar och kunde ej gå den dagen och knappt dagen därpå, men detta är oss emellan.»

»Usch! Då var det rätt åt honom! Men det var dock bäst att det aflopp som det gjorde,» sade min unga kusin deltagande.

På aftonen var min farbrors familj på supé hos fröken Marianne, och morgonen därpå afreste vi direkt till Paris.

Här hvilade tant sig en tid, och jag begagnade mig däraf för att hvarje morgon företaga en två à tre timmars ridtur utåt gator och boulevarder, så att jag redan efter fem à sex dagar rätt bra kände till de förnämsta platserna — ett sätt, som jag vill rekommendera, emedan man sedan ej så lätt går vilse i den stora staden. Emellan klockan tio och tre besågos museer och utställningar, hvarefter jag hvilade mig till klockan fyra, då jag åt middag med tant och tillbragte tiden hos henne till omkring klockan sex, samt ofta nog tills den gamla gick till sängs. På kvällen besökte jag ibland teater- och cirkusföreställningar.

SJUNDE KAPITLET.

Dolkkäppen. En nattlig strid.

En afton, då jag var på operan, kom jag af en händelse att halfhögt för mig själf på svenska utropa:

»Bra, utmärkt bra! Hon spelar lika bra som hon sjunger!»

Fyra eleganta herrar, som sutto i logen bredvid, vände sig hastigt mot mig och utbrusto nästan ofrivilligt:

»Å, en landsman!»

Det var tillräckligt högt för att jag skulle höra det, och jag bugade mig lätt liksom jakande. De främmande reste sig hälsande, därpå lämnades mig fyra visitkort af vaktmästaren, hvaraf jag fann, att dessa

herrar voro fyra af Sveriges skickligaste artister, professor W., målarna S. och H. samt bildhuggaren L.

Efter att hafva läst namnen gjorde jag visit i deras loge och presenterade mig. Ett par af dem hade gemensamma bekanta med mig i vårt hemland, och då professorn var gammal bekant med min farbror, blefvo vi snart goda vänner och beslöto att supera tillsammans.

Efter operans slut gingo vi till restaurant »Dorras», där vi beställde vår supé, som var rätt god. Vi drucko därtill ett par glas rödt vin samt beställde kaffe.

Under tiden hade en handelsman inträdt, som under armen höll en stor bundt käppar af olika slag, hvilka han under ett rastlöst ordflöde, som jag med förvåning åhörde och ej kunde underlåta att beundra, utbjöd till de närvarande. En liten kvick historia till hvarje käpp gjorde, att en och annan af käpparna stannade bland gästerna.

Han närmade sig nu vårt bord, men vi förklarade, att vi ej ville hafva någon käpp. Handelsmannen uppfattade ögonblickligen, att mina fyra vänner hade käppar, men att jag var utan, och beslöt förmodligen att jag *skulle* hafva en.

Med en värtalighet, som jag, åtminstone då, ej hört make till, bad han mig lägga märke till, att de allra flesta i denna salong voro gentlemän och alla hade de käppar. Det gick icke an att en så fin lord som jag, var utan. Man kunde ju tro, att en så ung, välväxt och elegant gentleman möjligen hade tappat sin käpp — och hade då naturligtvis låtit en fattig stackare taga upp den — men utan käpp, omöjligt! Jo, det vore ju en möjlighet, att den unge lorden skänkt den fattige mannen sin dyrbara ciselerade piccadillykämp, för att ej behöfva begagna en som han tappat, en som legat i smutsen, en som varit i en sådan persons hand, eller rent af för det han såg det mannen var fattig och att han, den unge lorden, naturligtvis visste, att han snart skulle träffa en fattig

handlande, som kringbjöd käppar, hade stor familj att föda, elfva hustr — nej, en hustru och elfva barn...

»Se här, min herre, ser ni en käpp, som man skulle tro vara något begagnad — det ser ju ut så, ja, och det är sant, min herre, denna käpp är ett äkta spanskt rör — en dyrbar klenod och ändå så enkel, utan guld- eller silfverbeslag. Den har tillhört kejsaren!»

»Hm!» sade jag blott.

»Ni misstror mig; nåväl, hans majestät kejsaren hade den, då han landsteg i sitt fädernesland. Han hade fått den af en god vän, då han landsflyktig vistades i London. Jag tror att det var af den sedermera så namnkunnige...»

»Lord Palmerston!» sade professor W.

»Ja, ja! mycket rätt, och han, det vill säga kejsaren, tappade honom då han steg i land. En ung bonde hittade den och jag köpte käppen för hundra francs — men den säljes icke. Här är en annan käpp...»

»Men, min bästa herre, jag vill ej köpa någon käpp af er,» sade jag.

»Å, mylord, jag har käppar till hvarje pris...»

»Nå väl,» sade jag slutligen för att blifva kvitt mannen, »har ni då en värjkäpp för en franc, så skall jag köpa den.»

»Mylord! Ni har sagt det — se här, denna lilla fina käpp innehåller en klinga. Ni får gifva mig en franc, och jag anser mig hafva gifvit er, mylord, en gåfva af större värde.»

Han mottog sin franc och försvann, under det vi beundrade den lilla fina dolkkäppen med sin åttatum långa fina stålklunga.

»Det är skräp till rör, men klingan sitter väl fast i handtaget och kan i en stark mans hand vara ett godt vapen. Ingen kan se, att denna lilla fina käpp har ett sådant innehåll,» sade professor W.

»Ja, och för en franc, det är otroligt,» tillade S.

»Jag har således gjort en god affär, just då jag ej ville göra någon,» sade jag leende, hvarefter vi aflägsnade oss från restaurationen.

Klockan hade blifvit nära två på morgonen, då vi efter en angenäm sammanvaro skildes åt, men då professor W. bodde i närheten af triumfbågen och jag på Rue de Rivoli, hade vi sällskap genom Rue Royal till Place de la Concorde.

Det var det vackraste månsken man kunde tänka sig, och vi gingo länge samtalande om de intressanta ämnen, som vid ett sådant tillfälle ligger så nära till hands.

»Apropos! Ni köpte en dolkkäpp; jag skall säga er, att just under de senaste veckorna har här varit mer än vanligt osäkert i Paris. La Morgue (likhuset) har varit öfverbefolkadt på senare tiden, alla människor gå med revolver, se här har jag en i miniatyr. Ja, ja, jag vill visst icke skrämma er, men gå ni med er käpp, det skadar intel!»

Vi skildes ej förrän klockan var nära half tre. Det var härligt månsken och alldeles lugnt och tyst. Man kan säga, att just mellan half tre och nära klockan fyra är den enda tid på dygnet då »Paris sover.»

Allt är nu tyst, endast någon gång höras hofslagen af de patrullerande poliskonstaplarnes hästar och ytterst sällan någon skygg vandrare, som skyndar till sitt hem.

Något före klockan fyra börjar ett doft mullrande från alla håll. Det låter som en åska på afstånd och närmar sig småningom den stora stadens midt.

Det är födan till det stora, allt uppslukande odjuret Paris, som nu närmar sig. På kärror, vagnar, bantåg, ångbåtar, på hästars, åsnors, mäns, kvinnors och barns ryggar, närmar sig den föda, som i tusende olika former underhåller denna stad, hvars antal invånare är lika med halfva vårt fäderneslands folkmängd.

Ibland det intressantaste för en resande i Paris är att vid fyratiden på morgonen göra en promenad mot någon af stadens utkanter.

Först möter man det ena lastdjuret efter det andra, bärande sin börda på två eller fyra ben, och därefter komma dessa otaliga fordon, lastade med — — ja med allt möjligt.

Snart är där en trängsel, som är så att säga massiv, men en ordning som ej nog kan beundras. Hela massan kommer utifrån och drager sig inåt, där den först småningom glesnar. Strömmen delar sig vid alla gathörn och stannar hos dessa tusentals hotell, småhandlande och hökare, som sedan till dubbla priset utminutera dessa varor till det hungrande Paris.

Hvilket studium äro icke dessa människor för den, som betraktar dem från den sociala eller merkantila synpunkten, men ännu mer för fysionomisten och artisten!

Och så dessa dräkter, dessa färger! Intet karnevalståg kan vara brokigare.

Nu följa vi hufvudmassan, elitkåren af denna falang till saluhallarne, dessa öfver- och underjordiska paviljonger, omkring ett hundrasjuttio meter långa och hundratrettio meter breda, af endast järn och zink byggda palats med sina nära trehundra butiker, där allt ätbart finnes att köpa.

Jag hade några dagar förut tidigt på morgonen medföljt hofmästaren på hotellet, som jag träffade i porten och hvilken helt förvånad frågade, hvart jag ämnade mig så tidigt; på mitt svar — att jag ville se Paris vid denna tiden — föreslog han mig att följa med till »Halles Centrales».

Detta ångrade jag ej.

Sedan vi besett oss, frågade jag honom, om vi skulle äta frukost tillsammans, för hvilket han helt förtjust tackade, men förändrade minen, då jag nödvändigt ville att det skulle vara på en — krog.

Efter en stund sade han:

»Må vara, men låt oss då köpa vår frukost här och taga den med oss. Vin få vi alltid godt, men mat är det bäst att taga med sig, ty då vet man hvad äter.»

»Godt, bäste hr Poyet, vill ni ställa om det, så skall jag hafva äran betala.»

Hr Poyet sände sina hejdukar åter till hotellet med hvad han inköpt och gjorde hastigt inköp för vår räkning, hvarefter vi begäfvo oss ut till en liten krog eller rättare vinhandel, där vi satte oss vid ett bord och togo upp vår frukost, som bestod af ostron och en stor kyckling. Herr Poyet gick med den ut i köket. Under tiden ankommo morgonsändningarna till den lilla krogen, och jag förvånade mig öfver deras mängd.

Efter en god stund återkom hr Poyet, och efter promenaden smakade sannerligen vår frukost, som vi nedsköljde med ett glas vin, ypperligt.

Under det jag återkallade dessa scenerier för mig, då jag skilts från W., vandrade jag Rue de Rivoli framåt. Denna gata, hvars norra trottoar utgör ett täckt galleri, där stora fyrkantiga pelare, slutande med hvalf i rundbågsstil, uppbära den första våningen till de stora husen, som mestadels äro hoteller, sträcker sig ända från Place de la Concorde till Place Palais Royal.

Jag bodde på hotell Rivoli och hade nyss under de nämnda arkaderna passerat Rue d'Alger, då jag stannade och betraktade en skugga, som skarpt aftecknade sig från en pelare mot den ljusa sandstensgången. Det var en skottkärra, som stod lutad mot pelaren, vid hvars fot en hög stenar voro uppstapplade för gångbanans omläggning.

Det besynnerliga var, att skottkärnan, eller egentligen dess skugga, för ett ögonblick fick ett hufvud med hatt, och detta hufvud rörde sig. Jag skulle just gå ut i det klara mänskenet från den i halfmörker liggande gången, för att komma underfund med den besynnerliga skuggan, då någon, som stått bakom närmaste pelare, kastade sig öfver mig bakifrån och slog sina armar omkring mitt lif, under det en annan följde honom och tryckte en näsduk för min mun. Skuggan vid skottkärnan rusade nu till och slet upp mina kläder, stickande sin hand i min bröstficka.

Jag kände att det var en stark karl, som höll om mina armar, och då jag såg den, som höll näsduken för min mun, hafva en blank dolk i sin hand, ville jag ej med en brottnings utsätta mig för ett knifstyng. I denna stund kom jag ihåg min värjkäpp, och det var mig ett ögonblicks verk att draga min stilet, sticka bakåt och framåt samt kasta mig till höger ut på gatan.

»Han är beväpnad! Jag är sårad,» ropade mannen som hållit mig, i det han släppte sitt tag.

»Vid alla satar!» ropade mannen som skulle rånat mig. »Han har stuckit mig — stöt ned honom, Louis!»

Denne sprang efter mig med sin blanka knif, men då jag ställde mig beredd att mottaga honom samt närmade mig, som om jag ämnade gifva honom en stöt, vek han baklänges och sprang in i galleriet.

Jag gick nu helt lugnt midt på gatan, tills jag nådde hotell Rivoli, där jag, seende mig väl omkring, skyndsamt gick in emellan pelarne och ringde.

Den stora gallergrinden öppnades, och sedan jag stängt den, gick jag in i det lilla rummet under trappan, där hotelldrängen låg, och tände mitt ljus vid hans lampa; tagande min nyckel, som hängde på n:o 12, gick jag till elevatorn med det vanliga: »Merci!» hvilket oftast besvarades med ett otydligt mummel af vaktkarlen, sedan han med ett öga betraktat den resande.

Min tant bodde en trappa upp. Då jag besåg hennes rum, strax vi kommo dit, märkte jag, att det fanns två klocksträngar öfver hennes säng, den ena gick till ett betjäntrum under taket och den andra till ett litet rum inåt gården. Betjäntrummet »under taket» tog jag och såg där öfver min säng en stor ringklocka. Lovisa fick rummet åt gården och Johan n:o 13 bredvid mitt.

Hoteller var, som jag tror, det första i Paris med hissinnättning. Man stiger in i elevatorn, vrider en visare dit man vill, kommer dit inom en minut, stiger

ur, drager på ett snöre, och hissen går själf ned till sin plats. Det är en hydraulisk hiss och strejkar aldrig.

Från mitt rum gingo ett par glasdörrar, som äfven utgjorde fönstret, ut åt taket, där ett järnstaket hindrade den, som gick ut därpå, att från denna höjd hoppa ned på gatan, såvida han ej var mycket angelägen därom.

Då jag denna kväll kom in i mitt rum, blåste jag ut ljuset och öppnade dörrarne till taket samt lät det klara månskenet och den friska luften strömma in i mitt rum. Jag gick ut på taket och betraktade det vackra panorama, som visade sig för mig. Under mig låg Tuilerieträdgården och till vänster det så ofta omtalade Tuileriepalatset.

Under det jag i mina tankar påminde mig en mängd af de historiska berättelser om detta slott, som jag läst och hört, blef jag uppmärksam på ett häftigt oväsen på gatan.

Några ridande patruller kommo från Champs-Élysées och en från hotell du Louvre. Vid Place des Pyramides sågs en liten samling af folk med mjölkkärror och grönsaker samt polis och halfklädda hotell-drängar, som drogo sig utmed gatan till dess de försvunno bakom murarne af Tuilerieträdgården. Här smäll ett skott, sablar blixtrade äfven öfver muren i månskenet, några rop och skrik hördes, och tumultet drog sig söderut mot Pont Royal.

ÅTTONDE KAPITLET.

En lysande fest. Gendarmkaptenen.

Sedan jag återvändt till mitt rum och stängt dörrarne, genomgick jag i tankarne mitt nattliga äfventyr

och tackade innerligt Gud för att han på ett så underbart sätt räddat mig. Att mot sin vilja blifva tvungen att köpa ett vapen ett par timmar innan man behöfver det, anser jag vara en den gudomliga försynens skickelse, och ehuru det gjorde mig ondt om dem jag sårat, var jag dock rätt nöjd att icke döfvad eller sårad och plundrad ligga på gatan vid samma tid jag nu gick i min säng.

Då kyparen om morgonen kom upp med mitt kaffe, lämnade han mig ett visitkort från min värd, hvarpå denne skrifvit en anhållan om att få ett kort samtal med mig på förmiddagen. Jag bad kyparen säga, att jag med nöje skulle taga emot honom klockan tio.

Jag var uppe och klädd, då min värd på slaget tio inträdde i mitt rum. Sedan jag bedt honom sitta ned, sade han:

»Jag ber om ursäkt, för att jag besvärar, men — ja, saken är den, att värden på vårt förnämsta hotell här i Paris, Hôtel Continental, har för sed att en gång om året invitera de förnämste hotellägarne på en finfin frukost, och de medtaga till denna måltid de förnämsta af sina gäster; se här, tillåt mig presentera er ett bjudningskort.»

Med förvåning mottog jag nu ett dylikt, hvarpå mitt namn var.

»Jag hoppas herr baron gör mig den äran af sitt sällskap. Vagnen är framme klockan tolf, och som jag har en grekisk furste och en rysk general, som lofvat mig att antaga anbudet, så åka vi härifrån då.»

»Men Continental är ju blott några hundra steg härifrån, så man kan ju gå dit,» sade jag.

»Å,» ropade värden. »Gå — det är ju omöjligt. Vi åka, ni, fursten, generalen och jag, naturligtvis. Men en sak till: ni träffar där marskalkar, generaler, ministrar, ja, kanhända regerande furstars söner, hvarför det är vanligt att vara i uniform, och . . . men det där förstår ni naturligtvis bättre än jag. Jag har den äran . . .»

Innan jag hann svara, var min liflige värd ute genom dörren.

Vid min afresa hemifrån hade min farbror sagt till mig:

»Som din tant, om hon blir frisk, säkert på sin resa kommer att besöka flera furstliga familjer, som hon känner och hos hvilka hon står särdeles väl, så råder jag dig att låta sy dig uniform och taga med dig. Du vet att jag har mina egna åsikter om adel, så att jag begagnar ej uniform, idén är också ej min — men jag tror, att din tant skulle sätta stort värde därpå.»

Jag förstod hvad som önskades och lät förfärdiga mig en adelsuniform.

Då min värd försvunnit, förstod jag, att han sett min uniform liggande på soffan och — kanhända är det orsaken till bjudningen, tänkte jag något snopen; men nyfikenheten tog öfverhanden, och klockan precis tolf stod jag i porten. Samtidigt anlände de båda andra herrarne och värden presenterade mig för furst Petros Karaïskakis och general Kiprianoff. Efter något krusande togo vi plats i vagnen, som var förspänd med fyra ståtliga hästar och försedd med kusk på kuskbocken och två betjänter bakpå.

Då vi kommit upp i vagnen, smällde kusken två å tre väldiga klatschar för att påkalla alla gatpojkar och de i hotellfönstren gapandes uppmärksamhet, och ekipaget satte sig i gång.

Och i gång var det, ty hästarne gingo i gående under tio minuters tid till det närbelägna hotellet, där vi ytterligare en stund blefvo begapade af det tusental, som från gata och hus beskådade oss.

Ändiligen stego vi ur och trädde in genom porten, där två gardeskyrassierer skyldrade, samt uppför trappan, där en livréklädd tjänare stod artigt bugande på hvart tredje trappsteg. Vi trädde in i festvåningen, där värden stod vid dörren och med den förbindligaste bugning tog emot oss. Aldrig ett ord hörde han af vår värds presentation, ty strömmen af gäster var så stark, att vi nära på knuffades förbi honom.

Jag skildes snart från mitt sällskap, och då jag ej kände någon, drog jag mig tillbaka till ett fönster, hvarifrån jag hade en härlig utsikt. Då jag vände mig om inåt salarne, var där ett glittrande vimmel af uniformer i guld, silfver och de mest lysande färger. En och annan svart frack syntes, men dessa voro försedda med gröna, blå eller andra kragar i mörka färger, på hvilka kronor, stjärnor och lagrar voro broderade, utvisande att dessa personer utgjorde fixstjärnor på vetenskapens himmel och att hvar och en af dem var »en af de aderton» i den eller den högst berömda akademien.

En enda var helt svartklädd, och jag fick sedan höra, att det var en af Englands mest framstående politiske män, lord S.

Jag hade för vana att föra dagbok, eller att om kvällen, innan jag gick till sängs, anteckna de småsaker som jag beaktat under dagen, och var efteråt i sanning förvånad öfver alla de politiska, krigiska, historiska och poetiska storheter, som jag verkligen hade sett på denna »frukostmiddag».

Plötsligt blef jag helt nyfiken på ett samtal bredvid mig; där jag stod, kunde jag ej undgå att lyssna därpå, då jag ej kunde tränga mig ifrån min plats. Det fördes af en ung, ståtlig officer af omkring en tjugufem års ålder och en äldre herre i guldbroderad frack med hederslegionens kors på bröstet, och handlade om gripandet af några bofvar som efter midnatten skulle anfallit en resande — säkerligen en engelsman, ty han hade grå ulster, grå hatt, en kikare i fodral öfver axeln och en röd »Baedeker» i fickan.

Jag blef nu observerad af furst Petros Karaiskakis, som arbetade sig fram mot mig och frågade, hvad jag tyckte om samlingen.

»Sannerligen, min prins, jag vet inte hvad jag skall säga, ty jag känner ingen enda af dem och har ej varit mer än åtta dagar i Paris. Det ser dock ut, som om här vore en mängd högt uppsatta män och många lärde. Där går till exempel en person, som jag inbillar mig är en skicklig läkare eller dylikt.»

»Vet ni ej hvem det är?» frågade fursten. »Det är professor Nélaton, hans majestät kejsarens läkare, en man, som hela världen känner».

»Å, då känner jag honom äfven par renommé, ty jag har gjort hans bekantskap genom mitt lands tidningar».

»Nå, men säg mig, hvem tror ni den person är, som talar med den unge officeren? Han med hederslegionen. Men har ni sett honom förut?»

»Nej, aldrig, min prins, förr än nu,» svarade jag sanningsenligt.

Att jag nyligen hört honom tala, det nämnde jag ej. Efter en blick på föremålet för vårt samtal sade jag:

»Det var besynnerligt! Mannen är en forskare — eller kanhända en högre polisman.

»Minsann, ni är då en Cagliostro! Det är själfva polisministern. Kom, skall jag presentera er för honom.»

»Nej, min prins, jag ber er för allt i världen, gör er ej besvär därmed. Men skulle ni vilja vara af den godheten att säga mig hvem den unge, ståtliga mannen är, som står bredvid honom? Jag tycker han ser så bra ut.»

Furst Karaiskakis sade litet högdraget:

»Gärna — men då ni tycks välja ert sällskap själf, så kanske jag . . .»

»O, min prins, hvad ni har uppfattat mina ord oriktigt! Men var det ej ni som så godhetsfullt uppsökte mig, och huru tacksam är jag ej för att ni valde mitt sällskap. Tillåt mig i dag njuta däraf. Jag känner ingen och får i annat fall tråkigt.»

»Ni har rätt, låtom oss vara tillsammans; och då jag nu tillbragt mer än ett år i Paris, så skall jag gärna vara er ciceron. Nu äro de personer, som ni talade om, borta, men den unge officeren var en kapten Hector vid gendarmerna och med en stor framtid för sig. Står väl hos hans majestät kejsaren och är en skicklig polisofficer. Men matsalarne äro öppnade och jag råder er nu att studera maten, ty denna dejeuner är en af de finfinaste i Paris.»

Härmed bjöd furst Petros mig armen, och vi gingo in i de väl dekorerade matsalarne.

Beskrifva maten kan jag ej och låter därför bli det; men fisk från alla jordens haf och vildt från alla jordens länder såg det nästan ut att finnas där. Jag öfverlämnar namnen på alla dessa rätter till mina älskvärda läsarinnor, med den begäran att de må gå igenom registret till den treflige doktor Hagdahls kokbok där — åtminstone en del stå.

»Efter måltiden bildades små stående och sittande grupper af gamla eller under dejeunererna gjorda bekantskaper, och värden närmade sig än den ena än den andra af dem för att säga eller mottaga artigheter.

Furst Petros Karaiskakis hade med mig satt sig i en fönsternisch, där vi samtalade om frukosten och om alla de personer han utpekade för mig. Jag märkte nu, att min nye bekantskap var en fint bildad man, och hans kännedom om Paris och dess högre kretsar lät mig förstå, att han var hemmastadd i dess salonger.

Plötsligt såg jag den unge gendarmkaptenen närma sig oss och frågade fursten, om han ville presentera mig för honom.

»Med nöje,» sade han och föreställde oss för hvarandra.

Kapten Hector satte sig hos oss, och vi voro snart i samtal med hvarandra om — Paris naturligtvis. Det dröjde ej länge, förr än vi voro inne på polisens område, och jag frågade då, om ej de flesta brotten där begingos nattetid.

»Jo,» svarade kapten Hector, »det förefaller mig som de flesta brott måste ske i mörkret.»

»Det är sant! Jag föreställer mig, att mördaren har lättare för att stöta dolken i sitt offer i nattens mörker än under dagens ljus...»

»Nå, än om natten är klar och månljus?» frågade hastigt den unge gendarmen i det han skarpt fixerade mig.

Jag kände, hur jag rodnade, och svarade ej utan förlägenhet.

»Om natten är månljus — ja, det har jag ej tänkt på; men i månljus äro ju omgifningarna också ljusa och sköna, och jag tror ljuset äfven då skulle för den om ej ljusskygge dock om jag så får säga mörkrädde mannen vara af stor inverkan.»

»Ni kan ha rätt. Ni får dock nu vara god och förlåta mig, om jag nämner för er en princip, som jag har — och det är, att alltid söka orsaken... Tillåt att jag i följd af denna princip frågar er, hvarför ni nyss frågade mig, om ej de flesta brotten i Paris ske nattetid?»

Jag var nu åter lugn och sade:

»Det är helt naturligt, att man framställer en och annan sådan fråga till en polisofficer, men då ni vill veta orsaken, så är jag glad öfver att kunna säga er den. Saken var, att jag nyss helt ofrivilligt kom att höra ett samtal mellan er och herr polisministern angående ett mord eller rån.»

»Ah! Nåväl, jag skall berätta för er denna händelse.»

Och nu berättade kaptenen hvad jag natten förut upplefvat, till dess jag gått in på hotellet, samt fortsatte sålunda:

»Sedan den resande, som efter all sannolikhet var en engelsman, dragit sig undan bofvarne, försökte den af dem, som ej var sårad, att föra sina kamrater undan, men då de kommit ett stycke, blefvo de upphunna af en ridande patrull, som, då den såg att ett par af dem voro sårade, anställde förhör med dem. Fyra andra skurkar anlände nu och sökte befria de tre förut af patrullen antastade. Det uppstod en kort strid. Två andra patruller anlände, och snart voro bofvarne inom lås och bom, och polisen hade, tack vare den där engelsmannen, fått fatt i en del af ett af de fräckaste rövvarband, som på de sista femtio åren gjort Paris osäkert.»

»Nå, men bofvarne som voro sårade?» frågade jag.

»De ligga nu på fängelsets sjukhus.»

»Och engelsmannen, har ni fått reda på honom?»

Kapten Hector fixerade mig ett ögonblick och sade:

»Ja, jag har fått reda på honom, och det just nu.»

»Just nu? Det var märkvärdigt! Alltså här ibland de inbjudne? Nå, men detta är ju ganska komiskt.»

»Ja, monsieur, det tycker jag också, men det mest komiska är dock, att engelsmannen är ingen annan än ni själf,» sade kaptenen helt allvarsam.

Jag lyckades skratta och sade leende:

»Men om jag nu aldrig kan blifva engelsman, emedan jag är svensk född och ej varit i England med min fot...»

»Det må vara, min herre, men ni är i alla fall engelsmannen, nämligen den engelsman som polisen döpt er till, och jag tror mig kunna inom tjugu minuter öfverbevisa er därom.»

»Hur skulle ni kunna detta, min bäste kapten?»

»Å, på det lättaste sätt i världen!» svarade denne.

»Ni kom i sällskap med hans höghet furst Karaiskakis och bor således på hotell Rivoli. Inom den tid jag nämnde skall jag kanhända här i tamburen kunna visa er en grå ulster, dito hatt, en kikare, en röd Baedeker och en lång fin stilet, förmodligen litet blodig efter nattens äfventyr. Se så där ja! Jag ser, att ni bekänner, och däri gör ni rätt, ty ni har ju ingenting att frukta. Ni har försvarat er och äfven gjort franska polisen en stor tjänst, ty därigenom att ni sårade de där bofvarne, hafva vi fått tag uti ett band, som under en lång tid varit en fasa för staden nattetid och ifrigt efterspanats af polisen. Ni skulle göra oss ännu mera förbundna, om ni i morgon ville följa med mig till fängelset för att se om ni känner igen de tre bofvarna.»

»Ni är en utmärkt polisofficer,» svarade jag, »och ni har sagt sanningen; men utsätter jag mig icke för obehag af sådan art, att min resa vidare åt södern måste uppskjutas!»

»Nej, på mitt hedersord, det försäkrar jag er,» sade kapten Hector och fattade min hand. »Men se här! Tillåt mig att jag presenterar er för hans excellens polisministern.»

Innan jag hunnit undandraga mig denna ära, vände sig kaptén Hector till samma person, som jag hört honom samtala med, och presenterade mig som den engelsman, hvilken så tappert försvarat sig och gjort polisen en så stor tjänst.

NIONDE KAPITLET.

Polisministern. Fångens berättelse.

Hans excellens polisministern var så artig mot mig, att jag tänkte: visserligen äro fransmännen de artigaste människor i världen, men måntro han ej drifver med mig?

Jag fann dock snart, att det var hans vanliga sätt, och att han nu var särskildt förtjust öfver att hafva fått fatt i bofvarne.

»Hvad jag är särskildt tacksam för, mylord, är att ni lofvat kaptén Hector att följa honom till fängelset och konstatera bofvarnes identitet, om — som jag hoppas — ni känner igen dem.»

Jag omtalade nu på hans begäran hela mitt äfventyr, ända från det jag och mina landsmän gingo från teatern och till dess jag åsett en del af tumultet från hotellets tak.

Hans excellens bjöd mig sitta ned, och vi voro snart inne på ett intressant samtal om — människor, brott och straff.

Jag hade nyligen genomläst konung Oscar I:s arbete »Om straff och straffanstalter», och då jag hade ett utmärkt godt minne — åtminstone för det som intresserade mig — så begagnade jag mig däraf och hade nöjet förvåna hans excellens till den grad, att han utropade:

»Men, monsieur, huru har ni, som är så ung, kunnat sätta er in i så djupgående förhållanden?»

»Å, ers excellens,» svarade jag, »i vårt land få vi redan i unga år lära oss att tänka . . .»

»Ja, det är sant,» afbröt polisministern; »jag läste nyligen en afhandling af en utaf våra utmärktaste vetenskapsmän, däri han säger, att nästan hela er nation redan vid 12 å 13 års ålder kan läsa och skriva, känner sitt fosterlands historia och geografi samt enkla räknekonst och så vidare. I vårt land, som ju annars står mycket högt på bildningens område, lära vi ej på långt när — hvad den högre folkbildningen beträffar — kunna mäta oss med er,» tillade hans excellens. »Det var mig ett sant nöje att göra er bekantskap, och då ni lofvat att infinna er med kapten Hector i morgon för att hjälpa oss att afslöja detta röfvarpack, skall jag ej underlåta att för hans majestät kejsaren omnämna den tacksamhet, i hvilken vi stå till er.»

Härmed bugade sig polisministern med en på samma gång artig som nedlåtande rörelse.

Jag bugade mig djupt, sägande:

»Å, ers excellens, besvära ej hans majestät med sådana obetydliga småsaker. Just nu kanske han har vida viktigare saker att tänka på än en enskild person, som han aldrig sett eller ens anar finnes till.»

»Mylord, ni har verkligen intresserat mig, och det kan ju hända, att jag under er vistelse här kan vara er till någon tjänst. Till dess — au revoir!»

Härmed skildes vi för en stund, men sammanträffade snart åter, då polisministern vänligt tog mig i armen och frågade:

»Har ni besökt ert älskvärda sändebud här hos oss?»

»Jag hade den äran att för ett par dagar sedan göra honom min uppvaktning,» svarade jag.

»Det är bra,» sade hans excellens vänligt nickande och försvann bland mängden.

Jag hann ej göra några reflexioner häröfver, förrän furst Petros Karaiskakis fattade mig under armen och sade:

»Jag gratulerar er, mylord! Ni har väckt uppseende här. En half timmes tête-à-tête med polis-

ministern — ni är dagens hjälte! Men vid alla gröna och röda helgon (detta var, som jag sedan fann, ett af furstens favorituttryck) ni har fört ett intressant samtal med honom! Han har för marskalk Mac Mahon och några andra storheter, som ni just kan se därborta, talat om er.»

»Om mig! Men för att öfvergå till något annat, kan man aflägsna sig nu utan vidare ceremonier?»

»Naturligtvis! Vill ni, så taga vi en vagn och göra en tur i Boulogneskogen.»

»Ja, hvarför inte — men jag skulle önska att vara en halftimme på hotellet först.»

»Mycket rätt; vi följas åt och göra toalett. Vill ni hämta mig på n:r 60?»

»Med nöjel!» sade jag och vi följdes åt till vårt gemensamma hotell.

Jag gjorde nu ett besök hos min tant och omtalade min förmiddag för henne. Den goda fröken var förtjust öfver att se mig i uniform. Då hon tycktes ha hämtat sig från resans mödor, beslöto vi att resa vidare söderut om ett par dagar.

Karaiskakis och jag företogo vår åktur och bevi-stade operan på kvällen.

Dagen därpå klockan tio hämtade mig kapten Hector, och vi följdes åt till fängelsets sjuksal, hvarest vi gjorde en tur mellan sängraderna.

»Där, herr kapten, ligger den som måste vara sårad i högra sidan och där den som bör vara stucken i den vänstra,» sade jag.»

»Ni har rätt, monsieur. Ni känner således igen dem?»

»Med säkerhet.»

»Det är bra,» sade kapten Hector och kallade in ett par polisnotarier, i hvilkas närvaro jag fick under-teckna ett papper, hvori jag under edlig förbindelse förklarade, att jag i fångarne n:r 4 och 9 kände igen två af de män, som hade anfallit mig.

Härefter gingo vi in i några celler, som öppnades för mig och där fångar förvarades.

I den femte cellen kände jag igen den man som sprungit emot mig med knifven ute på gatan.

Fången hade knappt fått se mig, förrän han rusade på mig och fattade mig i strupen. Jag fick fatt i hans handlofvar och höll honom, under det vakterna sprungo fram och satte tvångströja på honom.

»Om jag hade anat, att ni var beväpnad, hade jag stött ned er genast i natt! Men jag skall hitta er en gång, hvar ni än må gömma er. Ni är starkare än jag — jag kände det nyss — men det skall ej hjälpa er, då min knif sitter på er strupel!» röt fången.

»Detta är tillräckligt bevis, att vi ha de rätta nattfåglarne i buren, och nu hafva vi ej vidare här att göra,» sade kapten Hector.

»Det är sant, men kan ni förklara denne mans plötsliga hat till mig? Om jag försvarat mig, om jag sårat hans medbrotslingar samt utan att sära honom endast hindrat honom att döda mig, så kan detta ej vara tillräcklig orsak till hans lidelsefulla hat.»

»Mycket sant, monsieur, men missräkningen, de bedragna förhoppningarna och kamraternas sårande kan möjligen förklara det. Emellertid förvånar det äfven mig. Vi skola tala med honom...»

»Kapten Hector,» afbröt jag, »låt taga tvångströjan af mannen, och får jag så under en half timme vara ensam här med honom. Det skulle bestämdt vara ett intressant studium för mig — ty ett sådant utbrott af hat mot en — ja helt enkelt en motståndare i öppen strid, utan några andra orsaker, kan jag ej förstå.»

Efter ett långt samtal för och emot och sedan kaptenen varit hos direktören för fängelset, blef tillståndet mig i nåder beviljadt, och jag inlästes med fången, dock med fyra man utanför dörren och nyckeln uti.

Det första jag gjorde var att lossa fången från bädden och tvångströjan. Jag satte honom upp och sade:

»Säg mig, hvad har jag som främling gjort er för ondt, att ni skulle vilja strypa mig — eller taga mitt lif ögonblickligen då ni såg mig?»

»Ni har skaffat mig hit,» sade mannen, hvilken kunde vara ett par och tjugu år gammal.

»Har jag? Hur kan ni säga det? Ni har själf gjort det, då ni blifvit gripen strax efter det ni velat mörda en person, som ni aldrig sett förr. Säg mig nu, min vän, är det logik däri?»

»Logik! Logik!» ropade han och sprang upp.

»Lugna er nu och låtom oss tala med hvarandra. Säg mig uppriktigt, hvad har jag gjort er för att ni skulle vilja mörda mig först på gatan och sedan i fängelset. Ni hade strypt mig här om jag ej kunnat hindra det. Det är bara detta som förefaller mig märkvärdigt.»

»O!» ropade fången i det han kastade sig på knä vid sin brits och framstönade: »Om ni visste! Om ni visste!»

Han teg en stund, därefter sade han med nästan doft raseri:

»Hur har jag ej själf störtat mig i fördärfvet! Fattig från början, upptagen i min farbroders, en vördnadsvärd abbés hus, hade jag allt hvad jag behöfde. Allt gick bra; jag tog en examen med höga betyg — ännu en — logik! Ja, förstånd!» — här kastade han sig på golvet och brast i gråt. — »Ja, det öfvergaf mig. Å, hvad jag är usel — och nu, när jag tänkt börja en ny bana — men — Å! Sa hör då allt! Jag hade blifvit berömd för mina studier, hade tillfälle att vid unga år, med ett arf af trettiotusen franc efter den gode gubben, min farbror, kunna börja en bana, då jag träffade *henne* — henne, som — ja, som är mitt lif, mitt allt!»

Här rusade han upp och skulle kanhända krossat hufvudet mot cellväggen, om jag ej hindrat honom.

»Se så,» sade jag, »lugna er nu, min vän, och . . .»

»Hvad? Ni kallar mig er vän och hör på mig! Näväll! Vet då, att jag såg henne — älskade henne och var lycklig. Men penningarna togo slut, och då vi lefde för dagen, var det ej lätt att, som vi säga, etablera någon affär.

Vi beslöto att arbeta, men jag vill ej tala om hur smärtsamt det var att hvar man kom få till svar: »Ja, hvarför gjorde ni ej det, då ni var ansedd — nu är ni en roué, och jag kan ej använda er.»

Hon, en dansös vid en boulevard-teater, förföljdes af direktören, för att hon lämnat honom och kunde endast stundom få uppträda för någon annan och då få några lumpna francs.

En dag säger hon till mig: »Du är jurist, jag är dansös, låtom oss fara till Amerika. Ingen är profet i sitt eget land — där kunna vi kanhända göra lycka.»

»Hvarför inte,» sade jag, »men hvem betalar resan dit och uppehållet under en obestämd tid, till dess vi fått egna förvärfskällor?»

»Det får du skaffa. Emellertid har jag trehundra francs. Skaffa du sex, och vi resa. För att ej vara dig till hinder reser jag till Havre i morgon och inväntar dig där.»

»Jag skall infinna mig inom några dagar,» svarade jag.

Under senaste tiden hade jag varit tillsammans med några unge män, som ofta nog hade godt om penningar och förde ett tämligen högt lif. Det var på ett spelhus vid Rue Richeliru. Dagen därpå följde jag Fanny till järnvägen och var en half timme därefter på spelhuset.

Jag hade alltid spelat med den yttersta försiktighet och vann oftast något litet, ibland fyrtio à femtio francs, och detta var nu mitt uppehälle.

Då jag kom in, såg jag mina två vänner sitta vid ett bord i rummet utanför spelsalen. De vinkade mig till sig och bjödo på vin. Jag drack mycket, och de gafvo mig slutligen del af en plan de uppgjort.

»Hvad säger ni om att förtjäna hundra tusen francs på en timme?» sade den ene af dem.

»Hundra tusen francs! Jag skulle göra hvad som helst därför,» svarade jag, något rusig af vinet,

»Nåväl! I afton har den rike Brunoy en stor fest och många af de rika stanna där till sent på natten eller rättare till tidigt på morgonen. En af dem, en riktig blodsugare, en procentare, som alltid har hela sin kassa på fickan, är där. Det är nu meningen att skrämma den stackaren att tappa sin plånbok på hemvägen — och så resa vi med morgontåget till Havre och — Amerika!»

Dessa ord, »till Amerika!», huru lockade de mig ej? Alltnog, de förförde mig. Jag följde frestarne. Resten vet ni, och då jag i er såg den, som hindrat mig från att realisera min idé, blef jag galen. — Nu vet ni allt.»

»Stackars karl,» sade jag; »men ni har ju hvarken mördat eller stulit! Gud har bevarat er därifrån. Tacka honom därför — jag skall se till, om jag kan göra något för er. Adjö, min vän!»

»O, min herre, ni har förlåtit mig, ni kallar mig er vän...»

Skyndsamt öppnade jag dörren och gick för att undvika hans tacksägelser.

Jag fann kapten Hector med de fyra vaktsoldaterna utanför dörren. Kaptenen fattade mig under armen utan att säga ett ord, och vi gingo ned till hans vagn. De vackra hästarne förde oss hastigt fram genom de af vagnar och människor vimlande gatorna.

TIONDE KAPITLET.

Advokaten. Hos magnetisören.

Till min förvåning sade min följeslagare åt sin kusk:

»Till S:t Cloud!»

Kaptenen sade därefter artigt till mig:

»Förlåt mig, men då man åker så här, kan man bäst tala om saker, som ej angå någon annan. Jag

har åhört hela ert samtal med den unge mannen och äfven ert löfte att göra för honom hvad ni kan. Hvad ämnar ni göra? Tala vid polisministern — vid ert lands sändebud — vid kejsaren? Nej, det duger inte, min vän; om om ni vill tro mig så skall jag rangera allt det där mycket bra för er. Men ni gör mig väl den äran och frukosterar med mig? Vi hafva en god restaurant här i närheten. Där kan jag gifva er — ja, blott ett godt råd, men följer ni det, så är er nye skyddsling räddad.»

Härmed började min vän kaptenen skratta.

»Men säg mig då, hvarför har ni egentligen så att säga tagit mig under edra vingars skugga?»

»Jo, min vän — tillåt mig att säga så — ni intresserar mig, ni är ung som jag, ja, till och med yngre, men er affär på Rue Rivoli, ert sammanträffande med polisministern, er framgång på Continental, ert uppträdande i fängelset — allt har fäst mig vid er. Och jag är säker på, men förlåt mig nu min egenkärlek, att äfven jag har intresserat er. Där har ni svaret.»

»Nåväl, jag tror er; men en sak förefaller mig litet besynnerlig. Ni, som är polisofficer, har ej något af detta forskande, misstänksamma och om jag så får säga listiga i ert väsen, som jag tänker mig skulle tillhöra en sådan. Ni är så öppen hjärtig och glad och tilldragande.»

»Tusen tack för artigheten,» sade kaptenen; »men hur kan ni veta om ej detta just är förställning, döljande en den finaste forskning, misstänksamhet och list. Minns ni ej att jag, genast jag såg er, sade: det är ni som är engelsmannen!»

»Jo, det är sant, men var det så svårt — forskande, misstänksamme, listige, blifvande herr polisminister?» sade jag skrattande. »Jag var ju nyfiken som en gammal käring och rodnade som en ung flicka, när jag började tala om engelsmannen!»

Vi stego ur och fingo snart ett litet fint matrum med utsikt öfver Seinen.

Bordet var redan dukadt, då vi kommo in, och i detsamma inkommo två kypare, som efter anvisning af en hofmästare satte rätterna på bordet, hvarefter de alla tre bugande aflägsnade sig.

På bordet stod en butelj champagne i is, Chateau Latour och en Ermitage mellan fogel, fisk och söt-saker, tillräckligt att därmed mätta tio hungriga gäster.

»Naväl, mylord, nu kunna vi börja, och under måltiden skall ni få höra det råd jag lofvat er.»

»Men, herr kaptten, det här är ju en episod ur Tusen och en natt — »Bord, duka dig!«, eller än bättre, utan uppmaning blir bordet dukadt.»

»Å, min vän, vi 'listiga' — här skrattade kap-
ttenen — »vi hafva ju reda på allting förut! Men jag har utan trolleri på telegrafisk väg underrättat värden. Men nu till er »affär« som jag kallar den. Ser ni, om ni försökte de vägar till förmån för den unge syndaren, eller rättare sagdt lättsinnige slarfvern, som jag nyss antydde, så skulle ni ej få annat än artiga svar, processen uppsköts och ni ledsnade och reste; men nu kommer mitt råd. Jag känner en advokat vid namn Pierre Herrent. Vi skola fara till honom, sedan vi frukosterat, och jag är säker på att han skall hjälpa er skyddsling, som jag egentligen knappt kan förstå hvarför ni så intresserar er för.»

»Hvad det senare beträffar, så kan jag knappt säga det själf; men han har ju egentligen ej förfördelat någon annan än mig och jag hyser medlidande med honom. Men huru en advokat kan göra mer för honom än till och med kejsaren, som ni nyss sade, det förstår jag sannerligen ej. Dock är jag färdig att följa ert råd.»

En half timme senare stannade vår vagn framför den unge advokatens boning. M. Herrent var hemma, och efter ett par minuter blefvo vi mottagna.

Kaptten Hector presenterade mig och omtalade helt kort orsaken till vårt besök.

Med förvåning såg jag framför mig en helt ung man af omkring tjugufyra års ålder, som genast lågade

upp vid kaptenens ord. Han påminde mig om en ung häst, som ej vill hoppa öfver ett dike, men vid en beröring af sporrarne genast gör det. Sporrarne voro kaptenens ord om att han rådt mig att hellre gå till en uppväxande förmåga inom advokatståndet, som redan utmärkt sig, än till sändebud, ministrar och — kejsare.

»Får jag bedja er, min vän, att gå in i salongen och studera Figaro på några minuter,» sade Herrent till kaptenen.

Knappt hade denne aflägsnat sig, förr än den unge advokaten förändrade sig helt och hållet. Det såg ut som hans entusiasm totalt försvunnit, som om man hållt en så vatten öfver en lågande eld. Han vände sig till mig och sade:

»Jag får underrätta er om, att jag aldrig åtager mig någon affär för hvem det vara må, förrän jag af min klient fått höra sanningen — observera *sanningen!* Jag bestämmer då genast mitt pris. Komma vi då ej öfverens, så hafva vi ej vidare med hvarandra att göra. Det kan ju då bero på att jag i ert tycke är för dyr, eller att affären i mitt tycke är för — hm, förlåt — tvifvelaktig. Alltså vill ni säga mig sanningen och hvad ni vill?»

»Bral!» sade jag. »Ni är den man jag behöfver.»

Därpå talade jag om för honom sanningsenligt hela historien.

M. Herrent låg bakåtlutad i sin länstol, och man skulle trott att han somnat, om ej hans slutna ögonlock emellanåt rört sig för att låta liksom en elektrisk gnista därifrån skjuta fram till mig.

Då jag slutat, sade han:

»Min herre, det här är ju en bagatell. Två hundra francs om jag lyckas och fyra hundra om jag misslyckas.»

Förvånad sade jag:

»Det där är då ganska...»

»Komiskt!» afbröt Herrent skrattande, i det han åter var den glade, artige fransmannen. »Nå, går ni in därpå?»

»Naturligtvis!» svarade jag, under det den unge mannen, liksom säker på mitt svar, ropade på kapten Hector.

Da denne inträdde, frågade Herrent:

»När skola de där karlarne förhöras?»

»Ej förrän i morgon.»

»Vill ni, kapten, lämna mitt kort till poliskommissarien och säga, att jag är den där unge mannens advokat, samt att jag som sådan önskar besöka honom i dag?»

»Gärna, Herrent! Och nu farväl, jag vet att ni har brådtom.»

Härmed togo vi afsked.

Under en stunds tystnad åkte vi genom gatorna.

»Nå?» sade kaptenen.

Ja, jag får säga, att herr Herrent har ett sätt, som inger stort förtroende, och ett annat sätt, som jag ej tycker om, ty han behöfver det ej och på mig gjorde det ingen inverkan.»

»Hvad menar ni?»

»Jo, han sökte med sin vilja eller omedvetet att med sin blick inverka på mig, fästa hela min uppmärksamhet och vilja på sig själf, liksom han velat kommendera den. Detta var högst besynnerligt. Mitt inre uppreste sig helt hastigt däremot och den egenomliga känsla jag ett ögonblick förut känt, försvann.»

»Ja, han är märkvärdig, och . . . men detta hinna vi nu ej att diskutera, ty jag måste snart i tjänstgöring. Hvart får jag föra er?»

»Tack, till mitt hotell; om en stund skall jag där träffa furst Karaiskakis. Vi skola gå på en magnetisk seance i afton.»

»Å, jag vet, på Boulevard des Italiens. Ja, det är intressant i högsta grad. Men lofva mig att jag är höra ert omdöme, då vi träffas — humbug eller verklighet.»

»Det lofvar jag, men därmed begär ni ju allt,» sade jag skrattande, då jag steg ur vagnen vid Hôtel de Rivoli.»

Jag tillbragte nu hela dagen hos min tant, som ej var så kry denna dag som hon varit förut, hvilket gjorde, att vi beslöto kvarstanna några dagar till i Paris.

Vid niotiden på kvällen afhämtade furst Karaiskakis mig, och vi foro till Boulevard des Italiens, hvarest bodde en denna tiden i Paris mycket omtalad »trollkarl» eller magnetisör.

Min vän hade skaffat sig två inträdeskort, och vi voro snart i en elegant, svagt upplyst salong, hvarest redan ett dussin människor befunno sig. En del af dessa voro till min förvåning maskerade.

Det var tyst i det stora rummet. Plötsligt tog furst Petros mig i armen och sade:

»Betrakta noga de där båda herrarne, som stå där borta med helmasker för ansiktet!»

»Hvilka? Ah, de där! En längre med militärisk hållning och en kortare, som nu sade något till den länge — nu bugar sig denne.»

»Ja, just de två. Observera i synnerhet den som är kortast af dem,» sade fursten.

»Men hvarför det då?»

»Det skall jag säga er sedan.»

»Hvad vill detta säga? Säg ni, det var som om en blixtpullyst rummet. Återigen! Hvilket intensivt ljus!»

»Humbug kanhända, jag misstänker det — men låtom oss betrakta allt hvad vi nu få se med nyktert sinne eller hvad jag kallar kall hjärna. Våra slutsatser skola vi meddela hvarandra sedan — men glöm ej att observera den kortel!»

I det furst Petros hviskade dessa ord i mitt öra, öppnades dubbeldörrarne till ett stort, aflångt rum, som var nästan mörkt, och hvars upplysning endast bestod af en lampa, så gjord, att den såg ut som en

liten klar stjärna, hvilken spred ett mycket matt sken öfver det hela.

Två betjänter bugade sig djupt, liksom inbjudande de närvarande att inträda.

Snart voro vi alla inne och de rödklädda tjänarne stängde med mycket buller dörrarne efter oss.

ELFTE KAPITLET.

Ett attentat mot kejsar Napoleon.

Strax därpå syntes en svartklädd herre under den lilla stjärnan.

»Mina damer och herrar!» sade han, »ni hafva kommit hit för att skåda någonting underbart. Hvad jag vill visa er är ej något sådant, utan jag vill endast öfvertyga er om, att vetenskapen kommit så långt, att vi äga i vår makt att meddela oss med en högre värld, en värld, som vi ju äro öfvertygade om finnes...»

»Nej!» hördes det bakom oss, och jag tyckte bestämdt att det kom från den kortaste af de två män, Petros bedt mig iakttaga.

»Se där, så mycket bättre!» sade den svartklädde herrn. »Som jag nu har en tviflare därpå här, vill jag försöka öfvertyga honom. För att kunna samtala med en högre värld är det nödvändigt att därtill använda en ren, oskuldsfull tunga, hvarför jag vill här genom en ung flicka sätta oss alla i förbindelse med högre rymder.»

Härmed försvann den svarte herrn och återkom strax därpå med en ung, vacker flicka af omkring fjorton års ålder.

Mannen satte fram en stol vid fondväggen under stjärnan och ledde den unga flickan dit, där hon lugnt satte sig, ordnande sin hvita dräkt.

»För att komma i beröring med en högre värld är det nödvändigt att framkalla en af de saliga hädangångna, som vi veta finnas där, och ställa en fråga till denne genom detta barn, som, utan att vara medvetet därom, gifver oss svar på vår fråga.»

Under det mannen talade, utvecklade sig omkring den unga flickan en matt rök eller dimma, som tycktes blifva allt tätare och tätare. Slutligen syntes knappt konturerna af den ljusklädda lilla damen.

»Välän mina damer och herrar, nu vill jag bedja er att vara fullkomligt tysta och ej säga ett ord annat än de korta meddelanden till mig, som min föreställning kräfver, ty barnet skulle grymt lida däraf. Hon sofver nu. Jag ber därför någon af er att för mig nämna någon afliden person, som ni önskar tala med. Det vill säga göra en kort fråga, ett vänligt tilltal eller dylikt. Något längre samtal med våra hädangångna vänner eller fränder kunna vi ej begära, då de nu äro så att säga af en helt annan natur än vår. Nåväl, mina damer, låt mig nu få en vän till någon af er att tala med.»

»Min mor!» sade strax en beslöjad kvinna, som satt på en af de framsatta stolarne.

»Ah, er mor! Nåväl, ni har ej glömt hennes utseende, gör nu frågan.»

»Ack, hvad skall jag fråga!» utbrast den beslöjade damen. »Min mor, min ädla mor, älskar du mig ännu?»

Den svarte herrn sträckte sin hand till den unga flickan och vidrörde henne, sägande:

»Har du hört?»

I detta ögonblick syntes i dimman eller det ljusa molnet bredvid den unga damen en bild, som mer och mer framstod och slutligen tämligen klart syntes för oss såsom en medelålders, vacker kvinna med händerna hopknäppta som till bön.

»Svara!» sade den sofvande flickan.

En mild stämman tycktes utgå från bilden, sägande:

»O, min dotter, min dotter! Hvem skulle jag väl näst Gud älska mer än dig!»

Bilden försvann och belåtenheten tycktes vara allmän bland åskådarna.

Nu frågade åter den svartklädde:

»Begär nu någon annan af er en ande från högre rymder?»

»Kejsar Napoleon den store!» sade plötsligt en röst vid sidan af mig.

Det var den person, som Petros bedt mig observera.

Det blef en graflik tystnad under en minut, tills den unga damen plötsligt tycktes höja sin arm, och strax därefter syntes den välkända bilden af Napoleon den förste i den gröna fracken med hvita uppslag och hatten på tvären.

»En fråga, min herre!» sade den svartklädde förevisaren.

Rösten af den, som fordrat kejsar Napoleon den förstes framkallande, frågade då högt:

»Hvad blir resultatet af Napoleon den tredjes sträfanden?»

»Räck mig er hand,» sade anden doft, »och jag skall svara er.»

Den maskerade herrn steg fram några steg och räckte fram sin högra hand, dock som det tycktes flera alnar från bilden eller anden af den världsberytade kejsaren.

Plötsligt såg jag i den välluktande röken en grof manshand sträckas fram mot den maskerade mannens hand, men kom äfven att se tätt däröfver ett ansikte med svart, knollrigt hår och ett par ögon, som lyste af ilska, hat och hämndlust.

I ögonblicket stötte jag undan den maskerade och fattade denna hand med ett fast grepp och kände då, hur den slöt sig omkring min med otrolig styrka, då i detsamma den maskerades fråga besvarades med:

»Frankrikes undergång!»

Ett skri af fasa höjdes af de närvarande, och den hand, som fattat min, ryckte mig med en kraftig rörelse framåt. Detta retade mig och jag klämde hårdt om den hand jag fattat samt ryckte tillbaka, så att dess ägare följde med.

»Håll fast den kanaljen och släpa honom utför trapporna! Jag har hans andra hand — fort!» hörde jag Karaiskakis' stämma i mitt öra.

Lydande hans råd rusade jag med min fånge mot dörren.

Stjärnan hade slocknat, det var mörkt.

»Framåt!» hörde jag furst Petros hviska.

Då jag visste, hvar dörren var, sprang jag mot den och för en axelstöt flög den upp.

Den yttre salongen var äfven mörk. Jag sprang öfver dess golf, släpande min fånge med mig, och då jag mindes, att dörrarne till trappan voro längst ned till höger, skyndade jag dit. Då jag mötte väggen tog jag till höger och ryckte med vänstra handen i låset, det gick ifrån, och vi voro ute.

»Fort utför trappan, men håll fast bofven, och er lycka är gjord!» hviskade furst Petros i mitt öra.

Jag hade kanske ej gjort hvad han bad mig om, såvida ej min fånge med en kraft som var förvånande klämt min hand och plötsligt bitit mig i armen. Smärtan aflockade mig ett skrik, och ursinnig störtade jag utför trapporna.

Furst Karaiskakis föll och åkte på magen vid sidan af mig utför trapporna. Före honom såg jag en blank knif, som, klirrande vid hvarje trappsteg, dansade ned framför oss.

Min fånge, som jag i lampskenet igenkände, fick tag i ett trappsteg, hvilket uppehöll mig så länge, att jag såg furst Petros stiga upp vid första afsatsen på trappan och upptaga knifven.

Han ropade nu:

»Fort ned och släpp intel!»

Det var en stark karl, jag drog med mig, det kände jag, och därför skonade jag honom ej, utan

tryckte min arm, i hvilken odjuret ännu bet sig fast, mot hans hufvud, som således fick en god stöt vid hvarje trappsteg. Följden var att han släppte och svimmade samt blef af mig släpad ut på gatan, där jag lade honom på trottoaren.

»Bral» sade furst Karaiskakis. »Ni är en Herkules och ni har i natt er stjärna i Nadir. Se er omkring!»

Då jag nu blickade upp, blef jag förvånad. På gatan fanns det endast en mängd af polisbetjänter, som i tredubbla led bildade en halfcirkel kring husets utgång.

»Hörl» sade furst Petros.

Och ett förfärligt ljud hördes verkligen öfver oss i trappan.

En polisofficer gick nu helt lugnt fram till fursten och sade, görande honnör:

»Hvem är den där tjocke karlen?»

»En skurk, som vi tagit med oss. Se här den knif, som han hade i hand och som han säkert skulle placerat emellan refbenen på denne unge engelsman, om jag ej hindrat det, men som troligen var ämnad åt någon annan.»

»Åt *honom*?»

»Ja, troligtvis.»

»Ah! Skola vi fångsla honom?»

»Vi öfverlämna honom åt er — men nu komma de.»

Vid dessa ord sprungo de personer ut, som varit med vid den föreställning, vi nyss bevisat, men stannade helt ängsliga på trottoaren, då de sågo polisbevakningen.

Jag såg nu de två maskerade män, som furst Karaiskakis gjort mig uppmärksam på, träda ut på trappan och tyckte besynnerligt nog, att vid ett tecken af den lille, polisbetjänerna drogo sig åt sidan och att våra öfriga vänner från den märkvärdiga föreställningen försvunno gatan utefter.

»Min herre,» sade den korte maskerade till polis-officeren, »låt mig veta hvilka dessa herrar äro, och tag vara på den där!»

Härmed pekade han på min fiende.

Som om detta yttrande satt lif i den fallne, rusade han upp och genombröt ringen af polisbetjänter.

Ursinnig af svedan i min bitna arm sprang jag efter och upphann honom.

Med ett skrik som af ett vildt djur vände han sig om och måttade ett förfärligt slag mot mitt hufvud.

Jag undvek det och en brottning uppstod, som, då jag var öfvad häri, snart slöt därmed, att han låg under mig med min högra hand om sin strupe, min vänstra om sin högra handlofve och mitt knä på sitt bröst.

Få minuter därefter var han fjättrad, och furst Petros sade till mig:

»Åter har ni utmärkt er! Kom nu skola vi taga afsked af de där två herrarne.»

Han drog mig fram till vårt sällskap från förevisningen och sade endast:

»God natt, mina herrar!»

»God natt! Men hvad vill detta säga — ni blöder!» ropade den man, som Petros bedt mig observera.

Jag märkte nu, att blod rann från min högra hand och sade endast:

»Ja, den uslingen har bitit mig i armen, men det är en bagatell. God natt!»

»Farväl mina herrar, vi återse hvarandra med det första,» sade främlingen, i det han med sin följeslagare aflägsnade sig mellan raderna af bugande polismän. Strax därefter satte han sig i en täckvagn, som, omgifven af beväpnade ryttare aflägsnade sig i galopp.

»Min gud,» sade jag till fursten, »denne man var ...»

»Ja, denne man var ...» eftersade han.

»Ingen annan än kejsaren!»

»Tyst! Och efter hvad som nu passerat, kunna vi vara öfvertygade om att snart få återse vår vän kaptén Hector. För öfrigt böra vi tåga med det hela, men innan så här dags i morgon är er lycka gjord. Ni har räddat kejsaren, och då han känner mig, har jag snart bud från honom för att redogöra för er. Berätta nu er historia för mig. Det kanske skall roa er att sedan höra min.»

»Med nöje,» sade jag, »ehuru min är mycket enkel.»

Jag skildrade nu mitt föga äfventyrliga lif för honom.

TOLFTE KAPITLET.

Den grekiske fursten.

Under det vi i det vackra mänskenet vandrade framåt, hade vi, innan jag slutat min enkla skildring af mitt föregående lif, ej gifvit akt på hvart vi styrde vår kosa.

Då jag slutade, sade furst Petros:

»Tack! Jag har hört er med nöje, och — men vid alla gröna och röda helgon! Vi äro ju på Boulevard du Temple. Låtom oss vända om och gå rue Turbigo, så komma vi genom Halles Centrales till vårt hotell.»

Vi vände nu, och fursten sade:

»Har ni någonsin hört mitt namn förr — nej det har ni inte...»

»Jo, förlåt mig, min vän, om jag rätt kommer ihåg, så fanns det en Georgios Karaiskakis, som under grekiska frihetskriget slog turkarne vid Arochova. Jag tror till och med att jag minnes dato och år, ty jag har nyligen läst Greklands frihetskrig — det var den 12 december 1826...»

»Men vid alla mina färgrika helgon!» sade Petros skrattande. »Ni är ju hemma i allting — geografi, fängvård och historia. Nåväl, — ni har rätt, och denne man var min farbror, och min far, som var tjugu år yngre, följde sin äldre broder med den kärlek som blodet och den trohet som beundran ingaf honom. År 1825 gifte sig min far med en dotter af en gammal handelsfamilj. Hon var en äkta grekinna och följde min far under hela frihetskriget.

I en liten by vid Ilissos mynning lågo vi en afton inkvarterade. Det var i maj månad, då plötsligt en större styrka turkar omringade oss.

Furst Georgios samlade sitt folk och slog turkarnes första anfall tillbaka, hvarefter han drog sig undan till hufvudstyrkan. Plötsligt träffades han af en dödande kula och min far måste ordna återtåget samt slog, då hufvudstyrkan af grekiska truppen skyndat till bistånd, turkarne. Men dessa erhöillo sedan förstärkning, och grekerna drogo sig tillbaka till sina berg.

Emellertid hade det lilla hus, min mor för tillfället bebodde, kringränts af fienden, som säkert mördat oss, om ej en ung gosse, min moders tjänare, fört henne, en tjänarinna och mig, som då blott var några månader gammal och hvilade i min mors armar, ned i en källare under huset. Detta antändes och nedbrann i grund.

Då min far återkom, syntes ej ett spår af hans familj, och förtviflad måste han draga sig tillbaka till öfvermakten. Ett svagt hopp uppehöll honom dock — han hade ej i det nedbrunna huset funnit några lik. En parlamentär hade äfven af den turkiske anföraren erhållit försäkran om att inga kvinnliga fångar blifvit gjorda.

Emellertid hade min mor och hennes tjänare hållit på att blifva nära både stekta och kväfda i den mörka källaren, hvars ingång fullkomligt stängts af de nedramlade murarne, och först på andra dagens afton hade den raske gossen, som var en herde från min fars slott »Karais», lyckats gräfva sig upp till jordytan, så att frisk luft kunde intränga i vårt fängelse.

På tredje dagens afton lyckades Ajax, hvilket ryktbara namn herden bar, förlossa oss ur källaren.

Hungriga och utmattade ilade nu de räddade mot bergen för att om möjligt finna föda och hjälp. Slutligen fann Ajax några apelsiner, som räddade dem från hungersnöden.

Jag har ännu kvar min mors anteckningar från denna tid, och det är med en ryslig sanning hon skildrat sin vandring i kvällen genom den brända byn öfver den blodiga marken och de i olika ställningar liggande liken af vänner och fiender om hvarandra.

Det lyckades slutligen min mor att få köpa fyra hästar, och efter en äfventyrlig resa befunno vi oss slutligen på slottet Karais, på stranden af Korintiska viken.

Slottet var egentligen ett minne från forntiden och bestod af två sammanbundna torn, ett romerskt och ett grekiskt, liggande på en klippa, nedanför hvilken ett dussin kojor funnos. I dessa bodde ett tjugotal herdar, lika råa som de getter de vaktade, af hvilken hjord min faders hela förmögenhet bestod.

Några dagar efter vår hemkomst väcktes vi af starka rop från andra sidan den remna i berget, som utgjorde borggrafven, och sedan vi känt igen en af min faders tjänare, fälldes den lilla vindbron ned, och några trogna buro min sårade far in i sin borg.

Några dagar därefter dog han af de ärorika sår, han fått i striden för sitt fosterland, och min moder höll mig — då nästan allt hvad hon ägde — gråtande i sina armar.

Slottet Karais' ägor bestodo af några bitar jord i närheten af detsamma, tillräckligt stora att därpå skörda säd till bröd åt dess invånare och herdarne, men detta också nätt och jämt.

En stor del dalar och berg, beväxta med oliv-, apelsin- och fikonträd, hörde äfven till slottet. Gethjordarne och skörden af korinter, apelsiner, fikon och oliver gaf dock redan då en inkomst tillräcklig för att min mor skulle hafva råd att hålla mig lärare och

utöfva gästfrihet mot resande eller de af min faders vänner, som någon gång besökte oss.

Vid tolf års ålder kände jag dock ej mycket mer af kunskaper än mitt fäderneslands historia och franska språket, och vid femton var jag en vild pojke, som utom omnämnda kunskaper kunde fånga getter, jaga — och följa herdarne i berg och klyftor.

Min mor sände mig då till Wien och några år därefter hit till Paris. Hon dog här, och då jag förde hennes lik till vårt slotts grifthvalf, medföljde några sakkunniga personer, som satte min egendom i hemlandet i behörigt skick. Arrendena lämna nu tjugu gånger så stor vinst som förut och slottet är någorlunda renoveradt, dock med bibehållande af sitt gamla skick.

Sedan jag tillbringat den vackra årstiden där, återvände jag till Paris och har nu varit här ett helt år.»

Härmed slutade furst Karaiskakis sin historia, och vi voro vid vårt hotell.

* * *

Klockan var tio på morgonen. Jag låg ännu, ty dels hade jag lagt mig sent, och dels hade mitt sår i armen smärtat mig, så att jag blott njutit ett par timmars sömn. Jag hade visserligen haft vattenomslag därpå, men ehuru blödningen upphört, hade armen svullnat rätt betydligt.

Det knackade på dörren och strax därpå inträdde furst Petros Karaiskakis och kapten Hector.

»Nå! Hvad var det jag sade er i natt, min vän!» utbrast den förre. »Se här ett bref från kejsarens hofmarskalk, som kallar mig till Tuilerierna, och här vår vän kapten Hector, som kallar er till polisministern. Men vid alla röda helgon! Ni är blodig och våt, hur är det med er?»

»Mycket bra! Men om ni vilja kasta en blick från taket öfver Tuilierträdgården, så skall jag på några minuter vara klädd.»

Jag klädde mig hastigt i en fin promenaddräkt och var snart ute på det med järnstaket omgifna taket.

»Jag förmodar, att vi hafva tid på oss, och då kunna ju ni, mina herrar, göra mig den äran att äta en liten frukost med mig. Restaurant de Paris lär ju vara bra.»

»En god idé,» sade furst Petros.

Sedan jag af Johan fått höra, att min tant sof, var jag färdig att följa mina nya vänner till Palais Royal, där den nämnda restaurationen var belägen.

Frukosten var rätt trefflig. Då furst Petros skulle till hofmarskalken klockan ett eftermiddagen, och jag till polisministern vid samma tid, afslutade vi vår angenäma sammanvaro klockan half ett.

Kaptenen och jag satte oss upp i vagnen från gårdagen och voro snart hos hans excellens.

Vi anmäldes, och med den förbindligaste artighet gick den höge ämbetsmannen emot oss, och, nickande vänligt till kaptenen, förde han mig till en soffa i det han sade:

»Ni är då, herr baron, ett lyckans skötebarn! Knappt mer än ankommen till Paris gör ni den ena dagen staden en stor tjänst och den andra räddar ni staten eller statschefen. Jag gratulerar er! Åter kommer dock polisen att bedja er om ännu en tjänst, kanske till och med att aflägga ed på att det var samma person, hvilken om en minut här införes, som ni såg ville fatta en viss person i handen och rycka honom in i röken, som den där konstmakaren hade framkallat vid seancen. Hör, han kommer nu.»

Dörren öppnades, och min vän från gårdagen, som bitit mig, fördes in af fyra starka fångknektar.

»Nå?» sade polisministern.

»Det är samme man, jag är fullt säker därpå,» sade jag.

»Det är nog, min baron,» sade polisministern, hvarefter han befallde vaktknektarne att föra ut honom.

Först nu blef fången varse mig, och med ett vildt skrik försökte han slita sig lös från sina väktare,

tydiligen för att kasta sig öfver mig. Men de starka kedjor, som bundo fången, hindrade honom, och hans väktare kastade ut honom.

»Det var en italienare?» sade jag förvånad.

»Ja, naturligtvis, märkte ni ej det förr. Och för resten, hvilken annan nation skulle väl sålunda visa sin tacksamhet mot dem, som hjälpt dem. Vi ha en herre som heter Orsini.»

»Å, jag förstår; men förlåt mig, ers excellens, hvad jag ej befattar mig med, det är politik.»

Polisministern skrattade och sade:

»Lyckliga ungdom — men er tid kommer nog. Emellertid måste ni hafva duktiga krafter, ty denne Caravaci har varit atlet vid mången cirkus. Han är en skurk, tillhörande italienska camorran, som sålt sig åt de italienska hemliga sällskapen för att mot hundratusen francs fullgöra sitt bofstreck. Emellertid tackar jag er och någon ed är i sanning öfverflödigt — vill ni nu vara god och följa mig till hans majestät kejsaren?»

»Till kejsaren! I denna dräkt? Och hvad kan han väl vilja mig, en främling?»

»Ja, jag vet ej, men hade ni räddat mitt lif, så hade jag väl velat tacka er. Dräkten är ju utmärkt för en visit. Min vagn väntar.»

Här var ej annat att göra än följa med, och kort därefter körde polisministerns vagn in i Tuilerierna.

TRETTONDE KAPITLET.

En audiens hos kejsaren. I spelhuset.

Vi gingo upp för en trappa, några kyrassierer skyldrade, några dubbeldörrar öppnades och stängdes, och snart voro vi inne i den bekanta väntsalen.

Här voro flere högre officerare och dignitärer församlade, väntande på audiens. Alla hälsade på

polisministern och undrade hvad det var för en ung civilklädd man, som gick på hans högra sida, samt följde mig med sina blickar, då vi gingo rakt fram och genom den vänstra ingången, där vakter och kammarherrar drogo åt sidan de stora förhängena.

Just då vi kommo in i detta rum, kom Petros Karaiskakis från kejsaren.

»Jag gratulerar er, herr riddare!»

Vi inträdde nu oanmälda i nästa rum, därifrån fursten kommit.

Vid ett bord fullt af papper och böcker — mest broschyrer — stod den man, som då stod på höjden af sin makt, sfinxen på tronen. Mellan hans läppar blossade en cigarett, och de mörka mustascherna däröfver voro omsorgsfullt spetsade.

Vi bugade oss djupt, då vi inträdt, och jag såg, att kejsaren, mellan de nästan slutna ögonlocken, skarpt fixerade mig.

Plötsligt slog han upp dem, trädde rakt fram till mig och sade:

»Min herre! Ni gjorde mig i går afton en tjänst, som jag tackar er för. Är ni engelsman eller svensk?»

»Jag är svensk, ers majestät!»

»Ah! Ni är då från ett land, som jag högt respekterar. Ett lyckligt land med ett utmärkt statsskick, en älskvärd monark och en folkbildning, som är öfverträffad! Hvad anser ni stå högst — yara det bästa ni har i edert land?»

»Vår kung Karl. Han härstammar ju från ert sköna Frankrike, ers majestät,» svarade jag ögonblickligt.

Kejsaren spratt till, ett lyckligt leende spred sig öfver hans drag, och polisministern kunde ej undertrycka ett utrop af bifall.

»Lycklig han!» sade kejsaren liksom för sig själf. »Hvart ämnar ni er nu?»

»Jag åtföljer en min tant, som hoppas återfå sin hälsa vid Medelhafvets kust. Läkarne hafva förordat Menton.»

»Det är bra!» Önskar ni någonting, som jag kan göra för er. Jag står i skuld hos er, min herre, och det skulle vara mig ett nöje, om jag kunde vara till någon tjänst.»

»Djupt rörd af de ord, ers majestät behagar yttra, ber jag vördnadsfullt, att om jag en gång skulle önska mig — ja, skulle anhålla om en sådan sak, som heder och samvete tillåter både er och mig, då skall jag ödmjukligen begära någonting. Da en människa är lycklig, behöfver hon ingenting annat — och jag är lycklig isynnerhet nu, då jag har — då jag händelsevis varit — hm — ett litet redskap i försynens hand för att afvärja en förfär . . . en olycka . . .»

Kejsaren såg på polisministern, och jag märkte med förvåning, att detta »frågetecken i brons», som en författare vid denna tid kallade honom, var rörd.

»Jag beklagar att ni icke är fransman. På heder och samvete, ni har mitt löfte.»

Härmed räckte kejsaren mig sin hand.

»Se här emellertid ett minne af mig. Farväll!»

Med dessa ord räckte han mig ett rödt etui, och med en vänlig böjning på hufvudet afskedade han såväl mig som polisministern.

Da vi kommit ut i rummet utanför, fattade polisministern båda mina händer och hviskade:

»O, monsieur, en sådan lycka ni har gjort! Jag är förtjust — jag gratulerar er — men alla andra än ni skulle begagnat sig af dessa ögonblick . . .»

»Just detta, ers excellens, var rätt, och jag är nöjd med mig själf — se där en ganska stor belöning.»

Polisministern stannade vid sin vagn och såg på mig med en lång blick. Slutligen sade han halfhögt:

»Kommer han alltid att förbli sådan han nu är?»

»Jag vill hoppas det,» sade jag.

»Ah, förlåt mig, jag tror att jag klädde en tanke i ord. Hvart får jag föra er?»

»Jag går nu till mitt hotell, om ni tillåter,» sade jag.

»Nej, det gör jag visst icke, var god stig upp, det skall bli mig ett nöje att ledsaga er dit.»

Då vagnen satt sig i rörelse, sade han:

»Vill ni vara god och intaga er middag hos mig klockan åtta?»

»Ni är allt för god — men...»

»Inga men, jag ber. Jag väntar er och har blott ett par af våra gemensamma vänner hos mig; således klockan åtta.»

Vi voro nu vid hotellet och skildes åt.

Då jag kom upp till min tant, måste jag gifva henne en kort skildring af mina äfventyr, och jag kan ej beskrifva den goda gummans glädje öfver det nådiga sätt, hvarpå kejsaren mottagit mig.

»Har du sett efter hvad etuiet innehåller?» frågade hon.

»Nej, men här är det, min goda tant,» sade jag och lämnade henne det.

Hon öppnade det, och däruti låg — Hederslegions stjärna och band med rosett på.

»Min Gud! Kära gosse, Hederslegionen, och ej riddare utan *officer* af Hederslegionen! Vid din ålder! O, hvad jag känner mig lycklig. Min ärade fader fick den efter slaget vid Austerlitz; han var då i fransk tjänst. Han hade förut varit adjutant hos prins Bernadotte, och då min far sedan blef tillfångatagen af svenskarne vid Dennewitz och framfördes till denne, då Sveriges kronprins, blef han igenkänd och fick af hans egen hand sin sabel åter. Då Napoleons lysande stjärna gått ned, gick min far i svensk tjänst och blef ännu en gång adjutant hos sin gamle vördade marskalk, sedermera Karl XIV Johan.»

»Ack, min goda tant, det här är nog bra, men jag trodde sannerligen att detta etui innehöll något porträtt af kejsaren eller en klocka med hans namnchiffer på — men officer af Hederslegionen, det kunde jag icke ens tänka mig! Jag är rädd att man endast kommer att skratta åt mig.»

»Martin, min käre gosse,» sade den gamla damen, »jag ber dig komma ihåg, att detta är en ära så stor, att du bör vara stolt och glad däröfver!»

Da jag skulle gå till elevatorn för att stiga upp till mitt rum, stod en upppassare där och lämnade mig en biljett på hvilken stod:

»A son Excellence

M:r Le Baron de Leuwenstein

Officer de la Légion d'honneur.

Hôtel Rivoli 12 »

Jag kunde ej annat än skratta och sade till budbäraren:

»Från furst Karaiskakis?»

»Ja, mylord,» svarade denne och gick.

Jag öppnade brefvet.

Fursten bad mig däri besöka sig.

Furst Petros, som bebodde tre rum i andra våningen, mottog mig hjärtligt, lyckönskade mig till kejsarens ynnest och min orden.

»Vi skola träffas i afton hos polisministern på, som jag hoppas, en liten fin middag, och jag ämnade fråga er, skola vi följas åt?»

»Gärna! Klädseln är naturligtvis frack?» sade jag.

»Ja, och glöm ej det röda bandet i knapphålet!»

»Är det absolut nödvändigt?»

»Ja, vid alla mina mångfärgade helgon! Det vore ju en förolämpning annars. Ja, säg själf, min vän — vore det ej en oartighet? Kejsaren har på grund af att ni först gjort hans polis en tjänst och sedan — ja, ni vet själf hvad — gifvit er på ett särdeles fint vis, ett souvenir, som många tusen människor skulle vara mer än förtjusta öfver att få — röda bandet i knapphålet.»

Vid utsatt tid hämtade furst Petros mig och tagande bort mitt röda band, satte han en liten rund rosett, stor som en liten ärta, i mitt knapphål, sägande:

»Tillåt mig gifva er denna lilla knapp, ty band är riddare; se här, det har jag, men officer det är rosett. Se så där ja! Allons!»

Middagen var endast för herrar, och dessa voro, utom furst Petros och jag, f. d. kapten Hector — ty till vår öfverraskning bar han nu majorsepåletter — ett par högre polisjästemän, grekiske ministern och svenske legationssekreteraren.

Denne talade om för mig, att vår minister ej var rätt frisk, annars hade han äfven infunnit sig.

Middagen förgick utan vidare tal, än att polisministern en gång, då han höjde sitt glas mot mig, sade:

»Jag gratulerar!»

Efter desserten tog värden mig under armen och gick in i salongen, där vi satte oss i det han sade:

»Nå, monsieur, jag hoppas ni ej är missnöjd med er förmiddag. Jag har sällan sett hans majestät så förekommande och verkligt *vänskapsfull* — observera det ordet — mot någon. Ville ni gå i fransk tjänst, vore er lycka redan gjord. Men apropos, jag kan meddela er underrättelser om er skyddsling, den unge mannen, som var i bofvarnes sällskap, då ni blef öfverfallen på Rue Rivoli. Han är fri . . .»

»Fri, ers excellens?»

»Ja, hans advokat bevisade, att han aldrig varit tilltalad för brott, att han ej ens vidrört engelsmannen, samt fordrade hans frigifvande utan utslag af juryn och höll ett så bländande försvarstal, att er skyddsling med sin advokat en timme efter det de framträdte för domstolen under de närvarandes jubel aflägsnade sig. Polisen gjorde för er skull ingen anmärkning öfver hans beteende mot er eller hans motstånd i cellen. Ni har lycka med er i allt.»

Härpå steg hans excellens upp, tog mig, som jag märkte, artigt under armen och förde mig till de andra gästerna.

En stund därefter togo vi afsked, hvarvid polisministern bad mig ej glömma att låta honom veta, om han kunde vara mig till någon tjänst.

Utkomna på gatan togo vi afsked af de öfriga gästerna, och furst Petros fattade mig under armen, sägande:

»Na, min vän — låtom oss kalla hvarandra så. Jag hoppas att ni är nöjd med er dag. Skola vi nu gå hem och hvila på våra lagrar?» tillade han skrattande.

»Jag ämnar ej gå hem, utan på ett spelhus,» sade jag.

Fursten stannade, som om han hållit på att trampa på en orm, och släppte min arm samt betraktade mig ett ögonblick.

»Till ett spelhus? Nu och i den där dräkten? Ni till ett spelhus!»

»Ja, min vän. Ni vet hela historien med öfverfallet på Rue Rivoli och den olycklige unge fransmannen, Louis Maronnier, tror jag han hette, äfvensom mitt besök hos advokaten Herrent. Nåväl, jag har fått veta, att han blifvit frikänd i dag, och som jag är säker på att han dragits af sina passioner till ett spelhus i n:o 10 på rue Richelieu, så ämnar jag mig dit för att skicka af honom till Amerika.»

»Ack, min vän, jag följer er. Först måste jag dock bikta mig för er, ty jag skäms och önskar er förlåtelse...»

»Ab, jag fö:stär,» sade jag skrattande; »ni trodde mig vara en simpel spelare. Nej, min furste, jag har aldrig spelat om penningar, och kan endast whist, som jag någon gång spelat med mina gamla tanter, då de behöfde en fjärde man. Se så, min vän, ni har min förlåtelse, men ni skall ej följa mig dit.»

»Jo, äfven om jag visste, att jag skulle bli mördad, så följer jag er ändå,» sade han och fattade min hand.

Vi stodo nu på Place Palais Royal och voro snart vid målet.

Da vi hade fått reda på numret och skulle stiga upp för trappan, framträdde plötsligt två polisbetjänter.

»Förlåt, monsieur!» sade den ene af dem. »Den unge mannen är däruppe, men ni käuner ej aftonens lösen och kommer således ej in. Lösen är i afton »un rossignol». Vi finnas här utanför, om ni har

behof af oss. Vagn finnes här äfven i närheten, om ni önskar.»

Med dessa ord försvunno de båda polisbetjänarna, innan jag, nästan stum af förvåning, hann yttra något.

»Polisministern!» sade furst Petros sakta i mitt öra.

Vi ringde på portklockan.

Porten öppnades, och vi kommo in i en förstuga, där ett par bastanta dörrar, utan tecken till ringledning, syntes. Jag knackade på dörren, en liten lucka öppnades, och en hviskande stämma sade:

»Qui vive?»

»Un rossignol,» svarade jag.

Dörrarne öppnades och vi gingo upp för en upplyst trappa, och sedan vi gått igenom en tambur och ett par andra rum, kommo vi in i spelsalen.

Snart upptäckte jag Louis Maronnier — han stod vid det gröna bordet och hade ett par guldmynt framför sig. Han tog nu ett af dessa och satte det på rödt.

Jag utvisade den unge mannen för Petros och vi gingo fram och ställde oss något bakom honom på hvar sin sida.

»Rödt!» ljöd det.

Rödt hade vunnit, och två guldmynt lågo nu på rödt framför Louis. Han lät dem ligga.

»Rödt!» hördes det nu för andra gången och fyra louisdorer lågo på hans utsatta mynt.

»Rödt!» ljöd det för tredje gången och fyra guldmynt skötos till Louis.

Han uppstaplade dem till en liten pelare af åtta stycken och satte dem åter på rödt.

Rödt kom åter upp, och Louis erhöll åtta tjugufrancsstycken hvarmed han ökade sin pelare. Da de öfriga spelarna sågo detta, satte de nästan alla på rödt, och rödt kom äfven nu ut för femte gången.

Ett sorl hördes kring bordet. Alla satte på rödt, och Louis ämnade öka sin pelare med de sexton guldmynt, som han sist vunnit, då jag fattade honom hårdt om armen och med hans egen hand strök in hans vinst.

Vredgad vände han sig mot mig, men blef stående som förstenad, då han kände igen mig.

Slutligen böjde han hufvudet sägande:

»Ah, är det ni, monsieur.»

»Jag ser att ni känner igen mig. Stoppa på er vinsten och följ mig. Jag måste tala med er om något som rör er mycket nära — kom!»

»Svart!» ljöd det nu från bordet, och raseri, fel-slagna förhoppningar och spelpassionens hemiska uttryck syntes i de flesta spelares anletsdrag.

»Se där! Jag tror det var lagom att sluta nu, eller hur, min vän?»

Den unge mannen fattade min arm, och vi gingo ut i det yttre rummet, följda af furst Petros.

Då här ej fanns någon, vände jag mig till Louis, sägande:

»Ni har nu vunnit den summa fullt ut, som skulle behövas för er att resa till Amerika. Vill ni nu följa mig till bangården, jag köper er biljett till Havre, och ni träffar där den ni skall resa i sällskap med.»

Den unge mannen tvekade ett ögonblick, men fattade därpå min hand sägande:

»Jo, jag reser!»

Jag förde honom ut ur huset och vek af åt vänster. Vid hörnet af Rue Richelieu och Boulevard des Italiens stodo två poliskonstaplar vid en vagn. Jag gick rakt fram till vagnen, polismännen hälsade och öppnade vagnsdörren. Jag tackade dem och sade till kusken:

»Lazarestationen!»

Det dröjde ej länge innan vi voro där.

Jag bad kusken vänta samt gick och köpte en biljett. Ett tåg skulle gå några minuter därefter och snart sågo vi min skyddsling, vinkande med sin hatt i kupéfönstret, försvinna i mörkret.

Ett par dagar efteråt uppsökte jag advokaten Herrent, och, lyckönskande honom till hans briljanta försvarstal, lämnade jag honom hans arvode. Han skratade godt och sade, att det vore snarare han som skulle

betala mig, ty han hade haft ett lysande tillfälle att pika åtskilliga institutioner, skämta med själfva juryn och erhålla reklamer i tidningarna. Följden hade också visat sig i det hans klienters antal redan betydligt ökats.

FJORTONDE KAPITLET.

Kronprinsens brud.

Som min tants hälsa nu medgaf fortsättandet af resan till södern, lämnade jag mina afskedskort hos polisministern och major Hector samt afreste till Rivieran. Furst Karaiskakis följde oss till bangården, och vi kände, då vi skildes, att vi blifvit mycket goda vänner.

»Kanhända kommer jag snart dit ned till er. Skrif mig till, hvar jag skall finna er, och nu — farväl till härnäst!»

Vid ankomsten till Marseille hvilade vi oss öfver ett par dagar och fortsatte därefter till Menton. Min goda tant Marianne återfick här någorlunda sina krafter att börja med, men efter en månads tid återkom sjukdomen med fördubblad styrka. Tre af de skickligaste läkarne förklarade, att hon ej hade en månad att lefva.

Hon beslöt då att återvända för att, som hon sade, få dö i sitt hem.

Det var en sorglig färd, men efter fjorton dagars resa voro vi dock hemma.

En dag kallade min tant mig till sig och sade:

»Min käre gosse, jag har nu ej många dagar kvar och har gjort upp min räkning med denna världen . . . Se så, afbryt mig ej — jag vet hvad ditt goda hjärta vill trösta mig med och allt hvad du vill säga. Låt mig nu få tala till punkt. Snart har jag ej krafter därtill. Jag vet, att du älskar mig som en verklig

son, och jag är säker på, att du ej skall göra spe af den gamla, om hon berättar dig en tragedi, och att du skall uträtta hennes sista önskan. Hör nu på!»

Och hon berättade:

»För omkring femtio år sedan var Wiesbaden ovanligt besökt af kurgäster, och detta kom sig troligen däraf, att flera kungliga och furstliga personer händelsevis detta år besökte den berömda bad- och brunnsorten. Bayern, Württemberg, Preussen och Österrike voro där representerade.

Min mor befann sig med mig och min numera saligen afsomnade syster där, under det min fader tjänade i Napoleons här. Du ser det lilla porträttet på väggen där. Det är en miniatyrmålning på elfenben af en skicklig fransk artist och föreställer mig vid denna tid. Jag var då nitton år.»

»Min gud, hvad tant var vacker! Ja, och tant har nästan samma ögon ännu!» utropade jag ofrivilligt då jag nedtagit och besåg denna täcka bild af en förtjusande ung flicka.

Nog hade jag hört många säga: »O, hvad er tant måste varit för en skönhet i sin ungdom!» och äfven jag var säker därpå, men denna bild var någonting så vackert, täckt och oskuldsfullt skönt, att jag länge höll den i min hand, för att njuta däraf.

Efter en kort stund återtog tant Marianne:

»Ja, det var i Wiesbaden, och på en bal där presenterades jag för prins Karl af **. Han var andre sonen af konungen af ** och omkring ett par och tjugu år gammal. Den unge prinsen var redan hela kurortens förtjusning, och detta var ej underligt, ty han var den älskvärdaste unge man, som man kunde se, och ägde med en ståtlig figur det vackraste Apollohufvud, som någon målare fulländat.

Han dansade två danser med mig; morgonen därpå, då jag vid brunnen skulle fylla mitt glas, var det prins Karl som gjorde det, och han inledde sedan ett samtal med mig samt min mor och syster, hvilka han artigt lät presentera sig för. Vi promenerade nu

i kurparken, där vi mötte hans majestät konungen af * * med sin gemål. Prinsen föreställde min mor, grefvinnan von H., och oss för konungen och drottningen, hvilka mycket vänligt inläto sig i samtal med oss.

Min mor, som var en fint bildad dam, gjorde, som vi kunde förstå, ett särdeles godt intryck på de kungliga, och sedan dess uppsökte de oss ofta, och vi voro ibland inviterade till deras tesupéer.

Prinsen ställde ofta till små utfärder, och sällskapet bestod då af konungens adjutant grefve von B. med sin grefvinna, en hoffröken, en kammarherre och vi tre samt en eller två unga officerare, som prinsen hade studerat tillsammans med, och af hvilka den ene, baron von —stein, var hans kammarherre. Dessa utfärder voro ytterst angenäma, och ibland öfverraskade det älskvärda konungaparet oss, då vi superade i det gröna, och deltog i vår måltid.

En dag blefvo vi högst öfverraskade då hertigens af Nassau af alla kurgäster så väl kände hofmarskalk lät anmäla sig och å sin furstes vägnar inviterade oss att bevista en liten fest i hertigens jaktstlott Platte.

Ekipage skulle afhämta oss och presentation ske, för dem som ej voro presenterade, på Neroberg, en höjd mellan Wiesbaden och jaktstlottet, där ett storartadt utsiktstempel var beläget.

Den diplomatiske hofmarskalken framförde sin herres inbjudning på ett sådant sätt, att min mor ej kunde gifva något undvikande svar, utan sade med ett intagande småleende:

»Jag fruktade för att det ej gick an att mottaga en inbjudning till en regerande furste utan att först vara presenterad.»

»Ack, min nådigaste fru grefvinna,» svarade han, »furstar äro så bundna och plågade af etiketten, då de äro på sitt slott i residenset, att de, då de komma ut till en badort, på landet, till ett jaktstlott eller en hydda, känna sig rent af lyckliga under dessa korta stunder, och att de då önska sig omgifna af snille och skönhet, intelligens och ungdom, det må man förlåta dem.»

Följden häraf blef den, att vi några dagar därefter i en af hertigens kalescher åkte till Neroberg.

Här var en lysande samling af kurgäster. Två konungar, den ene med sin gemål, två storhertigar, den ene regerande furste, den andre kronprins, dessutom en kronprins och en storfurste med sina närmaste uppvaktande, för öfrigt »idel noblesse», som den muntre hofmarskalken hviskade till vår mor, då han förde oss fram till hertigen och föreställde oss för alla dessa storheter.

Här uppstod ett intermezzo, som jag aldrig glömer. Ett utrop af för... för... ja, jag måste säga dig hela sanningen, förtjusning hördes bland alla dessa förnämiteter, och utropen: »Hvad hon är skön! Ah, hvilken Psyche! Hvem är hon?» hördes, ehuru med undertryckta stämmor, rundt omkring mig.

Då jag slog upp ögonen och såg alla dessa blickar fästade på mig, höll jag på att, röd som en pion i mitt ansikte, sjunka ned på mina knän. Hastigt tog konungen af ** mig under armen, sägande med en faderlig och uppmuntrande vänlighet:

»Mitt kära barn, under vårt samtal för några dagar sedan talade vi om utsikter, men se här, hvad tycker ni om denna?»

Hans majestät förde mig nu åt den sidan, där den vidsträckta Nerodalen, rysk-grekiska kapellet och Wiesbaden visade sig framför oss.

Min själfbehärskning återkom så småningom. Den höll likväl på att åter flyga bort, då en vänlig stämman på franska sade till min ledsagare:

»Jag tror du fått din önskan uppfylld! Du har ju alltid önskat dig en dotter. Så vacker hon är, kan jag dock ej bli jaloux på dig, ty du har alltid varit damernas riddare!»

Det var drottningen af **, och då hon nu tog mig från sin gemål med ett vänligt leende och förde mig till ett bord, öfverlastadt med läckerheter, och där bjöd mig att smaka på ett glas vin med is uti

samt bad min mor, att jag skulle få åka med henne till Platte, började jag återkomma till mig själf.

Grefvinnan von B. intog min plats hos min mor, och snart voro vi på väg till jaktslottet.

Vid vår ankomst spelade en musikkår och en mängd arrangementer voro vidtagna för gästernas trefnad.

De båda konungarne, drottningen af **, hertigen och hertiginnan med några uppvaktande sutto i skuggan af slottet, under det storfurstar, hertigar, prinsar, prinsessor och alla möjliga högheter under den mest animerade stämning kastade krans, spelade cerf-volant eller under högt jubel stänkte några droppar vatten på hvarandra från den lilla vattenkonsten.

Musiken spelade emellanåt, och då skyndade ett och annat par till den släta planen på högra sidan och dansade en tur med hvarandra, hvarefter de återvände till ringkastningen.

Plötsligt hördes en röst bland den åskådande folk-mängden säga:

»Ja, om jag finge dansa med en prins, nu då jag är åttio år, så skulle jag göra det! Jag har dansat med en kung förr, och det var med konung Fredrik Wilhelm den andre. Ja, det var 1786 det!»

Prins Karl af ** gick genast till den gamla och bad att få dansa med henne, och sedan han helt varligt fört gumman omkring ett hvarf, måste han skriva sitt namn och hvad han var för en prins på ett papper åt henne. Hon fick äfven en louisdor af honom.

Jag hade händelsevis gått in bland den åskådande landtbefolkningen och sedan jag lämnat deras leder följt en liten gångstig ned åt dalen.

Plötsligt hörde jag hastiga steg bakom mig.

Jag vände mig om; det var prins Karl af **.

»Ah, min fröken, ämnar ni rymma från oss? I sådant fall måste jag uppträda som gendarm och återföra rymmerskan,» sade han muntert.

»Nej, min prins, men se där är hvad jag sökte!»

Och jag visade honom på en liten sittbänk, där jag äfven satte mig.

»Jag önskade ensamheten för att få hvila mig en stund, ty jag . . . jag är något trött.»

»Jag undrar ej därpå. Jag stör er dock nu; emellertid, hvila er — jag skall gå ned till bäcken och kommer igen om en stund.»

Han hälsade, och innan jag hunnit yttra något, var han försvunnen.

En mattighet sänkte sig öfver mig, och jag lutade mig mot den gräsbevuxna tufva, som bildade gräsbänkens ryggstöd. Musiken från jaktslottet omsväfvade mig med sitt dämpade ljud. Jag domnade af och tyckte mig sväfva på mjuka moln öfver skog och dal.

Jag slöt ögonlocken och försjönk i en ljuf dvala.

Var det en dröm eller ej — jag tyckte prinsen talade till mig — han böjde sig öfver mig och tryckte en kyss på mina läppar — — — Jag ryckte till och vaknade.

Prinsen låg på knä vid den låga grässoffan — hans armar omslöt mig och glödande känslor klädde sig i ord från hans läppar.

»O, min Marianne! Jag älskar dig! Älskar dig af hela min själ! Hör min bön — jag har älskat dig från första stunden jag såg dig — blif min maka och gör mig till den lyckligaste bland dödlige!»

Hvad skulle jag svara? Mitt rodnande hufvud sänkte sig mot hans arm, och då jag ej förmådde svara, tryckte han en kyss på mina läppar, sägande:

»Min Gud! Du älskar mig, du vill således blifva min!»

Då mitt af glädje klappande hjärta något lugnat sig, visste jag hvad det var att älska. Men jag utropade med förskräckelse, i det jag slet mig ur prinsens armar:

»O, min furste, hvad har ni gjort? — Hvad skola väl edra föräldrar säga? Och ni själf, en regerande konungs son . . .»

»Älskade Marianne!» afbröt prinsen mig. »Min äldre broder kronprinsen är gift och har en son och en dotter, således är jag min egen och kan gifta mig

när som helst. Blif min, och vi skola blifva de lyckligaste människor i världen!»

Härmed öfverhöljde han min hand med kyssar.

»I morgon talar jag med mina föräldrar, och nu klättrar jag uppför berget här. Vi återse hvarandra!»

Jag återvände nu och kom in bland folket, då grefve von B. fick se mig och ropade:

»Se där är fröken Marianne! Vi hafva letat efter er. Hvar har ni varit?»

Snart var jag omgifven af en lysande stab och förklarade, att jag varit nere ett stycke på gångstigen, men vändt om, då jag var rädd att gå vilse. Prins Karl kom nu från den andra sidan och sade, att min mor ville tala med mig.

Vi gingo, samtalande om det stora antal af landtfolk, som kommit för att åse festligheterna. Å följda af konungens adjutant, generalen grefve von B. och hans grefvinna, gingo vi fram öfver borggården till min mor och syster.

Just då vi närmade oss, öppnades alla dörrar under tillkännagifvande af att supén var färdig. Prinsen bjöd min mor armen, grefve von B. tog min arm, och vi inträdde i matsalen, eller rättare matsalarne, ty det var dukadt i ett par rum bredvid den egenliga matsalen.

Löjtnant —stein uppvaktade mig och min syster under supén, biträdd af så många »högheter», att jag måste le och kunde ej låta bli att, då jag kände mig så glad, smått skämta däröfver.

Kronprinsen af X. hotade leende —stein med »ett möte i Boulognerskogen», och denne förklarade, att han måste då dö för sin plikt, ty hans general hade ålagt honom att vara dessa på »die Platte» gästande jaktgudinnors uppvaktande.

Ett sprakande hördes, och alla skyndade till fönsterna eller ut på borggården, där det gnistrade af raketer, solar, luftbägare; ett det briljantaste fyrverkeri, jag någonsin sett, glänste öfver Nerodalen. Alla trodde att det var slut, då hertigen af Nassau fattade sitt glas och sade, att då man så här var ute i det gröna, hade

all etikett bannlysts, och det var ej mer än en skål, som borde drickas, nämligen den för »die Plattes» gäster.

Då hertigen slutat sitt korta tal, som beledsagades af musikens fanfarer, steg konungen af * * fram, vände sig ett ögonblick till den andre närvarande konungen och sade:

»Det är mycket sant hvad vår älskvärde värd har yttrat, men det finnes ett fult ord i hvarje språk, och det är »opposition». Jag och min vän här — härvid pekade han skälmaktigt på det andra majestätet — hafva aldrig befattat oss därmed, men som jag gärna skulle vilja veta, hur detta smakar, så ber jag de närvarande dricka en skål till, nämligen för den riddare, som på detta jaktslott hemfört ett så ädelt byte i dag till »die Platte», och måtte Sanct Hubertus, alla jägares skyddspatron, allt framgent gifva honom, under samma lyckliga förhållanden, samma jägarelycka.»

Ett jubel med hurrarop och fanfarer hördes, men en vacker öfverraskning följde strax efter, då en luftbägare med hundratals stjärnor sprakade i luften; då de slocknat, syntes på andra sidan Nerodalen de båda konungarnes namnchiffer lysa i klar briljanteld, hvilken fortfor att lysa under hela hemfärden.

Festen var slut och vi sutto i våra vagnar.

Det gick nu utför och ibland måste kusken stanna, då före oss åkande kuskar saktade sina hästar. När en efterföljande körde sin vagnstång mot vår vagn och jag ropade till, sade min mor:

»Marianne, du brukar ej vara nervös — hur är det?»

»Å, min mor, jag är bara glad och satt i mina tankar . . .»

FEMTONDE KAPITLET.

Lyckans sol slocknar.

Min tant fortsatte sin berättelse:

»På förmiddagen dagen därefter stannade, till stor förvåning för de öfriga kurgästerna, som bodde i samma

hotell som vi, konungens af ** vagn utanför trappan, och hennes majestät drottningen, åtföljd af prins Karl, steg in i hotellet och lät visa sig till min mors salong. En half timme härefter följde min mor sin höga gäst ned till vagnen. Skvallret hade mycket att pladdra om, i synnerhet om att prinsen, innan han satte sig i vagnen, hade kysst grefvinnan på handen.

Då vår moder åter inträdde i salongen, voro jag och min syster henne till mötes. Hon var djupt rörd och sade blott, i det hon omfamnade mig:

»Kurir har redan afgått till Paris med begäran, att er far genast skall komma hit. Till dess, mitt barn, hoppas och var lycklig!»

Några dagar härefter ankom min far, öfverste von H., till Wiesbaden och uppvaktade genast konungen af **.

På aftonen voro vi, som det redan förut stundom händt, ombedda att intaga en lätt tesupé hos de kungliga, där vi denna gång ej funno några andra gäster än generalen greve von B. och hans grefvinna.

Sedan vi betygat de kungliga vår vörndnad, gick den älskvärde monarken fram till mig och sade, i det han tog min hand och förde mig till den glädjestrålande prins Karl:

»Jag har i dag hos öfverste von H. anhållit om hans dotters, fröken grefvinnan Mariannes hand för min son Karl, och måtte den evigt gode guden låta er få lefva lyckliga!»

Sedan den första rörelsen och lyckönskningarna voro öfver, tillade hans majestät:

»Vi resa om åtta dagar hem till hufvudstaden, och jag skulle önska att eklateringen af er förlofning ej skedde förr än där. I hafven väl ingenting däremot? Öfversten och hans familj blifva då mina gäster, som jag hoppas en längre tid.»

O, hvilken tid af stilla glädje och lycka!

Vi åtföljde de kungliga, då de reste, och några dagar därefter firades prins Karls och min förlofning.

Mina föräldrar flyttade strax härefter ut till det vackra lustslottet — berg i närheten af residensstaden.

Ehuru mina föräldrar voro ganska rika, lefde vi i början tämligen tyst på vårt slott, men allt efter som adeln inflyttade från sina sommarställen till staden eller sina slott däromkring, blef umgänget liffigare. Kronprinsen och kronprinsessan voro mycket vänliga mot oss, och vi voro ofta tillsammans med dem.

Öfversten, min far, som rent af afgudade kejsar Napoleon — den store, som han nu kallades — hade rest till Paris och återkom därifrån med permission så länge kejsaren ej behöfde honom.

O, hvad min älskvärde Karl och jag voro lyckliga! Hvar skall jag taga ord ifrån för att beskrifva vår lycka? Alla språk äro för fattiga därpå — lycklig den, som njutit af den rena känsla, som är den sanna kärleken!

Prinsen, min trolofvade, var chef för en skjutskola för öfver- och underbefäl vid armén, och då denna skola var belägen blott en halftimmes ridväg från slottet, brukade han nästan hvarje dag rida till oss, då han inspekterat skjutöfningarna.

Konungen hade, bland många andra gåfvor, skänkt mig och min syster hvar sin ypperliga häst. Min var svart och jag kallade den Nero, till minne af Neroberg, nära Wiesbaden, där min lyckas sol hade gått upp. Nero bar väl och var utmärkt vacker och lydig. Ofta redo jag och min syster, i sällskap med min far eller åtföljda af en betjänt i de vackra omgifningarna åt det håll, där vi visste att vi skulle möta prinsen. Snart sågo vi honom, ibland ensam och ibland åtföljd af sin adjutant eller flera officerare, spränga fram mot oss, stundom höjande ett gladt hurra!

Vårt bröllop skulle firas i slutet af maj månad, och vi voro i början af april. Det var redan afgjort, att vi skulle efter bröllopsmiddagen med endast några få tjänare afresa till Medelhafvet på en kort bröllopsresa samt därefter bosätta oss på slottet R—burg, där

prins Karl skulle blifva generalbefälhafvare för traktens garnisoner och militärkommenderingar.

Såväl konungen och drottningen som mina föräldrar gjorde allt hvad de kunde för att göra slottet R—burg — som är en af de vackraste riddarborgar i Europa — till ett litet paradiset för sina älskade barn.

Kronprinsen och kronprinsessan, som båda voro stora konstkännare och konstälskare, hade särskildt begäret att få hafva öfverinseende öfver det hela. De ägnade sig äfven med stort nöje därät.

En dag, då jag och min syster hade ridit ut och kommo hem, sågo vi några förspända kalescher stående framför slottets trappa samt en mängd folk på borggården, som gråtande och sorgsna samtalade med kuskarne.

»Hvad i Guds namn står på?» ropade jag och sporrade Nero upp till trappan, där jag hoppade af och sprang in i slottet.

»Min mor, min far! Hur är det med dem?» frågade jag darrande och andtruten, då jag kom uppför trappan och in i mottagningsrummet.

De befinna sig väl, min fröken,» sade vår gamla husfru, »men de vilja tala med fröken.»

Jag rusade in i salongen.

Min mor omfamnade mig gråtande och kunde ej få fram ett ord.

Min far gick nu emot mig från fönstret, där han stått samtalande med konungens adjutant, och sade:

»Var nu lugn, mitt barn, och gör dig i ordning att följa oss till N—hausen, så fort ske kan!»

Få minuter därefter åkte vi i galopp till kronprinsens lustslott N—hausen, och under tiden berättade grefve von B., att, då kronprinsen med sin familj varit på återresa från R—burg, hade hästarna skenat, kronprinsen och hans son, prins Leopold, hade blifvit skadade, men kronprinsessan och lilla prinsessan liksom genom ett underverk räddade, i det de, då vagnen välte, kastades in i några buskar.

Vi voro snart vid slottet, där allt var sorg och bedröfvelse.

Kronprinsen hade nyss aflidit i sin fars armar, och prins Leopold var ännu sanslös.

Prins Leopold återfick visserligen medvetandet, men då ryggraden var skadad, afled den stackars gossen några dagar efter sin fader.

Jag går nu hastigt förbi några månader.

Prins Karl, den förr så glade unge mannen, hade blifvit allvarlig, ja, till och med fattad af en djup dysterhet, som, oaktadt såväl föräldrarnes som läkares ansträngningar, höll på att öfvergå till en djup melankoli.

Älskvärd och vänlig som fordom, var han dock helt förändrad. Att han älskade mig så som han alltid älskat mig, var jag likväl säker om, men alla mina försök att glädja eller uppmuntra honom voro förgäfvade.

En stilla sorg tycktes för alltid hafva fäst sig vid de båda familjerna och det värsta var, att den tycktes tilltaga allt mer och mer.

Om vår förening talades ej ett ord.

En dag kom konungen, som han ofta brukade, åkande till —berg, och, sättande sig i soffan bredvid mig, började den gode konungen ett samtal, liksom han mången gång på senare tiden gjort.

Plötsligt sade han:

»Skulle du, mitt kära barn, kunna uppoffra allt för att göra min son lycklig?»

»O, ja, ers majestät, allt, allt utom min kärlek!»

»Hör mig nu, min älskade dotter, ty jag anser dig som en sådan,» sade den gode konungen. »Du vet, hvilket förfärligt slag, som drabbat oss och jag kan säga hela konungariket, ty du vet äfven huru kronprinsen och lille Leopold voro älskade i hela landet, och du har sett, hur hela befolkningen, från de högsta till de lägsta, sörjer dem. Nåväl, genom denna olyckshändelse har min andre son Karl blifvit konunga-

huset **:s tronföljare och skall, som jag hoppas, en gång blifva dess konung. Jag kommer nu att vädja till ditt förstånd och till ditt hjärta! En förbindelse emellan kronprinsen af ** och storfurstinnan af Ö. är i dagarna föreslagen; men Karl är omöjlig och mitt hopp står endast till dig. Denna förbindelse skulle betrygga mitt land från att blifva uppslukadt af en annan stormakt, och jag är säker på, att det franska kejsardömet om några år skall — men ack, mitt kära barn, hvad förstår du af politik? Men säkert förstår du, att jag, som alltid tänkt mig dig som min älskade dotter, skall lida af att låta dig förstå denna nödvändighet...»

Jag fattade ej strax min olycka, men då jag anade det, sjönk jag sanslös till konungens fötter.

Då jag återkom till mig själf, satt jag mellan drottningen och min mor, hvilka gråtande omfamnade mig. Mitt hufvud värkte, mina ögon stirrade fram under min panna. Jag kunde ej tala, ej gråta.

En slags hemsk stelkramp bemäktigade sig mig under flera dagar.

De skickligaste läkare vårdade mig, men allt förgäfves. Emellertid ankom af en händelse en ryktbar engelsk läkare, sir Astley Cooper, till hufvudstaden, och konungen beslöt genast att rådfråga honom.

Han kom, och sedan han länge undersökt mig, bad han att utan något förbehåll få veta alla orsakerna till mitt tillstånd.

Min moder omtalade allt.

Efter ett ögonblicks tankfullhet sade läkaren:

»Vi måste ovillkorligen framkalla en kris — hon måste gråta — låt mig få tala med kronprinsen!»

Efter ett kort samtal gingo läkaren och kronprinsen in till mig, och en stund härefter låg jag högt snyftande, under det tårarna störtade ur mina ögon, i prinsens armar. Engelsmannen öppnade dörren för de kungliga och mina föräldrar, hvarefter han bugade sig och försvann. Emellertid tynade jag af och föll i en svår hjärnfeber, och först efter fyra månader kunde jag

med mina föräldrar resa till södra Italien, där vi tillbringade vintern och flera följande år. Någon tid efter det vi bosatt oss där nere, skref jag ett bref till kronprins Karl af *** — i detta bref låg en ring...

Sedan Napoleons stjärna hade slocknat, öfverflyttade mina föräldrar till Sverige. Min fader dog några år efter vår ditkomst, och vår moder följde honom fem år därefter.»

Här tystnade min välgörarinna och hvilade sig. Jag såg på den gamla och på porträttet.

Öfver min tants aftärda ansikte spred solen genom de röda gardinerna ett rosenskimmer, som för ett ögonblick förnyade hennes drag till en underbar likhet med den förtjusande bild jag höll i min hand.

Skönare kvinna, än hon, var det, femtio år sedan säkerligen svårt att finna!

Jag hade fallit på knä vid hennes säng, hållande porträttet i min hand, och tänkte på, hvilka lidanden hon genomgått. Några tårar föllo öfver mina kinder och jag kunde ej hålla dem tillbaka, då jag tänkte på huru god hon varit mot mig. Jag kände en sonlig tillgifvenhet mot henne och tänkte med sorg på att hon skulle gå bort från såväl mig som de många fattiga, hvilka hon så rikligt hjälpt.

Då tant Marianne vaknade och fick se mig, sade hon:

»Käre min gosse, jag tror du gråter? Gläd dig förr öfver att jag snart får återse de mina i en bättre värld, där äfven vi, min käre gosse, skola träffas, när den gode guden så behagar att det sker. Emellertid vill jag säga dig, att jag, som jag förut sagt, har allting klart med denna världen. Häradshöfding Wester har mitt testamente, i den där skrifbordslådan ligger ett bref till dig angående min begrafning. Men nu till en annan sak, min käre gosse. Sedan du har gjort mig den sista tjänsten här, ber jag dig göra mig ännu en på en annan plats. Lägg in det där porträttet i ett skrin, som står där, och läs igen det; nyckeln sitter i. Så där ja! Tag nu ur nyckeln och lägg

den i ett litet kuvert samt försegla det med von H:ska sigillet, som står där. Lägg sedan detta kuvert i din plånbok.»

Jag gjorde allt som min tant önskade.

»Hör nu vidare,» fortsfor hon. »När du har gjort allt i ordning för dig själf här, så reser du ned till konungariket **s hufvudstad, begär audiens hos konungen och öfverlämnar till honom detta lilla skrin. Men kom ihåg: ej i någon annans händer. Är han död, öppnar du själf skrinet och går igenom dess enkla innehåll, hvarest du bränner upp det. Får du lämna honom det, så gif honom den förseglade nyckeln. När det är gjort, så — Gud bevara och beskydde dig — vandra alltid på hederns väg — glöm ej att den sista af sin ätt beder dig att alltid tänka på denna gamla ätts valspråk: 'Tro och Heder'. Du lofvar mig att utföra din beskickning?»

Jag återtog min förra ställning, fattade den gamlas händer samt sade:

»Var fullt säker på, min älskade tant, att jag skall göra det. Jag svär det, och din riddare, som du alltid kallat mig, skall ej bryta sin ed.»

Ett förklaradt leende smög sig öfver den gamla damens läppar, och kort därefter somnade hon, trött af det ansträngande samtalet.

Dagen därpå erhöll hon nådemedlen efter en timmes samtal med den vördade prosten Melin, hvilken sedermera yttrade: »Saliga äro de som så lefva och så dö».

På eftermiddagen dagen därefter voro min faster, min kusin Emelie, prosten och jag inne hos henne. Hon hade full sans, men slumrade snart in en kort stund, hållande min hand i sin.

Plötsligt tryckte hon den sägande:

»Karl! Au revoir!»

Och trogen sin kärlek från sin ungdomstid, gick hon att vänta på honom — den ende hon älskat med kärlekens glöd.

Ett par dagar före begrafningen hade häradshöfding Wester kallat mig, min farbror, borgmästare R., prosten Melin och doktorn samt ett par rådmän till ett sammanträde.

Han bröt och uppläste min tants testamente, som efter en kort inledning gjorde mig till arfvinge af hennes förmögenhet, med undantag af fyratiotusen kronor, som hon gaf till staden, med förbehåll, att Johan och Lovisa skulle under sin lifstid erhålla till delning fem procent ränta däraf och efter deras frånfälle staden förvalta kapitalet under namn af »von H:ska stiftelsen» till pensioner åt gamla tjänare och tjänarinnor. Dessutom voro tjugutusen kronor ställda under prästerskapets vård för fattiga barns uppfostran, och en lika stor summa under stads- och fattigläkarens förvaltning för sjukvården med mera, allt under samma namn. Häradshöfding Wester, prosten, borgmästaren och doktorn erhöilo hvar sin dyrbara gåfva. Inga voro glömda och — märkvärdigast — alla nöjda.

I min tants bref till mig stod:

»Min käre gosse!

Jag önskar att blifva begrafven i von H:ska familjegravven bredvid min älskade syster. Den stora kopparnyckeln till det lås, som stänger den kolossala hällen till gravven, släpper du ned genom det hål, som för detta ändamål är uthugget i klippan tätt vid grafhällen.

Alla stadens fattiga skola bespisas med fisk, soppa och kött på min begrafningsdag.

Af de tusen riksdaler banko, du finner häri, gifver du fem hundra riksdaler riksgälds till hvar sin af tre fattiga familjer, som förr sett bättre dagar och äro i behof däraf, men först efter någon tid, så att ingen får veta, från hvilken gåfvan är. Till din faster gifver du min guldbrosch med smaragden och juvelerna omkring och till din kusin Emelie min rubinbrosch, att bära som minne af mig.

Sist och först ett tack till dig, min riddare, som vårdat mig på mina sista dagar. Lef väl — måtte den gode guden alltid beskydda dig.

Din tillgifna tant
Marianne von H.»

Sedan jag hos min farbror deponerat en summa penningar för att hafva tillgängliga, ifall jag behöfde, insatte jag mitt kapital i Riksbanken, tog afsked af farbrors familj och reste söder ut för att fullgöra mitt till tant gifna löfte.

Alla hennes öfriga dispositioner hade jag fullgjort så godt jag kunnat. Den nästan smärtsammaste skilsmässan var från Johan och Lovisa. De trogna varelserna voro nästan otröstliga öfver att jag ej ville taga dem med mig och stodo troligen så länge kvar på kajen, som de kunde se röken af den ångbåt, på hvilken jag lämnade mitt fosterland.

SEXTONDE KAPITLET.

Hos konungen af * *. I Venedig.

Efter ett kort uppehåll i Berlin ilade jag söder ut och befann mig snart i konungariket * *:s hufvudstad.

Jag hade tagit in på Hotel de l'Europe och uppvaktade dagen därpå konungens hofmarskalk samt erhöll audiens hos konungen dagen därefter.

Då jag inkommit i audiensrumet, bugade jag mig djupt för konungen.

»Ni har begärt audiens, min herre?» sade han vänligt.

»Ers majestät,» sade jag, »jag har gifvit min fostermoder och välgörarinna fröken Marianne von H. löfte att till ers majestät framlämna denna förseglade nyckel och detta lilla skrin.»

Härmed lämnade jag konungen nyckeln och ställde skrinet på bordet bredvid honom.

»Ah! Hon har då lämnat detta jordiska!» sade konungen.

»Ja, ers majestät, hon dog fridfullt med ers majestäts namn på sina läppar.»

Konungen var djupt rörd och steg upp samt ställde sig vid fönstret.

Då jag ej ville störa honom, drog jag mig till motsatta sidan och betraktade några taflor, som hängde där.

Det dröjde en god stund, innan konungen hunnit betvinga sina känslor. Slutligen gick han till mig och sade:

»Har fröken Marianne von H. berättat sitt lifs historia för er?»

»Ja, ers majestät. Då hon låg på sitt yttersta, omtalade hon allt för mig och tog slutligen det löftet af mig, som jag nu infriat. Jag tror äfven, att ett bref från henne, som meddelar ers majestät allt, ligger i det lilla skrinet.»

»Vet ni hvad som mera finns däri?»

»Ett porträtt af min välgörarinna, taget i hennes ungdom, samt flere papper, hvad de innehålla känner jag ej till.»

»Godt, min herre. Stannar ni i staden någon tid?»

»Så länge ers majestät befäller; jag ämnar under tiden besöka slottet —berg och äfven N—hausen, om ers majestät tillåter.»

»Ack ja, jag förstår er. Ni skall få ett af mina ekipager till er disposition. Vill ni komma åter till mig klockan fem i eftermiddag, få vi talas vid, och ni äter då middag här hos mig helt en familie.»

Jag bugade mig samt lämnade rummet, tjusad af konungens vänlighet. Vid middagstiden besåg jag en kyrka och en del af muséet samt återvände sedan till mitt hotell, där jag klädde mig till besöket på slottet. Jag var just färdig, då värden inträdde, ropande, att ett kungligt ekipage stod utanför och väntade.

Jag svarade min värd, som tycktes både förtjust och bragt ur fattningen öfver denna ära, »att jag visste

det,» hvarefter jag gick ned till vestibulen, där hela hotellets manliga och kvinnliga betjäning medels ödmjuka bugningar och nigningar vördnadsfullt hälsade mig.

Jag öfverhoppas middagen, vid hvilken konungen, drottningen, den unge kronprins Ludvig samt ett par herrar och damer voro närvarande. Efter middagen vinkade konungen mig att följa sig, och vi gingo in i hans skrifrum.

»Min oförgätliga väninna har, sade han, beskrifvit för mig sin lefnadssaga, och någon ädlare och renare har jag ej kunnat tänka mig. Hon har äfven i brefvet omtalat sin bekantskap med er och huru ni två gånger räddat hennes och hennes älskade systers lif, med ett mod och en styrka som hon högt prisar. Hon har äfven omtalat, att ni ägnat henne en sonlig tillgifvenhet och varit henne en glädje i hennes sista stunder. Hon beder mig vara er till tjänst i hvad jag kan, och jag fordrar nu, att ni, min unge vän, skall meddela mig, i hvad afseende jag kan göra något för er.»

Härmed fattade konungen min hand och tryckte den kraftigt. Djupt rörd tackade jag honom på det vördnadsfullaste, men förklarade, att jag, tack vare mina välgörarinnor, ej behöfde något.

»Nåväl, lofva mig då, att om ni möjligen i en framtid behöfver en vän, låta mig veta det. Det var sant,» fortsatte han, »vill ni följa med mig och besöka slottet —berg och N—hausen i morgon?»

Jag tackade, och vi gingo därefter in till drottningen, som var mycket älskvärd.

Vid konungens sida åkte jag följande dag efter ett vackert fyrspann ut från residensstaden. Vi voro snart vid det utomordentligt sköna slottet —berg, där natur och konst förenat sig att göra ett praktverk. Här gingo kung Karl och jag genom alla rummen, och det var med en egen tonvikt i orden han stundom sade:

»Här var hennes rum, här hennes budoar — här hennes skrifrum» och så vidare.

Efter att hafva intagit en god frukost satte vi oss åter i den präktiga vagnen och ilade genom en förtjusande natur förbi stolta sjöar och parker hän till N—hausen, en storartad riddareborg, som konungens äldre broder, den så sorgligt omkomne kronprinsen, renoverat.

Den ståtliga riddarsalen är i fullkomlig medeltidsstil, och de dyrbara rustningar och vapen, som här finnas, äro värda millioner. Vi åto här middag, och på aftonen återvände vi till staden, sedan konungen uppmanat mig att infinna mig hos honom vid elfvåtiden dagen därpå.

När jag vid nämnda tid infann mig var hans majestä i konseljen, men kom snart in till mig.

Efter ett långt samtal, under hvilket jag på hans uppmaning omtalade mitt föregående lif, frågade han mig, hvad jag nu ämnade företaga.

Jag svarade, att jag ämnade göra en resa rundt Medelhafvet och sedan återvända till mitt hemland, samt att jag skulle resa dagen därpå. Konungen förde mig nu in till drottningen, som på det älskvärdaste sätt vid afskedet skänkte mig en vacker ring att bära som minne. Då jag tog afsked af konungen räckte han mig ett etui sägande:

»Bär den som ett minne af mig.»

Då jag kommit till hotellet, öppnade jag etuiet och fann däri kungliga **ska Kronorden. Strax efter ankom en kammarherre som lämnade mig riddarebrevet.

Jag medgifver, att jag smått skämdes öfver att jag, så ung som jag var, nu innehade två ganska höga ordnar utan att egentligen hafva gjort något därför. Jo, den första var ju ej alldeles oförtjänt, och den andra — ja, den hade gifvits mig som ett minne af den, som min oförgätliga och ädla välgörarinna hade älskat af hela sin själ.

Dagen därpå reste jag åt södern och befann mig snart i Venedig, hvarest jag tog in på hotell Luna, liggande vid Canal Grande midt emot Giardino Reale (Kungliga trädgården) och helt nära S:t Marcusplatsen.

Det första jag gjorde, var att hyra en gondolier med gondol, att vara till min tjänst både dag och natt.

Detta är det bästa man kan göra, ty man är då oberoende och har en fullt tillgifven tjänare till sin disposition. Detta hade min vän furst Karaiskakis flere gånger omtalat för mig, och för att följa hans råd begaf jag mig till Piazzettan, hvarest hundratals af dessa farkoster ligga vid kajen.

På en gång omgafs jag af en mängd brunhyade och svartmuskiga män, hvilka alla skreko:

»Gondola! Gondola, excellenza!»

Jag ruskade på hufvudet och närmade mig, följd af hela klungan, till kajen. Här funnos hundradetals båtar af denna säregna sort, som nästan ensamt tillhör Venedig. Svällande skinndynor betäcka sätena och en liten kur eller sufflett, som på en droska, är belägen något akter om midskepps. I fören höjer sig ett tungt järn ej olik en glänsande hillebard.

En af dessa båtar tilldrog sig min uppmärksamhet genom sin smäckra bog och sitt behagliga läge på vattnet. Den utmärkte sig äfven för sin snygghet, och jag beslöt att taga den, om jag befann mig belåten med dess förare. Då jag vände mig om, var jag omgifven af den sladdrande mängden af gondolierer, hvilka tycktes sins emellan revidera min personlighet.

Jag observerade en ung man, som stod något af-sides från de andra, lutande sig mot en af lyktstolparne och med sorgsna och drömmande blickar skådande utåt det glittrande vattnet. Det var en ovanligt kraftfull och dock smidig gestalt. Den till en del nakna armen, på hvilken han stödde sig, visade muskler och senor värdiga en bildhuggares mejsel.

Allt under denna söderns himmel har förefallit mig plastiskt, ja fulländadt konstnärligt, men här skulle jag önskat mig vara målare, bildhuggare eller skald, ty en sådan modell hade säkert gjort min lycka.

Mitt beslut var fattadt, jag närmade mig den unge mannen och sade:

»Poppe*!»

»Eccellenza,» svarade han och ryckte till, som om han vaknat från en dröm.

»Jag vill engagera din gondol, om du är ledig,» sade jag på franska.

»Si, signore,» svarade han och gick till kajen samt steg ned i den gondol, som jag nyligen betraktat och som bar numret 110.

Då jag satt mig ned på de svarta svällande dynorna och gondolen, för en stöt mot kajen af åran, hastigt gled ut på kanalens vatten, frågade min gondolier:

»Hvarthän skall skall jag ro?»

»Talar ni franska?» frågade jag honom, utan att besvara hans fråga, under det vi för ett par af hans raska årtag ilade utåt hamnen mot »Isola di S. Giorgio Maggiore».

»Ja, monseigneur.»

»Godt, ro ut midt i hamnen och låt din gondol ligga still där.»

»Midt i bassängen?»

»Ja! Lägg in din åra — jag önskar gunga här och drömma om sorg och glädje, lycka och otur som lifvet ger...»

En paus uppstod.

»Hvad heter du?» sporde jag.

»Vincente Chocolatti,» svarade han.

»Vill du blifva min gondolier under min vistelse här?» frågade jag.

»Jag är ledig, herre,» svarade han, och en liten ljusglimt spred sig, som jag tyckte, öfver de vackra, men sorgsna dragen.

»Godt! Hvad skall du hafva för att vara i min tjänst dygnet om? Jag bor på hotell Luna och vill hafva min gondol med en ordentlig, tillgifven och,

* Poppe kallas akterdelen af en gondol där roddaren står. Man ropar alltid an en gondolier, då man vill hafva hans gondol, med — Poppe!

märk väl, tystlåten gondolier, att tillgå när jag vill — dag och natt. Hvad vill du hafva för dygnet?»

»Ack, det är omöjligt för dygnet. Jag har sjukt i hemmet och måste ett par gånger om dagen titta hem. Men...»

»Hör på, min käre Vincente Chocolatti. Du får ro hem när du vill, blott du säger mig till — jag tar en annan gondol för tillfället, och du har din dagaflöning ändå — hvad kostar dygnet?»

»Ack, herre, ni har Baedeker i fickan, och ni frågar ändå.»

»Baedeker säger för dagen fem lire, och jag säger för natten tio, alltså femton lire för tjugufyra timmar. Är det bra, Vincente?»

Vincentes anlete klarnade något, och han svarade:

»Tack, nådig herre, det är ett godt anbud, i synnerhet som det nu är den döda tiden för oss gondolier, emedan främlingarne ej ännu kommit.»

»Nå väl,» sade jag, »se här sextio lire för de första fyra dagarna — och nu sätt dig här, Vincente, och berätta mig din lefnadshistoria. Det är något som du sörjer öfver — tala öppet för mig — jag vill höra något som intresserar mig.»

»Ack, nådig herre, mitt föregående är något så sorgligt, att det omöjligen kan roa er, men... ja, jag kan ju tala om det förflutna... men, signor, ni lofvar att ej afskeda mig sedan...»

»Var lugn, Vincente, vi äro ju här mellan himmel och vatten, och jag skulle vara tacksam mot dig, om du nu började utan alla omsvep.»

SJUTTONDE KAPITLET.

Cirkusgossens syster.

Gondolieren började sin berättelse sålunda:

»Ni vet ju, signor, att alla gondolierer tillhöra polisen i Venezia, att de äro antingen straffade förbrytare eller också engagerade detektiver. Na, jag hör till det första slaget...

Jag föddes här; en utlänning var min far, och min mor hade ett vackert hem med egen betjäning och gondol. Då jag var tio år, hade jag en syster på åtta, och vi voro den lyckligaste familj som jag kunde tänka mig, då jag ej visste om »vanäran» af min födsel och min moders förhållanden. Hennes fel var ju dock endast kärlek, blind tro på den hon älskade, och dess följder.

En dag då jag vaknade, jag var då fjorton år, satt min moder vid min säng och grät, och då jag klädt på mig, såg jag en mängd folk bära bort våra möbler och allt som fanns i huset.

Att beskrifva vårt lif efter detta är ej behöfligt — vi svälte och drefvo omkring gatorna.

En afton blef jag af en utaf mina vänner, Guido, en annan gat- eller rättare kanalpojke, förd till teater Malibran, hvarest då en trupp gymnaster uppträdde. Han skulle uppträda som hund i en pantomim, och skaffade mig inträde.

Ibland de uppträdande var en gosse vid min ålder, som hette Rappo och som visade en förvånande vighet och styrka. De vådligaste saltomortaler utförde han med otroligt lugn och säkerhet. Publiken applåderade och inropade honom. Då han nu kom in, lyfte han upp en annan ung gymnast på sina axlar och bar honom på detta sätt ut från scenen. Åskådarne tjöto af förtjusning.

Guido liksom jag och Venedigs öfriga gatpojkar voro vana vid att klättra upp på alla de gamla palatsernas skulpturverk och takrännor, och dessa öfningar hade gjort Rappo och Guido till goda vänner.

Jag öfvervar föreställningen. Det är klart att någonting sådant hade jag aldrig drömt om.

Da det var slut, kom den unge Rappo, klädd i köttfärgade trikaer och ett fjällpansar af lysande silfver, samt bad mig följa sig till hans klädloge, där jag fann Guido mumsande på all möjlig konfekt, som publiken hade skänkt sin lille gunstling.

Jag var hungrig och åt som — som man äter i barndomens år.

Vi började sedermera leka och till så väl min som min lilla värds och Guidos förväning befanns det, att jag var den starkaste af oss och kunde lyfta upp Rappo med en hand.

I detsamma öppnades dörren och truppens direktör inträdde. Med välbehag betraktade han mig och bad mig göra några rörelser på Rappos trapez. Han tycktes vara nöjd med mina outvecklade försök och begåfvade mig med en hel lire samt frågade hvar jag bodde.

»I gondolerna eller på trappan till Palazzo Cavalli.»

»Jag menar hvar din far och mor bo,» fortsatte han leende.

»Jag har ej haft någon far, men min mor och syster bo nu i tvätthuset hos tvätterskan Juanita.»

»Det är bra!» sade direktören och talade sedan några ord med Guido.

Denna natt låg jag i en gondol, men sofva kunde jag ej, ty i mitt hufvud tumlade lindanserskor och atleter om hvarandra i en yrande ringdans.

På morgonen letade snart Guido reda på mig och förde mig till direktören, hvilken lofvade mig en god frukost, om jag ville göra efter de rörelser som unge Rappo gjorde. Snart syntes det, att jag var den starkaste, men han den vigaste, och vi täflade tappert med hvarandra, till direktörens stora belåtenhet.

En stund därefter gingo vi i hans gondol och voro snart vid ett rikligt frukostbord.

Under måltiden frågade min värd, om jag skulle vilja följa med hans trupp och uppträda med Rappo för publiken.

Det vimlade inom mitt hufvud, ty detta hade ju sedan aftonen förut varit ett önskningsmål för mig.

»Det vill jag nog, men ni far ju snart härifrån?»

»Ja visst, men hvad gör det, du får kläder, föda och kostymer samt femtio centimer om dagen.»

»Jag kan ej följa er, ty det lilla jag kan förtjäna vid kajer och hoteller ger jag min mor, hon har ingen annan hjälp än mig.»

»Bravo! Jag ser att du har hjärta i dig,» sade direktören. »Kom nu, skola vi söka upp din mor.»

Vi voro snart inne i midten af Venedig nära kyrkan S:ta Maria Mater Domini, hvarest vi i en fattig tvätterskas fuktiga kyffe under en bro funno min mor och min syster i de torftigaste omständigheter.

Jag förbigår min mors smärta och min systers tårar. Slutet blef, att jag engagerades på tre år mot allting fritt och — tjugu lire i månaden. För tre månader betalade direktören på min begäran min månadslön i förskott till min mor och gaf dessutom ett tjugufrancsstycke till min syster.

Jag uppträdde ej i Venedig, utan endast hjälpte till med hvarjehanda, och tre dagar därefter afreste vi till Milano.

Fem timmar på förmiddagen och fyra på eftermiddagen var det att på armar och ben hänga i trapezer, linor och »romerska ringar» eller lyfta tyngder, som ökades så småningom mer och mer. Gick det ej så bra, som den för tillfället instruerande konstmakaren eller atleten ville, så piskade det smidiga ridspöet in konsten.

Efter att flera gånger ha slagit igen, men till följd däraf fått en extra afbasning af min tiodubbelt starkare instruktör, beslöt jag att öfva mig så att jag kunde blifva lika stark som någon af dem och då hämnas genom att piska upp dem.

Salunda gingo fyra år, af hvilka vi tillbragte två i Paris, där vi gjorde stor lycka, så att vår direktör förtjänade en förmögenhet. Här lärde jag mig franska.

Genom de oupphörliga lektioner som jag erhöll och hvilka i början voro de mest tyranniska man kan tänka sig, emedan ridspöet nästan hela tiden föll som hagel öfver ryggen, uppnådde jag en ovanlig gymnastisk skicklighet, och Rappo och jag förvånade ofta den applåderande publiken med de farligaste och djärfvaste kraftprof i trapezer och ringar.

Jag var nu aderton år. Efter en turné från Paris till Berlin, Dresden, München och Wien, som räckte ett år, återkommo vi till Venedig.

Under hela den gångna tiden hade jag sändt min mor halfva min månadspenning, som i början ej var stor, men som småningom steg till femhundra francs. Af min mor erhöll jag bref, hvori hon berättade, att hon, tack vare min hjälp, hade upprättat en liten sybehörshandel, i hvilken min syster Maria gick henne till handa. I följd af våra korta uppehåll i städerna hade jag nu på fyra månader ej erhållit något bref, hvarför jag skyndade mig till tvätterskan Juanita.

Det varade länge, innan jag fick reda på henne. Lyckan hade uppsökt den duktiga kvinnan, och i stället för att tvätta kläder i den fuktiga källaren befann hon sig nu som matmor i en liten trefflig bostad vid Secco Marino i närheten af »Arsenale».

En hygglig högbåtsman hade friat till henne, och hon var så lycklig som en god make och förnöjsamhet kunde göra henne.

Med det första anropade jag en gondol och var två minuter därefter vid kanalen San Guiseppe.

Länge dröjde det nu ej, förrän jag funnit högbåtsmannen Sansos bostad och inträdde.

Vid bordet i ett snyggt rum satt en stor, välväxt man och midt emot honom Juanita — men en helt annan Juanita än den fattiga tvätterskan. Det var en storgväxt kvinna med behagliga om ej så fina drag, och det hjärtliga skratt, som hördes från henne just

då jag inkommit i rummet, tillkännagaf, att det kom från en glad och lycklig människa.

Vid mitt inträde steg hon upp och frågade hvem jag sökte.

»Vill ni vara af den godheten och säga mig, hvar jag skall kunna få reda på en fattig, men hjärtegod tvätterska, som jag kände för omkring fem år sedan och som hette Juanita?» sade jag.

»Ja, fattig var jag nog den tiden, men hur det var med det goda hjärtat, det har ni säkert ej reda på, min unge herre,» sade frun i huset.

»Kanske ändå, fru Sanso, eller minns ni inte er barmhärtighet mot den fattiga Margherita Chocolatti och hennes två barn...»

»Men hur i alla helgons namn känner ni till det där?» ropade fru Juanita Sanso, i det hon slog ihop sina händer.

»Ni känner då icke igen mig?» sade jag. »Jag är Vincente Chocolatti.»

Den goda frun slog åter samman sina händer, men förde mig strax till soffan och bad mig sitta ned, under det hennes man vänligt skakade min hand.

Jag omtalade nu, att jag ej erhållit några bref på länge, och bad fru Sanso berätta mig, huru min mor och syster hade det och hvar jag kunde träffa dem.

Min värdinna blef nu tvärt helt allvarsam och sade med dröjande stämning:

»Har ni ej fått bref på ett halft år?»

»Nej, min fru, det har jag inte.»

»Men er mor och syster hafva skrivit hvarje månad till dess...»

»Till dess, fru Sanso, till dess...?»

»Lugna er nu, så skall jag berätta allt. Er mor och syster bodde hos mig hela tiden, till dess jag gifte mig och flyttade hit. Samtidigt hyrde de en liten butik helt nära här intill. De lefde mycket tillbakadraget, men ledo ej någon nöd, tack vare de penningar ni skickade dem, och...»

Här såg fru Sanso så hjärtegodt på sin äkta hälft, den ståtliga högbåtsmannen.

Denne rodnade som en ung flicka och ropade med tordönsröst:

»Fru Sanso, ni behöfver inte komma med några »och» — de äro fördömda pirater och dem seglar jag i sank!»

Härvid log den godmodige sjömannen och strök sin stolthet, ett långt, glänsande svart helskägg.

Jag steg upp och räckte högbåtsmannen min hand, sägande:

»Ni har varit god mot min mor och syster, och er blygsamhet vill ej låtsa något därom. Jag förstår det nog — tack! Fortsätt nu, min fru, jag har brådtom.»

»Nåväl, er mors hälsa var på de senare åren ganska svag. Det var bröstet som var starkt angripet, troligen en följd af de osunda bostäder, hon måst begagna efter det hon blef husvill och tills hon kom till mig. Ja, vi hade det ju dåligt då med, till dess den där skäggbjörnen — härvid åter en kärleksfull blick på hennes man — kom som en...»

»En rytande åskby och slog i kull två baljor och en så, samt svepte in dig i hvirfvelvinden och slog sina armar om dig och ky...»

»Tyst högbåtsman! Du behöfver inte komma med några »och» — de äro fördömda pirater, och dem seglar jag i sank,» ropade frun skrattande.

Högbåtsmannen blef förtjust och ropade, i det han slog sin väldiga näfve i bordet:

»Det finnes inte i hela världen en kvinna sådan som Juanita! Men fortsätt nu, vår unge vän blir otålig.»

»Nåväl, er syster, som växte upp till en vacker flicka, började för ungefär ett år sedan att, äfven hon, tyna af, och — för omkring fyra månader sedan försvann den unga flickan, utan att minsta spår gaf anledning till hennes återfinnande. Och för två månader sedan dog er mor i mina armar...»

Det var ett hårdt slag för mig, dessa båda underrettelser, och jag behöfde all min kraft i sinnet att ej falla i gråt.

»Er mor fick en vacker begrafning, och ni skulle sett min man och fem andra underoficerare vid flottan, alla klädda i parad, stående i *la barca**), tre på hvar sin sida om kistan, och sedan till grafven. Alla trodde att den döda var minst officersfru.»

»Jag är skyldig er, fru Juanita, och er man stor tacksamhet; gifve gud att jag kunde betala den på något sätt! Men säg mig nu allt hvad ni veta och tro om min syster,» sade jag.

De båda makarne sågo på hvarandra, men tego.

»Hon försvann så hastigt, att vi trodde hon hade drunknat...»

»Ni endast trodde?» frågade jag, i det jag noga betraktade det förlägna paret.

»Stopp lite'!» sade nu högbåtsmannen. »Det är nu min tur att taga rodret och styra kursen en stund. Förtöj dig här min skuta lilla, så skola vi se till, att vi klarera grunden och komma i det rätta farvattnet.»

Härmed tog högbåtsmannen sin hustru, som om hon varit en tio års flicka, och satte henne i soffhörnet. Likt ett barn af denna ålder skrattade Juanita och hämnades genom att samla ihop sin mans ståtliga skägg och lätt draga däri.

»Hör nu på, min unge vän,» fortfor han, »men med lugn sinnesro, ty annars lägger jag bi tvärt och ni kan inte hala in en tum af kabeln, förstår ni. Nå, nu var det så att Juanita och er mor voro riktigt split-sade tillsammans, ty när den ena skrattade så dansade genast den andra, och då den ena grät, så tjöt hennes väninna som ett osmordt fyraskifvorsklock...»

»Bembo Sanso! Lägg bort dina fula sjömans-termer!» hördes Juanita infalla, men hon afbröts af sin man, som fortsatte:

»Ja, hvad den ena tänkte, det gjorde den andra, liksom läskot halade på samma gång. Emellertid hade

* En gondol, som ros af flere roddare.

er syster Maria vuxit upp till en skönhet, och jag har inte själf — fastän jag under mina seglatser varit i både Ost- och Västindien — sett en finare byggd och tacklad skuta än hon. Fin i bogarne som en maltesisk smugglare och rundgattad som en Pleasure-yacht, var flickan stätlig som en fregatt på fyrtioåtta kanoner.»

»Bembo!» ljöd det åter från soffhörnet, men min värd fortfor som om han ej blifvit afbruten:

»Ja, hon var som sagdt den skönaste flickan i hela Venedig. Underligt var det därför icke, att er moders lilla butik stod i ropet och snart var full af unga grefvar, markiser och ädlingar, och alla främlingar skulle ju se den vackra venetianskan. Er mor skördade guld därpå; men då min hustru och jag gjorde henne uppmärksam på orsaken härtill, förbjöds Maria att visa sig i butiken om dagarne och vistades mest hemma hos oss. På kvällarne konvojerade jag eller Juanita henne hem.

Sedan jag en afton, då några ungherrar efterhängset förföljde oss, doppade ett par af dem i kanalen och min hustru knuffat en i som fick hjälpa sig själf upp, upphörde visserligen förföljandet, men serenaderna fortforo. En kväll voro tre serenadgifvande signorer utanför er moders fönster, och då alla tre ville hålla serenad och började spela och sjunga på en gång, blef det en kattmusik, som då en tung tunesare halar in sina kettingar genom klysen.

Slutligen hördes en skarp ton, som kom från en guitarr, hvilken en muskant i ena båten krossade mot en tenors hufvud i den andra. Snart voro de tre båtarne tillsammans och basuner, fioler och stråkar hamrade på de ilskena tonkonstnärerna i motståndarnes farkoster.

Om sjuttio sjäare varit i lufven på hvarandra, hade de ej fört ett sådant hallå. Snart var polisen där och anammade de stackars musikanterna, hvilkas herrar i sina egna gondoler naturligtvis försvunnit. Polis blef satt på gatan och endast om dagarne sågs noblessen göra besök i boden. Dessa aftogo äfven,

som en dyning efter stormen, och butiken blef mindre och mindre besökt.

En enda gondol med en roddare syntes natten igenom lovera i närheten. Flere gånger följde jag i hans kölvatten, men han lyckades komma undan.

Slutligen en afton, då jag gjorde min rond omkring er moders hus, hörde jag röster och tyckte mig se någon som på gatan talade vid en kvinna, som stod på det låga taket af bakersta delen utaf huset — jag tyckte att det var er syster. Då jag sprang fram för att taga fatt i mannen, fick jag ett lätt dolkstygn i handen och han lyckades kila under min arm, och var snart i sin gondol.

Dagen därpå försvann er syster.

Där har ni ett utdrag ur loggboken, men kom ihåg att här finnes ej säkra bestick, och lodningarna kunna därför vara mindre noggranna.»

»Jag kan ej nog tacka er,» sade jag, i det jag kramade den präktige mannens hand och tillade: »Jag förstår nu och skall söka min syster öfverallt. Hon skall för mig ansvara för sina handlingar.»

»Lugna er och begå ingen öfverilning, lofva mig det!»

»Ja, Sanso, jag skall bjuda till, men ve henne om ...»

Härmed steg jag upp och ville gå, men de vänliga människorna tvingade mig att äta middag med dem, och högbåtsmannen trugade mig att med honom tömma en butelj vin.

»Har ni en egen gondol, signor Sanso?» frågade jag.

»Jo har jag så! Och det en utmärkt ändå.»

»Skulle ni vilja låna mig den någon gång, då jag vill ut på kanalerna?»

»Gärna! Ni får taga den när ni önskar. Den ligger bakom kyrkan Biago och har en liten hvit knapp i fören bakom järnet; här har ni en nyckel till låset, som är rödt. Alltså rödt lås och hvit knapp. Om den är borta då ni söker den där, så begagnar jag den, ty jag har en nyckel till. Och nu, Juanita, tala om för Vincente hvad vi hafva åt honom.»

»Ja, Bembo!» sade dennes hustru och närmade sig mig. »I det där skåpet ligger ett tusen lire, som tillhöra Vincente och hans syster. Er moder anförtrodde dem till mig på sin dödsbädd. Ni skall nu få dem.»

»Nej tack, låt dem ligga där tills vidare. Jag behöfver dem ej nu. Farväll!»

»Holoj Vincente!» ropade högbåtsmannen. »Lägg bi ett ögonblick, medan jag talar med min galeja!» Jag stannade i dörren.

Efter ett kort samtal med sin hustru sade Bembo Sanso:

»Vi hafva här en liten kajuta en trappa upp, vill ni inkvartera er där, så kan ni anse den som ert hem och mig och Juanita som far och mor.»

Rörd tackade jag dem och tog strax därpå deras gondol, hämtade mina saker i mitt logis och inflyttade i det lilla treffiga rummet.»

ADERTONDE KAPITLET.

”De flygande indianerna.” Markisens död.

Vincente fortsatte sin berättelse:

»Denna afton gafs en stor galaföreställning, där »de flygande indianerna, svarta och hvita pantern,» skulle visa sina »hittills aldrig sedda öfverträffade volter i luften» etcetera.

De båda indianerna voro naturligtvis Rappo och jag, som i fjäderkostymer företogo våra saltomortaler emellan några i taket hängande trapezer. Slutet af dessa rörelser var att jag från en svängande trapez släppte den, slog en volt i luften och fattade med händerna i en annan trapez, som befann sig på några meters afstånd från den förra. Rappo, som gjorde efter samma rörelse, låtsades falla och fick tag i mina fötter,

hwarefter jag lyfte mig upp på trapezen och drog Rappo till mig.

Publiken skrek och klappade alltid efter detta konststyckes utförande, men i afton hade direktören uttänkt något ändå mera rafflande. På trapezens ena ända var en liten fjäder, som Rappo nu ryckte åt sidan, så att trapezstängan blef lös och vi störtade hufvudstupa ned från den ansenliga höjden och föllo i det nedanför utspända nätet. Fyra clowns rusade nu in och togo oss, som lågo orörliga, på sina axlar samt buro oss ut.

Flere läkare, som befunno sig bland åskådarne, sprungo upp för att tillbjuda direktören sin hjälp, men nu började några gondolier och pojkar att applådera, och då jag och Rappo nu sprungo in, slående några volter i luften och bugande oss för publiken, dånade hela huset af skrattsalfvor och handklappningar, som aldrig tycktes taga slut.

Just då vi hade mottagit publikens hyllning och jag lät blicken glida öfver första platsens åskådare, stannade jag som förstenad, ty i en af de finaste logerna igenkände jag min syster vid sidan af en ung, elegant man. Hon var rikt och smakfullt klädd och bar en brosch af strålande diamanter.

Jag väcktes ur min förstening af Rappo, som nöp mig i armen, och vi drogo oss bugande tillbaka.

Som jag slutat mitt arbete för dagen, klädde jag mig och skyndade in bland publiken samt upptäckte högbåtsmannen och hans hustru, hvilka jag bjudit på föreställningen.

»Se ditåt!» hviskade jag till dem. »Där på första plats — en ung dam och en ung herre, damen i ljusröd klädning och herrn i mörk kostym.»

»O! Vid madonnan och alla änglar! Det är ju Maria Chocolatti!» utropade Juanita.

»Vid San Marco och San Antonio! Det är verkligen hon!» sade Sanso förvånad. »Om jag visste hvem den unge mannen är som sitter bredvid! Kanhända det var han som gaf mig dolkstynget.»

»Har ni er gondol här?» frågade jag.

»Ja.»

»Skola vi förfölja dem och se hvart de taga vägen?»

»Det är jag med om, jag har två åror om bord. De skola inte undgå oss.»

»Godt! Men Juanita?»

»Hon tager en gondol hem.»

»Bra. Jag följer dem då till trappan, och ni för er gondol dit.»

»Rätt så! Jag ropar Bembo några gånger, om ni inte ser mig.»

Föreställningen var slut och den unge herrn bjöd min syster armen. De stego snart i en vapenprydd gondol, rodd af två gondolierer.

I detsamma hörde jag någon ropa:

»Bembo!»

Snart var högbåtsmannens gondol helt nära, och jag hoppade i den samt fattade främre åran.

Tysta följde vi i den vapenprydda gondolens kölvatten. Då den kommit ut i Canal Grande, tog den af mot söder, och vek slutligen af vid Piazza Bezzonico in uti Rio di Barnaba och stannade utanför trappan till ett mindre palats nära kyrkan I Carmine.

Vi läto vår gondol sakta glida förbi, då de båda förföljda gingo uppför trappan, hvarest de möttes af en betjänt med ljus och ett fruntimmer, som det tyckes en tjänarinna.

Vi rodde under bron vid kyrkan, och efter en kort öfverläggning lade jag in min åra och spelade herre, i det jag satte mig inuti gondolen, och Sanso som gondolier under bryggan, som vanligt är ropande sitt: »redan här» — ett varningsrop för mötande.

När vi kommo utanför det lilla palatset, törnade min gondol helt obetydligt till den där liggande gondolen, och de båda roddarne voro ögonblickligen uppe och öfveröste min gondolier med en skur ovet. Äfven jag var ovet på min oskicklige tjänare och bad de båda roddarne om ursäkt samt räckte dem hvar sin lire.

På ögonblicket var saken bilagd, och de unga blefvo ytterst höfliga.

»Har ni sett någon gondol ro förbi här, i hvilken tre unga damer befunno sig?» frågade jag.

»Nej, excellenza!» svarade den äldste af dem.

»Det var besynnerligt! De rodde säkert igenom här nyss.»

»Inte sedan vi kommo hit; men en gondol med två roddare och tillslutna gardiner passerade at bron till. Mötte ni ej den?»

»Nej, min vän; men det var otur att jag ej kunde finna mina unga damer. Hvad heter detta palats?»

De båda gondoliererna sågo på hvarandra, men svarade icke.

»Jag är främling här i detta land, och därför roar det mig att höra namnen på alla dessa palats från Venedigs storhetstid. Hvem rår om detta palats?» fortsatte jag, i det jag lekte med några lirestycken i min hand.

»Det kallas Lilla Malatesta och tillhör nu en markis.»

»Hvad heter han?» frågade jag den unge mannen, i det jag åter lät två lire falla på dynan i hans gondol.

»Det är sent nu, excellenza,» svarade den krabaten, stoppade penningarne på sig, lade sig ned och sade: »God natt!»

Skrattande bad jag Bembo ro ut i Canal Grande, där vi snart voro gömda bland en mängd andra gondoler utanför Palazzo Grossi.

Först på morgonen klockan nio rodde den vapenprydda gondolen ut på Canal Grande och lade till vid Palazzo Garoni, hvarest den unge mannen gick upp på trappan och in i palatset.

Efter det vi på en trattoria (restaurant) intagit vår frukost, återvände vi till palatset Lilla Malatesta, hvarest jag gick upp, under det att Sanso som en vanlig gondolier lade sig i gondolen.

Jag gick uppför trappan och mötte i öfre förstugan den kvinna, vi sågo mottaga Maria och hennes följeslagare.

Efter att hafva hälsat, anhöll jag att få göra en visit hos signoran.

»Det är alldeles för tidigt, signoran är icke uppstigen ännu . . .»

»Gör ingenting, signora,» svarade jag. »Lämna henne blott detta papper från mig, och hon skall snart stiga upp för min skull.»

Det artiga tilltalet och en femlire gjorde sin verkan, ty hon gick genast in och återkom strax därefter samt bad mig stiga in.

Jag följde nu min ledsagerska genom ett prydligt förmak och en smakfull salong in i en förtjusande budoar, där hon bad mig sitta ned, ty signoran skulle snart komma.

Få minuter härefter öppnades en dörr och min syster skyndade i mina armar.

»O, hvad jag är glad att träffa dig!» ropade hon. »Hvad jag har mycket att omtala — men har du ej fått mina bref? Du vet då ej om att jag är förlofvad — jag skall gifta mig om en månad!»

»Nej! Men säg mig då, hvarifrån har du fått detta palats, denna rikedom, som omger dig?»

»Af min älskade, förstår du nog. Han är mycket rik, och han vill nödvändigt att jag skall vänja mig vid den glans, som skall omgifva mig då jag blir gift.»

»Nå, Maria, hvad heter då din älskade?»

»Jacopo Bordone. Han är af en mycket rik köpmanssläkt här, ja, en af de förnämaste i Venedig.»

»Du har då varit i hans föräldrars hus, och de hafva intet emot ert giftermål?»

»Ah, min fästman har inga föräldrar, de äro döda. Han har blott en bror i Triest — men hvad du har växt och blifvit stor! Jag kände icke igen dig, fastän du skrifvit ditt namn på det papper, Luisa lämnade mig.»

»Godt, min älskade syster, säg till din Luisa, att jag kommer att ofta besöka dig — jag måste nu ut, men kommer snart igen.»

»O, Vincente, lämna mig ej så fort — vi hafva så mycket att tala om. Låt mig servera dig en frukost i mitt sällskap.»

»Omöjligt, min kära syster! Jag har viktiga affärer att uträtta. Farväl till härnäst!»

Vi omfamnade hvarandra och skildes.

Strax därefter hoppade jag i gondolen och gaf tecken till Bembo att ro mig ut på Canal Grande. Efter det jag omtalat allt för Sanso, rådslogo vi med hvarandra, och föliden blef att han lade till vid Palazzo Garoni. Som jag var fint klädd, hälsade gondoliererna på mig och jag gick in i palatset. En betjänt mötte mig i trappan.

»Bor signor Jacopo Bordone här?» frågade jag.

»Nej, signor; har ej hört talas om honom,» svarade betjänten något hänfullt.

»Jag är främling här och har blifvit visad hit af markis Grimani.»

»Jag försäkrar er, signor,» inföll nu betjänten mycket artigt, »att någon Jacopo Bordone ej bor här. Detta palats eges af markis Giovanni Rosa, och han bebor hela palatset.»

»Ar herr markisen hemma?»

»Ja, men han sofver ännu och tar ej emot någon förr än emellan klockan ett och half två.»

»Godt! Jag skall besöka honom helt snart. Det är en gammal bekant till mig. — Se där, min vän,» sade jag, i det jag gaf den bugande tjänaren två lire och aflägsnade mig.

Efter att ha med mycken värdighet satt mig i gondolen, befallde jag Sanso att ro mig till Arsenalen.

Vi voro snart hemma och meddelade Juanita allt hvad vi erfarit.

»Det är bra!» sade hon. »Låt ni mig sköta om denna affär, Vincente, och innan morgon afton skall jag hafva reda på hela historien.»

Hon sade sant. Genom sin bekantskap med de flesta hushållerskor och kammarjungfrur i de förnåma palatsen fick hon snart reda på att markis Rosa var förlofvad med en förnäm fröken och skulle gifta sig om få dagar, men att han äfven hade en älskarinna —

och det var min syster, som han under namnet Jacopo Bordone ofta besökte.

Mitt beslut var fattadt, och jag skyndade ut. Sanso följde mig och hoppade i gondolen på samma gång som jag.

»Hvart ämnar du dig, Vincente?» frågade högbåtsmannen.

»Till min syster, naturligtvis!» sade jag.

»Jag kunde just tro det, och därför följer jag med dig. Ingalunda vill jag vara dig till hindern i hvad du företager dig — men då jag är säker på att du är upprörd, så beder jag dig för min och min hustrus skull att du lugnar dig, och, framför allt, företag ingenting förr än du rådgjort med mig.»

»Jag kan ej lofva det, Sanso. Mitt uppförande blir beroende på omständigheterna.»

Sanso suckade.

»Vi måste ro fortare, ty inom en timme skall jag vara på teatern,» sade jag.

»Du borde ej gå dit i kväll. Stanna hellre hos din syster. Jag skall ursäkta dig hos direktören och sedan hämta dig med gondolen.»

»Nej, Sanso, jag har bara ett par frågor att göra min syster för att få ställningen klar för mig. Ni väntar mig väl med gondolen?» sade jag, då vi närmade oss palatsets trappa.

»Ja, min vän, men tänk på dina vänner och förgå dig ej.»

Då jag sprang uppför trappan, igenkände jag den vapenprydda gondolen och märkte, att dess två gondolier ämnade stänga vägen för mig, men jag var förbi dem, innan de hunno hindra mig.

Med ett par språng var jag uppför trappan till öfre förstugan och inne i mottagningsrummet, hvars dörr jag ryckte upp, ty den var ej läst. Så snart jag kom in, stängde jag dörren och befann mig ansikte mot ansikte med Luisa.

»God afton, Luisa!» sade jag.

»God afton, signor Vincente! Han är där inne, er blifvande sväger. O, hvad han är frikostig! Jag fick tio lire, då jag öppnade för honom. Han måste vara mycket rik...»

Sälunda sladdrade kammarjungfrun, under det jag lämnade henne och inträdde i salongen, som var upplyst af en taklampa med flere kupor.

Jag kände att det glödde i mina ådror, och jag stannade vid ett bord under lampan för att lugna mig.

Nu hörde jag röster från budoaren samt öppnade dörren och steg in.

Vid min systers sida satt samme unge man, som jag sett i gondolen.

När jag inträdde, reste sig min syster och gick emot mig samt fattade min hand och sade:

»Se här min bror Vincente, hvarom jag talat med dig, min älskling, och här min fästman Jacopo Bordone.»

»Du misstager dig säkerligen, min syster,» sade jag långsamt. »Denne man är markis Giovanni Rosa, som i öfvermorgon skall gifta sig med fröken Elisabetta di Castello.

Vid dessa ord uppgaf min syster ett hemskt skrik och föll afsvimmad i soffan.

Markisen rusade nu emot mig, ropande:

»Du ljuger, skurk!»

Han drog därvid en dolk ur bröstfickan på sin rock.

»Halt!» ropade jag mot honom med utsträckt arm samt fortfor: »Är ni en ädling, som förnekar ert namn? »Nej, herr markis, det är ni inte...»

»Nåväl då! Denna upptäckt skall kosta er lifvet?» ropade han och rusade på mig.

Jag hade med största noggrannhet bespejat hans rörelser, och i det jag vek litet åt sidan fick jag tag i hans högra arm och kastade honom baklänges i golfvet, så att han slog hufvudet mot kamingallret. Då han ej åter reste sig, fattade jag Maria i mina armar och skyndade ut samt utför trappan.

På gondoltrappan utanför vestibulen stodo gondoliererna, och båda veko undan för ett ögonblick, då

de sågo min liflösa syster, men rusade strax därpå mot mig.

Högbåtsmannen blandade sig dock nu i spelet och slog den ene af mina angripare till marken, under det den andre af mig fick ett knytnäfsslag, så att han tumlade i kanalen.

Ögonblicket härefter ilade vår gondol snabbt genom Canal Grande förbi kyrkan Santa Maria della Salute och öfver den nu mörka hamnen. Då vi lade till vid den trappa i kajen, som var närmast Sansos hem, sade jag till honom:

»Bär hem min syster till Juanita, jag tager gondolen till teatern. Sök mig där senare om ni vill. Farväll!»

Jag sköt ut gondolen och rodde förbi Arsenalen samt var inom tio minuter i min klädloge.

Hastigt klädde jag mig — men mitt blod sjöd af ett häftigt raseri. Nu inträdde Rappo.

»Nå, lofvad vare San Teodoro på sin krokodil, att du är kommen — jag har varit orolig för dig.»

Härmed ville Rappo hjälpa mig med mitt bälte, men jag stötte honom omildt tillbaka, rytande som en ilsken tjur.

Vid Rappos nästan förskräckta blick och oförställda, ytterliga förvåning öfver mitt beteende mot min bäste, broderlige vän, hejdade jag mig något och sade:

»Förlåt mig broder, men något har händt mig, som du skall få veta sedan — men kom nu, klockan ringer, det är vår entré.»

Vi voro, som jag förut nämnt, publikens gunstlingar, och vårt inträde hälsades alltid med välvilliga applåder. Snart voro vi uppe bland trapezer och ringar och skulle nu visa något nytt, som vår uppfinningsrike direktör hade kallat »Katten och rättan eller jakten i luften.»

Rappos kostym var i grått plysch, föreställande rättan, och min i hvit, rödgul och svart dito, ej illa härmande en trefärgad katt.

Rappo flög från olika trapezer till en mängd ringar, här och hvar slående en volt, och jag efter honom. Damerna skreko vid de djärfva hoppen, och herrarne begagnade händer, käppar och klackar för att tillkännagifva sin förtjusning.

Plötsligt började min vrede ånyo tändas, och jag såg i min vän Rappo min fiende markisen. Det blef fart i leken och — allvar. Rappo flög från ring till ring, och mitt ansikte måste hafva uttryckt ett vildt raseri, ty jag såg Rappo blekna och kasta sig flere gånger från en trapez eller ring, som han aldrig öfvat, och jag kastade mig handlöst härs och tvärs öfver salongen med hopp, som troligen hvarken förr eller senare hafva visats.

Det rädde dödstystnad på teatern.

Plötsligt kastade Rappo sig ifrån en af de öfversta ringarne ned i nätet, hoppade därifrån ned på golvet och sprang in i sin klädloge.

Jag vaknade nu till besinning vid den aska af handklappningar, som afbröt tystnaden, och släppte mig själf ned i nätet samt skyndade in till mig. Det gick ikring i mitt hufvud. Inropningarna togo aldrig slut.

Jag hade just klädt mig, då det knackade på min dörr och denna strax därefter rycktes upp samt en poliskommissarie inträdde, åtföljd af fem poliskonstaplar.

»Ni är anklagad för att ha mördat markis Giovanni Rosa,» sade han, »och jag måste fängsla er.»

»Jag följer er godvilligt, herr kommissarie, och ni behöfver ej fängsla mig, om ni ej nödvändigt vill,» svarade jag och följde honom.

Jag förbigår processen. Min vän Sanso hade en gång räddat lifvet på en af Venedigs skickligaste advokater och bad nu denne föra min talan.

Jag blef frikänd för mord, men straffad för dråp, och är nu er gondolier, excellenza.»

*

*

*

Härmed slutade den unge mannen sin berättelse och lutade sitt hufvud i handen.

»Nå, än er syster, Vincente?»

»Hon ligger ännu till sängs efter flere månaders svår feber, men börjar nu, tack vare mina vänners omvårdnad, blifva bättre. Det är henne, som jag önskade besöka en gång om dagen.»

»Det är ju öfverenskommet. Ro mig nu till Canal Grande samt genom småkanalerna tillbaka till hotell Luna,» sade jag till min gondolier.

NITTONDE KAPITLET.

Sirenen. Ett féslott. Giftet.

Det var en underhållande färd, i synnerhet som Vincente hade reda på alla dessa tätt vid hvarandra ur kanalen uppstigande marmorpalats, hvilkas olika stil och byggnadssätt gaf en föreställning om Venedigs forna storhet och prakt. Mången märkvärdig historia var förenad med dessa stolta boningar, och min gondolier hade reda på alla.

Hvilka scener af kärlek och hat, glädje och sorg hade ej timat inom dessa murar.

Då jag återkom till hotell Luna, hade jag ett bref från furst Petros Karaiskakis, som skref, att han inom kort skulle inträffa i Venedig och bad mig om min adress. Jag besvarade hans bref genast, glad att få något sällskap, ty det finnes knappast något tråkigare än att resa ensam.

En afton då månen spred sin glans öfver de gamla palatsen och kanalerna, lät jag Vincente ro mig genom en af de på nordsidan utmynnande kanalerna, »Rio de grande Felice», fram emot ön Murano, hvilken utgör en stad för sig på cirka tre tusen invånare och är sätet för en världsberömd glasindustri.

På halfva vägen till Murano ligger »Cimiterio,» begravningsön eller Venedigs kyrkogård, ungefär femton minuters färd från såväl Venedig som Murano.

Då vi passerat denna ö, styrande mot Murano, sågo vi framför oss en gondol, som låg stilla på lagunen. Från densamma hördes nu en röst, som klar och fyllig ljud i den tysta natten.

Jag bad Vincente låta min gondol skjuta fram med den fart den hade och lyssnade med beundran till den vackra rösten, då sången plötsligt afbröts och slutade med ett skärande skri.

»Hvad är detta?» sporde jag min gondolier.

»Tyst, excellenza!» hviskade Vincente.

Vi gled o framåt och snart ljud o åter smekande ljud o toner från gondolen.

»Vet du hvem det är som sjunger?» frågade jag sakta.

»Det är »den galna marchesan,» hviskade han till mig.

Åter afbröts sången af en hemsk falsett-ton, som vibrerade ända in i själen, som man brukar säga. Den gaf ett intryck af sorg och fasa, som var obeskrifligt.

Den främmande gondolen förde två roddare och var utan tak. På dess svällande kuddar hvilade en beslöjad dam, iklädd en mjuk hvit hermelinspäls.

Just då vi passerade, vände sig damen till sin gondolier och sade på franska med lugn och välljudande röst:

»En främling, Lorenzo?»

»Ja, madame, till er tjänst,» svarade jag på samma språk, i det jag artigt hälsade.

»Ah, jag var säker på, att om jag tilltalat er — då jag egentligen talade till min gondolier — så skulle jag just fått detta svar, »till er tjänst...» och om jag nu bad er om en tjänst, min herre, så skulle ni undandraga er den...»

»Nej, madame, det skulle jag inte, så vida den vore förenlig med mina åsikter.»

»Nåväl! Ni ämnar er till Murano; det gör äfven jag. Där skall jag säga er, hvilken storartad tjänst jag vill bedja er om.»

Hennes gondol flög nu, vid ett tecken af henne, hastigt fram öfver lagunens månbelysta spegel.

Om det var med flit Vincente lät dem få försprång ett stycke, vet jag ej, men han böjde sig ned och hviskade i mitt öra:

»Ack, excellenza, akta er väl! Hon är lagunens farliga siren...»

»Var lugn, Vincente, jag skall komma ihåg din varning,» svarade jag.

Ögonblicket därpå ilade hundratian likt hinden för hundarne fram, så att det susade för bogen och vi hastigt närmade oss »sirenen.»

När dess roddare upptäckte detta, ökade de farten, men förgäfvdes, ty Vincentes styrka och skicklighet förde hans »ett Hundratia» allt närmare dem.

De båda gondolerna voro nu tätt efter hvarandra, då Venedigs skönaste gondoliersång: »Skynda gosse till din åra» med sina klara toner sväfvade öfver vattnet.

Det var ett obeskrifligt skönt ögonblick. Sången ljöd i den tysta natten med nästan öfvernaturliga toner, ackompanjerad af det sakta brusat af vattnet under fören. Det var en besynnerlig, ovanlig, men härlig njutning.

På en gång krympte mitt bröst nästan tillsammans, ty jag tänkte med förfäran på, när samma förfärliga ton, som så skakat mina annars så starka nerver, skulle komma.

Gondolerna rusade nu fram nära nog i bredd, och ehuru de båda roddarne i damens gondol synbart ansträngde sig, var Vincente dock snart vid sidan af densamma.

Sången slutade nu, men till min stora förvåning ej med en dissonans, utan med ett klart, ungdomligt silfverklingande skratt.

»Utmärkt, herr främling! Ni har en präktig roddare och en utmärkt gondol. Är det inte härligt att ila fram så? Hvilken stjärnhimmel! Hvilken natt!

Om man i det tillkommande finge sväfva så, med himmel öfver, himmel under . . . Hvad skulle ni tycka därom, min herre?»

»Åjo, i ett så angenämt sällskap som nu, så — men tillåt mig en fråga: Skulle allt hvad vi sträfvat efter — allt hvad vi kämpat för — allt det goda och ädla vi sökt — skulle väl detta *efteråt*, som ni önskade, vara tillräckligt — skulle vi ej våga hoppas något mer?»

»O! Ni har rätt, min herre, och — jag blygs. Men då människan för ögonblicket njuter af något anslående skönt, så vill hon det skall fortfara och tänker kanhända för tillfället ej på något annat. Men nu äro vi framme. Vill ni låta er gondol följa efter mig, ty mer än en efter annan kan ej få rum i kanalen.»

»Som ni befäller, min nådiga,» sade jag och gaf Vincente, som hört samtalet, ett tecken.

Vi följde nu efter den okändas gondol.

Denna försvann plötsligt som det tycktes i en hög mur, och så var äfven förhållandet, ty i muren, som reste sig ur lagunen, var en ugnslig öppning tätt öfver vattnet, som, då roddaren lade sig ned, lät gondolen nått och jämt glida igenom en lång kanal.

Efter ett par sekunder voro vi inne i en liten bassäng, som upplystes af flere klart lysande lampor.

Tre hvita marmortrappsteg höjde sig ur vattnet, och, där de slutade, vidtog en bred gång omkring den ovala bassängen, öfver hvilken höjde sig ett åt alla sidor hvälfdt tak, som uppbars af smärta hvita pelare.

Väggarne i den smakfulla vestibulen voro i mosaik och föreställde i fint utförda bilder scener ur lagunernas gondolier- och fiskarelif.

Till höger låg damens gondol utan roddare, och midt för trappan var en höghvälfd port eller ingång. Da jag steg ur, sade Vincente med bedjande röst:

»Herre!»

»Tack, min vän! Var lugn och vänta mig här,» svarade jag.

Da jag stigit uppför de tre marmorstegen, kunde jag ej låta bli att stanna, ty vestibulen var härifrån,

med sin bassäng i midten, sin rena, hvita marmor och sina mosaiktaflor, en så ren uppenbarelse i stil och byggnadskonst, att jag stod både förtjust och förvånad.

Jag skulle få njuta dessa känslor i ännu högre grad, då jag vände mig åt ingången till den bostad, hvartill detta blott var en förstuga.

Då jag trädde in genom den hvälfda portalen, såg jag framför mig en gång, som såg ut att aldrig taga slut, så illusorisk var denna allé af blommande rosor och kamelior, stående i stora antika ostindiska vaser, hvilka hvar för sig ägde ett värde, stort nog att med måttliga pretentioner kunna föda en familj i mitt fädernesland med barn i flere upplagor.

Den mörka marmor, som utgjorde väggarne i denna gång, förhöjde blommornas fågning, och då de speglade sig i dess mörka, finslipade yta, uppkommo förvillande, högst egendomliga skiftningar. Det såg ut som om de afspeglade blommorna ville beslöja sig för sina systrar.

Jag gick framåt, men stannade plötsligt, då jag såg en person komma emot mig. Beredande mig att hälsa, tog jag af mig hatten. Den mötande gentlemanen gjorde detsamma, och jag blef helt flat då jag nu i den stora spegelväggen framför mig igenkände mitt eget jag, som artigt tog emot mig.

Det långa perspektivet af lamporna i hvalfvat och blomsterallén var nu förklaradt.

Till höger höjde sig en bred trappa, äfven af marmor i flere skiftningar, och där den efter ett dussin trappsteg slutade, stodo två statyer af carraramarmor, föreställande Venus och Neptunus. Endast en blick på dessa behöfdes för att se, att de voro mästerverk af forntida konst.

Hela denna öfre förstuga, om jag så vågar kalla denna sal, där trappan slutade, var inlagd med ljusblå och skär, polerad marmor — eller annan stensort — liksom bärande Venus' och Neptunus', kärlekens och vågens färger.

Midt för trappan voro två dubbeldörrar. Vid sidan af trappan en balustrad, som på hvar sin sida om uppgången slutade med statyerna. Rundt kring denna vestibul syntes flere dörrar.

Plötsligt öppnade dubbeldörrarne sig ljudlöst, och jag trädde in i ett väl upplyst galleri, där väggarne voro helt och hållet betäckta af taflor.

Hvilka taflor! Giovanni Bellini, Vittore Carpaccio, Jacopo Palma, Rocco Marconi, Jacopo Tintoretto och P. Veronese m. fl. af dessa odödliga mästare voro här representerade.

Jag hade gått ett litet hvarf i salen, då en dörr öppnades — åter utan att någon tjänare syntes — och jag trädde in i ett rum med taflor, men en sann riddarsal, ty taflorna här voro porträtt, och det, som det förekom mig, af samma familj. Ett omisskänneligt släktttycke härskade i alla dessa af olika konstnärer framställda figurer af doger, statsmän, riddare, kardinaler, fältherrar och amiraler.

»I sanning ett ståtligt sällskap jag kommit in ibland — men inte äro de mycket språksamma af sig!» sade jag till mig själf.

Jag stannade midt i salen och märkte nu, att mellan hvarje porträtt satt en forntida riddarrustning eller några fanor. De förra ovärderliga för sitt konst- arbete och sin ålder — de senare genomborrade af kulor.

Vid den ena kortväggen var en spisel af marmor, som säkert var vida ifrån och ett konstverk kanske utan like. Vid den andra stod en staty af en riddare i full rustning, som dock bar sin hjälm under armen, under det den så mycket den frygiska mössan liknande dogemössan hvilade på hans hufvud. På piedestalen stod: »Tommaso Mocenigo.»

Jag hade just läst inskriften, då en liten klockton hördes, och i detsamma öppnades ett par dörrar på salens midt, dock denna gång ej af sig själfva, utan af en stor neger i ett lysande livré.

Med en djup bugning bjöd han mig inträda i en praktfull salong, i hvilken jag knappt inkommit, förrän de motsatta dörrarne öppnades och två damer inträdde.

Jag bugade mig artigt, då den ena af dem gick emot mig och sade med den klara stämman, som jag nyligen på lagunen så mycket beundrat:

»Välkommen, min herre! Denna dam är markisinnan af Lolin, min faster, och jag själf är den siste af dogen Mocenigos ättlingar.»

Jag presenterade mig genast och framförde min tacksamhet för att jag fått se så många alster af store mästare och dyrbara minnen från Venedigs storhetstid.

»Nåväl, min herre, vill ni nu göra mig den tjänsten att supera med mig. Ni lofvade ju att vara till min tjänst,» fortsatte hon med ett vänligt leende.

Hvilken förtjusande företeelse var ej denna unga kvinna! Hvilken byst, hvilket hår och hvilka ögon! Och ändå — just i dessa låg något, jag vet icke hvad, som kylde mig som is.

»Nå, min herre? Ni bjuder mig väl armen?» sade hon leende, och jag förde henne nu mot de dubbeldörrar, som slogos upp af två livréklädda tjänare.

Vi inkommo i en matsal, hvars tak och väggar bestodo af det dyrbaraste träsnideri, jag sett. Takets bjälkar doldes af vindruffklasar med sina blad, bland hvilka amoriner och fjärilar jagade hvarandra. Allt snidadt af dyrbara träslag.

Kring salen löpte en pelarrad och framför hvarje pelare stod en neger i kroppsstorlek, hvar och en i olika ställning skuren i ebenholz, bärande vaxljus i form af facklor uti sina händer.

Vid ändan af ett långt bord i salens midt var dukadt för tre personer, och min värdinna hade snart placerat den gamla markisinnan till höger och mig till vänster om sig.

Supén var utmärkt liksom vinerna, och min värdinna, som flitigt ville fylla mina glas med den gnistrande drufvan, tycktes vara otröstlig öfver att jag var så ytterst måttlig.

Jag kom nu att tänka på Vincentes varning och det besynnerliga i denna supé, så godt som ensam med en ung, charmant dam — ty den gamla fastern hade ej yttrat ett ord på hela tiden. Orsaken härtill fick jag veta, då jag under samtalet vände mig till henne.

»Min stackars faster är nästan döf,» sade den unga markisinnan och fortsatte samtalet med mig.

Vi voro snart inne uti Venezias historia, och min värdinna underhöll mig med små intressanta berättelser från det forna Venedig, däri kärlek och lönnord, ädla handlingar och brott af hemskaste beskaffenhet omväxlade.

Då måltiden var slut, gingo vi in i salongen, och jag reste mig strax därefter för att taga farväl.

Den gamla damen hade somnat i ett soffhörn, och min värdinna förklarade, att jag omöjligt fick gå förr än den gamla fått hvila sig något, då hon skulle väcka henne i afskedets stund.

En betjänt kom nu in med en bricka, hvarpå en kaffeservis och två små flaskor syntes.

Med ett obeskrifligt behag serverade min värdinna kaffet samt frågade mig, om jag behagade chartreuse eller maraschino.

»Tusen tack, fru markisinna, men jag dricker inte likör,» svarade jag.

»Å, ni skall få se, att ni dricker en chartreuse för min skull,» sade den sköna och fortfor: »Själ skall jag tömma denna maraschino för ert hjärtas önskingar.»

En plötslig misstanke flög igenom mig — gift! Sömdryck! Sirenen! — och ögonblickligen fattade jag liksom af misstag det åt henne själf islagna glaset med maraschino, och höjande det sade jag:

»Nåväl, fru markisinna, låtom oss dricka med hvarandra för våra hjärtans önskingars fullaste framgång!»

Med en obehaglig känsla inom mig såg jag min vackra värdinnas anlete förvridas; hennes ögon, dessa märkvärdiga ögon blixtrade för ett ögonblick till som två glödande rubiner eller flammande kol. Hon hade

till hälften rest sig, men behärskade sig, och fattande det andra glaset, förde hon det till sina läppar, men stötte därvid lindrigt till bordet och släppte glaset.

Jag såg allt och tömde mitt glas.

Markisinnan lutade sig nu bakåt mot den höga emman, i hvilken hon tagit plats, och fixerade mig skarpt utan att säga ett ord.

»Det skulle vara rätt nöjsamt, min älskvärdaste fru markisinna, om vi för hvarandra skulle bikta våra önskningsar,» sade jag.

Hon svarade ej, men hennes ögon tycktes tala — befalla — och en obehaglig känsla började bemäktiga sig mig. Jag plågades af denna tystnad, denna blick från dessa ögon, och med en kraftig ansträngning slet jag mig lös från denna obeskrifliga tjusning — förlamning och dock njutning, som dessa ögon så att säga omslöt mig med.

Jag såg på mitt ur och reste mig, sägande:

»Ni är trött, fru markisinna, och tiden har flugit bort under dessa angenäma stunder. Tillåter ni mig återkomma? Jag skulle vara lycklig att åter få njuta af en sådan afton. Se där en magnifik flygel — några toner därifrån med er röst därtill — lofva mig att jag får komma åter...»

Den förändring, som föregick med denna kvinna, som var så skön, var märkvärdig.

Var det förställning eller sanning — komedi eller verklighet? Under det jag talade, vaknade hon till som ur en lätt slummer.

Den där glansen i de märkvärdiga ögonen försvann. Som morgonrodnaden höjer sig bakom bergen reste hon sig upp, och som solens första blixtrande strålar sköto från hennes ögon ett par blickar af det mest förvirrade, oskuldsfullaste behag.

»Ah, jag tror att min faster har narrat mig att nära på falla i sömngudens armar! Förlåt mig, men välkommen åter. När får jag se er? Snart, jag ber.»

»Tillåter ni mig i morgon afton?»

»Ack ja! Välkommen!»

»Tusen tack, fru markisinna, men då...»

Jag visade på flygeln.

»Ja, jag skall sjunga för er! Farväl!»

Jag följdes ner till min gondol, och efter några minuter gungade jag åter på lagunen.

Då vi kommit ut ur den lilla kanalen, hörde jag Vincente säga:

»Lofvad vare Madonnan och San Theodoro och San Marco och...»

»Etthundratian och San Vincente och...» afbröt jag skrattande.

»O, excellenza, ni vet inte...»

»Hvad är det jag inte vet?»

»Jo, sirener och betjänter och en neger hafva varit nere vid gondolen och bjudit mig upp — varit nere med viner och likörer och bjudit mig, men jag har ej förtärt något i sirenens hus, ty då skulle hon fått makt med mig.»

»Det var rätt, Vincente,» sade jag tankfullt, »kanske du ej har så orätt däri... Ro nu till hotellet!»

På morgonen dagen därpå vaknade jag med den olidligaste hufvudvärk, och då jag steg upp, måste jag åter sätta mig på sängen.

Jag ringde och befallde uppässaren säga till min gondolier att komma upp.

Strax därefter kom Vincente in.

Jag satt ännu på sängkanten. Rummet gick rundt för mig.

»Jag är sjuk, Vincente. Skaffa hit en läkare, men en tysk läkare — förstår du!»

Mer minns jag ej.

Jag vaknade och strök med min hand öfver pannan samt blickade omkring mig.

Det var skumt i rummet, ty gardinen var nedfälld.

Jag hörde två personer samtala på franska, och den ene sade:

»Jag tror att han vaknar — han rör sig!»

Det var Vincentes röst.

»Vincente!» sade jag, i det jag försökte resa mig.

Med tillhjälp af två personer lyckades det. Det bultade i mina tinningar och värkte i mina skuldror. Småningom igenkände jag Vincente samt såg framför mig en annan ung man med ljust helskägg och ett par glasögon, genom hvilka ett par blå ögon vänligt blickade mot mig.

»Vincente, hvem är det?» sporde jag.

»Doktor von Herrman, en läkare, som jag tillkallat, emedan ni blifvit sjuk, herre,» svarade Vincente.

»Drag upp gardinen!»

Vincente gjorde så, och jag skulle just tilltala läkaren då jag såg, att Vincente hade min väst och klocka på sig.

»Du har min väst, Vincente?»

»Ja, herre, då jag klädde af er, såg jag, att ni hade en liten ficka på innersidan af er väst, och i den låg det femhundra francs i guld. Jag tog då västen på mig, isynnerhet som ert ur behöfde skötas och är för dyrbart att försvinna. Er portmonnä har jag här och er plånbok med papper här, så att allt är bra — men tala nu om för doktorn hur ni mår, ty ni är mycket sjuk.»

Jag sjönk åter ned på bädden, sedan jag hört Vincente, samt sade blott, då jag hörde mina tinningar bulta:

»Feber.»

Doktorn närmade sig mig nu och sade på tyska:

»Var lugn, min herre, och hör mig! Ni har förkylt er på lagunen, och jag skall nu gifva er en medicin, som på ett par dagar skall göra er frisk, om ni vill ha fullt förtroende till mig. Min ordination låter besynnerlig, men har alltid visat sig bra — vill ni lyda den?»

»Ja, doktor,» svarade jag matt.

»Nåväl, ni skall ligga till sängs och dricka tre à fyra liter hvitt vin — glas efter glas så småningom. En stark svettning blir följd, och ert tillfrisknande äfven. Er gondolier, som jag känner, skall få mina

order, och jag kommer upp till er ett par gånger om dagen. Se här ett glas att börja med.»

Jag drack ur ett dricksglas, som han lämnade mig, och somnade.

Så snart jag vaknade, tömde jag några dricksglas »vino del paese» (landtvin), som Vincente räckte mig, och han var outröttlig att fylla i och tvinga mig att dricka. Sedan jag tömt tre å fyra flaskor, började vinet att verka, och jag somnade.

Då jag åter vaknade, brann en liten lampa på bordet, och Vincente satt slumrande på en stol bredvid sängen. Vid en rörelse, som jag gjorde, sprang han upp och frågade hur jag mädde.

»Å, jag är i upplösningstillstånd, så svettas jag. Tag af mig den där bolstern du lagt på mig — puh!»

»Nej, vid alla helgon, det gör jag inte, ty doktorn har sagt, att ni skall svettas tills han kommer,» sade Vincente.

Och sedan han nästan tvingat mig att tömma ännu en half liter af vinet, som på det hela taget var rätt godt, stoppade han om mig filter och bolstrar, mer än vid någon Gräfenbergerbadort.

Åter somnade jag.

Då jag vaknade, satt doktor von Herrman vid min sida.

TJUGONDE KAPITLET.

Amiralens landskepp. Åter sirenen.

»Hur är det med er nu?» frågade doktorn.

»Tack, herr doktor, jag känner mig mycket bättre. Den gräsliga hufvudvärken är borta, och jag är till och med hungrig.»

»Jag undrar inte därpå, då ni ej förtärt någonting på två dygn...»

»På två dygn?»

»Ja,» sade han skrattande. »Ni har sofvit nästan hela denna tid, utom i början, då ni yrade i följd af febern och kanske äfven medicinen.»

»Yrade jag?»

»Jo, jo men! Och det om sirener och trollpalats med mera!»

»Och jag har legat i två dygn, säger ni?»

»Ja, otvifvelaktigt.»

»Då måste jag upp, och det genast! Jag har brutit ett löfte — visserligen ofrivilligt, men ändå...»

Och härvid kastade jag af mig filtarna.

»Häll!» ropade doktorn och sprang fram till min säng samt hindrade mig att stiga upp. »Ni har lofvat att lyda mig, kom ihåg det. För resten skall ni få stiga upp om en kort stund, men hör nu lugnt på hvad jag säger. Vincente kommer snart åter. Jag har sändt honom ut att köpa er en ylledräkt. Ni måste ha ylle under, om ni skall vistas här någon tid. När Vincente kommer åter, skall ni stiga upp, och efter en grundlig afrifning med kallt vatten äta vi frukost. Därefter följer ni mig till en af mina patienter, som vill se er. Det är en gammal amiral di Bellgrado, som har varit i Sverige, och som, då jag talade om för honom, att jag hade en svensk patient, nödvändigt ville hafva er till gäst. Det är en utmärkt präktig gammal sjöbjörn, men han lider af obotlig gikt, så att han halfva året ej kan komma ur sitt rum. Vi äta middag hos den treflige gubben, som är rik och en utmärkt värd. I afton, om jag förstätt er rätt, kan ni sedan söka edra sirener.»

Härmed slutade min läkare muntert sina ordinationer.

Jag kunde ej annat än skratta åt hans föredrag, men beundrade på samma gång hans skicklighet att draga slutsatser.

En timme efteråt sutto jag och min treflige doktor och äto frukost, efter det jag fått tillräckligt med kallt

vatten öfver mig och för första gången var iklädd yllekostym — nota bene under visitdräkten.

Då vi slutat äta — hvilket hvad mig beträffar skedde allt för tidigt, ty min vän doktorn hade noga öfvervakat en half kyckling, en kopp buljong och ett glas chambertin — gingo vi i hans gondol och rodde ut på Canal Grande, under det Vincente följde efter med sin »hundratia».

Vi lade nu till vid Palazzo Grimani, där åtskilliga gondoler lågo. Bland annat en stor gondol med vapenprydda dynor och roddare, klädda i femtonhundratalets gondolierdräkter. Då vi lade till, hälsade de åtta å tio gondoliererna vörtnadsfullt på min ledsagare, och i förstugan bockade sig några betjänter i lysande livré med silkesstrumpor och skor samt pudrade peruker. En af dem, en reslig gråhårsman, hälsade doktorn på ett artigt eller rättare vörtnadsfullt familjärt sätt, i det han sade:

»Amiralen brummar redan där uppe, ty han har väntat på er.»

»Godt, jag skall då brumma igen, min käre Andrea. För oss nu upp till din amiral!»

Betjänten bugade sig och gick före uppför trappan.

Vi kommo upp i en förstuga och här bugade sig den gamle betjänten och försvann, som jag tyckte, genom väggen, ehuru jag där ej märkte någon dörr. Vid dubbeldörrarne framför oss stodo två matroser med hvar sin änterbila på axeln och pistoler i bältet. Då vi närmade oss, ställde de sig hotande för dörren, liksom de ville hindra oss inträde.

»Ack, den gamle treflige gubben! Han har sina egenheter. Vill ni tro, att vi af dessa män förr skulle blifva nedhuggna än komma in, om vi ville forcera ingången utan att lämna lösen? Och ändå är den ene af dessa matroser, som följt sin amiral i många år till sjös, en tysk, ja, och ifrån min fädernestad. Han kände mina föräldrar och har sett mig som liten, då han var skolpojke.»

Doktorn, som förut talat på franska till mig, öfvergick nu till tyska språket.

»Nå, Gerhard, vill du inte öppna för mig?»

»Gif lösen, doktor!» sade matrosen.

Doktorn skrattade och sade halfhögt:

»Der Schwede!»

Dörrarne slogos upp, och vi inträdde i en fyrkantig sal fullsatt af målningar, som endast åtskildes af förgyllda lister. Dess tapeter voro endast tafla vid tafla — och de flesta af dessa af ett värde som var högt nog. Här återfunno vi den store betjänten, som bugande slog upp dörrarne till ett annat rum, i hvilket vi inträdde.

Detta var ett slags bibliotek, hvars väggar kläddes af flere bokskåp, under det mellanrummen mellan dessa pryddes af rustningar och vapen samt änterbilor af alla slag, fanor, flaggor, ett par trummor, ett par mässingsropare i kors, signaler, timglas, som nyttjas vid loggningar, samt fartygsmodeller. På hvar sin sida om ingången stodo två gamla fint skurna gallionsbilder, den ena en Herkules och den andra en isbjörn.

Midt framför oss vid ändan af ett bord, öfverdraget med grönt kläde, satt i en länstol en vacker gubbe med lockigt hvitt hår och stora dito polisonger. De sistnämnda uteslutna, hade han mycket tycke af Karl XIV Johan på gamla dagar.

»Ändtligen, doktor! Nå, så välkommen då!» ropade den gamle på tyska. »Och där den svenske adelsmannen. Välkommen till mick!» tillade den gamle till min förvåning på svenska. »Jagg glömt tälla ert vackra språk, dock kunnat bra — först — glömt micket däraf. Välkommen!»

Helt förvånad öfver att höra mitt fäderneslands språk så pass väl taladt af en italienare, fattade jag amiralens hand och sade:

»Å, herr amirall! Ni talar ganska bra och det glädde mig ofantligt att höra mitt modersmål. Jag tackar er för att ni ville se mig.»

»Tacka fan för dett, som ni säga i Sverige! Dett påminna mick om minna sköneste dagar. Jagg varit i Sverige nära två år.»

»Å, min amiral,» sade doktorn, »det har ni aldrig talat om för mig.»

»Nej, ni är ju inte svensk, och hvad kunde det då intressera er,» sade den gamle amiralen med ett visst vemod i rösten.

Samtalet fortsattes nu på tyska, hvilket språk den fryntlige gubben talade bättre än svenska.

»Har ni varit i Stockholm?» frågade jag.

»Stockholm — ja! Den vackraste stad på jorden! Men jag får väl tala om för er en bit ur mitt lif.»

Och så berättade den gamle amiralen:

»Jag blef officer vid flottan som mycket ung, och som jag ej förr än vid fyllda nitton år fick tjänstgöra, tog jag två års permission och gick med ett skepp som styrman till Ostindien. Vi återvände därifrån med last till Petersburg, men förliste på Bohuslänska kusten. Alla man bärgades, men fartyget blef vrak.

Komna till Göteborg erhöilo vi respenningar hem, men jag beslöt mig för att se mig om i detta land, dit ödet fört mig. Jag var ung och rik samt skref nu till mina föräldrar om mitt beslut och reste till Stockholm, där jag, efter att en tid ha bott på hotell, hyrde mig ett par rum på Djurgården.

O, denna Djurgård med slott och villor, fjordar och vikar, ekar och lindar och sina minnen från sin store skald Bellman! Jo, det är något härligt, det.

Emellertid för att vara kort — jag såg henne — vi älskade hvarandra — hon var dotter af en svensk major. Då han sett mina papper från hemmet, hade han ej någonting emot vårt giftermål, när jag först hade fyllt mina tjuguet år. Vi trolofvade oss — o, hur lyckliga voro vi ej!

Men då jag var tjugu år, dog min fästmö — förkylning — lunginflammation — och jag lämnade detta sköna land som gifvit mig så mycket, men som tagit tillbaka allt!

Se där, hvarför jag har kunnat tala svenska!

Jag gick nu i utländsk krigstjänst — bevistade otaliga strider, utmärkte mig, steg i graderna — men glömde aldrig min nordiska ros.

Se där en hvardagshistoria — låtom oss nu tala om något annat,» sade den gamle amiralen.

Därpå vände han sig till mig och frågade:

»Hvad tycker ni om Venedig?»

»Utmärkt, herr amiral! Jag trifves här bättre än i Paris.»

»Nå, det låter höra sig. Ni skall nu disponera min statsgondol och fara omkring och bese er.»

»Jag tackar er, min bästa amiral, men jag har en förhyrd gondolier, som jag är mycket nöjd med, och . . .»

»Tusan dj-r (på svenska), vid den helige San Marco och San Antonio (på italienska) och alla tyska helgon därtill, om ni försmår min gondol så låter jag skjuta gondoliererna. De lata gästarna ha intet att göra — tag dem, herre, tag dem, och ni kommer fram öfverallt!»

Detta senare röt den uppbrusande amiralen på tyska, och då doktorn gaf mig en vink sadè jag:

»Jag tackar, herr amiral, och skall begagna mig af ert anbud.»

»Godt! All right! De äro raska gästar, lyda genast, ro bäst i hela Venedig, hafva varit kajutvakt hos gamle Bellgrado och boxas som — ja, huru säga man på svensk — som små satar.»

Amiralen gnuggade nu händerna helt förtjust och sade på engelska:

»Blif nu ej ond, sir, jag kan ej hjälpa att jag på sjön och i synnerhet på sjökadettskorvetten, som jag då förde, lärde mig att svära och ryta, ty då gick det som det smorts i hvarje block och klys — men det var ett intet mot hvad jag hörde på adertonhundra och tjugutalet vid en rekrytexercis i ert land — brrr!»

»Sant nog, amiral, men det är nu mycket annorlunda och blir bättre för hvarje år. Men tillåt mig

säga, att ni svär mycket oftare här i Italien, än man gör i mitt hemland.»

»Ja visst, ja visst!» svarade den gamle sjöbjörnen illparigt. »Men vi åkalla de vackraste och sötaste helgon och änglar, och ni draga alltid till med de änglar som ha svansar!»

Vi skrattade, och då ett par dubbeldörrar flögo upp och den fryntlige gubben af ett par betjänter på sin stol, som var försedd med små hjul, rullades in i matsalen, följde jag honom med min doktor som bjöd mig armen, sägande:

»Se er om, nu är ni ombord på ett linieskepp!»

Och i sanning, vi befunno oss i en kajuta eller en salong med grofva, men finpolerade däcksbjälkar i taket, inga fönster, men ett stort skylight därstädes, slingerställ för glas och karaffiner öfver bordet och ett fint hvitt golf af två och en half tums däcksplankor. På hvar sin sida syntes två grofva kanoner i sina portar, så att de till hälften voro inne i salen med sina brokar och tillbehör.

Allt var så ordnad, att man var fullt säker om, att man var ombord å ett linieskepp från 1830-talet.

Betjänterna voro försvunna, och några unga matroser i hvita byxor och dito skjortor, med nedfällda randiga kragar och små ankare i hörnen, passade upp.

»Se så där, ja! Nu äro vi till sjös igen! Men vi äro blott tre, ty den ännu under rånocken ohängde kommodoren Curzio har sändt återbud. Tjänsten hindrar honom att äta! Det gjorde den ej när han den tjugonde oktober 1827 förde franska fregatten »Niobe.» Ha, ha, ha! Jag var själf i fransk tjänst då och sekond på linieskeppet »Paris.» Det var dagen före slaget vid Navarino, som egentligen var ett förräderi mot turkarne af de franska, engelska och ryska flottorna — men det hör nu ej hit. Emellertid satt Curzio på akterdäck vid ett litet bord och åt frukost under det han gaf å ena sidan en sekond order om manövern och å andra sidan sin kock om middagen. Då kom

en kanonkula och tog bort bordet samt kocken, men frukosten stannade med bordduken där bordet stått.

»Gå efter ett annat bord!» befälde Curzio sin betjänt. »Låt sikta lägre med babords kanoner!» befälde han sin sekond — och åt sig mätt. Men han skall få sig ett glatt lag då jag träffar honom! Tjänsten hindrat honom att äta middag!»

Här lät amiralen höra ett muntert skratt, hvori vi deltog.

»Kom nu ihåg, min herre, att ni ännu är min patient och ej får njuta för mycket af alla amiralens läckerheter och goda viner, ty då kommer ni att åter få dricka landtvin och drömma om sirener och hemlighetsfulla palats!» sade doktor Herrman.

»Sirener och hemlighetsfulla palats! Har ni varit ute för sådana här i Venedig?» frågade amiralen i det han ryckte till och skarpt fixerade mig.

»Ah! Doktorn påstår, att jag skulle, under det jag hade feber efter en lätt förkylning, yrat och fantiserat om någonting sådant, ehuru jag ej själf vet det ringaste därom,» svarade jag muntert, fastän jag såg att min doktor obarmhärtigt spionerade på mig och nog märkte den rodnad, som uppsteg på mina kinder.

»All right! Då är det bra. Men i annat fall skulle jag vilja afråda er från alla sireners bekantskap,» sade amiralen.

»Har ni, herr amiral, varit ute för sirener, efter ni ej tycker om dem?» frågade jag.

»Å nej, eller ja! Jag vet ej hvad jag skall svara därpå,» sade den gamle estertänksamt. »Äfven jag har jagat efter en siren och det på gamla dagar, det är ej två år sedan.»

»Ah!» sade doktorn sakta.

»Ja, doktor, ni känner ju hela historien om min Luca och ni gör mig en tjänst med att tala om hvad ni vet om honom, så skall jag fortsätta där ni slutar.»

»Som ni vill, min amiral, men det kanske upprör er?»

»Nej, nej! Jag vet ej hvad det är för en aning, som säger mig att denna berättelse skall vara nyttig

för min unge vän här — förlåt att jag kallar er så, men ni är ju från min lycksalighets ö, eller det land, som jag en kort tid ansåg så.»

»Näväl,» sade doktor Herrman, »så hör då!

Jag for en dag till en mycket fattig fiskarefamilj ute i lagunen — jag var då endast läkare åt de fattige, de som ej kunde betala mig, ty jag var nykomling här, och då jag hade ett litet kapital, som jag nätt och jämt kunde lifnära mig på, så höll jag mig till dem som behöfde mig, utan afseende på ersättningen, ty något måste jag hafva att göra — och ibland kunde jag mottaga en lire af en tillfrisknande, då jag såg att han hade råd därtill.

Jag kan nu nämna, att fastän jag icke visste därom, gaf detta mig dock snart ett visst rykte som läkare bland lagunernas befolkning. En inkomst hade jag ock, den var, att när jag kom till en kanal eller kaj, skyndade flere gondolierer och fiskare att tillbjuda mig sina farkoster för att gratis föra mig till de sjuka eller hvart jag önskade.

Som sagdt, jag var hos en fattig fiskarefamilj, där jag hela dagen fick att göra, ty en förfärlig olycka hade träffat den. Utan hem hade de inkvarterat sig i ruinerna af ett litet palats, som någon doge byggt därute för att njuta af sjön. På morgonen samma dag hade denna gamla ruin rasat och begraft sina invånare. Deras grannar hade lyckats draga fram dem, men de voro alla svårt skadade.

Jag förband och spjälkade så fort jag hann, och befolkningen lydde alla mina order, så att jag på aftonen hade lindrat hvad jag förmått.

Då jag lämnat den olyckliga familjen, som blifvit inkvarterad i ett litet tullhus, hvars befälhafvare vänligt upplätit ett rum där, sade jag högt till denne, som följt mig ut på trappan, där den båt låg, som skulle föra mig åter till staden:

»Hvilken sorglig olycka!»

»Hvilken olycka har händt?» ropade nu en ungdomlig röst från en örlogsbåt, som på en officers

kommando hastigt stannade nära trappan, och i hvilken flere unga officerare befunno sig.

»Kom upp, mina herrar, och se själfva!» svarade jag.

De lade till och inträdde i tullvakten. Jag följde dem och berättade händelsen.

En af de unge männen tömde sin börs i min hand och de öfriga följde exemplet samt bådö mig äfven sörja för de sårades första behof. Ett par af dem lämnade mig äfven sina kort med adresser och jag måste lofva dem att med det första besöka dem för att få mer.

På ett af korten stod: »Chevalier Luca di Teolo, marinlöjtnant,» och då jag dagen därpå sökte honom, befanns han bo här i palatset och vara systerson till amiral Bellgrado.

Få minuter härefter sutto vi i amiralens gondol och voro snart hos den stackars fiskaren.

På natten hade hustrun dött af inre skador, men de öfriga voro bättre än jag vågat hoppas.

Under det vi voro där, kommo ett par af de unga officerarne, som kvällen förut varit där, och då de voro förmögna unge män, samt amiralen lämnade en betydlig summa, var snart den fattiga familjens framtid betryggad.

Samma dag blef jag amiralens läkare och kom, tack vare honom, i ropet inom de högre kretsarne, samt kan nu säga mig vara ekonomiskt oberoende. Luca di Teolo och jag blefvo mycket goda vänner och voro dagligen tillsammans.

En tid efteråt talade Luca om för mig, att han haft ett förtjusande äfventyr under karnevalen på lagunen — hört en siren sjunga — men var för resten mycket förbehållsam, och det enda jag kunde förstå var, att ett fruntimmer var med i äfventyret.

En afton, då jag och amiralen sutto och samtalade, sade han: »Jag kan ej förstå hvad som kommit åt min systerson. Under flere aftnar har han ej varit hemma, då han förut under de flesta har gjort mig sällskap. Han är äfven sig olik, och — ja, vet ni hvad, min bästa doktor, jag tror han är kär.»

»Ah! Min amiral, där ha vi gåtan. Ni är i sanning skarpare i analysen af hans sjukdom än hans läkare. Äfven jag har märkt hans förändring, och jag tror nu att ni har funnit orsaken.»

»Nå ja, det är ju ingenting ondt i det. Jag är säker på, att den han väljer skall vara en bra kvinna, som kan göra honom lycklig. Han har alltid haft ett godt förstånd, och hvad hans tillkommande beträffar, så — välje han själf! Dock, vi äro alla svaga, och jag kan ej neka, att jag gärna såge det han valde sig en brud efter sitt stånd.»

Just då amiralen slutat, störtade hans gamle tro-tjänare in i rummet och utropade: »Chevalieren är hemkommen, men sårad, och hans gondolier Antonini äfven!»

Vi störtade upp båda, och amiralen, som då var fri från sin gikt, följde mig till Lucas rum. Där låg den unge mannen utan sans och med ett dolkstyng i bröstet.

Jag framtog mitt bestick och sonderade såret. Det var djupt och gick mot hjärtat. Hade det ej nått dit, så kanhända något hopp funnits.

Men all hjälp var förgäfves. Luca di Teolo dog på morgonen.

Gondolieren Antonini kom åter till sans, så att han kunde berätta:

Hans herre hade under karnevalen träffat en annan gondol, däri en ensam dam satt, och då de båda gondolerna kommit hvarandra nära, började damen sjunga. Chevalieren befallde honom att närma sig båten, men oaktadt han ansträngde sig, kunde han ej komma närmare, då den andra gondolen var ytterst lätt byggd och roddes af två starka roddare. De följde nu efter den främmande gondolen, och allt efter som de kommo ut på lagunen, ljöd den klara sången allt skönare och högre. De passerade nu Cimiterio och voro snart vid Murano. »Är det lagunens siren eller en mänsklig röst?» sade chevalieren.»

Vid dessa ord i doktors berättelse gjorde jag en ofrivillig rörelse, som han märkte.

»Fortsätt, doktor! Jag hör på med intresse,» sade jag.

»Nej, mina herrar,» sade nu amiralen, »vi fortsätta efter middagen. Töm detta glas, det är Lacrymæ Christi och gammalt!»

Då vi slutat middagen, fortsatte doktorn på amiralens begäran:

»Antonini berättade vidare: Då de anländt till Murano, styrde damens gondol genom ett lågt hvalf, som förde in i en bassång, därifrån hans herre och damen, hvilka nu talade på ett språk, som han ej förstod, följdes åt in i ett blomsterprydt palats...»

Under denna berättelse hade jag mycket svårt att icke springa upp från min stol — ty hela mitt äfventyr med sirenen stod lefvande för mina blickar.

»Snart var gondolieren omgifven af några prydliga kolleger samt tre å fyra kammarjungfrur eller ijänarinnor, som bjödo honom in,» fortsatte doktorn Antoninis berättelse. »De visade sig mycket artiga och bjödo på vin samt, då han ej ville dricka mer än ett glas vin, på ett litet glas likör.

Knappt hade han förtärt detta, förrän en besynnerlig känsla bemäktigade sig honom. Han dansade, eller rättare tyckte sig dansa, och — morgonen därpå vaknade han vid amiralens trappa, liggande i chevalierens gondol. Solen stod högt, och några af de andra gondoliererna skämtade med honom öfver att han sofvit så hårdt. Han sprang upp och gick till sin herre.

Chevalieren skrattade då han fick se honom.

»Herre,» sade gondolieren, »hur har detta tillgått?»

»Du har druckit för mycket, min gosse lilla,» svarade chevalieren, »och jag skötte själf åran på hemvägen. Emellertid har det där aldrig händt dig förr, och jag hoppas det ej skall hända mer.»

»Ack, herr chevalier, jag hade ej druckit mer än två glas,» sade gondolieren.

»Det är bra, gå nu — och akta dig en annan gång!»

Sedermåra rodde de hvarje kväll till Murano och in i detta fördömda palats. Men icke ett ord fingo de af gondolieren därinne och icke en droppe af deras gift förtärde han.

Denna natt hade de också varit där.

Plötsligt hörde gondolieren ett förfärligt oväsen i vestibulen. Hans herre kom hastigt ned utan hatt och kappa samt befallde honom ro ut. Självt fattade han föråran, och med fågelns hastighet hade de nått lagunen. Ett dundrande brak hördes bakom dem, och en del af muren sänkte sig i vattnet samt stängde inloppet till tunneln. De hade varit krossade, om de befunnit sig under denna tunga falldörr.

»Ha, för sent!» sade chevalieren hänskrattande, och kastande sin åra sade han, i det han lutade sig mot dynorna: »Hem!»

Glad öfver att, som han tänkte, ej mer behöfva ro till detta förbannade palats, rodde gondolieren med stark fart mot Venedig.

Plötsligt märkte han, att de voro förföljda af en gondol med flere roddare. Han påskyndade sin fart, men emellan Cimiterio och Fondamenta Nuove hann gondolen fatt dem och tre män sprungo i deras gondol. Förfärad såg han en stor svart man stöta ned hans herre med en dolk. I samma ögonblick träffades mördarens hufvud af hans åra, men själf föll han framstupa öfver honom. Allt blef rödt för hans ögon och han mindes ej mer.

Detta var Antoninis bikt för amiralen och mig,» slöt doktorn.

»Förlåt mig, min vän,» sade nu värden; »jag trodde mig bjuda er på en treflig middag, och det hade vi nog fått, om den som jag nu hoppas i flere timmar under alla världens fregatters rånockar dinglande commodoren varit här och om ni ej, efter min lifmedikus' påstående, yrat om sirener. Låtom oss nu dricka kaffe, så skall jag själf avsluta doktors berättelse.»

Kaffe serverades, och de båda herrarne rökte turkiska pipor, under det amiralen berättade:

»Antonini dog på morgonen, och då von Herrman konstaterat detta, skickade jag till polismästaren en kort relation om händelsen samt till min vän varfschefen, amiral Guido Pellicis, med begäran om hans understöd. Af den senare fordrade jag fyra barkasser med mariner och tio maringondoler med jungmän och befäl.

Klockan sju på morgonen var Murano cerneradt och mina order om blockaden voro att ingen båt fick aflägsna sig därifrån utan mitt tillstånd.

Nu undersöktes terrängen, och jag och min käre doktor, som var med mig, kommo öfverens om att det gamla palatset Mocenigo måste vara brottets hemvist. Jag rodde dit, eskorterad af marinsoldater och beväpnade matrosar.

Entrén till detta palats var så som Antonini hade beskrifvit, och vi kommo in i en rymlig bassäng, från hvars trappa en gång öppnade sig. Jag gick, åtföljd af några polis- och marinsoldater, upp för en trappa. Då vi inkommit i ett stort tafvelgalleri, stannade vi ett ögonblick och betraktade den syn, som från de öppnade dubbeldörrarne vid andra ändan af galleriet visade sig för oss.

Längst bort i fonden af det rum, hvartill dessa dörrar ledde, syntes under en stor riddarestaty en katafalk, omgifven af vaxljus, och omkring hvilken flere kvinnor, gondolierer och andra tjänare knäföllö. Ett högtidligt requiem klingade melodiskt emot oss; rummen voro fyllda af döfvande vällukter från flere korgossars svängande rökelsekar.

Jag inträdde nu med en del af mitt följe och frågade en gammal dam, som kom emot mig: »Hvem äger detta palats?»

»Hon slumrar där — den sista af sin ätt, markisinnan Paola di Mocenigo!» svarade den gamla damen.

Jag bad nu den mig åtföljande polistjänstemannen hålla ett förhör med tjänarne, och trots alla protester af såväl den gamla damen som den fungerande prästen blef detta hållet. Härtill bidrog väsentligt att jag besatte salens in- och utgångar med vakt. Säker på att

det här, som vanligt i de gamla palatsen, fanns löndörrar, satte jag äfven poster kring salens väggar.

Den gamla frun uppgaf sig vara en markisinna Lolin och faster till den döda. Hon påstod, att markisinnan Mocenigo dött för tre dagar sedan, att ingen ung man hade besökt palatset, att ingen aflägsnat sig från detsamma efter dess ägarinnas död, och att inga besök mottagits. Häri instände alla tjänarne och patern.

Ej den minsta tvetalan af någon kunde märkas, och vi skulle just aflägsna oss, då min vän doktorn hviskade några ord i örat på poliskommissarien och denne frågade om ej markisinnan bland sina tjänare hade en neger.

En liten ryckning märktes i den gamla damens anlete, men hon svarade genast, att en sådan hade varit i den dödas tjänst, men rymt för cirka en månad sedan och då bestulit sin matmor på ett par tusen lire. Sedan dess hade ingen sett till honom.

Polistjänstemannen konfronterade de öfriga af palatsets invånare med den gamla markisinnan och sade mig sedan, att här ingenting annat var att göra, än att låta vakten stå kvar samt med de öfriga genomsöka palatset.

Detta gjordes nu så grundligt som möjligt; på otaliga ställen funno vi löndörrar, löngångar och fallluckor i sådan mängd, att min hygglige poliskommissarie, som var en bildad man, påstod, att Alexander Dumas borde studerat dessa, för att kunna skildra dem i sina romaner; men ej det minsta kunde upptäckas. Ingen neger och ingenting misstänkt fanns att få fasta på.

Då vi återkommo till riddarsalen efter fem å sex timmar, stodo mina poster på sin vakt. Intet hade passerat, och jag närmade mig den döda samt såg hennes affallna, bleka anlete med dödens lugn hvila i sin svepning.

Jag återkallade vakterna. Under ett halft år kryssade dag och natt gondoler omkring Murano och i synnerhet det gamla muromgifna palatset — men detektiver och mariner, på alla sätt förklädda, kunde ej få den ringaste misstanke om att någon gemenskap emellan

detta palats och mordet kunde finnas. Dock har polisen följt en kvinna, troligen markisinnans sällskapsdam, till Frankrike, och där, sedan hon begått ett nytt mord, förlorat hennes spår.»

Amiralen slutade nu sin berättelse, strök sig några gånger öfver ögonen och pannan samt sade sedan:

»Så där ja, nu har ni hört en berättelse, som två personer kunna intyga är sanning, och därför säger jag blott till er: akta er för sirener!»

»Det lofvar jag, herr amiral, men skulle jag träffa på *er* siren, så var lugn, jag skall nog taga fast *henne!*»

»Bra! Jag väntade det svaret af er; men kom i håg, att Venedig är icke Paris eller Berlin!»

TJUGUFÖRSTA KAPITLET.

Mörderska! "Luftens drottning".

Tusen gånger tusen stjärnor tindrade på den mörkt djupblå himlen, och tusen gånger tusen stjärnor speglade sig nedanom i den stilla lagunens vatten, under det en bred våg af silfver sträckte sig fram mot den nyligen uppgångna fullmånen.

Det var en af dessa oförgätliga nätter, som ingen, hvilken har vistats i dogernas gamla stad, någonsin förgäter.

Tyst sköt gondolen framåt, under det jag bekvämt låg hvilande på dess mjuka kuddar.

Hela luften var uppfylld af musik, ty vid början af Canal Grande utanför de gamla palatsen, som numera till en del äro förvandlade till hotell, höll »La Serenada» med sitt kapell och sin »diva,» och rundt omkring ljödo tonerna af röster, ackompanjerade af guitarrer, lutor och mandoliner. På somliga ställen voro flera gondoler lagda tätt invid hvarandra, och där utfördes

stundom rätt bra stycken af amatörer ur familjer och deras bekanta. Ej långt ifrån mig lågo tre gondoler, hvarifrån en ypperlig violinkvartett spelade ett utmärkt vackert stycke.

Litet längre fram mötte en gondol, sakta framglidande med två roddare i den antika gondolierdräkten. I gondolen stod en man spelande violoncell framför en elegant klädd dam.

Af ett par ord från henne, då vi gledo förbi hvarandra, kunde jag förstå, att de voro gifta makar; då hon berömde hans spel, svarade han just med att spela en smäktande serenad, men hann ej långt förr än damen reste sig upp, omfamnade honom och gaf honom en kyss, så att det både sågs och hördes af mig.

Jag hade köpt en liten bukett af de vanliga blomsterflickorna, då jag steg i gondolen, och kunde ej låta bli att just vid kyssen kasta den i de lyckligas gondol med ett utrop af »lefve kärleken!»

Ett lifligt skratt och »tusen tack!» blef svaret.

»Ro till Murano!» sade jag till Vincente.

»Herre, inte skall ni dit! För alla helgons skull far inte dit mer! Det blir er olycka — så sant jag lefver!» svarade Vincente upprörd.

»Ah — är du rädd, Vincente?» sade jag leende.

I ögonblicket satte Vincente en flygande fart rätt på Murano, och det dröjde ej länge, förr än vi voro i närheten af Mocenigopalatset.

Sedan jag dragit öfver min dräkt en pajaskostym och lämnat Vincente en dylik med orden: »tag på dig den!» hvilken order han tigande åtlydde, tog jag fram två lika masker, sägande:

»Du blir nu lik mig — men det kan möjligen därvid uppstå någon fara för dig, kanske du vill stanna i gondolen?»

»Jag följer er, herre, hvart det än bär!» svarade Vincente.

»Tack, min vän,» sade jag och räckte honom handen.

Vi rodde nu genom det låga hvalfvet och voro snart inne i bassängen, som strålade af lyktor, lampor

och ljus. Det var nätt och jämt att vi fingo rum där inne. Där låg fullt af gondoler.

I palatset svärmade det af gäster, och karnevalen till ära voro de alla maskerade. Kostymeringen var förträfflig; turkar, doger, riddare, gondolierer och blomsterflickor vimlade om hvarandra.

Vincente följde mig på några stegs afstånd, och jag märkte nu med tillfredsställelse, att han var mig alldeles lik, så till axelbredd och höjd som hållning.

Jag gick in i riddarsalen och därifrån till höger in i en sal, hvars storlek vida öfverträffade de andra rummens.

Här strömmade musikens toner i en liflig wienervals mot mig, och par om par ilade de dansande rundt. Det var ett lif och stoj, som förvånade mig samt karakteriserade dessa söderns barn, som med lifliga blickar och rörelser öfverlämnade sig åt en ohejdad glädje.

Plötsligt fattade ett par små starka händer om min högra öfverarm samt drogo mig åt sidan, och då jag blickade ditåt, såg jag en i sanning förtjusande varelse. Hals, nacke, skuldror som skulpterade i marmor, en mask, föreställande en hvit dufva och en kostym — där kostym fanns — af hvita, glänsande fjädrar, nedåt öfvergående i ljus sjögrön färg. Ett halsband af hvita pärlor och ett bälte, tätt besatt med strålande smaragder, fulländade sirenens dyrbara dräkt.

»Nå, ni är frisk igen! O, hvad jag har varit orolig för er, det kan ni ej tro. Men jag ser att ni håller ord — ty ni hade väl kommit som ni lofvade, om ni ej sjuknat?»

»O, min markisinna,» sade jag, »visst hade jag kommit, om ej den förfärliga m'arian eller febern hade fäst mig vid sjukbädden. Att få upplefva en sådan afton till med er — därför hade jag gifvit mitt lif. När skönheten, snillet och behaget hafva...»

»Ja, min herre, ni öfverdrifver? Men när en ung dam med min uppfostran känner sig så — isolerad — så ensam, nästan utan släkt och vänner; så skall ni lätt förstå, att skönheten och styrkan — ty jag

kände på edra armar, att ni är atletiskt stark . . . Ja, då böjer sig den svagare och . . .»

»Tjusar, vinner och segrar!» afbröt jag.

»Om jag kunde tro, att ni, som är en främling från ett fjärran land och af en stolt, lysande ätt, verkligen skulle känna någon sympati för en söderns . . .»

Härvid stötte tvenne dansande så häftigt till oss, att hon kom att släppa min arm.

I samma ögonblick hördes nära mig ett kväfdt skri och en pajazzo fattade mig i armen och kastade mig med en för mig, som själf var gymnast, ovanlig styrka in bland de dansande. Ögonblicket därefter såg jag pajazzon och sirenen aflägsna sig.

Jag följde dem, ty jag trodde mig hafva igenkänt Vincente.

De banade sig väg bland gästerna, och jag förstod nu, att Vincente med flit hade skilt mig från markisinnan.

Då han visste och hade sett, under en och annan utfärd, att jag var ganska stark, hade han, som ju äfven, tack vare sitt cirkuslif, ägde ovanliga krafter, medels sitt åtgörande mot mig velat visa mig, hvem han var, och så bytt plats med mig vid markisinnans arm.

Under det jag grubblade härpå, hade jag närmat mig och såg nu Vincente föra den lysande sirenen, hvilka alla de omgifvande beundrade, från rum till rum, under det han med låg röst talade till henne.

Då jag var tätt bakom dem, hörde jag med nära nog en viss förskräckelse, att han talade i mitt namn om att min sjukdom hindrat honom — det var jag — att besöka henne på utsatt tid — och han började nu å mina vägnar göra henne en ordentlig kärleksförklaring.

Vi hade kommit in genom flera rum, där endast få personer funnos, till en liten bodoar, hvarest Vincente med sin dam stannade.

Plötsligt ryckte han af henne masken och ropade förskräckt:

»Coelia!»

Markisinnan uppgaf ett genomträngande skri. De stodo båda som förstenade.

Jag aftog min mask och närmade mig hastigt markisinnan, som tycktes segna till golfvet. Då hon fick se mig, störtade hon i mina armar, ropande med fasa, i det hon pekade på den maskerade Vincente:

»Hvem är han?»

»Jag vet ej, fru markisinna,» svarade jag, men afbröts af Vincent, som i dof ton utropade, i det han höjde armen:

»Ditt samvete, mörderska!»

Hastigt var han därefter borta.

»Stöt ned honom!» skrek markisinnan i det hennes ögon sprutade eld och en dolk blixtrade i hennes hand.

Hon sprang ut på en balkong som doldes af ett par tjocka gardiner, och jag följde henne.

Den lilla järnbalkongen var tom, och då den låg minst fyrtio fot från marken, tycktes det som om den sökte pajazzon skulle haft vingar för att försvinna därifrån.

En lång stupränna, som befann sig i närheten och som följde palatsets vägg ned i en trädgård, gaf mig dock en förklaring öfver min för detta cirkusgymnasts konst att göra sig osynlig.

»Bortal!» skrek markisinnan och föll åter i mina armar.

Jag bar henne till en soffa i boudoaren och skulle just aflägsna mig, då den sköna sirenen vaknade och sprang upp. Ett ögonblick höll hon sina händer för pannan, liksom för att klara sina tankar, och i det nästa, störtade hon fram till mig och fattade med otrolig styrka om min arm samt drog mig med sig in i ett närgränsande rum, hvars dörrar hon stängde och stoppade nyckeln i sin ficka.

»Ni måste säga mig hvem denne andre var, och hur ni lärt känna honom!» sade nu markisinnan häftigt.

»Min charmanta fru markisinna,» svarade jag, »huru vill ni att jag, som är främling här, skall kunna känna

en för mig alldeles obekant person, som af en händelse, under karnevalen, bär samma dräkt som jag och hundrade andra. Ni och han torde kanhända känna hvarandra bättre än jag känner er! Åtminstone tycktes *han* känna er!»

»Ah, min herre, ni förställer er! Ni vet bestämdt, hvem denne skurk var!»

Hon reste sig nu upp och stod framför mig, så tjugande, så fager, att jag bäfvade inom mig.

Hennes hår hade fallit ned och bildade en slöja kring hennes tjugande gestalt, och i hennes högra hand glänste den spetsiga stiletten.

»Säg mig hvem han är, denne man, eller — jag vet ej hvad jag gör, jag stöter ned er!» rasade sirenen.

I detta ögonblick öppnade sig en tapetdörr i väggen, och i densamma syntes ett alldeles likblekt ansikte insvept i en svart domino.

»Coelia! Mörderska!»

Denna gång var det för mycket för markisinnan, hon föll baklänges på golvet.

»Kom!» hviskade den främmande, i hvilken jag nu med förvåning igenkände Vincente Chocolatti. »Följ mig! Vi hafva ej en minut att försumma!»

Efter en minut voro vi på lagunen. Just som vi kommit ut, föll ett groft järngaller ned bakom oss i det tunnellikta hvalfvet, och en kolossal sten af lika färg med muren föll ned för hvalfmynningen. Vattnet stänkte högt upp i luften. Det var nu svårt att se att någon ingång fanns.

»Vi äro räddade för ögonblicket, men ro, herre, ro med, vi måste vara nära staden, om vi skola undgå denna demon — jag kände igen henne.»

Den lilla gondolen flög genom vattnet, och då vi hade passerat grafön, sågo vi fyra gondoler med största skyndsamhet komma ut från Murano.

Vincente skrattade dock, och om en kort stund voro vi inne i en labyrint af kanaler och landade i närheten af Arsenalen.

»Följ mig, herre! Vi äro nu utom fara, men om vi gå till ert hotell *nu*, så är jag säker på, att vi måste parera minst tio dolkstygn hvar, innan ni nått ert rum. Kom!»

Jag skyndade efter min gondolier, och snart stannade vi utanför ett litet grått hus med en smal port.

Vincente öppnade och stängde omsorgsfullt efter sig. Vi gingo upp för en kort trappa genom en öppen dörr och in i en kort korridor.

»Var god vänta en minut,» sade Vincente och gick in i ett upplyst rum, hvartill han snart öppnade dörren och bjöd mig inträda.

»Herr och fru Sanso, mina vänner, som jag förut omtalat för ers nåd,» presenterade Vincente. »Jag har nämnt för min vän, hvar vi varit, och de så väl som jag anhålla, att ni må stanna här, där ni icke kan nås af sirenens handlangare. Jag vet nu hvem hon är, ty jag känner henne.»

»Jag tackar er för ert vänliga tillbud, herr Sanso, och äfven er, min fru, ty jag har hört så mycket godt om er af min vän Vincente, att jag med nöje skall stanna åtminstone till dess Vincente förklarat för mig åtskilligt, som har inträffat denna kväll.»

»Ja, herre, jag skall då,» sade Vincente, »omtala några händelser, som jag ej omnämnde, då jag i korthet omtalade mitt föregående lif för er, men som omständigheterna nu på de senare dagarna åter framställt med sina hemska minnen.»

Han berättade nu:

»Det var i Paris. För femte gången voro vi där, och vår direktör, som var öfverträffad i att uppfinna nya konststycken och pantomimer, tjänade sig en förmögenhet där.

En dag blef en ung dam af vår direktör införlifvad med sällskapet. Denna konstnärinna åtnjöt redan stort rykte och kallade sig 'Coelia eller Luftens drottning' och var lika så skicklig i sina luftproduktioner, som hon var vacker och oförskräckt. Men nu uppkom en svårighet, hennes genre var densamma som

min och Rappos — och ehuru hon ägde en ovanlig styrka, kunde hon ej göra en mängd öfningar, som vi voro skickliga i, under det vi kunde göra efter alla hennes konststycken.

Vår direktör var dock ej länge rådvill. Han komponerade genast en pantomim i luften. Dagen därpå stod det på affischen med alnshöga bokstäfver:

'COELIA ELLER LUFTENS DROTTNING'

eller

Det godas seger öfver det onda.

Huset var fullt, och slutnumret var just detta.

Först syntes, under det teatern var förmörkad, ett mycket snyggt helvete i röda bengaliska eldar, där hin onde själf — direktören — sände ut sina ondskefullaste tjänare med svans — jag, svart naturligtvis — för att förföra det goda. Därefter strålade salongen i allt sitt ljus och en oskuldsfull jordens varelse i skär kostym — Rappo, gjorde min bekantskap — i gröna bengaliska eldar. Han lockas att följa mig, oakadt han ser en ängel — utan svans — Coelia i silfverhvit kostym och bland hvita bengaliska eldar — varnande honom. Därefter hopp och volter rundt trapetser och ringar, till dess vi alla tre träffas på ett svagt eldsprutande berg, däri jag vill nedstörta med Rappo men öfvervinnes af det godas ängel, som störtar mig i den eldsprutande kratern.

Denna pantomim gick med pukor och trumpeter, och vår fyndige direktör satt i hel — nej, jag menar i vassen och skar pipor.

Allt ifrån sitt första uppträdande hade Coelia utkorat mig till sin gunstling, men ju mer hon koketterade för mig, desto mer afskydde jag henne, ty det fanns emellanåt någonting i denna kvinnas blickar som nästan förförde mig. Det var skallerormens, som ville draga fågeln till sig, och jag kände med sjudande vrede, att jag hvarje gång fick använda all min inre styrka för att besegra dessa blickar,

En afton hade vi för tjugufemte gången uppfört en af vår uppfinningsrike direktör påhittad ny pantomim, kallad:

'JASON!!

eller

Det gyllene skinnets eröfring!!!'

Jag hade fått Jasons rol och måste i en tung rustning hoppa öfver berg och afgrunder samt slutligen nedhugga drakar, ormar, jättar och troll för att taga ett förgylldt bockskinn etc.

Denna gång hade vår direktör på själfva scenen, efter föreställningens slut, låtit servera en splendid måltid, som vi i kostymer afåto. Champagne flödade och tal höllos.

Jag hade mot min vana druckit några bägare vin för att lindra min trötthet efter pantomimen, och då jag kom till mitt rum, som var beläget i själfva hippodromen, kastade jag mig på min säng och somnade helt prosaiskt under det förgyllda bockskinnet.

Länge hade jag ej sofvit, förr än jag vaknade vid en obehaglig tyngd, som hvilade öfver mig, och jag reste mig upp ur min bädd.

Förvånad såg jag min direktör och en polisofficer samt åtskilliga konstaplar.

'Hvad behagas, mina herrar?' frågade jag bestört.

'Å!' pustade direktören. 'Ni skall vara god och gå upp i taket. — Å, puh! — och taga henne — och falla ned och falla ned och slå ihjäl er, och hon skall sticka er med sin dolk — jag står gentil midt i helvete och ni är svart och Rappo röd och hon är hvit och — Å, puh!' — Här sjönk min stackars direktör ned i en stol och fick ett svårt anfall af andnöd samt gestikulerade mot polisofficeren med både armar och ben; champagnen kort förut och polisens uppträdande jämte orsaken därtill hade varit för mycket för honom.

Jag sprang upp och lade en våt handduk på hans hufvud.

'Var af den godheten,' sade jag, 'och förklara mig allt detta!'

'Ja, ni har sannerligen rättighet att begära det, men kom, och jag skall under vägen förklara allt.'

'Jag måste kläda om mig, innan jag häktas.'

'Ni kommer visst icke att häktas,' sade polisofficeren, 'och vi skola blott gå ned i cirkus. Kom nu, och hör i korthet hvarför jag besvärar er. Ni har här en konstnärinna, som kallar sig Coelia etc. Emellertid har det kommit, på officiell väg, en underrättelse från Venedig till så väl franska regeringen som polisen i Paris, att en kvinna, som antingen är eller utger sig för en dam af ädlaste familj, skulle själf eller genom sina tjänare mördat en ung officer, samt att denna kvinna är denna Coelia. I följd häraf har jag fått order att häkta henne och sökte henne i hennes hem, men då hon ej kommit dit ännu, gick jag hit och satte vakt vid hippodromen, sände bud efter direktören och lät tända gasen öfverallt. Vi visiterade hela cirkus. Slutligen voro vi nära ert rum, då dörren öppnades till er tambur och en hvitklädd varelse störtade ut därifrån och sprang ut på galleriet, kastade sig ut i luften, nådde en trapez och — satt där nu hänskrattande åt oss. Det var hon. Jag hade hämtat direktören och flera af ert sällskap. Den förstnämnde är inte rätt klar i hufvudet efter festen och har dessutom tagit illa vid sig. Meningen är nu den, att ni och herr Rappo samt bröderna Blanc, som äro gymnaster, skola taga henne till fånga åt oss. Se, där uppe sitter hon och gungar på trapezen!'

'Tag ned henne! Tag ned henne, mina herrar, så att det måtte blifva något slut på denna skandal!' ropade direktören.

'I polisens namn och med er direktörs medgifvande anmodar jag er att arresteras denna kvinnan!' sade nu polisofficeren och tog fram sitt tjänstetecken. 'Egmont och Renard, ni hafva varit uppe förr, gå

först,' fortsatte polisofficeren och två unga män kastade af sig sina rockar och skor samt äntrade ledigt uppför linorna till trapezsystemet i höjden. Det syntes att de båda voro tämligen goda trapezgymnaster, men äfven otränade.

Polisofficeren hotade nu att genast häkta oss alla, och troligen tänkte de andra liksom jag, att vi voro något säkrare i luften än där nere, och snart sutto äfven vi där uppe.

Plötsligt uppgaf Coelia ett skallande skratt och ropade:

'Nå, herr direktör, gif tecken till föreställningen! Nu börjar det!'

Och i detsamma kastade hon sig öfver en af polisakrobaterna till en trapez helt nära den, på hvilken jag satt.

'Vill du hjälpa mig, så kasta det där långa tåget ut genom det stora takfönstret där, och jag är räddad, min älskade!' sade hon till mig och kastade sig med ett öfverdådigt språng upp till en romersk ring, där hon sväfvade som en vit fågel tätt öfver mig.

Ett stormande jubel och en dånande applåd hördes nedifrån, där nu en stor nyfiken människoskara redan samlat sig.

'Coelia,' sade jag, 'gif er fången. Ni kan aldrig komma härifrån. Låt mig föra er ned. Om ni är oskyldig, hvad har ni väl då att frukta?'

'Vill du kasta ut repet eller ej? Jag, Coelia, älskar dig, hör du! Svara!'

'Nej, Coelia, om ni mördat, så bör ni lida ert straff därför, och om ni är oskyldig, så . . .'

Mer hann jag ej säga, förr än hon stötte en dolk i mitt bröst och stod sedan med vapnet, från hvilket blod droppade ned på askådarne, i sin höggra upplyftade hand som en hemsk dämon öfver mig.

Från askådarne hördes ett högt skri af förfäran. Det svartnade för mina ögon. Jag släppte linorna och skulle ha fallit, om ej ett par starka armar omfattat mig.

Det var Rappo, som med ett par språng kastat sig till min trapez och höll mig kvar.

Då jag återkom till mig själf, var det mörkt omkring mig, och ett sorl som af en åska blandadt med förfärliga skrik hördes under mig.

'Jag håller dig nog, frukta ej, du sitter på trapezen, försök att sitta, 'en garde' och håll dig i tagen, jag skall stödja dig. Du känner ju igen din vän Rappo? Se så, nu är det ej farligt, de tända åter gasen som släckts. Hur känner du dig?'

'Bra, men det gör ondt i bröstet och jag tror jag är blodig om högra handen — — ah, nu minns jag! Hvar är hon?'

'Ute genom det där fönstret — förmodligen på på taket,' svarade Rappo.

På hans tillrop sprungo nu flere af truppens medlemmar till taljor och block och snart sänktes jag och min räddare varligt ned till scenen, där det blef utrönt, att mitt sår var obetydligt, ty Jasons pansar, som jag ännu bar på mig, hade, ehuru teaterpansar som det var, skyddat mig för stöten.

En närvarande läkare förband mitt sår, som endast förorsakade mig litet sveda och ömhet under ett par dagar.

Emellertid äntrade Rappo och de andra gymnasterna upp till fönstret och ut på taket för att taga reda på mörderskan, ty nu hade hennes välde öfver dem försvunnit. De letade efter henne som katten efter råttan.

De flesta af åskådarna skyndade ut, för att om möjligt se dramat på taket. Snart voro de närmaste husens tak och öfre våningar uppfyllda af nyfikna parisare, som illuminerade fönstren för att upplysa hippodromens tak.

Vid det matta ljus, som därigenom spred sig öfver detta, syntes akrobaterna öfverallt söka med ifver. Hastigt samlades de på en punkt, men gingo strax därefter in genom fönstret och äntrade ned samt sökte utmed väggarna för att se hvarest Coelia kunnat gå ned.

Efter en stund närmade sig Rappo polisofficeren och sade:

'Coelia har, sedan hon kommit ut på taket, funnit en gaskran, hvarmed brandservisen, i händelse af eldsvåda kan stänga af gasen, och med tillhjälp af dolken och sin styrka lyckats omvrida densamma samt sedan i mörkret, tack vare sin lätta kropp och vighet, gått nedför en åskledare eller en stupränna.'

'Men jag hade ställt vakt rundt om hela byggnaden...'

'Det är sant, men de fleste af dem skyndade in vid de skrik, som publiken uppgaf, då hon stack dolken i vår kamrat och vid den panik, som blef rådande då gasen släcktes.'

'Det är sant!' afbröt polismannen.

'Jo, vi sågo det, svarade flere af de kringstående.

Och vid det fnissande, hvilket uppstod här och där i hopen, drog sig den förargade rättvisans handhafvare undan.

Plötsligt hördes höga skrik och rop från en gata och såväl polisen som de öfriga närvarande skyndade dit.

I hörnet låg en kvinna, mördad med ett dolkstyng i ryggen uppe vid halsen, där vapnet ännu satt kvar. Den mördade saknade hatt och kappa.

'Vid Gud och den heliga jungfrun!' ropade den ene af bröderna Blanc. 'Det är Coelias dolk.'

Såväl Rappo som de öfriga gymnasterna kände igen vapnet.

Coelia var försvunnen oaktadt polisen gjorde de mest energiska ansträngningar för att finna henne.

Den mördade var portvakterska hos en grefve Lausac. Hon hade varit efter medicin till sitt sjuka barn.

Några månader härefter erhöll vår direktör ett bref, undertecknad madame de la Tone, hvari denna sände hundra francs till honom, om han ville underätta henne, hur en viss gymnast vid namn Vincente

Chocolatti befann sig, ty hon hade varit i Paris då han blifvit svårt sårad i hippodromen af en svart-sjuk kvinna, och hon var intresserad af den unge konstnärens utomordentliga skicklighet etc. Adress Marseille.

Vi satte genast ihop ett bref och berättade däri, att dolkstynget hade gjort mig sanslös och att jag hade störtat från trapezen ned på scenen och slagit ihjäl mig etc.

'Det kan ej vara någon annan än Coelia,' sade jag. 'Jag går nu på posten med detta bref, men ni med hennes till polisen.'

'Polisen! Bevara mig, till Polisen, nej, det gör jag inte, ty jag hade nog med den att göra, då olyckan händel'

'Ja, ni har polisen och er uppfinningsförmåga att tacka för de femton tusen francs ni förtjänt på denna månad!'

'Mycket smickrande, men polisen, hvad hade den med det att göra.'

'Å, herr direktör, den stängde ej hippodromen för en längre tid efter skandalen, och ni arrangerade genast ert:

ETT MORD I LUFTEN

AF

LUFTENS DROTTNING.

Naturtroget sensationsdrama i två tablåer.

Hela Paris rusade hit och unga Blanc spelade Coelia samt försvann slutligen i samma fönster som den verkliga mörderskan. Jag föll baklänges och blef hängande i knäveckan; Rappo gjorde sitt vackra hopp och satte mig upp på trapezen, hvarefter vi i sällskap med just de båda polisgymnasterna, som voro närvarande vid den riktiga tragedien och som polisen låtit er låna, under åskådarnes kolossala bifall och bengalisk belysning, nedsänktes på scenen. Det vore otacksamt,

ja, kanske farligt, om ni ej genast lämnade polisen brefvet.'

'Ja, ja, jag skall göra det,' svarade den uppskrämde direktören.

Emellertid dröjde han tills dagen därpå, men mitt bref gick på nattåget och uttogs — efter hvad vi sedan fingo veta — genast efter postens ankomst till Marseille af en ung, fin betjänt, som omedelbart gick ombord på en ångare till Neapel; men vid ångarens ankomst dit fanns ingen ung betjänt ombord, icke ett livré eller minsta skymt däraf. — —

Då ni första gången, fortsatte Vincente, träffade er markisinna — sirenen — ryckte jag till vid hennes röst, men kunde ej få tillfälle att se hennes ansikte; men på karnevalen i hennes palats kände jag igen henne — det var Coelia! Efter scenen i budoaren äntrade jag ned för stuprännan, sprang in i palatset, och sedan jag i ett toaletterum tagit en svart domino på mig och pudrat mitt ansikte, sprang jag upp igenom rummen. Dörren till budoaren var stängd, men jag hörde er röst därinne och gick in i nästgränsande rum, hvarest jag, vid en på glänt stående tapetdörr hörde allt och passade på att spela vålnad.»

Här slutade Vincente sin besynnerliga historia.

TJUGUANDRA KAPITLET.

Järnringen. Giftets offer.

»Men denna markisinna har ju varit död en gång?» sade jag nästan för mig själf, i det jag sprang upp. »Kanhända var denna lit de parade, som amiralen var närvarande vid, endast en komedi? Vincente Chocollatti, jag måste ögonblickligen till amiral Bellgrado, han är den rätte att sätta polisen på denna mörderska.»

»Men, ers nåd, minst fyra båtar söka oss, med minst tre personer i hvarje båt.»

»Det är ju bara tolf man. Jag har en revolver laddad med sex skott, och då hafva vi ej mer än sex man att försvara våra lif mot — kom.»

Vincente reste sig strax, men nu steg högbåtsmannen upp och sade:

»Är det så, så äro vi tre, ty jag följer er, min herre. Jag har äfven en revolver med sex skott — således äro vi tre mer än de. Juanita, min kavaj! Jag tömmer min bägare för ett lyckligt återseende.»

»Du är en bra karl, Bembo!» sade hans hustru. »Jag är stolt öfver dig — hade du ej själf tillbjudit dig, hade jag bedt dig följa med till din gamle amiral, som ju är din halfgud och som har räddat lifvet på dig en gång, liksom du har haft tillfälle att visa honom samma återtjänst.»

Förgäfves sökte jag sätta mig emot de förenade makternas beslut, och om några minuter voro vi åter på hamnens vatten och styrde in på Canal Grande.

Bembo och Vincente voro minsann inga dåliga roddare, och gondolen flög genom vattnet. Strax efter det vi kommit ut från Rio della Tana, i hvars närhet högbåtsmannen bodde, kom en gondol ut från Rio de Guiseppe nära intill den förra kanalen, och en röst sade:

»Där äro de visst! De ha skaffat sig en roddare till — ro på, ro på! Femtio lire om ni hinna den gondolen innan kanalerna.»

En kapprodd började, men den tog slut nästan strax, så öfverlägsna voro mina roddare, och vi hörde en sträf stämman utösa skällsord öfver de stackars roddarne och förbannelser öfver den tröga gondolen.

Inom kort voro vi vid palatset Grimani, och jag sprang upp för trappan. Endast en matros var på vakt som ställde sig framför dörren sägande:

»Lösen!»

»Der Schwede.»

»Nej, ers nåd, inte i dag!» sade matrosen och rörde sig ej ur stället.

»Vid Gud, ni måste öppna, ty det gäller människolif, om jag ej snart får tala vid amiralen!»

»Det gäller mitt lif, om jag lyder er!» svarade matrosen.

Hastigt sprang jag på honom och skulle vrida änterbilan ur hans hand, då en röst skrek:

»Still!»

Jag vände mig åt sidan och igenkände den gamle betjänten Andrea. Skyndsamt släppte jag den trogne matrosen och hviskade i den gamles öra:

»Jag har funnit Lucas mördare och måste genast tala vid amiralen!»

»Kom!» sade Andrea.

En löndörr öppnade sig i väggen, hvarigenom vi inträdde i ett litet rum, och strax därefter skyndade vi in i biblioteket.

»Amiralen har nyss lagt sig, men jag skall purra honom — var god och sitt ned,» sade betjänten och gick in i ett närgränsande rum, hvars dörr han strax därefter öppnade, i det han tyst gjorde en oefterhärmlig rörelse med handen, och jag inträdde.

Den gamle sjöbjörnens sängkammare var naturligtvis till alla delar en pryddlig kajuta, och i en rymlig »koj» satt den ståtliga gubben, hälsande mig:

»Välkommen, min unge vän! Aflägg er rapport genast!»

Jag satte mig och omtalade i korthet min bekantskap med sirenen samt Vincentes historia om Coelia — luftens drottning — och vår återfärd från Murano till högbåtsmannens hem.

Amiralen hade så småningom börjat, under det jag berättade, att med Andreas tillhjälp och en kryckkäpp gå in i biblioteket, där han dock ej utan en lidande suck satte sig vid bordet.

»Sitt, min vän,» sade han till mig.

Han skref nu i hast ett bref, ringde på en klocka två gånger samt skref ännu ett kort bref och ringde en gång. Andrea inträdde.

»Har Luigi hört ringningen?»

»Han är genast klädd, amiral — där kommer han.»

En ung man som såg särdeles bra ut och var klädd i en marinunderofficers släpuniform, inträdde och gjorde honnör.

»Till befälhafvande amiralen! Svar åter inom en half timme!»

Hastigt tog Luigi det bref, amiral Bellgrado räckte honom, gjorde en knapp honnör och rusade ut ur biblioteket.

Ett leende spred sig kring den gamles läppar, i det han sade:

»Andrea, tag den snabbaste gondolen, så många roddare du vill, och skynda till poliskontoret och lämna detta från mig till den polisofficer som har vakten! Visa honom denna ring och säg, att ordern skall utföras så skyndsamt som möjligt!»

Härvid tog amiralen en svart fingerring af järn ur en låda i bordet och lämnade den åt Andrea, som satte den på sitt finger och skyndade ut.

»Har ni superat, baron?» frågade amiral Bellgrado plötsligt.

»Inte alldeles, hm!»

»Det vill säga alldeles inte,» fortsatte min värd och ringde nu tre gånger på sin klocka.

En jungmansklädd betjänt visade sig genast.

»En lätt supé — men lägg inte bi nu och vägra inte i vändningarna!» röt amiralen mot jungmannen.

Men det leende, som låg öfver husbondens drag gjorde väl, att jungmannen ej blef förskräckt; med ett »aj aj, sir!» och ett enda hopp ut genom dörren var han försvunnen.

Nu skrattade den gamle godt, och jag sade:

»Det är roligt att se er så munter i dag. Detta är goda tecken att gikten börjat sacka akter ut.»

»Ha, ha, ha! Förbannadt bra, säga på svenska till gamle sjöbjörn!» afbröt amiralen på sin svenska den engelska konversation vi fört.

»Ni har en syperb besättning, amiral,» sade jag, »och en präktig ringklocka, som ögonblickligen skaffar fram någon tjänsteande.»

»Ja, ni har rätt. Jag är rik genom arf från alla möjliga håll, ty hvad jag själf förtjänat har jag genast gifvit ut; och jag har mycket folk — ja, det är sant, och de äro alla från rännstenar, kloaker, kanaler och dräggens träsk, men det har lyckats mig att göra bra människor af de flesta. Men se här vår lilla supé. Innan vi slutat den, hafva vi rapporter om fälttågets början. Denna gång skall väl detta odjur ej undkomma oss. Håll nu till godo!»

Jag var hungrig, men kom att tänka på mina roddare och anbefalld dem i amiralens vård. Han blef förtjust och rekommenderade dem genast åt sin kock.

Supén var utmärkt, men vi voro snart tillfredsställda, och just som vi slutat, knackade det i väggen.

Amiralen tryckte på en knapp i det grönklädda bordet, en paneldörr öppnade sig och Luigi inträdde.

»Bra, min vän!» sade min värd i det han såg på klockan. »Nå?»

»Kapten Pauli hade vakten och läste brevet. Inom fem minuter hade hamnamiralen det, tio minuter efter min ankomst var piketen utbläst och åtta sexhuggare med befäl under forcerad rodd på väg till Murano med order att cernera ön, och de följdes omkring fem minuter därefter af tio, och flere skulle visst bemannas — men jag återvände för att aflägga rapport.»

»Bra, mycket bra, Luigi! Jag är nöjd med dig.» Andrea hade ljudlöst inträdt, och ett »oh!» var allt hvad amiral Bellgrado sade, då han återsåg sin gamle tjänare.

»Herr amiralens uppdrag är utfördt — öfver sextio polisgondoler äro på väg till Murano. Polismästaren gaf äfven order om sin gondol. Jag hörde en vakt-hafvande säga till därom just då jag aflägsnade mig. Här är ringen, herr amiral!»

Da vi 'voro allena, fragade jag, hvad det var for en ring, som min vurd hold i handen.

»En i sanning markvardig ring,» sade han och berattade nu:

»I borjan af adertonhundratalet besatte an osterrikare, an fransman Venedig, och slutligen ar 1849 maste det, efter femton manaders belagring, gifva sig till Radetzky. Vid sistnamnda tillfalle inmurade en med mig nara befryndad familj en dyrbar skatt i ett dem tillhorigt palats. Denna familj, bestaende af man, hustru och tva barn, var under belagringen en kvall ute i sin gondol, da en bomb fran de belagrande nedfoll i densamma samt totalt forintade sa val familj som bat och roddare.

Jag var deras ende arfvinge och tog deras palats i besittning, men forvande mig ofver, att jag ej fann nagra dyrbarheter ens af enklaste beskaffenhet, sasom silfverservis eller dylikt. Emellertid hade min frande, den dodade grefven, en gang visat mig ett litet lonskap i vaggen till hans skrifrum, ett lonskap, som var forsedt med nio a tio las, som oppnades genom tryckning pa, vridning, skjutning upp och ned eller utdragning af knappar och rosetter, sa att man maste hafva god tid pa sig for att kunna oppna det.

Efter att ha arbetat en hel natt, lyckades jag sa smaningom komma ihag mekanismen och fann i skapet de papper, som tillerkande mig arvet, samt den underrettelsen, att en million lire i papper och en stor summa i guld, jamte alla familjens dyrbarheter, funnos inmurade pa anvisad plats inom palatset.

Nagon tid efter fredslutet tog jag fram min skatt och fann den vida store an jag trott. Men da jag tog ut det sista skrinet, rasade en del af muren, och ett litet jarnskrin kom i dagen. Da det oppnades, befanns det vara flera hundra ar gammalt och inneholl hogst varderika handlingar fran tiomannaradets tid omkring ar 1310 till 1320-talet och bland annat tio ringar af jarn, inlagda med guld och S:t Markuslejonet.

Dessa ringar voro säkert ämnade åt eftervärlden, ty de lägo i ett slags olja uti dubbla igenlödda silfverdosor.

Någon tid därefter hade jag en liten middag för några af mina vänner, ja jag kan säga de förnämsta af Venedigs män, så i börd som samhällsställning, i ädla tänkesätt och fosterlandskärlek. Bland andra var särdeles omtyckte och ädle polischef. Händelsen gjorde, att vi voro tio stycken, och vi togo för ro skull på oss hvar och en sin ring. Därpå samtalade vi om all den uselhet, fattigdom och dåliga anlag, som fanns i vår fädernestad och så vidare.

Plötsligt sade polischefen:

»Hvad säga ni, mina herrar, om att indela Venedig i tio distrikt, där vi hvar och en med hela vår kraft arbeta för att rensa de Augiasstall, som därinom finnas, att rädda de fallne, skaffa de fattiga arbete, föda och upplysning, med ett ord, att lindra nöden och taga vara på de frön, som där uppsticka sin brodd. Då härvid mången gång polisens ögonblickliga hjälp kan behövas, så behålla vi hvar sin ring, och med det bud, som begär handräckning, sändes en af dessa ringar, och då vet polisen, hvarifrån hjälpen begäres, och den största skyndsamhet iakttages. Ni blifva visserligen polisens detektiver, men i det godas tjänst äro vi ju ett nytt tiomannaråd.»

Såväl stadens guvernör och generalbefälet som varfsamiralen underrättades om vår sammansvärjning till det godas tjänst, och en gång skall detta tiomannaråd ha verkat mera godt än någonsin det gamla med sin inkquisition och sina blykamrar.»

»Å, min amiral, hvilken intressant berättelse! Den har gjort underverk, denna ring, i afton.»

»Ja, den är ett skyndsamhetstecken till oss och många som veta om den, ty då de se en sådan ring, så förstå de, att det är en befallning i vänskapens och humanitetens namn att *genast* komma eller lyda. Ni kan från en af de tio, som får veta att ni känner till järnringens betydelse, själf få ett uppdrag eller en kallelse, och jag är säker på att ni, ehuru främling, och

om ni också blir ganska förvånad, ej skall undandraga er dess bud.»

»Nej, sannerligen! Jag skulle anse det för en ära att medverka för ett godt ändamål.»

»Jag tror er, min unge vän. Men nu skola vi mönstra vår flotta — följer ni med mig till sjös?»

»Ja, min amiral, jag mönstrar genast.»

»Godt!» sade min värd.

Han ringde nu fyra gånger på sin klocka samt reste sig upp, och stödjande sig på mig och sin kryckkäpp närmade han sig en dörr till höger. Denna dörr öppnades af Andrea, och vi kommo in i ett fyrkantigt rum, i hvars midt en liten soffa i fyrkant, omgifven af ett elegant mässingsgaller, syntes.

Sedan Andrea hjälpt amiralen på med sin kapp och ett par kortskaftade ludna stöflar, inbjöd amiralen mig att sitta ned bredvid sig.

I samma ögonblick sjönk golf, soffa, amiral, jag och betjänt plötsligt ned i en marmorförstuga, i hvars midt en gondol låg i en bassäng, alldeles lagom stor för densamma. Vi stego ur soffan in i gondolen, hvori fyra gondolierer i fjortonhundralets dräkter stodo, görande honnör.

»Ut, mina gossar!» befallde den gamle.

Och genom ett par förgyllda gallergrindar sköt gondolen ut i en större bassäng samt därifrån ut i Canal Grande.

Snart rodde vi förbi piazzettan och dogernas palats samt under bron vid Molo Riva degli Schiavoni, genom kanalen och ut vid Gasometro eller gasverket. Vi passerade inom kort Cimiterio och sågo nu i dagningen Murano tätt omgifvet på ett pistolskotts afstånd af stillaliggande gondoler. Dessa lågo alla lika långt från hvarandra under det ett par gondoler innanför cirkeln som omslöt ön, gjorde sina ronder.

Då vi kommo nära de blockerande båtarna, kom polismästaren i sin gondol emot oss och berättade, att markisinnans palats var stängdt, men att hans manskap medels stegar skaffat sig inträde och höllo på att öppna

vattenvägen. Vi följde hans gondol och då vi närmade oss den tunnelliika kanalen, höjde sig muren och fällgallret, och vi voro snart inne i den vackra bassängen.

Palatset var nu fullt af polismän, och hela byggnaden undersöktes, men var öde. I markisinnans rum syntes tydligt, att en hastig afresa hade skett, ty kostymer af alla slag voro kastade om hvarandra. Palatset var för öfrigt, som sagdt, öde på folk.

»Utan kanoner skulle man knappt kunna intaga detta palats, eller rättare denna bastilj, med sina höga murar och fasta portar med en vindbrygga,» sade den gamle amiralen.

I detsamma kommo några polissoldater, medförande två gondolierer, som blifvit tagna då de rott igenom vaktkedjan utomkring ön. Då de kommit i land, hade några af öborna känt igen dem som varande i markisinnan Mocenigos tjänst.

De berättade, att de, under det balen ännu var i full gång, rott två beslöjade damer till järnvägsstationen, hvarifrån dessa strax farit med tåget, som afgick kl. half två förmiddagen, hvarest de blifvit befallda att återvända.

Ett par snabbgående gondoler afsändes nu med några af polismästaren i hast skrifna telegram, hvilka af två detektiver skulle lämnas på telegrafstationen, hvarest de själfva skulle med första bantåg förfölja de flyende och arresteras dem hvar de påträffades.

Ett skarpt förhör började med de båda gondoliererna, men dessa hade för tre dagar sedan blifvit förhyrda från Chioggia och endast rott ärenden till och från staden samt aldrig varit uppe i palatset. Det syntes nog att de båda unga männen talade sanning; men polismästaren förklarade, att de tills vidare måste vara i polisens förvar för att känna igen några af markisinnans tjänare, om man lyckades få fatt i dem.

Plötsligt kom polismästaren utrusande på en liten altan, som låg öfver porten, samt ropade:

»Är doktor Cavally där?»

»Jag är härl!» sade en äldre man, som bar en liten väska i en rem öfver axeln.

»Kom genast upp! Och ni med, om ni behagal!» fortsatte polismästaren, vänd till oss.

Jag gaf en vink åt Vincente, hvarefter vi togo amiralen på händerna eller som man kallar det »buro honom i guldstol» i fullt språng uppför trappan och i det rum, där nyssnämnde tjänsteman befann sig.

Det var en hemsk syn vi här sågo.

På det med silfver och elfenben inlagda bordet i budoaren stod en fin frukost uppdukad med två kuvert och vildt, fågel, pastejer och frukter samt flere buteljer vin.

På golvet låg en polissoldat och vred sig i döds-kramp, och till hälften på divanen och till hälften på golvet låg en gondolier död med förvridna drag och nästan blå i ansiktet. Lutad mot ett bord stod en polisman, som syntes lida förfärligt.

På bordet låg ett litet bref — *till mig*. Polismästaren räckte mig det.

Jag bröt det, läste och kastade det med afsky på golvet, men tog genast upp det igen och lämnade det till polismästaren, sägande:

»Hvilken demon!»

Han läste det. Däri stod:

»Jag älskar dig! Oskyldigt misstänkt måste jag resa. Drick för min välgång och *sök mig där du vet att du finner mig!*

Din Paola,

Marchesa di Mocenigo.»

Polismästaren såg skarpt på mig, men drog så på mun och sade:

»Då vi slutat här, önskade jag ett samtal med er.»

»Det kan ju bli hemma hos mig, när ni så önskar,» inföll amiral Bellgrado.

»Med nöjel!» svarade den förre.

Emellertid hade doktor Cavally efter en blick på de båda liggande personerna skyndat fram till bordet,

luktat i buteljerna samt ur en af dem fyllt ett på bordet stående glas. Han undersökte dess färg, smakade på det och upptog ur sin väska en flaska, hvarur han ifyllde ett rent glas samt tvingade den vid bordet stående polismannen att tömma det. En stark ammoniakslukt spred sig från detta glas, som den sjuke motvilligt tömde.

Med några förfärliga skrik sjönk nu den stackars gondolieren ned på mattan och dog i ohyggliga kramp-ryckningar.

»Hvilken kvinnal!» sade jag rysande.

»Säg djäfvull!» hördes Vincentes röst fullborda meningen.

»Hundra tusen lire till den, som bogserar henne längs sidan af mig!» sade amiralen.

»Godt! Jag skall försöka förtjäna dem,» sade Vincente.

»Jag har lust att hjälpa dig,» sade jag halfhögt till honom.

»Nå, doktor, hvad är det för gift? Tror ni att denne kan räddas?» frågade polismästaren doktor Cavally.

»Hvad för gift!» muvlade denne. »Hm, om jag inte misstager mig, är det Acidum hydrocyanicum — och det i tillräcklig dosis — åsnor skulle hafva känt det på lukten, men åsnor äro också förståndigare än människor.»

»Bevisa det, doktor,» sade amiralen.

Doktor Cavally slog nu åter i glaset af den ammoniaksdoftande vätskan och fyllde det sedan med någonting, som jag tyckte var konjak, samt tvingade polisen att tömma det.

»Förståndigare! Jo visst, förståndigare än både ni och jag, amiral! De äta eller dricka aldrig det som är skadligt för dem; men vi? Vi göra det många gånger — bara det smakar...»

Så hemsk än situationen var, kunde vi ej låta bli att litet hvar draga på mun.

Ett störande oväsen hade emellertid uppstått utanför, och just då en vid dörren stående konstapel skulle på

sin förmans befallning öppna dörren för att höra efter hvad det var, inträdde en poliskonstapel, som sade:

»Vi hafva funnit en gammal kvinna, som är vansinnig. Hon har troligen fallit ned för en löntrappa, som går från korridoren och ned i en brunn eller rundt djupt rum, hvilket sträcker sig ända ned till lagunens vatten.»

»För bort de båda döda! Doktor Cavally stannar kvar hos den sjuke här, och vi flytta oss ut i salongen, dit ni skall föra den vansinniga. Aflägsna alla obehöriga ur palatset, samt låt ingen lämna ön, förr än tillstånd gifves!» befalldes polismästaren.

Vi flyttade oss ut i salongen.

Snart buro ett par polismän in en gammal dam, hvilken jag igenkände som markisinnan af Lolin. Hon jämrade sig och hennes ena arm hängde maktlös vid hennes sida.

Sedan bärarne satt den gamla i en emmastol, gingo de ut vid en vink af polismästaren, och utom denne och den nästan vanmäktiga markisinnan, amiralen, Vincente och jag, voro nu tillstädes endast två poliskommissarier och polismästarens sekreterare. På sin chefs befallning hämtade nu den senare doktorn, hvilken undersökte markisinnan. Efter en stund sade han:

Hennes arm är afbruten på två ställen och sinnesrörelsen samt hvad hon nyligen lidit har tagit lifskrafterna från henne, hon faller väl snart i vanmakt och vaknar ej mer...»

»Käre doktor, ni måste, för den goda sakens skull, laga så att hon bibehåller sansen i ett par timmar, om det är möjligt. Hon har varit mörderskans duenna och sällskapsdam under dessa brott och bör därför kunna gifva oss viktiga upplysningar.»

»Hm! Ju förr den gamla slumrar till, dess bättre för henne.»

»Doktor, doktor! Låt den gamla lefva utan smärtor ett par timmar eller en — jag ber er därom,» sade polismästaren och sträckte fram sin vänstra hand mot

doktorn, som studsade och hastigt blickade på sitt vänstra pekfinger.

Jag observerade nu, att de båda herrarne buro på detta finger hvar sin af tiomannarådets järnringar.

Doktorn aflägsnade sig för ett ögonblick in i boudoaren, hvarifrån han återkom med ett rent glas och sin väska.

Han tog fram en liten spruta, och sedan han fyllt den ur en flaska med en nästan färglös vätska, stack han in ett nålfint rör under huden på den gamlas arm och sprutade in lösningen. Härefter höll han något vin eller hvad det var i glaset och räckte det till den gamla, som begärligt förtärde drycken.

»Hon somnar kanhända inom en timme — men nu måste jag kämpa med döden här inne,» sade doktorn och återvände till boudoaren.

Det var märkvärdigt att se, huru den gamla markisinnan af Lolin nu kryade till sig. En svag rodnad uppsteg på hennes kinder och hon såg sig förvånad omkring i salongen.

»Hvem är ni?» sade hon plötsligt till mig och fortsatte: »Fly härifrån, unge man, fly, om lifvet är er kärt! Akta er för sirenen, hon kommer att döda er, som hon gjort med så många andra och senast med mig. Ah, jag har ej långt kvar, det känner jag här.»

I detsamma lade hon handen på bröstet, och några droppar blod syntes på hennes läppar.

»Vill ni ej vara god, fru markisinna af Lolin, och omtala för mig, hvad ni vet om denna kvinna, som ni kallade för 'sirenen', men som är markisinnan Paola di Mocenigo?»

»Marchesa di Mocenigo — ha, ha, ha!» skrattade den gamla. »Sänd mig en präst, och jag skall bikta mig för honom, så att han skall fasa därför.»

»Det är omöjligt nu, min fru, — ty jag är polischef, och ni måste först bikta er för mig.»

»Ah, är ni polismästaren! Nå väl, ni är den rätte att hämnas mig och de andre — — så hör då!»

Och hon förtäljde nu:

Markisen Mocenigo, den siste af sin ätt, hade, året innan han gifte sig, ett barn med den vackra dansösen Fedi. Det var en flicka. Året därpå fick hans unga fru en flicka, som kostade sin moder lifvet. Denna dotter, Paola, växte upp under den omsorgsfullaste vård och blef en den vackraste och dygdigaste kvinna i Venedig. Hon hade till sällskapsdam en af sina pensionskamrater. Då Paola var aderton år, dog hennes far och strax därpå hennes sällskapsdam.

Då Paola någon tid härefter hemkom från en aftonutflykt på lagunen, buro hennes roddare upp en ung flicka vid ungefär Paolas ålder, som de sade sig ha uppfiskat i närheten af Sacca della Misericordia, där hon från kajen fallit eller kastat sig i lagunen. Badet tycktes ej hafva bekommit den unga flickan illa, ty hon var snart kry igen.

Dagen därpå förklarade Paola, att hon tagit den unga flickan till sin sällskapsdam.

Jag vistades här i palatset enligt testamente af den gode markisen, till hvars maka jag var släkt på långt håll, men var fattig och utan andra fränder.

Hvad som förvånade mig vid första åsynen af den nya sällskapsdamen, var den utomordentliga likhet, som existerade emellan markisinnan och den nykomna. Skillnaden var endast, att hon var blond, medan markisinnan hade brunt hår. För öfrigt samma växt, samma drag.

Markisinnan spelade piano utmärkt och sjöng som en ängel. Signora Nannina Fedi, som den nya sällskapsdamen hette, kunde, som hon själf sade, hvarken spela eller sjunga.

Paola var snart alldeles förtjust i sin nya sällskapsdam, och denna styrde snart hela palatset.

Hvad som föreföll besynnerligt, var att Paola så småningom afskedade alla sina tjänare och endast antog helt få nya. Hon hade förut haft en hofmästare, sex betjänter, två kammarjungfrur och sex, sju andra domestiker utom tio à tolf gondolierer och tre pager. Inom

en månad fanns här endast en ny kammarjungfru och en ny betjänt samt två gondolierer och kocken.

Plötsligen blef signora Nannina sjuklig. Hon tycktes tvina af samt blef blek och besynnerlig. Paola var alldeles förtviflad.

En morgon blef det en förskräcklig uppståndelse i palatset, markisinnan ringde och befanns nästan afsvimmad vid signorans säng, och i denna låg Nannina död.

Ingen fick svepa den döda signoran, ty Paola förklarade, att hon älskat henne för högt för att låta någon vidröra henne. Hennes kista, öfverhöljad af blommor, stod i salen, till hvilken markisinnan alltid hade nycklarna.

Emellertid förvånade det mig att Paola hvarje natt företog utflykter på lagunen och dessförinnan tog god natt af mig samt läste mig inne på mitt rum.

Aftonen före signorans begrafning ägde ett besynnerligt uppträde rum, och Paola var till den grad förändrad, att jag ej kände igen henne. Hon befallde folket att ligga på knä och bedja för den döda och mig att taga emot några herrar, som snart skulle anlända, samt på deras frågor utgifva signoran för markisinnan själf som död. Då jag ej ville gå in därpå, hotade hon mig så förfärligt, att jag måste spela den roll, hon befallt. De främmande genomsökte hela palatset, sökande i synnerhet efter en neger, som helt kort varit i Paolas tjänst. På natten begrofs sällskapsdamen, och på morgonen lämnade markisinnan två tusen lire och sade mig, att hon reste bort på ett år för att trösta sig öfver den stora förlust hon lidit.

Emellertid hade jag starkt misstänkt, att signoran hade *bytt plats* med markisinnan, då jag åter blef villrådig, emedan den lefvande dagen efter dödsfallet gick fram till pianot och med charmant röst sjöng, ackompanjerade sig, i ljufta toner utgjutande sin smärta. Signoran kunde ju hvarken spela eller sjunga.

Dagen därpå öfverraskades jag dock af att hennes hår närmast huden var mycket ljusst. Hon tycktes märka mina observationer, ty vid middagen bar håret sin mörkbruna färg.

Då jag på eftermiddagen såg henne i trädgården tala vid en stor karl, som jag tyckte var den förutnämnde negern, skyndade jag mig in i markisinnans toaletterum och fann snart en brun essens med borstar och tillbehör. Hon färgade alltså sitt hår!

Jag hann ej långt ut i korridoren, då jag mötte den föregifna markisinnan, som frågade mig, hvar jag varit, och kramade min arm så att jag skrek af smärta. Jag sade, att jag blott promenerat i korridoren, ty det var svalt där.

»Om jag någon gång får se er i denna del af palatset, så dödar jag er, kom ihåg det!» sade hon.

Hon reste och jag njöt i lugn mina dagar.

Det är nu åtta dagar sedan markisinnan på natten återkom hit. Ett sorl af röster väckte mig, och jag klädde mig samt skyndade ut. Markisinnan störtade emot mig med öppna armar, omfamnade och kysste mig, utropande:

»Ah, min kära tant! Hvad jag är glad att se er åter. Ni kan ej tänka er hvad jag har längtat efter att åter få omfamna er!»

Jag fasade inom mig, men måste hålla god min, ty ett par kavaljerer och damer voro i hennes sällskap. Efter en supé med champagne lämnade dessa palatset.

Dagen därefter var markisinnan ute på kvällen och presenterade vid sin hemkomst den där herrn för mig. Hon var rent af förtjusande, när hon ville, men led af... ja, en viss trånad. Genom ett lyckligt miss-tag undgick denne herre att tömma en sömndryck; han lofvade att komma tillbaka dagen därefter men kom ej.

Markisinnan hade emellertid utspionerat, att han var sjuk — och karnevalen ingick.

Markisinnan hade från sin resa medfört sin egen betjäning. Hon lät nu öppna palatsets portar och

gondolhamnar. En orkester spelade, och hundrade masker kommo och gingo, dansande och drucko, som vanligt då någon under karnevalen öppnar sitt palats.

Plötsligt hördes några genomträngande skrik från markisinnans sängkammare.

Jag skyndade dit och fann henne liggande på golvet.

Med kallt vatten fick jag henne snart till sig själf, men under det jag baddade hennes tinningar glömde jag mig oförsiktigt och kallade henne för signora.

»Signora, signora!» ropade hon ursinnig, »jaså! Du har då lärt känna mig! Fåniga häxa, som ej har begripit, att det skulle blifva din död! Kom!»

Och härmed tog hon mig på armarna, bar mig ut i korridoren och stannade utanför den löndörr, som går till den förfärliga oublietten,* om hvilken så hemska händelser berättas.

Hon öppnade löndörren, och som hon ägde en otrolig styrka, slet hon sig loss från mig och kastade mig in i mörkret. Någoting häktade fast i mina kläder och bröt af min arm. Men oakadt jag slog bröstet mot en ur väggen utskjutande sten, förlorade jag icke medvetandet, men plågades desto mer, då jag visste, att jag skulle dö här. Sorlet i palatset afstannade hastigt, och allt var tyst i flera timmar, då här åter blef lif igen och några ljud trängde in i min håla.

Jag började skrika af alla krafter, och slutligen bultade det på dörren af mitt fångelse. Jag skrek än högre och hörde, nu att man högg sönder dörren. Då öfvergaf mig mitt medvetande — — det svartnar omkring mig. Ljus! Ljus! O, signoran har förgiftat henne! Ja, förgiftat markisinnan i — en — kopp — te — jag — nästan trodde det. — —»

Den gamla damens hufvud sjönk ned på hennes bröst, och hon var ej mer bland de lefvande.

»Ni hafva hört markisinnans af Lolin vittnesmål, mina herrar?» sade polismästaren.

* Oubliette = förgätenhetshåla, fångelse tills döden följer af svält eller dylikt.

Vi jakade alla.

»Har ni skrivit upp allt?» sade polischefen till sin sekreterare.

»Ja, herr polismästare, men med förkortningar. Jag skall dock hafva renskrifvit alltsammans på en half timme.»

»Det är bra,» sade den unge sekreterarens förman och öppnade dörren till boudoaren.

Med förvåning sågo vi nu doktor Cavally helt förtjust gnuggande händerna komma ut därifrån, sägande:

»Ser ni där, han sofver — observera, han sofver — han skall lefva!»

Vi återvände till staden, sedan polismästaren stängt palatset och afskedat kocken, hvilken var den ende tjänare där fanns och som, efter hvad vid förhöret med honom märktes, tydligen ej hade reda på mer, än att han efter befallning lagat mat.

Han tycktes förtviflad öfver att mista sin plats, som varit utmärkt, påstod han, men det hjälpte ej, och den stackars mannen satt alldeles förintad vid sin kappsäck, till dess amiralen sade sig skola rekommendera honom till en af sina vänner, som troligen skulle taga honom till köksminister. I ögonblicket var den franske kocken liflig igen och utbredde sig i de mest öfverdrifna tacksägelser.

På eftermiddagen infann sig polismästaren hos amiral Bellgrado, medförande sin sekreterare. Jag omtalade nu allt hvad jag visste om sirenen för honom. Äfven Vincente Chokolatti berättade hela sitt lifs historia, och sällskapsdamen, den falska markisinnan och Coelia i en person stod nu tydlig för oss alla.

TJUGUTREDJE KAPITLET.

Den gamle hinduen. — I tigerhålan.

Jag måste nu lofva polismästaren att ej lämna Venedig förr än jag underrättat honom därom, ty han hoppades kunna få tag i sirenen och ville då låta mig intyga hennes identitet.

Några dagar därefter sade jag till Vincente, som jag mer och mer lärde att känna som en hederspojke, att ro mig till Rio della Tana, sägande mig vilja göra en visit hos herr och fru Sanso.

Jag såg att Vincente blef förtjust, och »Etthundertian» flög öfver lagunen.

Den första jag såg i det lilla förmaket var doktor Cavally.

Då jag hälsade på högbåtsmannen, såg jag genast att någonting var i olag.

»Hur är det, herr Sanso? Hur mår Juanita? Hvad är det? Något har händt,» sade jag.

»Juanita mår nog bra, men Maria är mycket sjuk. Jag skickade bud till hotellet, men ni hade redan rott ut,» sade högbåtsmannen.

»Hur är det, doktor?» frågade jag, i det jag vände mig till denne.

»Dåligt,» sade läkaren, »hon är häftigt angripen och har ej många timmar kvar.»

»Min gud!» utropade jag. — Stackars Vincente!»

»Hur då? Stackars Vincente! Hvad menar ers nåd därmed?» hördes nu en glad röst i dörren.

Det var Vincente, men han stannade tvärt, och då han fick se doktor Cavally, ropade han med genomträngande röst:

»Milda Madonna! Maria?»

»Lugna dig, Vincente, doktor Cavally har nyss varit hos din syster, och vi skola hoppas det bästa,» sade jag.

»Ja!» sade doktorn. »Men min käre gondolier, tänk på att en läkare ej kan göra mer än vetenskapen kan åstadkomma, och jag skall göra allt hvad jag kan.»

»Tack, doktor, men era ord förskräcka mig — nu är jag dock beredd, och jag ber er vara god och säga mig sanningen.»

»Ack, min vän, att säga människorna sanningen är det dummaste man kan göra. Emellertid, då ni tycks vara en modig man, så — nåväl, jag tror, att er syster är mycket sjuk . . .»

»Alltså skall hon dö — det finnes intet hopp.»

»Jo,» sade Cavally långsamt, »om hon går igenom den kris som förestår — men var nu försiktig, då ni går in till henne.»

Härvid öppnade han dörren till ett närgränsande rum och sade:

»Det är någon som söker er Maria.»

»Ack, Vincente, Vincente!» sade en matt stämma, och brodern inträdde.

Juanita kom strax därefter ut till mig och sade:

»Jag har permitterat Vincente för i dag å edra vägnar, och ni får nöja er med Bembo som gondolier. Ni är väl ej missnöjd med mig?»

»Nej, signora, men jag har lärt mig att ro själf och behöfver ingen i dag. Jag ror nu till hotellet och skrifver bref där ett par timmar samt kommer åter i kväll för att höra hur det står till.»

Da jag kom åter till mitt hotell, blef jag angenämt öfverraskad af att se furst Karaiskakis, som kom mig till mötes. Vi omfamnade hvarandra, och jag önskade honom välkommen.

Han presenterade mig nu för en medelålders man, brun som en hindu, men af att särdeles nobelt utseende.

»Lord Millford och jag hafva haft ressällskap från Paris, och jag har redan förut under resan talat om er, min vän, för honom, så att han känner till alla era talanger och goda egenskaper.»

»För allt i världen, mylord, tro inte hälften af hvad min vän fursten sagt om mig, ty han har syd-ländingens sätt att öfverdrifva, och hans vänskap för mig gör att han kanhända gifvit er en bild af mig som jag ej det minsta liknar.»

»Å, sir! Jag tror ej det, efter hvad jag hörde af min gamle vän i Paris kejsarens polisminister.»

»Aj,» ropade jag, »det är också en storhet som är mycket öfverseende med mig.»

Samtalet öfvergick nu till Venedig och lorden berättade, att han i sin ungdom varit där.

»Ja,» tillade han, »det är just därför jag kommer hit igen.»

Ett djupt vemod drog sig härvid öfver hans anlete.

»Kanske att ni här har kära vänner, som ni ej sett på länge?» sade jag. »Ty det förefaller mig som om en ändå sydligare sol än denna, hade lyst öfver er tämligen länge.»

»Ja, ni har rätt,» sade Millford, »och då jag lofvat vår vän, furst Karaiskakis att tala om en episod ur mitt lif, kunna vi taga en gondol och lägga oss och flyta på lagunen. Jag skall blott säga till min tjänare om min pipa.»

Härmed steg lorden upp och drog undan det tjocka förhänge, som skilde vestibulen från samtalsrummet, där vi hittills befunnit oss.

Han sade nu några ord på ett språk, som klingade helt melodiskt i mina öron och som jag trodde var något hindostanskt språk.

»Nu, mina herrar, taga vi en gondol, men utan roddare, ty då jag var här sist lärde jag mig gondolierernas rodd.»

»Det passar bra mylord, ty jag har en gondol för egen räkning här. Min gondolier har permission för tillfället,» sade jag.

Då vi stigit ned i »hundratian», kom en ung hindu och satte en chibouque (österländsk tobakspipa med långt rörskaft) i gondolen. Jag stötte ifrån med

min åra under det lorden skickligt handterade sin, så att vi med några raska årtag snart befunno oss utanför Punta della salute.

Här lade vi in årona, och sedan lord Millford tändt sin pipa och vi våra cigarretter, sade han:

»Jag måste gå något tillbaka i tiden, för att få en fast punkt att utgå från.»

»Jag var andre sonen till lord Millford, och som min äldre bror skulle ärfva så väl titeln som det stora godset Millford, och för mig och en ännu yngre broder, den tredje af oss, endast kunde blifva en mindre förmögenhet kvar, så slog jag mig på medicinen. Genom en tillfällighet blef jag, då jag tagit mina examina som — som — ja, mina herrar, jag säger det ej för att skryta, men händelsevis fick jag högsta betyget i alla ämnena, hvilket hittills var något enastående — blef jag, som jag nyss sade, utnämnd till öfverläkare vid Campbells första skotska regemente, eller skotska gardet, som det äfven kallades.

Lord Campbell hade varit en af mina bästa vänner vid universitetet och hade sannolikt ställt om den oväntade utnämningen.

Jag tjänstgjorde en tid vid regementet, men begärde sedan och fick permission samt reste söderut.

Som jag speciellt sysselsatt mig med att studera gifter och deras motgifter, for jag först till Italien, där, som jag trodde, de finaste gifters historia skulle kunna uppdragas men jag fann mig snart besviken, då jag kom under fund med att påfvarnes och kardinalernas i så väl romaner som historiska böcker omtalade fina gifter helt enkelt bestått af blåsyrepreparater och att själfva det hemska och hemliga Aqva Tofana bestod af ett enkelt destillat af arseniksyra öfver antirrhinium cymbularia, tillsatt med den blåsyra, som finnes i bittermandeln.

En af Roms skickligaste giftkännare, som jag blef bekant med, sade en dag till mig:

'Ja, både ni och jag hafva såväl för kunskapen som för det godas tjänst kommit långt med dessa

studier, men hvad äro vi ändå inte för ena stympare emot hinduerna. Vill ni höra något därom, så res till Venedig och sök där en man som heter Theri Etawek.'

Tidigt följande morgon afreste jag till Venedig och lyckades att få veta hvar professor Theri Etawek bodde. Jag sökte honom flere gånger, men fick ej företräde, förr än jag en dag hittade på att skriva min lärde romerske väns namn på baksidan af mitt kort.

Jag insläpptes och stannade förvånad framför en äkta hindu af hög ålder med fryntligt väsen.

'Jag har reda på er och era studier,' sade den gamle till min stora förvåning.

'För ett halft år sedan sade jag till mig själf, jag kan undra hur länge det dröjer innan lord Millfords son kommer hit. Nu är ni här — hvad vill ni?'

'Först, herr professor, ville jag fråga er hur ni kunde veta hvad jag själf visste först för en dag sedan — det är märkvärdigt...'

'Nej, det är inte alls märkvärdigt,' afbröt mig hinduen. 'Ni utgaf ett arbete för något öfver ett år sedan »Om riktiga motgifters användande vid vanliga eller alldagliga förgiftningar», det står där bland andra böcker. Det är ett utmärkt arbete, i synnerhet för sitt klara och tydliga framställningssätt, och jag har läst det med nöje. I slutet af detta arbete antyder ni, att ni ämnade er till Italien, och då visste jag ju, att jag snart skulle hafva er här. Ni vill studera för mig — det skall ni få en kort tid, och sedan ett råd af mig. Om ni följer det, så tror jag att ni skall i ert speciella studium hinna längre än någon annan europé.'

Jag tackade honom och var nu med om en serie lektioner och experiment af intressantaste slag.

Vi studerade endast om förmiddagarna, från tidigt på morgonen.

Om eftermiddagarna var jag på teatern.

Vid denna tid gafs på Teatro della Fenice, en opera med en storartad balett. Hvarje afton var det nästan fullt hus, men detta berodde på den stora dragningskraft, som en af dansöserna, den sköna Margherita, tycktes äga.

Det var den skönaste kvinna jag sett, och hon utförde sina dansnummer med en grace och en styrka som var någonting märkvärdigt, och med ett oskuldsfullt behag, som var af den mest tilldragande art.

En afton hade något stearin eller fett kommit på tiljorna, och hon föll just vid slutet af dansen.

En af skådespelarne ropade på en läkare, och med ett hopp var jag på scenen och strax därpå i Margheritas klädloge. Jag undersökte hennes fot; den var svårt vrickad, och med en ängels tålmod underkastade hon sig plågorna, då jag vred den åter i sin rätta ställning. Jag bar henne ned i hennes gondol och följde henne till hennes hem, sedan jag ordnat med sjuksköterska och bandager.

Morgonen därpå besökte jag min patient och sedermera hvarje dag ett par gånger. Omkring tre veckor härefter var Margherita så återställd att hon kunde, stödd på min arm, gå ned i gondolen. O, huru uppblomstrade ej vår kärlek här till hvarandra, och slutet var, att jag bosatte mig här i tre lyckliga år. Margherita skänkte mig en son och en dotter, och vi voro de lyckligaste människor i världen.

Emellertid hade jag för länge sedan slutat mina studier för professor Theri Etawek, och det goda råd, han gaf mig, var att resa till Indien. Han gaf mig ett rekommendationsbref till brahminen Deogur Daya Singh, under försäkran, att det för denne brahmin fanns ingenting fördoldt af kunskapen om gifter.

Jag lefde lycklig vid Margheritas sida, tills två bref på en gång störde min lycka.

Det ena brefvet var från min yngste bror, som bad mig ögonblickligen komma hem, ty en förfärlig olycka hade inträffat. Det andra brefvet kallade mig till regementet som kort därefter skulle afgå till Indien.

Jag tog afsked af min älskade och reste.

Vid min hemkomst till Millford Castle mötte mig min yngre bror Edward och omtalade, att vår far och vår äldre bror blifvit svårt skadade vid en järnvägsolycka. Vår bror hade dött samma dag Edward skref

till mig, och vår far var döende. Jag skyndade in till min gode far, och på aftonen dog han i mina armar.

Jag var nu visserligen lord Millford, men i stället för att taga afsked från regementet, bad jag min bror Edward att representera mig på Millford Castle och lät honom få ett par tusen pund om året, och sedan jag skickat Margherita en penningssumma, som borde godt räcka ett par år, med löfte att innan dess komma åter, afreste jag.

Vi anlände till Calcutta och kommo strax i tjänstgöring inuti landet. Under det vi lägo i Lucknow, begärde jag ett par dagars permission, ty enligt hvad jag fått veta befann sig brahminen Deogur Daya Singh i Lucknow, och jag ville naturligtvis gärna träffa den indiske lärde, som hela Ostindien ansåg för en halfgud och engelsmännen hedrade på allt sätt för hans kunskaper som läkare och hans stora lärdom. Drottningen hade nyligen adlat honom och gjort honom till baronet så att han nu kallades *sir* Deogur Daya Singh.

Jag lyckades finna honom och — jag skulle kunna skriva en hel bok om denne märkvärdige kunskapsrike man — ja och det en stor bok till, om saker, hvilka som man säger, gå öfver vår horisont.

Emellertid såg han i mitt rekommendationsbref från hans vän professor Theri Etawek hvad jag specielt studerade och började strax tala därom.

Vi kommo att tala om Indiens märkvärdiga gifter, som ej lämna det minsta spår efter sig, men allt efter den dosis en människa förtär däraf dör hon inom en sekund, en minut, vissa timmar, dagar — ja nästan på dagen ett år därefter.

Han försäkrade, att han hade gjort — observera loffiga — försök därmed på tre mänskliga individer. Det var fångar dömda att hängas. Fullt lagligt dömda, afledo de utan plågor af hjärtförslamning, en af dem sedan han druckit ur blott hälften af en kaffekopp, fyra sekunder därefter, en sedan han förtärt ett glas vin, nittiofyra timmar därefter — brahminen hade be-

räknat fyra dygn — en på dagen och nästan på timmen tre månader efter det han ätit en tallrik soppa.

Brahminen sade, att han hade lämnat den dosis, som behöfdes, till bödeln och de dömde hade under hans och polisens uppsikt förtärt giftet.

'Vetenskapen fordrar offer,' sade brahminen, 'och fick nu ett till i mig, ty oakadt jag visste, att den död, vetenskapen genom mig gaf dessa uslingar, var vida behagligare än repet, led jag ohyggligt — men då jag fick rättighet att göra det fjärde försöket med en dödsdömd, som dock fick lefva, tack vare det af mig uppfunna *motgiftet*, fick jag möjlighet att beräkna deras dosis. Detta gift kallas *Jum*,' fortsatte brahminen och beskref sedermera dess tillagande och motgift etc.

Han hade, som jag förstod, fattat särdeles tycke för mina kunskaper och därigenom kanhända äfven för mig, ty han tillagade en liten flaska af motgiftet, så att jag fick lära mig det, och skänkte mig äfven denna flaska med dess innehåll.

Innan jag skildes från denne, den märkvärdigaste man jag sett, visade han mig flere underbara experiment af — ja, hvad skall jag säga — hans viljas makt, som voro förunderliga.

Han försökte, efter att ha begärt mitt tillstånd, med mig, men fann mig, som han sade, ej mottaglig.

Vi sutto på en veranda, dit en bred trappa ledde från gatan.

Ser ni, sade brahminen plötsligt, där kommer en af Campbells skottar, han skall gå upp hit och hugga med sin claymor (ett bredt skotskt svärd) tre hugg i detta bord, midt emellan oss, och sedan aflägsna sig.

Sir Deogur Daya Singh lutade sig nu fram och fixerade soldaten. Plötsligt började den reslige mannen att vackla, han stannade, vände sig mot verandan, gick upp för trappan, drog sitt vapen och högg tre djupa hugg i det dyrbara teakbordet,* stack svärdet i skidan och gick utför trappan.

* Teak ett slags indisk ek.

Da han kom ned på gatan, stannade han, aftog sin mössa och torkade svetten ur pannan, såg sig förvånad omkring och gick vidare.

Ja, det var i sanning någonting utomordentligt med denne lärde man.

Kort härefter ämnade jag taga afsked från regementet och återvända till Venedig, då de två andra läkarne insjuknade, just som Campbell fick order att marschera på Delhi. Jag måste då följa med.

Emellertid hade två år gått och jag skulle varit förtviflad, om jag ej då och då fått ett bref från Margherita, som tycktes hafva allt bra, men längtade efter mig.

Då vi ankommo till Delhi, lofvade min vän Campbell att göra allt hvad han kunde för att få läkare, så att jag skulle få resa.

På en rekognoscering till ett litet fäste, som hette Paniput, hade jag en afton aflägsnat mig något från truppen och oförsiktigt nog ställt ifrån mig mitt gevär mot ett träd, under det jag examinerade en giftig ört, som jag funnit. Hastigt kastades en snara om min hals, och flera karlar rusade på mig samt lade en kaffe i min mun och bundo mig till händer och fötter, hvarefter de lossade snaran och lade mig i en hängbår.

Allt detta gick blixtnabbt, ja mycket fortare än jag beskriver det.

Under en jämn lunk af bärarne fördes jag nu framåt mot okända öden.

Vid dagningen stannade mina bärare för ett ögonblick, kaffen togs ur min mun och banden kring mina armar lossades med tillsägelse på rådbråkad engelska, att om jag försökte lösa de band, som voro om mina ben, skulle jag genast få kaffen och armbanden ånyo. Jag fick nu mjölk, fisk och rispudding samt te. Strax därefter började mina bärare åter springa under en entonig, melankolisk sång. Hvarje halfimme ombyttes bärare och först fjärde dagen hörde jag hur vi passerade, först en och sedan två bryggor. Portar öppnades och stängdes och bären nedsattes. Man band

för mina ögon och ledde mig mycket varsamt uppför ett par korta trappor, hvarefter bindeln togs från mina ögon.

Jag befann mig i mörkret, men minst åtta händer höllo i mina armar, och på golfvet låg en — ja, hvad visste jag, om det var en djäfvul eller människa, som med senfulla armar omslöt mina ben.

'Herr engelsman,' hörde jag nu en vacker kvinno-röst säga, 'ni är läkare och ni har förts hit till en mäktig man för att bota honom för en lömsk sjukdom. Kan och vill ni det så skall er belöning blifva så stor som en furste kan gifva er.'

'Låt mig vara fri och ledig samt befall edra slafvar att aflägsna sig från mig — förr skall jag ej yttra ett ord. Kan jag lindra en smärta, läka ett sår, bota en af mina medmänniskor, han må vara furste eller slaf, så gör jag det — men tvinga mig kan ingen!'

Ögonblicket därpå hördes den ljufva stämman, som nyss talat, yttra ett par ord, och i detsamma fann jag mig fri och ledig samt hörde min osynliga vakt nästan ljudlöst aflägsna sig.

Vid en låg klockton inträdde en liten page med en lampa, hvars sken mildrades af en rosenröd glas-kupa, satte den på ett bord och försvann.

På en divan satt en kvinna, djupt beslöjad, och i det hon med handen bjöd mig sitta ned på en hög pall eller låg taburett, sade hon: 'Ni vill således bota en sjuk?'

'Det vill jag visst, om jag kan!'

'Jo, jag tror det, och då jag nu ser er och kan förstå, att ni måste veta allt, så hör:

Ni är nu hos rajahn af Nahun, och han är egentligen engelsmännens vän, men hans styfemor, som är i förbund med rajahns visir eller minister, gör allt för att sätta hans halfbror på tronen. Rajahn har nu plötsligt insjuknat, och — jag är säker på att visir Zohak har förgiftat honom. Jag hörde genom ett ilbud, att du kunde bota de engelska krigarne för sjukdomen från Ganges öar * och äfven för bettet af glas-

* Koleran.

ögonsormen — jag har hämtat dig för att rädda min härskare. Men detta måste ske snart, ty får Zohak reda på det, så mördar han både dig och mig. Jag skall nu hämta rajahn, så att du kan undersöka honom.'

Kvinnan aflägsnade sig ett ögonblick, men kom snart åter med en man af omkring tjugusex å tjugusju års ålder med ädel hållning, men blek som en marmorbild. På hans ögon såg jag med häpnad, att pupillerna utvisade tecken till giftet »jum».

Just nu hördes en hög röst i palatsets gångar, och den unga kvinnan utropade:

'O, höge Brama! Det är Zohak!'

Hastigt tog jag upp den lilla flaskan med motgiftet mot 'jum' och gaf henne den sägande:

'Göm den väl, men begagna den ej, ty så väl lif som ögonblicklig död ligga däri.'

I detsamma öppnades dörrarne, och en lång mager indier rusade in med flere beväpnade.

'Grip den otrogne!' ropade han.

Jag blef genast omringad och fångslad.

'Hvilken lycka, att jag hann rädda er min höge furste! Denne otrogne är hitsänd för att mördra er. — Jag svär det! Lyckligtvis hafva mina kunskapare underrättat mig därom, och jag har ej kommit för sent för att rädda er. För ned denne otrogne i tigerhålan — han skall dö i morgon.'

Vakten förde mig ut, men jag förstod språket tillräckligt för att höra, att rajahn sade till sin visir, att han med sitt hufvud skulle ansvara för engelsmannens lif samt behandla honom väl.

Två långa trappor utför fördes jag nu, och slutligen knuffades jag in i ett mörkt rum, och en tung dörr stängdes efter mig.

Jag stod stilla och hörde vakten aflägsna sig.

I min gördel hade jag bakom höften en hvass indisk dolk, som i sin klinga innehöll, i en ihållighet, ett ögonblickligen dödande gift — det bekanta upasgiftet. Denna dolk hade jag fått af sir Deogur Daya

Singh som en vängafva, och den borde — sade han — kunna rädda mig vid utomordentliga tillfällen, om till och med en elefant anfölle mig: blott en rispa i snabeln, och jag skulle blifva nöjd med resultatet.

Efter många ansträngningar, och tack vare min hvar dag öfvade gymnastiska färdighet lyckades jag få mina bundna händer till dolken, och oaktadt jag visste, att minsta skråma på min hud skulle döda mig, drog jag vapnet ur slidan, sänkte mig ned till golfvat och lade dolken där.

Nu vände jag mig om, lyckades hitta skaftet, bet däri, och — — men om jag rispade min hand — — En bön till min gud — — jag förde händerna till klingan — —

Banden voro genomsurna. — Jag sjönk på mina knän, och i mörkret talade jag vid Honom, som är allsmäktig och barmhärtig.

Jag ämnade just föra in min dolk i slidan igen, då jag hörde ett starkt flåsande intill min vänstra hand och en varm ånga drog däröfver. Nu upplystes mitt fångelse, som var ungefär två meter i fyrkant, af ett matt ljussken, och ett ohyggligt rytande, som öfvergick till ett hemskt tjut, hördes.

Skälvande af fasa såg jag, att de tre väggarne i mitt fångelse bestodo af järngaller, inom hvilka voro tre i berget sprängda hvalf — i hvar och ett af dessa rasade och röt en stor ilsken kungstiger.

Plötsligt såg jag med förfäran den mellersta delen af det midt för mig varande gallret småningom gnisslande höja sig, och tigern kastade sig ögonblickligt ned på framfötterna, körande ut nosen och slickande sig kring den med tungan.

I samma sekund var jag där, och innan gallret höjt sig så, att odjuret kunde få ut hufvudet, hade jag med min dolk rispat det ett obetydligt sår i tungan. Tigern uppgaf ett genomträngande, oerhördt jamande och rullade sig tillbaka in i hålan. En darrning, som nästan skakade golfvats stenhällar — och den rysliga besten låg orörlig.

De båda andra, på hvar sin sida varande bestarne, uppgåfvo nu vilda tjut och skakade sina galler. Jag närmade mig dem försiktigt och lyckades tillfoga den ena af dem ett litet obetydligt sår i vänstra näsborren; tigern ryckte till, kröp ihop som till språng, men sträckte strax ut sig, så att det smälde i de ofantliga musklerna och benen, samt blef liggande död med de glasartade grymma ögonen vidöppna. Det tredje af odjuren hade troligen förstått, att något farligt var å färde, ty han rullade ihop sig till en boll i hålans bakgrund, underhållande sig med ett entonigt, ilsket morrande. Hastigt tog jag de repstumpar, hvarmed jag varit bunden och kastade på honom. Med ett språng var han vid gallret och sträckte ut sin ena tass därigenom samt fick med klorna tag i min vänstra ärm och ryckte mig intill gallret. I detsamma stack jag dolken in mellan djurets klor och såg med fröjd, att det genast verkade. Klorna drogo sig krampaktigt in i tassarna, och tigern föll baklänges utstötande ett långt, klagande tjut.

Det var i sista stund detta skedde, ty ofvanifrån spred sig nu ett starkt ljussken, och från en balkong omkring tio meter öfver mig hörde jag en röst som sade:

'Det är vid Allah märkvärdigt! Äro två af gallerna uppdragna?'

'Ja herre! Du kan själf se dem och har hört det tjut som djuren utstött.'

'Gå ned, Jaya, och se efter hvad som händt!'

'O, nådige herre, det blefve min död? Låt mig gå ned på kettingen som gallret drages upp med...'

'Gå, slaf, men skynda dig att säga mig hvad som föregår där nere!' hörde jag Zohak säga och såg honom själf luta sig öfver balkongens bröstvärn.

Den indiske slafven Jaya äntrade ned på halfva kedjan.

'Herre, den fångne mannen står bunden med händerna på ryggen, och tigrarna sofva!' ropade Jaya till sin herre.

'Sofva de?' ropade Zohak förtörnad och kastade en brinnande fackla ned i tigerhålan. Den föll till mina fötter, men allt var tyst. En paus inträdde.

'Upp med dig, fördömde slaf, släpp ned gallerna, tag vakten med dig och för upp den otrogne hunden till mig — fort!' skrek viziren.

Vakten kom och vi gingo upp för trappan. När jag infördes till Zohak, fixerade han mig och jag kände samma känsla af obehag, som då sir Deogur Daya Singh spände ögonen i mig; men då jag kom i håg att denne påstått, det jag ej var mottaglig, blickade jag Zohak rakt i ögonen.

'Ah! Ni är en stor mager i ert land, ser jag! Hur kunde ni hindra tigrarne att döda er?'

'Jag befälde dem att dö!' svarade jag.

Viziren tog ett steg tillbaka, och vakten drog sig med förfäran bort från mig.

'Ah, ni vågar skämta!' skrek hinduen. 'Tag ett par man med dig, Jaya, och se till djuren!'

Under det Zohak och jag betraktade hvarandra, hörde vi hur gallerna upphissades. Få sekunder därefter störtade Jaya in och kastade sig för vizirens fötter, ropande, under det han skalf som ett asplöf:

'Döda, döda herre — vid Brahmas ögon, döda utan sår — stela, kalla! Se här — jag har ryckt dessa hår af en af dem — döda alla tre!'

'Det är lögn, usling! Du ljuger!' röt Zohak så blek som hans bruna hy tillät honom att blifva.

I detsamma öppnades en dörr och rajahn af Nahun inträdde.

'Det är sanning hvad engelsmannen sagt; tigrarne äro döda, och något tecken till sår finnes ej. Jag har själf sett dem — men om de lefde skulle du genast ned i tigerhålan — jag sade dig, att du med ditt hufvud skulle ansvara för honom. Hade tigern dödat honom, så låge ditt hufvud där på mattan framför dina egna fötter. Tacka denne man, som dödat tigrarne! Han är från denna stund min — förstår du?'

Och dör han — af hvilken orsak som helst — så dör du. Glöm ej detta — gå!

'Följ mig!' sade han därefter till mig och gick genom löndörren uppför en smal trappa, från hvilken vi kommo in i det rum, där jag först träffat honom.

Rajahn kastade sig nu på en divan, sägande:

'O, hvad jag är trött!'

I detsamma fördes ett draperi åt sidan, och en skön kvinna skyndade till den sjuke furstens sida.

Det var hans gemål Hinda.

Hon var en ädel kvinna af kaukasisk ras, och rajahn älskade henne högt.

Jag vill ej nu uppehålla er, mina herrar, vidare med mina äfventyr i Ostindien. Då jag af sultaninnan Hinda återfått min flaska, lyckades jag, efter ett par års ansträngningar, bota rajahn. För säkerhets skull sköt jag Zohak i öppen strid på fältet under sepoy-upproret, och med bistånd af min vän lord Campbell räddade jag äfven rajahn af Nahun från det uppror, den fördömde Zohak anstiftat.

Emellertid hade jag först som rajahns fånge och sedan som hans bästa vän af omständigheterna kvarhållits i Indien ända tills nu, och — hvarför jag direkt från den ångbåt, som landsatte mig i Portsmouth, reste öfver Paris till Venedig, kunna ni nog förstå!»

Här slutade lord Millford sin skildring.

Jag hade emellertid kommit att öfvertänka, om ej jag kunde fortsätta lordens romantiska berättelse, och sade liksom begrundande:

»Nå, mylord — och er Margherita hette ju Chocollatti i tillnamn?»

»Milde gud!» ropade lorden. »Hvad menar ni? Jag har ej uttalat detta tillnamn — men...»

»Men det är ju så? I sådant fall har den nyckfulla slumpen låtit mig få del af hennes senare lif, och jag anser mig böra omtala detta för er. Ni hade med henne en dotter, som hette Maria, och en son, som hette Vincente?»

»Ja, ja!» ropade lorden.

»Sade jag er icke, mylord, liksom polisministern i Paris, att min vän baronen är någonting ovanligt! Fråga honom, om han ej studerat för sir Deogur Daya Singh,» sade min vän furst Karaiskakis med en min af både förvåning och skämt.

»Tala, sir, tala!» sade lorden med ett stunt bifall till fursten.

Jag talade nu i korthet om hur jag träffat Vincente berättade hans historia, samt upplyste att han var hos sin syster.

Då jag slutat, fattade jag och lorden årorna.

»Fort! Fort!» sade han.

Gondolen ilade med oss till högbåtsmannens hem.

TJUGUFJÄRDE KAPITLET.

Mysterierna i det underjordiska palatset.

Då vi inträdde, satt högbåtsmannen Sanso med hufvudet lutadt i handen. Sedan jag presenterat mitt följe, sade han till mig:

»Juanita och Vincente äro inne hos henne. Doktorn har nyss varit här, men han ger föga hopp, ty han tror henne ej hafva krafter att öfverleva den kris, som snart skall infinna sig.»

»Bed Vincente och Juanita genast komma hit, de skola ögonblickligen få återvända,» sade jag till Sanso, »se så, skynda er, det är viktigt!»

Högbåtsmannen betraktade mig en sekund, men gick därpå in till Maria och kom snart åter med de nämnda personerna.

»Tag med er denne herre in till Maria, det är en skicklig läkare,» sade jag högt, och hviskade sedan sakta i örat på henne: »Det är Marias far — gå genast!»

Da lorden skulle gå in, stannade han framför Vincente och lade händerna på hans axlar, såg på honom och kysste honom på pannan, hvarefter han sade till mig:

»Berätta honom allt!»

Därpå följde han Juanita.

Vincente stod undrande och stilla som en staty. Hastigt slog han sig för pannan och ville springa in i sin systers rum. Jag sprang fram och, hejdande honom, sade jag:

»Vincente, min vän, hör mig, och jag skall meddela er allt!»

Efter något öfvertalande lugnade han sig och sade:

»O, jag vet nu hvem denne man är! Det var han som lät min mor dö i elände och min syster . . .»

»Tyst, Vincente, och hör mig!» sade jag och berättade honom nu hans faders historia samt huru denne, så snart han blef fri, skyndade sig att söka Margherita och sina barn.

Da jag slutat, satt Vincente i djupa tankar, men sade slutligen:

»Alla helgon vare lofvade att så är! Ty mina tankar om denne man, min far, voro ej de bästa.»

»Min käre vän — jag kallar er så, och jag har rättighet därtill, sedan vi voro tillsammans på Murano och ni där troligen räddade mitt lif — hör mig nu! Er far är en mycket skicklig läkare, och det kan ju hända, att han lyckas rädda er systers lif, men ni kan ju förstå hvad han lider och att han anklagar sig själf, ehuru han omöjligt kunnat göra mer än han gjort. Då vi rodde hit talade han om, att han från sin fångenskap hos rajahn hade med dennes kurir afsändt växlar på Venedigs bank till er moder — men de hafva väl ej från denna aflägsna plats kommit fram. Har ni någonsin hört efter, om bref har kommit?»

»Min mor fick bref från Calcutta, men sedan hon dog hafva vi ej, som jag vet, fått eller hört af några bref.»

I detsamma öppnades dörren, och lord Millford inträdde samt gick några steg framåt och slog ut sina

armar. Vincente sprang fram, och de omfamnade hvarandra.

»Förlåt mig!» sade Vincente och lutade sitt vackra hufvud mot faderns bröst.

»Jag förstår hvarför — och du kunde ej annat än hata den, som burit sig så åt, men vår vän här har nog sagt dig orsaken. Jag måste nu så fort som möjligt hafva denna lilla papperslapp till min hinduiska tjänare samt ett litet schatull hit.»

»Kom, Vincente!» ropade en basstämma, och högbåtsmannen ryckte papperet ur handen på lorden samt rusade på dörren, åtföljd af Vincente.

Lord Millford såg först något förvånad ut, men log sedan och sade till mig och furst Karaiskakis:

»Bra hedersman, gentleman Sanso — bra pojke också, gudilof!»

Länge dröjde det ej, innan Vincente och den store högbåtsmannen voro åter, och den förre lämnade sin far ett litet ebenholzschatull och en nyckelknippa.

Lorden såg på sin klocka och vände sig till Sanso med orden:

»Er fru underrättade mig om, att doktor Cavally skulle komma klockan fyra — klockan är fyra nu.»

»Han kommer också nu uppför trappan,» svarade denne och torkade svetten från sin panna.

Dörren öppnades och doktor Cavally inträdde samt såg förvånad ut, då han fick se så många främmande.

Jag hälsade på min gamle bekante från Murano-morgonen och presenterade furst Karaiskakis och lord Millford.

»Millford! Millford! — Det är inte möjligt! Jo, det kan vara möjligt — vid Apollo och Hippokrates!» mumlade doktorn samt stirrade på lorden, hvarefter han tvärt sade till denne: »Har ni studerat för professor Theri Etawek?»

»Ja sir, en kort tid här i Venedig.»

»En kort tid ja,» eftersade Cavally, »emedan professorn påstod, att ni var nästan fullt så skicklig som han — men det var bra, att ni är den ni är, ty ...

men låtom oss gå in här för att få vara ostörda — ty hvad vi komma att tala om begripa ej de här.»

Doktor Cavally tog lordens arm och gick in i Sansos rum.

Kort härefter kommo de ut och gingo in till Maria. Det dröjde en half timme innan de återvände, och vi sågo på doktor Cavally, att något fördelaktigt inträffat, ty han tycktes vara alldeles förtjust. Han gnuggade händerna och sade:

»O, om jag kunde få er allesammans döende — ja ja, se på mig — det skulle vara min innerliga önskan — just det, ja, och jag sedan finge så småningom återgifva er krafter och sömn! Ja, jag sade er ju, min bästa lord och store kollega, att jag hade försökt allt hvad jag vågade, för att få den unga damen att sofva, men förgäfves! Hade jag fått henne att sofva, hade hon nog gått igenom.

Och endast fem droppar ur er flaska — febern upphör och hon somnar och sofver en normal sömn. Å, den vetenskapen! Om hundra år — hm, ja då får — någon annan göra det!»

Här tystnade den ifrige doktorn, och då han såg på oss med den mest tragikomiska uppsyn man kan tänka sig, brusto vi ovillkorligt ut i skratt, dock så tyst som möjligt för att ej störa den sjuka i rummet intill det, där vi befunno oss.

»Ni har rätt att skratta åt en gammal toks öfverilning, men vi borde alla gråta i stället, för att en mansålder är så kort, att man under sin lefnad ingenting hinner uträtta! Jag kommer åter klockan åtta och aflöser er, mylord.»

Och med ett farväl skyndade sig den hederlige doktorn ut.

Lord Millford sade nu till Vincente:

»Jag skulle önska, min son, att du ekiperade dig som en gentleman, och då du i dag slutar att vara gondolier, så...»

»Men jag är engagerad så länge denne gentleman är i staden, att vara hans gondolier, och...»

»Ack, min vän Vincente, vi hafva ju redan blifvit vänner, och ni är naturligtvis fri från sådana plikter,» sade jag, »men vi kunna ju i er gondol ro tillsammans, än den ene än den andre. Kom nu! Jag skall, om ni tillåter, hjälpa er med ekiperingen.»

»Tack!» sade lorden. »Ni kunna, sedan ni ätit middag, vid niotiden komma hit. Med herr Sansos och din tillåtelse tager jag ditt rum i besittning, och du tar mitt på hotellet. Sänd min indiske tjänare Gnur hit med en gondol! Och nu, farväl så länge!»

Härmed stack lorden en börs i handen på Vincente och försvann i Sansos rum.

Vincente och jag skildes från furst Karaiskakis, som tog en gondol för att söka en bekant grekisk bankir, och vi foro nu till den förnämste skraddaren i staden, en fransman. Snart hade Vincente, i samråd med mig, bestämt sig för några kostymer, och då vi kommo till hotell Luna, hade vi ett par nya kappsäckar, försedda med det som en rik ung gentleman kan behöfva.

Då vi skulle betala de första inköpen, och Vincente tog upp den börs eller rättare portmonnä, som lorden lämnat honom, skrattade vi godt, ty att penningarne i den borde räcka till var troligt, då den väl innehöll tusen pund i guld och banknoter.

Vincente hade, då vi lämnade Sansos bostad, klädt sig i en treflig promenaddräkt, och då vi borttagit numret från gondolen, kunde ingen tänka sig annat än, att vi voro två engelsmän, som köpt en gondol och roade oss med detta slags sport.

Vi åto middag på hotell Britannia och rodde därpå till högbåtsmannens hem. Doktor Cavally var ensam i det yttre rummet, då jag och Vincente inträdde.

»Bra att ni kommer! Vi kunna behöfva bud till Farmacia Zampironi — det är det närmaste apoteket, som ni kallar det,» sade Cavally. »En svår kris pågår nu därinne — det är en tröst för mig, att min skicklige kollega godkänt alla mina åtgöranden under hela sjukdomen, och ändå är jag vid den helige Eskulap en asnal!»

Jag kunde ej låta bli att skratta åt doktorn då han kanoniserade Eskulap, men sade:

»Doktor, kom ihåg att — åsnor äro också förståndigare än människor — det har en stor vetenskapsman nyligen bevisat mig genom att säga, att de äta eller dricka aldrig det som är skadligt för dem, men vi, vi göra det många gånger — bara det *smakar!*»

»Ah, unge gentleman, bra — jag minnes morgonen på Murano — men kom i håg, att aporna äro nästan så förståndiga som åsnorna, ty de apa efter hvad de förståndiga åsnorna göra...»

»Godt, doktor Cavally, men då måste åsnorna vara medicine doktorer och aporna filosofie, inte sant?»

Doktorn stod en stund tyst, men närmade sig plötsligt, och, fattande min hand, sade han:

»Bra, min käre baron, kom och hälsa på mig en dag, och ni är välkommen till den gamle klassiken!»

Det låg ett så välvilligt och vänligt uttryck i doktor Cavallys annars så skarpa och hånande ögon, då han gaf mig en blick, innan han sakta gick in i Marias rum, att jag fick en helt annan föreställning om denne man, än jag förut ägt.

På soffan låg den store högbåtsmannen och sof. Det var tyst öfverallt, och jag sade därför till Vincente:

»Kom så gå vi in i Sansos rum och vänta till dess någon kallar oss.»

Han reste sig, och både hos honom och mig hade dagens små händelser och äfven en god middag bidragit till att vi voro sömniga. Vi kastade af oss kläderna, och i Sansos och hans frus stora säng voro vi snart i sömnens armar.

Då solen kastade sina strålar öfver det fordom så berömda Adriatiska hafvet och på San Marcusdomens kupoler, vaknade vi och klädde oss samt gingo ut i förmaket, där högbåtsmannen just nu sträckte på sina väldiga lemmar, och doktor Cavally slumrade i en länstol. Då vi hälsade vår värd, vaknade läkaren, kastade en blick på sitt ur och gick in i sjukrummet.

En kort stund därefter kom han åter ut, och hans glädjestrålände uppsyn gaf oss goda förhoppningar.

»Vid Hippokrates och den helige Eskulap — hml Ja, nu är jag där igen — men vid alla andra helgon, han var ju rent af en gud i forntiden, således minst sagdt helgon — jag har en glädjande underrättelse att meddela er: hon har gått lyckligt igenom en svår kris, och tack vare lorden har hon krafterna något så när i behåll, men emellertid behöfver hon lugn och ro.»

Nu inkom lorden och sade:

»Doktorn har meddelat er allt, kan jag tro. Därför blifva ni ungdomar landsförvista härifrån på två dagar. Vincente tager mitt rum på hotellet, och där vill jag träffa er båda klockan elfva på förmiddagen. Farväl, och roa er på förståndigt sätt!»

Vi togo afsked, sedan vi fått lof att ett par gånger om dagen få höra efter huru det var med den sjuka.

Klockan elfva kom lord Millford till hotellet samt omtalade, att han varit hos polismästaren, hvilken med mycken artighet mottagit honom och engelska konsuln, som varit honom följaktig. Lord Millford hade omtalat, att Vincente var hans son, samt att han innan han lämnat Venedig, hemligen låtit viga sig vid Margherita och i engelska konsulns vård deponerat de förseglade paket, som han nu bröt och visade polismästaren.

Denne hade genast lämnat ett så kalladt »tribref», som upphäfde Vincentes stående under polisuppsikt samt hans tvungna gondolierjänst.

Vincente kastade sig häftigt till lordens bröst och föll i gråt.

»Jag förstår dig, min son, det har smärtat dig grymt att så länge tro dig och din syster vara födda utom äktenskapet, men din mor hade gifvit mig sitt ord på att ej omtala vår vigsel för någon, förr än jag gifvit henne mitt tillstånd därtill. Här ser du äfven bref, som jag hämtat på posten. Ett från Calcutta och ett från Nahun, som märkvärdigt nog kommit fram med inneliggande anvisning på tvåtusen pund och på tjugu tusen i händelse af min död, samt uppmaning

att hos konsuln uttaga detta paket med vår vigselattest och därmed resa till England för att lämna det till min affärsman, advokaten John Stirling, som då skulle som min änka introducera min maka med våra barn, på Millford castle. Din mor dog, och ni hafva ej uttagit brefven . . .»

Vincente hade nu återkommit till sig själf. Rörd tackade han sin fader och bad denne förlåta den orättvisa han gjort honom i sina tankar.

»Du kunde ej annat, min son. Gud vare lof att det är som det är!»

Jag lämnade far och son samt återvände till mitt rum, där jag skref ett långt bref till min farbror.

Jag hade just slutat, då prins Karaiskakis rusade in och kastade sig på min soffa, sägande:

»Det var då väl att ni var hemma, min vän! »Vill ni vara med om ett äfventyr eller rättare få höra någonting som ni aldrig hört och se någonting som ni aldrig mer får se?»

»Nu gör ni mig nyfiken, min prins, och det är ju klart, att jag genast svarar ja.»

»Men märk väl, det kan vara förenadt med en stor risk. Kan ni grekiska?»

»Jag förstår det, och min far, som var mycket, ja jag kan säga ovanligt språkkunnig, läste och talade det med mig i mitt hem. Jag valde detta språk till examen och hade redan tenterat däri med hopp om godt betyg, då omständigheterna afbröto mina studier.»

»Ah, det kunde jag tro — ni är märkvärdig! Skönt — är ni färdig att följa mig på äfventyr vid midnattstiden?»

Denna sista mening sade prinsen på grekiska.

»Ja, min vän, ty ni har väckt mitt intresse med era frågor, och jag är färdig när som helst,» svarade jag på samma språk.

»Ni förvånar mig, vid min släkts förnämsta purpurfärgade helgon! Ni talar ju nära på korrekt,» skämtade greken. »Nå väl,» fortfor han, »kan ni tiga också? Ty det är nästan angelägnare än att kunna tala.»

»Ja det kan jag,» svarade jag skrattande.

»Det är bra! Jag skall då föra er till ett ställe, där ni skall blifva vittne till något af forntidens mysterier eller hvad ni själf sedan vill kalla det. Men för att komma dit får ni lof att gå en väg, som ni aldrig gått förr och för den skull låta kläda på er en dräkt, som ni under några minuter finner obehaglig. Ni får ej göra minsta motstånd till hvad man gör med er. Alldeles detsamma komma de att göra med mig. Ni är väl inte rädd?»

»Nej, min vän, det vet jag ej hvad det är.»

»Utmärkt — kom nu!» sade Karaiskakis.

Vid hotellet låg en gondol med sin felze, men då jag satt mig och fursten äfven placerat sig, stängde gondolieren ingången och jag märkte med förvåning, att det ej] fanns några fönster eller öppningar på sidorna.

»Detta är ju en fånggondol?» sade jag till fursten.

»Nej, men ni skall nog blifva förvånad öfver mycket mer än det — tala nu ej ett ord, hvad än må hända, förr än jag talar till er. Ni har lofvat!»

Efter mer än en half timmes rodd, som jag tyckte än hit än dit, stannade gondolen.

Furst Karaiskakis tog mig i armen och förde mig ur gondolen några steg fram på ett trågolf.

Allt var mörkt omkring oss.

Två män, som jag till min förvåning kände vara nakna, fattade tag i mig samt satte mig på ett säte, hvarefter de drogo på mig ett slags byxor, som gingo ända upp till hakan och med ärmor som voro längre än armarna och gingo öfver händerna.

De båda männen reste mig nu upp samt satte öfver mitt hufvud en stor hjälm, som på något besynnerligt sätt fastsattes tämligen hårdt kring bröstet på mig. En frisk luftström svepte öfver min nacke, och det föreföll mig som om min hufvudbonad vidgades.

Jag höll nu på att uppgifva ett rop, ty mina fötter kunde jag knappt lyfta, och i detsamma kände jag hur jag sjönk, och det i vatten — ned i kanalen eller hvart?

Småningom började det ljusna framför mig.

Jag märkte, att min besynnerliga hjälm, som jag nu märkvärdigt nog tyckte vara stor som en tunna, var försedd med ett klart rundt fönster, stort som ett tefat. Ett matt ljus upplyste omgifningen. Jag nådde nu botten, som jag måste gå framåt på, emedan någon sköt fram mig, och jag kände nu mina fötter så lätta, att jag skulle kunnat dansa.

Men hvilken besynnerlig omgifning! Höga, smala pelare tätt vid hvarandra omgäfvade mig, och blott en smal gång, stor nog för en person, låg framför mig.

Plötsligt förstod jag allt — jag hade en dykar-dräkt på mig och promoterade nu på lagunens botten under Venedig, som är byggdt på pålar, och detta var de smala pelarne, som förstorades genom glaset och vattnet.

Jag var nu vid foten af en trappa, uppför hvilken jag gick, i det jag märkte, att mina fötter blefvo allt tyngre och tyngre. Jag hade snart hufvudet öfver vattnet och såg trappan sluta uti en fyrkantig öppning, midt i ett likadant rum, omgifvet af bänkar.

I detsamma slocknade ljuset, ett par armar drogo mig upp, hjälmen aftogs, liksom den öfriga dräkten, så att jag kände mig befriad därifrån med en hast, som jag beundrade.

Ett starkt sken från en taklampa upplyste nu det fyrkantiga rummet med bassängen i midten.

Bredvid mig satt furst Karaiskakis, som med en liten kam helt lugnt kammade hår och mustascher.

»Var nu idel öga och öra!» sade han sakta till mig.

Det fyrkantiga rummet hade inga dörrar. Just då jag gjorde denna anmärkning för mig själf, kommo liksom genom väggen midt emot oss två ynglingar af som det tycktes aderton års ålder. De voro nakna med undantag af att de buro en chlamys (en kort grekisk mantel, som räckte från vänstra skuldran till halfva låret och lämnade högra armen bar) samt en gördel, hvare ett kort grekiskt svärd hängde. På fötterna hade

de sandaler och på hufvudet dessa grekiska hjälmar, som återfinnas på alla friser och gammalgrekiska kärll.

De buro hvar sin långa himation (hvit mantel), som de vördnadsfullt ordnade öfver våra dräkter, så att de fullständigt betäckte dem.

De hälsade oss nu, och den ene af dem slog händerna sakta tillsammans.

Liksom genom ett trollslag försvann väggen till höger om oss, och vid en inbjudande rörelse af den ene utaf ynglingarne gingo vi in i en stor sal, där en mängd ynglingar från fjorton till tjugu års ålder samt män till fyrtio år och däromkring sysselsatte sig med allt som kunde utbilda själ och kropp.

Det var en härlig syn, denna sal, hvars tak uppbars af två pelarrader. Hvarannan af dessa var af den joniska och hvarannan af den doriska ordningen.

Till min förvåning fann jag, att detta stora, rikt upplysta rum var en skola, och såg, huru några äldre män, troligen omkring sjuttio år till och med, här gingo omkring och lärde, uppmuntrade, klandrade och berömde.

Furst Petros Karaiskakis hade tagit mig under armen, och jag märkte, att där vi gingo fram, tysta, men vördnadsfulla hälsningar ägnades honom.

I en nisch stod en ung man och talade, omgifven af en krets intresserade åhörare. Gång efter annan afbröts han af en gammal man, som tycktes fråga honom, om han ej kunde finna bättre ord än de sagda. Det var en öfning i värtalighet.

På ett annat ställe brottades ett par ungdomar. De voro nakna, och det var en glädje att se de vackra, utvecklade gestalterna i deras plastiska rörelser. En gammal man stod dem nära och vidrörde ibland den ene eller den andre brottaren med en fin käpp, och ögonblickligen stodo båda som förstenade i den ställning de innehade, för att erhålla undervisning om ställningen — faran däraf eller fördelen, med ett ord en lugn kritik.

I den ena ändan af salen öfvades gymnastiska lekar, hoppning, bollkastning med stora stenkulor och dylikt, allt under äldre, erfarna mäns ledning.

Nu ljöd igenom salen eller rättare hela huset en klar, underligt ren klockton, och ögonblickligen blef det så tyst och stilla i den stora salen, att det föreföll mig som alla dessa lefvande varelser förvandlats i sten.

Småningom hördes en mild musik.

Vid denna fingo bilderna lif samt ordnade sig i en lång kö med de äldste i spetsen och marscherade efter den allt högre ljudande musiken mot en af salens väggar, hvilken tyst och ljudlöst delade sig på midten och drog sig till sidorna.

Det inre rummet var klart upplyst af en mängd lampor, och i dess midt flammade en låga på ett altare. Omkring detta stannade de fyra äldste i processionen, under det att de andre placerade sig på bänkar, som från salens väggar stodo rad efter rad fram emot altaret.

Den ene af de fyra männen höjde sin hand öfver flamman och utströdde däri något slags krydda eller pulver, som i det lågan fladdrade upp, spred en skön doft eller rökelse omkring sig.

Därefter höjde han armarna som till bön, sägande ord, som jag trodde mig kunna öfversätta med:

»Du som är skapad
af vattnet och liljan,
du som är skapad
af ljus och af skum,
hör oss och kom!»

Den andra sade, i det han ur en amfora hällde ett flytande ämne, likt vatten, öfver den flammade lågan:

»Här jag dig offerar
flytande ämnet.
Höj dig, o, höj dig!
Till oss, o, kom!»

Den tredje lade en krans af hvita vattenliljor kring flamman, sägande:

»Oskuld och skönhet
finns än i världen,
kom dock att stödja
dess vacklande tron!»

Den äldste, en mycket gammal man, ståtlig i hållning och sätt, med ett silfverhvitt skägg, som räckte nedom hans midja, sade nu:

»Sanning och skönhet,
renade flamman
för jag nu med mig —
kom till oss, kom!»

Den gamle tog med sina händer i elden, och då han vände sig om, syntes han bära i händerna en flammande låga. Fram mot den vägg, som var midt emot den, genom hvilken vi inträdt, gick han nu, följd af alla de närvarande.

Musik hördes liksom omsväfva oss i smältande toner, och framför den äldste, som bar elden, uppsprungo ett par stora praktfulla dörrar af förgylld brons eller annan metall.

Vi inträdde nu i en aflång sal, som endast upplystes af en stor ljusutstrålande glob midt i dess tak. Detta uppbars af fyra kolossala pelare af det skönaste arbete och renhet i stil, jag sett. De voro matt genomskinliga som alabaster och liknade dem, som finnas bakom högaltaret i San Marcusdömen, men voro betydligt större.

Midt under den lysande globen och emellan de höga hvita pelarne var en bassäng, hvars vattenyta endast var några centimeter under det i marmormosaik inlagda golfvet i denna sal.

Den äldrige höfdingen eller öfversteprästen, om jag så får kalla honom, gick nu rundt om bassängen och ställde sig vid dess bortersta ända. Musiken hördes starkare, de stora dörrarne slogos igen med ett asklikt dån, och från en mångstämmig kör hördes allt högre och högre en härlig sång.

Lagan lämnade den vördige prästens händer, sväfvade fram öfver bassängen och upplöste sig under den lysande globen i glänsande ljusröda blixtar. Dessa hade knappt flammade ut, förrän ljuset slocknade, sången förstummades — och vi omgäfvos af den djupaste tystnad och mörker.

Ett skärt, underbart sken tycktes nu uppenbara sig i bassängens midt.

Åter började en ljuf musik.

Den stora globen i taket liksom glödgades och lyste allt klarare, kören hördes åter som på afstånd.

Snart strömmade ljuset ut öfverallt, och sången tonade starkare.

Jag kan ej beskrifva, hvilken underbar känsla som bemäktigade sig mig.

Jag tryckte sakta furst Petros' hand, och han kramade min samt lade sitt pekfinger på sina läppar, liksom han ville säga: tyst! — —

Åter hördes kören i sköna ackord.

Nu började vattnet i bassängen dallra liksom af en vindfläkt, dess midt rörde sig i små cirklar, klara bubblor uppstego på ytan, och hvitt skum dansade i rundel på dess yta.

Sången ljöd allt högre och högre — skummet ökade sig, höjde och sänkte sig.

Hela bassängen började liksom koka, och allt högre och högre höjde sig vattnet i dess midt, små strålar kastades upp i luften, och allt efter som sången och musiken ökades, hvirflade och fräste skummande vågor tillsammans, tills de slutligen i glittrande hvita slöjor höjde sig mot den lysande ljusutstrålande globen i taket.

Sången och musiken hade nu öfvergått i ett härligt tonstycke, uttryckande seger och yrande glädje. Den tystnade en sekund och öfvergick sedan till en tonskapelse af kärlek och glödande lidelse.

Skumpelaren delade sig, vattnet liksom vek undan — och upp ur bassängens midt höjde sig en pärlemorglänsande snäcka, hvori Venus själf, eller den af vä-

gorna födda Afrodite, sådan hon, efter sagan uppstod ur vågens famn, framstod i den, nu från den strålande eldgloben ofvanför i rosenrödt och hvitt utströmmande belysningen.

Hur öfverjordiskt skön stod ej denna bild i sin snäcka midt i det skummande vattnet, af hvilket droppar likt diamanter föllo från hennes utsträckta arm och upplösta hår!

Liksom om bildstoden af en elektrisk gnista fått lif, spratt hon till, höjde sin hand — och toner af välljud strömmade från hennes läppar.

Musiken och kören hade tystnat, och klart tonade nu Afrodites sång.

Hon slutade sin sång — men ord — ord på detta sköna språk, som numera så litet studeras, flöto öfver gudinnans läppar med en styrka och en vältalighet, som var förvånande och på alla åhörarne gjorde en underbart hänryckande verkan.

Jag var ej nog mäktig detta språk att förstå allt, men så mycket begrep jag, att den talande gisslade det nutida Grekland och dess folk, framhållande dess stortid och manande det att åter höja sig.

Det var en af de skönaste scener jag någonsin skådat.

Jag vet ej huru länge det varade — jag var blott öga och öra.

Da hon slutat, denna härliga uppenbarelse, började skära blixtar upplysa scenen. Vattnet steg i hvita slöjor, omsvepande den sköna uppenbarelsen — snäckan sjönk och små skummande vågor slogo tillsammans i bassängens midt.

Det blef mörkt för några sekunder, hvarefter kör-sången och musiken liksom i segerhymner strömmade öfver oss . . .

Det var slut — men jag satt ännu som om jag åter upplefde det gångna skådespelet, ända till dess furst Petros tog min hand och steg upp.

Hela den öfriga skaran hade äfven rest sig och stod som statyer, under det jag och min vän passerade

genom dess leder till utgången. Just då vi kommo dit hördes höga »Evoël» skalla rundt omkring oss.

Furst Petros Karaiskakis stannade och vände sig om, läggande högra handen under en half minut på vänstra sidan af sitt bröst och sedan lika länge dess pekfinger på sina läppar. Då han tog fingret från dem, blef det mörkt omkring oss, och fursten förde mig rakt fram till en trappa, där en ung grek med en liten lykta gick före oss. Det var en spiraltrappa, och jag var säker på att den måste gå upp i ett högt torn. Vi kommo slutligen ut på ett tak, en bindel bands för mina ögon, min hatt, som var lämnad i gondolen, sattes på mitt hufvud och en hand fattade min samt förde mig några steg framåt.

Furst Petros tog därefter bindeln från mina ögon och stod själf framför mig med, som det tycktes, sin egen bindel i handen.

Han gaf mig en vink och jag följde honom. På en smal gata kommo vi till en trappa och togo en där liggande gondol.

Jag hade, då bindeln togs af mig, sett uppåt, och tyckte mig då stå nedanför en hög mur och se något mörkt, som utmed densamma höjde sig högt öfver våra hufvud. Alltså, sade jag för mig själf, inkomna i huset genom vatten — utsläppta ur huset från taket genom luften — det är då inte dumt!

Då vi kommo till hotellet, gick jag in till fursten i hans rum samt satte mig på hans soffa.

»Nå!» sade fursten leende.

»Vackert! Charmant i ordets hela bemärkelse och vacker, i sanning vacker var den sköna uppenbarelse, denna Venus uppstigande ur skummet! Tack, min prins! Det var verkligen ett väl arrangeradt skådespel.»

»Ja, ett väl arrangeradt skådespel — och ändå — — men ni frågar ej, min vän, hvad jag har med detta att göra, och det oaktadt jag mycket väl såg, att ni märkte, det jag var uppmärksam af de öfriga.»

»Nej! Och det är helt naturligt, ty om ni ville, att jag skulle få veta något härom, så omtalade ni det. Då jag låtit binda för mina ögon och lofvat att ej omtala någonting, så är det ju äfven klart, att hela tillställningen är hemlighetsfull.»

»Jag har ju alltid sagt, att ni är olik andra människor,» sade Karaiskakis skrattande, »men jag anser, att jag bör meddela er hvad jag kan om denna natts äfventyr.»

»Bra, min vän, och jag skall hemlighålla allt, äfven hvad ni nu säger, i tjugu år, om jag lefver så länge, men skrifver jag någonsin mina memoarer, så beskriber jag äfven denna afton däri.»

»Nåväl, jag går in därpå,» svarade min grekiske vän, och fortsatte:

»Efter min fars död fortsattes kriget till år 1838. Då hade västmakterna blandat sig i affärerna och på konferensen i London samma år blef freden under-tecknad.

Kapodistriass, som från 1830 till 1832 var regent i landet, mördades i Nauplia.

Vid detta tillfälle blefvo en stor del af de gamla familjerna i Grekland komprometterade, och många af dem seglade öfver till Venedig. Flere af våra rikaste familjer hade — uttråkade som de voro af dessa oroliga tider och fruktande de stora röfvareband, som under dem bildats — satt sin förmögenhet i säkerhet härstädes och bosatte sig här under förväntan på lugnare tider.

De bildade ett samhälle för sig själfva, inköpte några af de gamla palatsen här, och då en mängd barn uppblomstrade kring dem, upprättade de en skola. De bildade äfven under ledning af den gamle man, som ni såg anförä det hela i afton och hvilken för resten är en af Greklands förnämste frihetshjältar, men hvars namn jag ej får nämna, en orden eller hemligt sällskap. Detta är, om jag så får säga, fosterländskt politiskt, men firar, som ni sett, på gammal grekiskt vis sina märkliga mysterier, hvilka naturligtvis tjusa de unga i

otrolig grad. Emellertid måste det i vårt stackars land vara ondt om några framstående personer, ty de hafva utvalt mig till — ja, hvad skulle jag säga — till hedersledamot, och jag har måst lofva dem att om de behöfva en — — ja,» afbröt fursten skrattande, »om de behöfva en bulvan, så skall jag blifva denne.»

»Skratta ni, min furste,» sade jag, »men det är icke omöjligt att ni i spetsen för denna elitkår kan uppträda för Greklands söner i ett nytt befrielsekrig mot den nu så kallade 'sjuke mannen'.»

»Ack nej, min vän, det där sköta nog västmakterna och Ryssland om. Grekland blir aldrig hvad det förr har varit.»

Dessa ord, utsagda af furst Karaiskakis med en sorglig, skärande ton, blottade för mig, att han ej var så yttlig, som jag ansett honom.

»Nå, än Afrodite?» utropade jag.

»Ja, ni har själf sett, och jag vet lika mycket därom som ni. Då jag första gången var kallad till dem, var det Minerva som uppenbarade sig, och var Afrodite den skönaste kvinna, så var Minerva den ståtligaste, jag skådat. Hon kom i blixtar och flammor af verklig eld — ty jag brände, vid något af mina kulörta helgon, verkligen upp min högra manschett och fick brännblåsor på handen, då jag som en annan Thomas stack fram den. Detta skådespel var äfven af en verkligen underbar effekt.

Tänk er! Under åska, blix och dunder ramlar, vid en besvärjelse af den gamle med det långa hvita skägget, hela gafvelmuren ned, och på en char, dragen af flygande och märk väl, lefvande ugglor åker denna Jupiters dotter in i salen öfver murens stenhög. Ett långvarigt tordön skakade huset, och bakom gudinnan susade blixtar i regnbågens färger, bildande en nästan bländande sol.

Huru talade hon ej, hvilken vältalighet, hvilka åtbörder, hvilka blickar! Ja, vet ni, det *var* öfvernaturligt! Orden andades äfven eld och lågor. De strömmade som smältande malm, omkring hvilken

gnistor spraka och fräsa, fram från gudinnans purpurläppar.

Da hennes klara stämma ömsom uppmanade till flit och lärdom i konst och vetenskap, påminnande om Greklands sköna storhetstid, och ömsom uppmanande till idrottsöfning i fredlig tid som i de olympiska spelens dagar — då kunde man på de rodnande kinder och blixtrande ögon, som riktades mot den talande, se, att hennes ord gjorde verkan.

Med en värtalighet, som ej kan beskrivas, uppmanade hon till ett ständigt sträfvande att hålla själ och kropp redo — ty kanske inom kort ett Marathon under en ny Miltiades tillstundade — en Leonidas eller Dexippos behöfdes . . .

Det är omöjligt att beskrifva, hvilken hänryckning som fattade ynglingaskaran, ja, äfven de äldre. De stormade fram mot gudinnans char, som dock nu förvandlades till ett purpurfärgadt moln, på hvilket den hänförande gestalten stod i sin glittrande brynja och hjälm med den högra handen upplyftad. Från denna utsprang strålar af blixtar — åskan mullrade, ljuset aftog och Pallas Athenes bild fördes på sitt moln från den hänryckta församlingen och smälte tillsammans med ljusa skyar, till allt på en gång blef mörkt . . . »

En tystnad uppstod, sedan furst Karaiskakis slutat.

TJUGUFEMTE KAPITLET.

En djäfvulsk konfekt och ett farligt bref.

»I sanning, min bäste prins, ni har beskrifvit detta skådespel så, att jag ser det för mig, som om jag stått vid er sida! Men säg mig, hvad är er åsikt om detta briljanta — ja, som jag nyss kallade det — skådespel? Var det eller var det inte — hm — humbug?»

»Ja,» svarade furst Karaiskakis, »jag för min del vet bara, att om, som naturligt är, en sådan tillställ-

ning skulle kosta mycket penningar, så är denna grekiska koloni mycket väl i stånd att bära utgifterna därför. Den ståtliga gamle är Greklands rikaste skeppsredare. Jag förmodar, att han äger minst fyrtyo millioner francs — kanske mer! Den af de fyra profeterna, eller hvad vi skola kalla dem för, som hade de långa gråsprängda mustascherna, är ägare af några öar i Arkipelagen, vingårdar i Italien, flere hus i Triest och Neapel; han tillbjöd regeringen för tjugu år sedan ett lån på tjugu millioner drachmer — lika med francs. Det var då fråga om att genomskära Isthmus eller Korintiska näset. Den oeniga ministären passade ej på och millionären drog sig förargad tillbaka. Dessa båda män ifrå för ett pånyttfödt Grekland — men ehuru jag skulle vara den förste, som gladde mig därät och är öfvertygad, att det nog skall blifva så en gång, så måste det dröja ofantligt länge till dess. Först en fullständig folkbildning och andra präster än vi hafva — och då!»

»Nå, än själfva synerna — Afrodite?»

»Ja, hvad tror ni själf min vän?» sporde Karaiskakis.

»Jag har läst och hört något om de forna egyptiska magernas stora lärdom — trolldom — ja, skratta ni, det tillåter jag, då jag gifvit mig ut på en bana, som jag ej vet hvart den bär. Nåväl, trolldom sade jag — därmed menar jag naturkännedom och människokännedom. Indiens lärde, lära äga nästan öfvernaturlig kännedom om krafter, som vi ej känna till, ehuru jag tror, att aningen därom nu är kommen äfven till våra vetenskapsmän.

Jag hörde en vän till mig omtala, att då han var läkare ombord på en af våra örlogsmän och var i Singapore, hade han en afton sett något märkvärdigt. Han och två hans kamrater voro bjudna till en rik nabob. Hos denne gjorde de bekantskap med en indisk präst, en lärd mager, trollkarl eller hvad vi vilja kalla honom. Det var en fullkomlig gentleman, som talade engelska bra och af en ren händelse på sin

värds begäran gjorde ett litet konststycke för dem. På uppmaning af denne bad han min vän doktorn och hans följeslagare se på en indisk dolk, eller kris, som de kalla den, hvilken låg på bordet. Knappt hade de börjat betrakta den, så ställde sig vapnet på spetsen, och utan att någon vidrörde det, balanserade det sålunda en lång stund samt lade sig sedan orörligt på sin plats. Min vän undersökte bord, kris och till och med, efter en artig anhållan, den lärdes händer, armar och kläder — ty han gaf sig något af era kulörta helgon på, att mannen hade haft en magnet och hållit öfver vapnet.

Den lärde tog nu ett bamburör, som var rätt tjockt och stort samt nyttjades att lägga öfver några markiser eller soltält då de voro nedfällda.

»Ser ni detta rör?» frågade han doktorn.

»Ja, det är ett bamburör.»

»Näväl, känn också att det är ett sådant.»

Doktorn reste sig och tog bamburöret.

»Ja, det är ett bamburör,» sade han bestämdt och skrattade.

»Kasta det ned på gården!» sade indiern.

Min vän gjorde så.

»Nå, mina herrar,» sade indiern, »äro ni säkra på att det är ett bamburör, och att det inte är magnetiskt, samt att det ligger på sanden där?»

Doktorn sprang ut på gården och undersökte röret, seende efter om ej ett järn möjligen kunde finnas i något af dess ändar. Då han satt sig igen, sade indiern:

»Var god och säg: bamburör, ställ dig upp! Vill ni göra det?»

»Gärna,» sade läkaren och ropade på sitt hemlands språk: Bamburör, res dig upp!»

Och — som min vän sade mig — håret höll på att resa sig på hans hufvud, på samma gång som det långa röret reste sig och stod, som de alla kunde se, liksom om det varit nedstött i jorden...

»Nå väl, min vän Petros!» sade jag till fursten, »doktorn sade mig sedan, att han vid alla de där röda,

gröna och — ja, ni vet — var fullt säker på att den förb... taskspelaren hade förhäxat dem med sina svarta ögon så att de måste se det där. Antag nu, att den hvitskäggede patriarken ägde en sådan förmåga, och allt är då förklaradt.»

»Tog ni inte i vattnet med handen? Hörde ni ej med er hörsel musiken? Brände jag ej hål på min manschett? Fick jag ej ett brännsår på min hand? Var så god och se här! Det är ännu ett slätt märke på huden efter blåsan.»

»Ja, det är sant, men — ja — men...»

»Ja — men, men!» härmade Karaiskakis skratande.

Afven jag kunde ej låta bli att deltaga i hans munterhet — då dörren hastigt kastades upp och Vincente Chokolatti — numera Vincente Millford, baronet — instörtade.

Han var häftigt upprörd och kastade sig på soffan. Svetten lackade af honom och han andades häftigt liksom af ansträngning.

»Hur är det, Vincent? Hur är det?» ropade jag.

»Hvad har händt? Talal!» sade furst Karaiskakis.

»O!» sade Vincent slutligen. Jag har sett henne — denna demon! — och kunde inte krossa henne! Å!»

»Hvad?» ropade jag. »Coelia?»

»Ja, just hon! Hon är en djäfvul — men förr eller senare skall jag döda henne!»

»Nå, men så berätta då, Vincent min käre vän!» ropade jag och omfamnade honom.

»Drick?» sade furst Petros i det han fyllde ett stort glas vin åt Vincent. »Och lugna er nu samt berätta för oss hvad som händt.»

Efter en stund sade Vincent:

»Min far och jag hafva turvis vakat hos Maria, och hon tyckes blifva allt bättre och bättre. I går vid middagstiden inträdde hos vår vän högbåtsmannen Sanso ett ungt beslöjadt fruntimmer, som frågade hur det stod till med Maria, och sade att hon ej förr än nu hört, att hon var sjuk, men att hon, som varit lek-

kamrat med henne i min mors hus och Marias bästa väninna, hade kommit dit för att råka henne. Den alltid artiga högbåtsmannen förklarade nu, att Maria var bättre, men ej på några villkor fick mottaga besök.»

»Ack, min herre,» sade då kvinnan, »ville ni kanske vara så god och hälsa Maria från Melanie Makra och lämna henne denna lilla bonbonnière. Det är en obetydlighet, men mina tillgångar...»

Här neg den beslöjade och aflägsnade sig. I detsamma kom min far in, och då högbåtsmannen berättade, att en dam lämnat den lilla bonbonnièren, öppnade min far den. Knappt hade han smakat på en chocoladpastilj, förrän han utropade: Milde himmell! Samma gift som hon fått förut. Denna förbannade dekokt på arsenik och blåsyra! Hvar är giftblanderskan? Tag fast henne, Sanso, och för henne hit! Tio tusen francs till den som låter mig skåda denna furie! Jag törs ej lämna mitt arma barn, som har en sådan fiende i närheten!»

Sanso störtade ut och mötte mig, som kom från ett apotek, just då jag skulle fästa gondolen.

»Fort!» ropade han och hoppade ned i farkosten, dragande mig med sig.

»Hvart skola vi ro?»

»Ja, hvilken väg har det odjuret tagit?»

»Hvem? Hvad har händt?» frågade jag förskräckt.

»Ah, det är sant! Ni vet ju ej hvad som har händt, medan ni var på apoteket,» sade Sanso och berättade hvad jag omtalat för er.

»O,» ropade jag, »det var Coelia! Hvar är denna djäfvul i kvinnohamn — hvar?»

»Ja, om jag blott visste det,» sade den store högbåtsmannen.

»Till järnvägen!» ropade jag. »Tåget går om åtta minuter — ro, Sanso!»

Sällan har en gondol ilat framåt i detta sicksack af kanaler med sådan fart, som vi nu gäfvu vår, och nätt och jämt inom åtta minuter voro vi där. Klockan ringde, pipan ljud, tåget satte sig i sakta rörelse —

och det var för sent! Jag sprang bredvid tåget, och i fönstret till en första klassens vagn, hvem såg jag väl där om icke den fördömda sirenen — Coelia, 'Luftens drottning'!

Mitt raseri kan inte beskrivas. Jag tog ett hopp som en panter och högg mig fast vid vagnen, då fyra à fem af tågbetjäningen fingo tag i mig, och som jag ej hade fått fast i fönstret med mer än ett par fingrar af vänstra handen, drogo de mig lätt ned.

»Är ni galen, herre?» ropade de. »Ni kunde ju ha kommit under hjulen!»

»Släpp mig, släpp mig!» röt jag och kastade i kull dem och ämnade förfölja tåget, då nästan hela tågpersonalen omringade mig och ropade på polis, skrikande, att jag var en galning. Jag fann, att det intet annat var att göra än att lugna massan med att skrattande säga, att det var en engelsman som slagit vad med en annan om att hinna till tåget och följa honom som hade tio minuters försprång. Då jag nu bad dem, jag kastat till marken, om ursäkt, och tack vare min faders börs lämnade dem ett guldmynt hvar, så tystnade snart skränet. I detsamma kom dock en poliskommissarie, och då denne fick se mig sade han blott: 'Vincente Chocolatti!' samt gaf mig det detektiva tecknet att 'lyda och följa'.

»Om förlåtelse, herr poliskommissarie,» sade jag till den förvånade polismannen, »sir Vincente Millford, om ni behagar!» Och härvid tog jag upp polismästarens fribref och visade honom.

Poliskommissarien såg nästan rörd ut, i det han med en djup bugning återlämnade polischefens bref.

Sanso hade sett allt och uppfattande situationen stod han bugande med mössan i hand och svarade ödmjukt. »Ja, excellenza!» då jag högt sade: 'till polismästaren'!

Snart var jag framme och meddelade denne allt. Telegrafafen fick nu åter brådtom, och polisen kom i rörelse. Då jag åter kom i gondolen, fattade jag den andra åran för att komma fort hit, emedan jag ville

meddela er, som jag anser som min bästa vän, hela händelsen.»

Härvid torkade Vincent svetten ur pannan, under det furst Petros öppnade fönstret och ropade upp högbåtsmannen samt rekvirerade champagne.

Snart hade fursten fyllt fyra glas samt drack oss till, sägande:

»Drick, mina herrar, jag har, vid alla gräsgröna helgon! alltid funnit, att ett glas af denna drufva ger goda idéer.»

»Min idé är,» sade jag, »att vi alla begifva oss till lord Millford, som både i följd af sin ålder och erfarenhet är den ende som jag tror kan visa oss rätta vägen.»

»Det är sant, ni har rätt,» sade mina tre vänner — jag kan säga vännerna med rätta, ty den hederlige högbåtsmannen var högt värderad af oss alla — »lätom oss skynda.»

Då vi inkommo i högbåtsmannens bostad, satt lord Millford i det yttre rummet, och på bordet framför honom låg ett bref i fyrkantigt kuvert, som jag tyckte vara något litet tjockare än ett vanligt bref.

»Det var bra att ni kommo,» sade lorden. »Jag vet redan allt, ty polismästaren har på ett ögonblick varit hos mig. Här har emellertid kommit ett bref till signor Vincente Chocolatti. Det ligger där. Om man luktar på det, kännes en ytterst fin rosendoft; men att öppna det är — döden. Jag är fullt öfvertygad därom. Troligen är brefvet från samma häxa, som har velat förgifta min stackars oskyldiga Maria. Emellertid går jag ej härifrån, ehuru polischefen har sagt mig, att den allra strängaste uppsikt är anbefalld och att ingen kan närma sig detta hus utan att vara bevakad af hundrade ögon och få genomgå en sträng granskning, ja kanhända i en stängd gondol först göra en visit hos polismästaren själf, innan han får inträda i detta, ja, till och med i de angränsande husen. Vill ni följa min son till Farmacia Zampironi?» sade lorden till mig.

Da jag endast med en bugning gaf mitt bifall tillkänna, fortfor han:

»Jag vet, att ni är Vincents vän — därför tag dessa två bref till apotekaren, signor Moisé, det ena är ett kort meddelande från polischefen, det andra från mig. Da signor Moisé läst dem, så gif honom detta till dig, Vincent, adresserade bref. Ni få en intressant studiestund. Kom sedan åter hit — kanhända att Maria kan dinera med oss.»

Vi skyndade att fullgöra lordens önskan och träffade signor Moisé hemma.

Sedan han läst de två korta brefven sade han:

»Mina herrar, en storman inom vetenskapen och vår utmärkte polischef ha bedt mig om en analys. Den förre har äfven sagt, att han önskar det ni finge vara närvarande; men då det genom den ringaste oförsiktighet å min sida kunde vara ett mord af mig, om jag det gjorde, så vet jag sannerligen ej hvad jag skall göra.»

»Gör hvad vetenskapsmannen ber er om,» sade jag.

Apotekaren svarade efter något begrundande.

»Detsamma ber mig polismästaren — — må så ske, mot löfte af er att ni blindt lyda mina order.»

»Vi lofva det!» svarade vi samtidigt.

»Var då så goda och följ mig.»

Vi gingo nu med honom öfver en gård och kommo in i ett stort laboratorium, där två ynglingar sysslade vid några kokande pannor. De tre väggarna i detta rum voro fullsatta med burkar, kolfvar, flaskor, deglar, retorter och alla möjliga kemiska verktyg och materialier. Den fjärde väggen var nära på endast ett fönster, ty den utgjordes nästan uteslutande af mycket stora glasrutor i järnbågar.

Häri från gingo vi med signor Moisé in i ett annat rum, nästan lika med det förra, men vid ena ändan här af stod en stor glasbur på ett bord. Just då vi inträdde i detta rum, sade han några ord till sina biträden i det yttre rummet.

Kort därefter kommo dessa in med en liten hund, en fågel och en katt, som de släppte in i glasburen, samt gingo därefter till ett skåp, därur de framtogo tre stycken besynnerliga glasmasker eller hjälmar med kapuschonger.

»Var nu god, en af er, mina herrar, och lämna mig ett bref på hvilket det står 'Till signor Vincente Chocolatti',» sade apotekaren.

Jag lämnade honom brefvet, som han noga betraktade, vägde i sin hand och försiktigt luktade på.

»Det är märkvärdigt!» sade han nästan för sig själf, hvarefter han högt tillade: »Nu lofva ni mig att låta mina biträden sätta på er dessa glasmasker och ej taga af dem förr än jag tager af min.»

»Ja,» svarade vi.

»Under det vi hafva dessa på oss, så ber jag er vara uppmärksamma på hvad jag gör och följderna däraf.»

Vi lofvade detta, och helt hastigt hade de unga männen satt maskerna på våra hufvud, hvarefter de försvunno.

Då signor Moisé satt sin mask i ordning, tog han brefvet och närmade sig buren, där hunden höll sig morrande i ena ändan och katten med krökt rygg och svansen i vädret i den andra. Han stack nu in den vänstra handen med brefvet uti, igenom ett rundt hål i det tjocka glaset och högra handen genom ett annat likadant bredvid. Hålen blefvo genom armarnes tryckande mot glaset tämligen igentäppta.

Nu öppnade han brefvet. Inuti kuvertet fanns det två fina silkesnäsdugar, den ena i lysande färger och den andra alldeles hvit. Han förde dem nu med en ytterst komisk min upp mot glaset, liksom om han med välbehag luktat på dem, samt skakade ut den ena.

Den lilla fågeln slog ut vingarne och föll stelned från sin pinne.

Då han nu skakade ut äfven den andra, började hunden tjuta, föll på sidan, sträckte ut sina ben, och

med en darrning låg det lilla djuret orörligt på burens botten. Katten stack nosen mot golvet och började därefter vrida sig i en ohygglig dödskamp, som varade i några minuter. Då han låg stilla, tog apotekaren ut näsdukarne, gick till en järnspis lade dem båda på en plåt, liknande en stekpanna, öfver hvilken han hvälfde en glaskupa; han ställde pannan på elden och öppnade de stora fönsterna; genom att draga i ett starkt snöre öppnade han äfven ett stort fönster i taket.

Vi sågo nu huru båda näsdukarne hastigt glödde och förkolnade. Signor Moisé tog plåtpannan af elden och lyfte af locket. Sedan han flyktigt undersökt askan, tömde han den i en liten glasburk med inslipad propp. Härefter tog han en skyffel glödande kol och kastade in i glasburen, tog den lilla burken med sig samt gick, vinkande åt oss följa sig, genom laboratoriet ut på en liten gård, där han tog af sig masken.

Genast följde vi exemplet, ty ej allenast det ohyggliga experimentet utan äfven värmen plågade oss mycket.

»Var god och lämna lord Millford denna glasburk och omtala för honom hvad ni hafva sett — samt säg honom att hans förutsättningar hafva varit riktiga.»

»Nå,» sade Vincents fader, då vi återkommo, »ni hafva väl haft en lärorik stund?»

»Ohygglig, mylord, ohygglig! Och jag beder Gud att aldrig föra mig samman med denna kvinna, ty då . . .»

Vincent sade inte ett ord, men gick fram till fönstret och trummade på glasrutan. Det var tydligt, att hans blod kokade inom honom.

Lord Millford gick nu in i Marias rum och återkom snart med sin dotter.

Hon var vacker denna Vincents syster, som lorden nu presenterade för oss som sin dotter. Ehuru hon var blek och tärd af den sjukdom, hon genomgått,

syntes det, att hennes figur var välformad, och något nobelt fanns i hela hennes utseende.

Den raska fru Sanso hade dukat ett bord, som, hvad duktyg och servis beträffar, kunnat passa i en kommandörs kajuta, och den hederlige högbåtsmannen höll ett tal vid bordet, som började på däck och höjde sig högt öfver bovenbramrån upp till den förgyllda kulan på toppen af stormasten, där han hissade tack-samhetens vimpel i toppen för lorden, som skänkt denna vackra servis, med silfver och allt för tolf personer, till honom och hans hustru i glädjen öfver sin dotters tillfrisknande.

Högbåtsmannens tal, som späckades med roliga sjömanstermer, upplifvade sällskapet, och några buteljer vin af de ädlaste drufsorтер höjde äfven stämningen, så att, då doktor Cavally under tiden inträdde, stannade han strax innanför dörren och sade:

»När katten är borta, dansa rättorna på bordet!»

Och härmed hotade doktorn oss med den stora guldknappen på sitt spanska rör.

Så fick doktor Cavally sitt kuvert och deltog i afslutandet af den glada middagen.

Efter densamma gick Vincent med sin syster in i hennes rum, under det vi öfriga samtalade om de sista händelserna.

Fru Sanso kom nu in och lämnade ett bref till lord Millford samt sade, att budbäraren hade sagt sig ej behöfva vänta på svar.

Lorden öppnade brefvet, och sedan han läst det, stoppade han det i sin ficka sägande:

»Polismästaren underrättar mig, att ett mörklädt beslöjadt fruntimmer, som säkerligen var den person man önskade träffa, hade köpt biljett till Verona, men att en ljusklädd ung dam stigit af tåget vid den lilla stationen Dolo, under det polisen ej kunde få reda på någon misstänkt person bland passagerarne, som blefvo förhörda i Padua. Alla de resande underkastade sig mycket lugnt visitation, då det uppgafs att en mycket farlig förbrytare eftersöktes. Tågbetjäningen hade emel-

lertid ej observerat, att någon ljusklädd ung dam stigit på i Venedig, men väl att en sådan stigit af i Dolo. Extratåg med detektiver hade afgått dit för att därför förfölja den ljusklädda unga damen.

»Om jag hade henne här,» sade jag »så skulle jag säkert få henne till en hemsk bekännelse — låt se — ett, två, tre, fyra mord och flere mordförsök ...»

»Om jag hade henne här!» sade doktor Cavally nästan för sig själf, upprepande mina ord.

»Hvad skulle ni göra med henne?» frågade jag.

»Jag skulle låta henne *dricka ett glas af det där härliga muranovinet*, ni vet, och sedan rädda henne från dess verkningar.»

»Och återgifva denna demon åt världen? Det tror jag ej jag gjorde, om jag väl hade fått i henne vinet!» sade furst Petros.

»Jo säkert, min bästa prins,» sade doktorn helt allvarsamt och tillade: »Därefter skulle jag obducera henne ...»

Nu kunde vi ej låta bli att le, ty vår doktor sade detta med fullkomligt allvar.

»Ja, skratta ni,» fortfor han; »men ni skrattade ej om en af er *sutte fastskrufvad i min operationsstol* och själf finge se, huru jag med lätt hand först *skalperade honom* och sedan *helt varligt aftog själfva hufvudskålen för att studera hjärnan på honom lefvande!* Ser ni, det är mycket sällsynt att komma öfver sådana objekt. Kanhända att jag hölle en liten kort föreläsning för henne öfver hennes *mordorganer* samt beredde henne på, att jag sedan helt långsamt och varligt skulle uttaga och undersöka hjärtat, emedan jag starkt miss-tänkte, att det var af sten eller metall — — ja ja, sedan bjöd hon hvarken på *muranovin* eller några *aqua tofana-preparater*.»

»Usch, doktor, ni är förfärlig!» sade jag.

»Icke så förfärlig som denna kvinna — tro mig, jag känner henne nog för att — just som jag sagt — utan samvetsqual, i vetenskapens tjänst obducera 'luftens drottning'.»

Nu såg doktorn så både allvarlig och komisk ut, att vi måste skratta.

Under de närmast följande dagarne voro vi, då det nu var en härlig väderlek, dagligen ute och rodde Maria på lagunen. Vanligtvis rodde jag och Vincent, under det att lorden och furst Petros sutto på dynorna och underhöllo Maria.

Den glade greken kunde äfven någorlunda sköta åran, men vi märkte, att han smått knorrade eller svarade: »Ja, genast — jag måste först sluta min lilla berättelse för signoran,» men hade mycket svårt att komma för ut och byta om med mig eller Vincent ehuru vi hade kommit öfverens om att ro växelvis.

Min vän Karaiskakis ropade vanligtvis vid sådana tillfällen, då han rott några raska tag:

»Nej, hvilken härlig vy! Lägg in årorna och låt oss flyta här på lagunens spegel!»

Hvarpå han kastade in sin åra och skyndade sig att få plats vid Marias sida eller midt emot henne, småmorrande för sig själf, ifall jag eller Vincent tagit dessa platser. Detta gjorde vi snart alltid, då vi så kunde, för att skämta med furst Petros, ty det syntes snart, att hans förfäders bågskjutande lille gud hade träffat honom med en af sina pilar.

Lord Millford hade beslutat, att då hans dotter var så pass återställd, att hon tålde vid en sådan färd, skulle han med sina barn resa till England. Vägen skulle då med små uppehåll tagas utmed Rivieran, öfver Genua, Mentone, Nizza och sedan från Marseille till Paris. Jag hade däremot beslutit mig för Spanien, dit min längtan drog mig. Sedan jag sett något mer af Italien, skulle jag göra sällskap till Genua.

Furst Petros, som förut omtalat, att han skulle resa hem till sitt slott Karais i Grekland, hade nu helt plötsligt fått högst angelägna affärer i Genua.

Under tiden hade jag ej glömt min gamle amiral, och då han hade fått höra hvad han kallade fortsättningen på muranoromanen, ville han nödvändigt göra lord Millfords bekantskap och följd blef, att han gjorde

visit hos lorden, som blef förtjust i den treffige gamle sjömannen.

Da lorden gjort sin kontravisit, kom samma dag en bjudning till middag hos amiralen två dagar efteråt.

Vid bordet voro vi, utom lord Millford, Vincent, doktor Cavally, furst Karaiskakis och jag, polismästaren, commodor Curzio ooh doktor von Herrman.

Doktorerna Cavally och Herrman gafvo hvarandra ett sådant handslag, att vi sågo det de voro bekanta förut.

Som jag kom att sitta emellan de båda doktorerna vid middagen, fick jag mig ett mycket roligt intermezzo, då doktor Cavally hviskade mig i högra örat:

»En utmärkt bra karl, den där von Herrman, alla fattiga stackares hjälp.»

Herrman sade strax efteråt:

»En präktig gammal man, den där Cavally, alla fattiga i Venedig är han som en far för.»

Doktor Cavally knuffade mig nu i sidan, sägande:

»Han har visserligen en mängd nya idéer, men en skicklig karl är han.»

Von Herrman:

»Han är öfverdådig, den där gubben, i fall af förgiftningar och nervåkommor, men tycker mycket om åderlätningar som alla italienare.»

Doktor Cavally:

»Von Herrman är mycket skicklig kirurg och operatör, men är för försiktig, där en koppning genast bör ske — liksom alla utlänningar.»

Von Herrman:

»Doktor Cavally lär inte tala utländska konkur-renter, och ändå har han visat mig en faderlig väl-vilja.»

Doktor Cavally:

»En bildad ung man, borde vara italienare, har alltid visat mig en nästan sonlig aktning.»

Jag kunde nu ej låta bli att skratta, och då båda doktorerna, smått stötta, frågade mig hvad jag skrattade åt, bad jag att få omtala det efter middagen.

Detta uppskof blef dock omöjligt, ty de öfriga bordsgästerna lade sig nu i samtalet, och såväl läkarne som amiralen fordrade, att jag skulle säga hvad jag skrattade åt.

Jag omtalade nu mitt samtal med de båda eskulapisonerna, härmande dem på bästa vis. Gästerna fingo mycket roligt och de båda läkarne hämnades på mig genom att fatta hvarandras händer framför mig och hjärtligt kramande hvarandra bulta mig lika hjärtligt på magen, tills jag skrattande frågade dem, om de båda ville skaffa sig en ny patient.

Efter den delikata och angenäma middagen samtalade jag en stund med polismästaren och nämnde för honom, att jag om några dagar ämnade resa, men ville enligt löfte underrätta honom därom, i fall han hade något behof af min närvaro.

»Nej, visst icke, signor,» sade han. Vi ha olyckligtvis ej kunnat få fast denna märkvärdiga kvinna. Det är dock faktiskt, att hon är en stor brottsling. Som ni skall få höra, ha jag och mina underlydande ej underlåtit att forska i denna sak.»

Och han berättade nu:

Sirenen — jag kallar henne så — är en oäkta dotter till markis di Mocenigo — se där orsaken till den utomordentliga likheten emellan den stackars markisinnan di Mocenigo och sirenen. Detta visste hon och spelade därför, sedan hon lyckats förgifta markisinnans sällskapsdam, tragedien vid Fondamenta Nuove.

Vi hafva lyckats få tag i en kammarjungfru, som hon hade hos sig en kort tid men hastigt afskedade, då hon ej kunde få denna till sin blinda slafvinna. Sirenen tror, att denna kvinna har, kvällen innan hon fick sitt afsked, druckit en kopp chokolad — en sådan där kopp, förstår ni, som dödar tjugufyra timmar efteråt; men kammarjungfrun anade försätet, hällde drycken på en flaska, och — ja, fråga Cavity — han har reda på vaniljen i den koppen. Det är ju förskräckligt!

Det var sirenen, som gjorde försöket med bonbonnieren och som steg af tåget vid Dolo. Hon har där

köpt en häst och därpå ridit utom Padua, lämnat den på slätten vid Battaglia och stigit på nattåget där, klädd som landtflicka. Vi ha följt denna märkvärdiga företeelse till Bologna — men hon hade fått för långt försprång.

En bondflicka hade tagit in i ett litet hotell därstädes. Ingen hade sett henne gå ut, men vid stationen hade hotellvärden på detta hotell vid nattågets afgang sett en ung elegant herre med en dyrbar resnattsäck stiga in i en första klassens vagn på tåget till Milano. Inom sig grubblande öfver hvar han hade sett denne unge man förut, gick han hem och tänkte ej mera därpå förrän om morgonen, då landtflickan var försvunnen och han måste anmäla det i polisen. Först när han kom hem till sin hustru, tyckte han sig komma ihåg att den unge resanden på nattåget hade en märkvärdig likhet med landtflickan.

Mina detektiver hade lyckats öfvertyga sig härom; men fastän tre af de skickligaste gåfvo sig af på Milanobanan och sedermera delade sig, en åt söder, en åt norr och en stannade kvar i Milano, var sirenen försvunnen.

Jag har dock,» fortsatte polismästaren, »en aning om att jag en gång får se henne åter. Ja, besynnerligt vore, om hon ej besökte stället för sitt brott — ja, framtiden får utvisa, om jag har rätt. Emellertid, om ni någonsin återser 'sirenen', låt mig veta om det — och tro ej att Venedigs polis är så vanmäktig som det ser ut.»

Jag försäkrade den gode polismästaren att jag tvärt om beundrade den energi, den utvecklade, samt lofvade honom att genast telegraferade, om jag fick se skymten af sirenen.

TJUGUSJETTE KAPITLET.

"Coelia, luftens drottning". Ett nytt
mordförsök.

Om bord på den bekväma ångaren »Spezia», som var på färd från staden af samma namn till Genua, befunno sig lord Millford med Vincent och Maria samt furst Karaiskakis och jag. Visserligen hade fursten, genast han kom till Venedig, omtalat, att han skulle hem till Grekland, men allt sedan han träffat Maria hade han låtit förstå, att han måste åter till Paris att medtaga handverkare, som skulle försköna hans gamla borg.

Dagen var härlig. De små, af en lätt bris rörda vågorna dansade brusande framför »Spezias» bog. Som vi voro i slutet af februari månad, var det här vårens tid.

Vi närmade oss den gamla staden, som för sina präktiga kyrkor och marmorpalats fordom kallades »Genova la Superba». En hänförande anblick erbjuder staden från hafvet. I en halfcirkel omkring den resa sig höga berg, krönta med ett dussin fästningar.

Vi togo alla in på hotell Rebecchino. Maria var trött, så att hon intog middag på sitt rum tillsammans med sin far. Petros, Vincent och jag åto middag i stora matsalen. Då vi ätit, drucko vi kaffe i en liten trädgård. Jag fattade ett tidningsblad och kastade en blick däri för att se, om någon af teatrarne hade något nytt att bjuda på.

Plötsligt ryckte jag till och sprang upp från min stol.

»Hvad är det ni har läst?» frågade Vincent oroligt.

»Se härl!» sade jag till honom.

Och han läste:

»Teatro Andrea Doria — — — Uppträdande af
Coelia eller luftens drottning . . .»

»Å, hvilken fräckhet! Låtom oss genast gå till polismästaren och . . .»

»Vänta, Vincent! Det är nödvändigt att vi först taga reda på, om det verkligen är hon, och att vi kunna konstatera det. Vi skola äfven få obehag, vår resa uppskjuten och så vidare, om vi ej taga saken lugnt. Då vi sett henne, är det blott att telegrafera till vår vän polismästaren i Venedig, och han sköter då om hela affären.»

»Däri har ni fullkomligt rätt,» inföll furst Petros. »En kan då skynda till telegrafan och de andra bevaka henne, för att se, hvart hon tager vägen efter teatern, på hvilket hotell hon bor, med mera sådant, som är af stor vikt. Då svar från vår vän i Venedig ingår, säger han oss säkert hvad vi skola göra och telegraferar äfven till polisen här.»

»Det är rätt, min furste; låtom oss gå!» sade Vincent lugnad.

Vi voro snart vid teatern, men nu uppstod frågan — hvar skola vi sitta?

»Hon får icke upptäcka eller igenkänna oss, ty då går denna sluga kvinna oss ur händerna igen,» sade jag. »A, se där gå en herre och en dam maskerade in på teatern! Det är ju karneval nu — vänta, jag skall köpa oss tre masker!»

Snart såg jag en cigarrhandel, där en mängd masker hängde i fönstret, och köpte tre svarta halfmasker med sidenhänge nedanför.

Vi maskerade oss och gingo in.

Jag förbigår de öfriga konstnärerna och deras prestationer.

Nu skulle »Coelia, luftens drottning», visa sig. En högt uppe spänd stältrådslina undersöktes af direktören, och räddningsnätet fastsattes därunder. Applåder hördes från publiken, och Coelia framträdde från en i höjden uppförd plata — men maskerad.

Vincent darrade af raseri — jag måste lägga min hand på hans axel, sägande:

»Var lugn, eller vi hafva förlorat vårt spell!»

Graciöst kastade sig Coelia, visande sin armstyrka, till en trapez och släppte sig sedan ned samt blef stående med en fot på den gungande linan, kastande slängkyssar till höger och vänster. Döfvande applåder naturligtvis.

»Det är hon!» sade jag till Vincent.

»Ja och nej — det är ej hennes figur, hals och haka.»

»Säger ni det? Se på hennes armar!» sade jag.

»Se på hennes ben!» sade Vincent.

Jag skrattade och Petros äfven; Vincent blef litet flat, men släppte ej den unga kvinnan ur sikte.

»Det är inte hon — och ändå . . . men hon gjorde det bättre.»

»Hör på, mina vänner,» sade nu furst Petros, »mig känner hon ej, och jag för öfrigt ej henne annat än genom er. Mitt förslag är, att jag sänder mitt kort och anhåller att få göra henne en visit samt att med en eller två vänner få supera tillsammans med henne. Ni följa efter oss och igenkänna Coelia eller ej — det beror på er. Hvad säga ni om det?»

»Jo, tack,» sade jag och tryckte hans hand, »jag tror att det är ett godt förslag.»

»Äfven jag tackar er,» sade Vincent, »men jag tror nästan att det ej behöfves — men se där! Det var hennes rörelse med högra armen — men inte den med . . .»

»Benen?» inföll Petros Karaiskakis, och nu skrattade vi alla tre.

Coelias uppträdande slöt nu, och efter många inropningar drog hon sig tillbaka.

Vi skyndade ut och till klädlogerna. Då vi frågat oss fram till Coelias, knackade furst Petros sakta på dörren. En liten flicka tittade ut, och fursten räckte henne sitt kort samt bad att få göra en kort visit.

Efter en stund öppnades dörren, och furst Petros sade till Vincent: »En vagn!» samt gick in.

Vincent var snart tillbaka, och då fursten kort därefter visade sig med en djupt beslöjad dam under

armen, presenterade han mig som sin vän lord Burg-ham.

Damen böjde blott på hufvudet, och vi sutto snart i vagnen.

»Till Unione,» sade prinsen till kusken, och vagnen rullade framåt.

Vincent följde efter.

Det var blott cirka fyra hundra meter till Unione och vi hade snart fått ett litet elegant rum, som med dukadt bord och tända ljus tycktes vara beställdt förut. Vincent hade inträdt strax efter oss.

Damen tog af sin kappa, hatt och slöja.

Vincent utstötte ett skrik.

»Det är *inte* hon! Men att *hon* är med i denna komedi, det är säkert.»

»Tillåt mig, mina herrar, att förklara allt för denna signora. Ni se ju, att hon börjar blifva ängslig — men vi skola snart få reda på sanna förhållandet. Var god, min älskvärda signora, och sitt ned här, så skall jag för er förklara hela tillställningen. Denne herre här — jag pekade på furst Karaiskakis — är polismästaren i Venedig; denne är gendarmofficer och jag själf Venedigs kronoanklagare. En kvinna, som är gymnast och mycket skicklig på trapez — som heter Coelia och kallas 'luftens drottning', är öfverbevisad om att hafva med dolk i Paris mördat en portvaktares hustru och i Venedig med gift en markisinna di Mocenigo, hennes sällskapsdam, en gondolier och en polisbetjänt samt försökt taga lifvet af flere andra personer.»

»Min gud, min gud!» ropade den unga lindanserskan med bäfvande röst och knäppte ihop sina händer. »Men jag har ju aldrig varit i Paris eller Venedig, jag svär det vid den heliga jungfrun och alla helgon!»

Härvid brast hon i gråt.

»Lugna er, signora!» sade jag. »Jag tror er, men ni måste säga mig, hur ni kommit på den idén att bära detta farliga namn, 'Coelia, eller luftens drottning?'»

»O, min herre, jag har svurit en helig ed att ej yppa detta . . . Min gud, hvad skall jag göra?»

»Ni skall, för att rädda er, svara mig sanningsenligt på mina frågor. Hör nu på! En ung, vacker dam kom en dag till er och gaf er penningar samt sade, att ni skulle kalla er Coelia eller luftens drottning.»

»Ja, det är sant, men då ni vet allt, så . . .»

»Ja, jag vet allt, men ni måste nu berätta om ert föregående lif, så skola vi se till hvad vi kunna göra för er.»

»Ack, mina herrar, det är en helt vanlig cirkushistoria:

Jag är född i Messina; min var var fiskare. En cirkus anlände till staden. Jag var då tolf år, och min far, som hade ett ovanligt stort, svart skägg och var känd som den starkaste af fiskarne samt hade en ståtlig figur, fick anbud af direktören, att mot tre lire per afton sitta orörlig på en pappklippa, i trikaer och med en treudd i handen föreställa Neptunus i den stora pantomimen. Detta var mycket pengar för honom. Familjen var stor och vi voro mycket fattiga.

En afton voro ett par kvinnliga gymnaster uppe på en trapez och öfvade någon gymnastik, som min far, stående bredvid direktören, åskådade genom förhänget vid en af entréerna.

'Det är ovanligt starka flickor, det där, för att ej vara mer än sexton år,' sade direktören.

'Ah,' sade min far, 'jag har en tolfåring hemma, som kunde taga de där damerna på hvar sin arm och på en dag lära sig de där konsterna!'

Dessa ord afgjorde mitt öde. Kvällen därpå tog min far mig med sig till cirkus, jag fick lyfta mig på armarne inför direktören — och min far sålde mig för tre hundra lire till honom.

Sedan har min bana varit det vanliga cirkusbarnets — stryk och öfning — frysa och svälta emellanåt — småningom framgång och champagne — tillbedjare — men de hafva fått svar på tal.

Nyligen kom en dam af rykte och tillbjöd mig sitt . . .»

»Säg ut, signora,» afbröt jag lindanserskan; »och tillbjöd er sitt namn samt en penningssumma — var det inte så? Ni ser, att polisen vet allt, men om ni ej går den till mötes så mycket ni kan, blir ni genast häktad och anklagad för flere mord. Svara nu på några frågor, och ni skall blifva räddad just af oss. Huru blef ni bekant med den där damen?»

»Hon kände direktören från forna tider.»

»Och han presenterade henne?»

»Ja, och hon utförde, sedan hon gjort toalett i min klädloge, flere utomordentliga saker på trapezerna, alla vittnande om en otrolig styrka och säkerhet. Direktören bjöd henne för tre kvällar en penningssumma så stor, som alla hans artister tillsammans fingo på en hel vecka, men hon skrattade och sade, att hon gaf honom, med detsamma hon tillät mig att kalla mig Coelia eller luftens drottning, minst hundra tusen francs.

Då direktören, bugande sig, erkände detta, tillade damen: 'Och ni fördubblar äfven från i dag denna unga kvinnas månadspenning!'

Direktören svarade blott: 'Som ni befaller.'

'Godt!' sade damen. 'Ni annonserar genast, slår upp plakat på husknutarne — med ett ord, rör på stora trumman, förstår ni, emedan den världsberömda luftens drottning kommer att från och med i morgon afton uppträda under endast denna vecka på er scen. Jag skall själf äse representationen.'

Näväl, hon hade sagt sant. Teatern var fullsatt, ja, öfverfull, och de som ej kunnat få biljetter betalade till dem, som afstodo sina, fyrdubbla priset. Jag gjorde mitt bästa och förvånade till och med direktören och mina kamrater med ett par sådana rörelser som den verkliga Coelia hade utfört för endast direktören och mig. Jag bar på hennes inrådan en liten halfmask af skärt siden; nedre delen af mitt ansikte var likt hennes, men ögon och panna något olika.

Det blef en succés pyramidal, och direktören fördubblade priserna till dagen därpå, och teatern var äfven då öfverfull af folk.

Jag blef naturligtvis uppeldad och gjorde mer än jag någonsin trodde mig kunna. Applåder, kransar, buketter, ja, till och med denna juvelring gjorde mig lycklig och tacksam mot denna älskvärda konstnärinna, hvilken gjort att jag skulle, som jag hoppades, snart nog äga ett kapital, tillräckligt för att kunna draga mig från denna bana och skaffa mig, och först och främst mina föräldrar, en lugn ålderdom. Och nu — nu!»

Härvid satte den unga kvinnan händerna för ansiktet och grät bittert.

I detta ögonblick öppnades dörren och in i rummet stego två uniformerade polismän.

Jag kände genast igen polismästarens i Venedig sekreterare, som var med på Murano, och hvilken dessutom var öfverkommissarie vid polisen. Den andre var en poliskommissarie.

Den förre gick artigt fram till vår trapezkonstnärinna och sade:

»Ni torde ursäkta mig, signora, men i rättvisans namn måste jag häkta er, Coelia, eller som ni kallar er, Luftens drottning.

Furst Petros började skratta, och Vincent gick fram till poliskommissarien, sägande:

»Jag är glad att se er, herr Villani,»

Med glad öfverraskning utropade denne:

»Ah, god afton, Vincente, nej, mylord, menade jag.»

Och de skakade hjärtligt hvarandras händer.

»God afton, monsieur,» sade jag till sekreteraren.

»Jag hoppas att min vän polismästaren mår bra. Jag ämnade just inom en halftimme telegraferera till honom.»

»Ah, är det ni! Jag har just med mig någonting, som ni skall vara god och se på samt sedan lämna mig tillbaka.»

Han räckte mig nu ett litet, men tjockt bref, och då jag öppnade det fann jag däruti en af tiomannarådets järnringar samt dessa ord på en papperslapp:

»Om det är hon, så öfvertala unge lord Vincent att följa med henne hit — han skall ej låta henne undkomma; en sådan demon kan ingen polis, nej, endast hat och hämnd bevaka. Glöm ej edert löfte — vid denna ring!

Er vän
En af de tio.»

Jag satte ringen på mitt finger, och Vincent presenterade furst Karaiskakis, som var vid ett briljant humör med anledning af Coelias — den verkliga Coelias — list och sade till sekreteraren, att om han noga betraktade denna kvinna, kunde han nog se, att hon hade minst fyrtio mord på sitt samvete.

»Mina herrar,» sade jag, »jag begär nu ordet och ålägger härmed furst Karaiskakis att tiga och höra! I annat fall sänder jag honom direkt till blykamrarne i Venedig!»

Nu tystnade han, troende att äfven jag hade något upptåg för mig.

»Var god och hör mig, herr öfverkommissarie, och äfven ni, herr Villani!»

Jag omtalade nu vår upptäckt i tidningen, besöket på teatro Andrea Doria, den unga lindanserskans historia och att vi hade utgifvit oss för polis, men slutade med att presentera oss för henne.

»Ja,» sade sekreteraren, »men mina order äro, att häkta den här uppträdande Coelia och föra henne till Venedig.»

»Nåväl, det vet jag är sant; men jag vet också att ni skulle hafva en annan person med er...»

»Ah, ni vet...»

»Ja, och om ni är god och kommer hit till mig vid fönstret, skall jag säga er någonting annat,» sade jag till den förvånade sekreteraren, som följde mig. »Ni far nu — det vill säga sedan ni superat med oss — åter till Venedig och lämnar herr polismästaren ett bref från mig, det är allt.»

»Men...» sade sekreteraren.

»Vill ni, min herre?» sade jag i det jag höjde min hand och visade honom järnringen på mitt finger.

»Ah! Jo — hm! Naturligtvis, mylord! Å, mylord, jag visste ej...»

Den stackars sekreteraren var öfverväldigad af förvåning, och då han behöfde någon tid att lugna sig på, sade jag till de öfriga:

»Ja, mina vänner, saken är att vi veta nu alla, att vår älskvärda gäst är oskyldig, och att en usel kvinna har narrat henne att bära hennes namn. Som jag med polismästarens i Venedig sekreterare erhöi ett bref, kan jag i följd däraf underrätta signoran att hon är helt och hållet fri — men med ett enda litet villkor, och det är, att hon fortfarande är 'Coelia eller luftens drottning' än en liten tid, dels för att själf draga nytta däraf, och dels för att låta den brottsliga Coelia vara i okunnighet om polisens efterspaningar.»

Den unga kvinnan ville säga något, men jag gick fram till henne och sade:

»Ni måste nu vara vår bundsförvant, så vida ni vill vinna ert mål, att blifva oberoende, och vi kunna vinna vårt, att hämnas alla de oskyldigt mördade och befria världen från denna demon.»

Hon böjde sitt hufvud och sade sakta:

»Ja, jag måste det väl, men...»

»Inga men! Ni erhåller om två dagar ett bevis från hela Österrikes och Italiens polis, som skyddar er helt och hållet från all fara att blifva tagen för den som velat bedraga er.»

Jag satte mig nu ned och skref till polismästaren i Venedig samt relaterade allt för honom. Om han önskade meddela sig med mig eller Vincent, bad jag honom om bref på Mentone till en viss dato och därefter på Marseille. Jag inlade äfven ringen med ett tack för det jag en gång fått vara en af *de tio*.

Tio minuter därefter sutto vi vid en utmärkt supé. Tack vare den skummande drycken och furst Karaiskakis' muntra infall samt de två venezianske tjänstemännens sällskapliga sätt var samtalet snart i gång, och signora Moita, som var för detta fånge hette, deltog stundom helt blygsamt däri.

Som den unga artisen bodde helt nära, följde vi henne strax efter supén till hennes hem samt skildes från våra venezianare med många hälsningar till deras förman.

Lorden satt ännu uppe, då vi kommo till vårt hotell, och Vincent gaf honom en öfversikt af hvad som händt oss. Han gillade det hela, men gaf oss en skrapa, för att vi agerat polismän, innan de verkliga ankommit.

Dagen därpå företogo vi en utfärd till Villa Pallavicini. Detta världsberömda ställe är hvad själfva villan beträffar ej något särdeles praktfullt, men parken, trädgården eller hvad man vill kalla detta lilla paradis, är någonting utomordentligt.

Genom riktiga alléer af röda törnrosträd kommer man i andra alléer af hvita kamelior till dylika af röda kamelior och åter i en allé af hvita törnrosor. Alla dessa träd äro tätt öfversållade med blommor och flere meter höga. Härefter bestå alléerna växelvis af palmer, kamferträd, cedrar och dylika praktträd.

Vattenkonster, kinesiska, pompejanska och turkiska tempel, barkhyddor, grottor samt vattenfall omväxla. En stor underjordisk droppstengrotta finns också, vid hvars ingång man sätter sig i en båt och ror på en underjordisk sjö djupt in i berget. Fantastiska dagar följa en i grottan och färga dessa droppstensformer i tusentals underbara skiftningar.

Plötsligt kommer båten till en öppning som ett bågfenster i klippan, och härifrån är en hänryckande utsikt öfver en del af Genua med dess hamn och fyrbåk samt Medelhafvet.

Vi stego ur båten vid ett vackert grekiskt tempel och gingo upp på en kulle, där en romersk borg med sitt torn och sina murar är belägen. Borgen är stormad, ty en del af muren är ramlad.

Maria Millford liksom vi andra var förtjust öfver besöket. Men då vi kommo åter till hotellet, gick hon att hvila sig. Som vi hade den äkta Coelia i minnet, ville alla hålla vakt kring Maria, men efter

öfverenskommelse skulle först jag och Vincent stanna hos henne. Lorden och fursten gingo att applådera och uppmuntra signora Moita.

Vincent och jag rekvirerade en butelj vin och satte oss i lord Millfords rum, utanför det där hans dotter hvilade.

Vi hade så småningom efter ett sakta fördt samtal kommit att försjunka i tankar, då vi hörde liksom knarrandet af ett osmordt gångjärn från Marias rum, till hvilket dörren var halföppen. Hastigt sprungo vi upp, och då jag satt närmast, var jag först inom dörren.

Allt var tyst, och Maria andades tungt. Mina blickar flögo kring rummet.

Hastigt fattade jag Vincents arm, i det jag på samma gång ur min ficka uppdrog en revolver. Jag siktade på en varelse, som ljudlöst lik en orm gled framåt golvet från en soffa, under hvilken han låg, då jag märkte honom.

»Still, still! För guds skull, skjut ej!» sade Vincent. »Det är min faders tjänare, hinduen Gnur. Vänta!»

Vincent lät nu höra en egendomlig hvissling.

Gnur stannade och var som en bildstod af brons. Sakta höjde han därpå sin vänstra hand till munnen och lade ett finger därpå. I hans högra hand blänkte en af dessa ypperliga javanesiska kriser eller dolkar, som äro vapensamlarnes förtjusning.

Mitt vapen följde hvarje rörelse af den unge hinduen.

Sakta skred han fram till ett bord vid Marias säng och tog därifrån en bricka, på hvilken stod ett half-fyllt glas med vatten.

Med detta glas gick han fram till mig, fattade mig i armen, förde mig till väggen på andra sidan Marias säng, visade på en där varande tapetdörr och förde min hand med revolvern mot tapeten.

Utan ord sade hinduen: skjut ned hvem som öppnar denna dörr.

Nu vände han sig till Vincent och förde honom ut i lordens rum. Strax därefter kom han och aflöste mig.

Då jag kom in till min vän, blef jag nästan rädd, ty Vincent var blek som ett lik och sade endast, pekande på glaset:

»Gift! — *Hon är här!*»

»Kom!» sade jag. »Gnur stöter ned den förste som öppnar tapetdörren eller närmar sig Maria.»

Vincent sökte nu igenom hela hotellet, under det jag skyndade till värden och frågade, om någon bodde i rummet innanför Marias.

Värden förde mig dit, försäkrande, att ingen bodde där och att det var stängdt. Då vi kommo till dörren, var den öppen, men jag såg tydligt på min ledsagares oförställda förvåning, att han ej vetat något härom.

»Na, vid San Giovanni och San Pietro! Jag läste denna dörr i går och har här nyckeln i min ficka, och nu är rigeln på dörren frändragen!» sade värden, som nu närmade sig en liten hvitmalad dörr till höger.

Hastigt ilade jag fram och hejdade honom.

»Är detta den tapetdörr, som öppnar sig vid sidan af sängen i fröken Marias rum?» frågade jag.

»Ja, signor!»

»Hall! Om ni öppnar den är ni dödens man! Lord Millfords indiske tjänare står där på vakt och skulle stöta ned er, om ni öppnade. Hör mig nu — någon har ifrån detta rum öppnat den där tapetdörren och förgiftat vattnet, som stod på fröken Millfords nattbord!»

»Förgiftat? Omöjligt, min herre!»

»Jo, jag är säker därpå, och ni skall äfven blifva det. Huru skall man kunna förhindra, att ej någon i natt kan komma igenom denna dörr?»

»O, heliga helgon! Mitt hotells rykte är förlo-radt! Men jag har två söner vid tjugu och tjugutvå års ålder, och de skola blifva härinne i natt. De låta förr mörda sig än släppa någon in. Men ni måste förklara detta för mig.»

»Stäng här och kom in till oss, så skall ni få både se och höra,» sade jag.

Värden stängde och riglade samt ringde på en klocka, hvarefter han skickade den tjänare, som åtlydde ringningen, efter sina söner. Strax därefter kommo två unga män af särdeles hyggligt utseende springande uppför trappan. Den äldre ropade genast:

»Här äro vi — hvad vill du, far?»

»Ni skola stanna utanför denna dörr och icke släppa någon ut eller in, förr än jag kommer åter!»

»Ja, far, inte en råttal!» sade den yngre sonen leende.

Värden följde mig till lord Millfords rum, och samtidigt återkom lorden i sällskap med furst Karaiskakis från teatern. Lorden lade hatt och käpp ifrån sig, men hade knappt kastat en blick på mig och sin son, förrän han, till det yttre lugnt, men med hörbart darrande stämma sade:

»Hvad har händt?»

Jag omtalade nu allt för lorden och presenterade hotellvärden för honom, sägande, att jag säkert trodde, det denne ej hade den ringaste vetskap om hvad som händt.

»Jag brukar ej bedraga mig på ansikten, och tänker som ni, att han ej vetat af det som händt. Gif honom ett kort sammandrag af sirenens bedrifter, under det jag undersöker detta vatten!»

Lorden tog nu, sedan han ett ögonblick tittat in till sin dotter, ur ett litet schatull två flaskor och bad Vincent gifva sig två dricksglas. Sedan han ur den ena flaskan hållt tre à fyra droppar i det ena glaset och ur den andra flaskan ungefär en matsked i det andra, tog han glaset, som Gnur burit in, och hällde en matsked af detta vatten i glaset.

Kolsyra tycktes bilda sig i det ena, under det att vätskan i det andra öfvergick till ett orangefärgadt fluidum.

Lorden reste sig upp, lade in sina flaskor i schatullet och sade blott till oss:

»Muranosaft! Vill ni, min herre,» fortsatte han till värden, »då ni nu har hört, för hvilka anslag vi

äro utsatta från en demon eller hvad jag skall kalla henne, hjälpa oss att, utan att medföra några döda härifrån, kunna återse vårt hemland?»

»O, mylord, jag vill göra allt för er! Det är ju förskräckligt att vara utsatt för denna giftblanderska! Men jag bedyrar, att jag är oskyldig...»

»Var lugn, min vän, jag är säker på er. Men jag måste hafva några stackars djur, som skola smaka på detta vatten. Ett par rättor — helst några skadedjur!»

»Ingenting är lättare. Vi ha fångat en katt, som är vild eller galen, och ämnade i morgon sänka den utanför hamnen. Mina söner hafva den i en bur. En kanin från trädgården — går det an?»

»Utmärkt, men skynda!»

Få minuter härefter återkom värden.

»Stackars djur, som skola tjäna vetenskapen!» sade lorden och tog kaninen samt satte den på bordet. »Det är så starkt, giftet i detta glas, att det lilla djuret dör genast, se här!»

Och nu höll han upp kaninens hufvud och hällde en tesked i dess mun.

Djuret satte nosen mot bordet, föll på sidan och rörde sig ej mer.

Lorden tog nu buren med katten och satte på bordet samt försökte med en sked gifva katten litet vatten. Djuret fräste och slog till skeden med tassan, så att innehållet stänkte ut. Härefter slickade det bort vattnet från sin tass.

»Ah,» sade lord Millford, »denna katt är farlig, han har troligtvis rabies. Se!»

Och härmed hällde han ofvanifrån ett par skedar på djurets tassar. Katten slickade sig oupphörligt, blef yr, och efter tre à fyra minuter dog den i konvulsioner.

»Ni ser nu, herr värd, hvad man ämnat era gäster för dödssätt.»

»Mylord, jag har sett och är ju nästan förintad. Men mina söner — de äro allt hvad jag äger och älskar här i världen, sedan min maka dog — de vaka

där, och utanför denna dörr vakar jag själf i natt. Vill ni sedan omtala hvad här händt, så störtar ni mitt hotell — och detta har varit hedradt förut.»

»Nej, min vän, ni är en hederlig man, och hvad här händt är oss emellan.»

Värden fattade lordens hand.

Nu inkom Gnur, lade vänstra handen på sin panna och den högra på sitt hjärta framför lorden och var ögonblickligen åter inne i Marias rum vid tapetdörren.

»Gnur har sagt vid sitt hufvud och sitt hjärta, att två män finnas i rummet innanför, samt att han stöter ned den förste som öppnar dörren. Tst! Min dotter vaknar. Ej ett ord, mina herrar, till henne! Vincent, gå du in till henne och sänd Gnur hit! Vår värd och jag gå att visitera vakten.»

Efter en kort stund kom värden åter med ett par buteljer gammalt och dyrbart vin, drog korken ur dem, fyllde ett glas ur hvardera, drack ur glasen och bugade sig, sägande:

»Varen så goda och dricken ett glas från den gamla tiden! Mylord examinerar mina söner och kommer snart hit. God natt!»

Efter en stund återkom lorden, sägande på engelska:

»Mycket bra unga män, sönerna. Jag ligger på soffan i ditt rum, Maria, och ni två ligga här samt kunna ju fortsätta att samtala med fursten, om ni lämna dörren öppen till hans rum.»

Natten förgick, men ingen hade troligen sofvit en half timmes tid, utom Maria, som visserligen anat, att någonting händt på kvällen, men lugnad af sin bror och trött af resan somnat som ett godt barn.

Rapport afgick från både lorden och mig i bref dagen därpå till polismästaren i Venedig, och på aftonen reste vi med nattåget till Mentone. Vi stannade där endast ett par dagar och foro så till Marseille.

TJUGUSJUNDE KAPITLET.

Öfverfallet på diligensen.

Dagen efter vår ankomst kom lord Millford in till mig och sade:

»Jag vet knappt hur jag skall kalla er. Ni har visat mig en sonlig tillgifvenhet, hjälpt mig och min Vincent att beskydda Maria, och tack vare er inverkan på polismästaren i Venedig gjort betydligt för mig och min familj... Jag kallar er därför käre vän! Får jag det?»

Det är omöjligt att beskrifva denne mans sätt, ton, ord och min då han vid dessa ord räckte mig sin hand, det var en faders, en broders.

Rörd sade jag blott i det jag kramade hans hand:

»Tack, mylord, jag förstår er.»

»Bra, min vän! Jag har något att tala med er om. Vincent afgudar er, om jag så får säga. Ni har sagt, att ni ämnar er till Spanien för att sedan resa rundt Medelhafvet samt vara ute i två år eller så omkring.»

»Ja, mylord — hm, ja, lord — ja, vän Millford.»

»Nå ändtligen!» sade lorden skrattande och slog mig ett duktigt slag på axeln. »Nå väl, Vincent behöfver bilda sig, behöfver komma i sällskap med gentleman, se sig om, och ni förstår — hm — vill ni resa tillsammans med min son — jag är lugnare, då jag vet, att han har en trogen vän med sig, och jag måste sköta om mycket för mina barn hemma, med mina gods, som äro försummade. och slutligen ett stort verk i vetenskapens tjänst. Res med honom och skrif någon gång till Millford Castle — i synnerhet om ni behöfver penningar. Resen som gentleman eller zigenare, men varen dock alltid det första. Vill ni göra mig denna tjänst?»

»Å, mylord — vän Millford, hvad jag nu känner mig stolt, då ni, den lärde, den erfarne, vill lämna mig ett sådant förtroende! Mätte jag kunna motsvara det! Jag värderar Vincent som en bror, och hvilket nöje äfven för mig att resa med en vän, som jag sympatiserar med!»

»Skönt! Jag underrättar Vincent, han skall blifva mycket glad — i morgon resa jag och Maria till Paris och — å, ni kan inte ana, hur jag längtar hem!»

En stund därefter rusade Vincent in och omfamnade mig, som om han velat rycka upp ett stort träd. Jag kramade honom duktigt igen. Då vi släppt hvarandra, sade han:

»Och ni vill verkligen låta mig följa er? Jag får resa med er som en bror, en vän?»

»Naturligtvis, Vincent! Jag värderar er som en verklig bror. Vi äro ju lika gamla, eller rättare sagdt unga, och nu är rätta tiden att se sig om i världen.»

Aftonen därpå följde vi lord Millford och hans dotter samt furst Karaiskakis till järnvägen och togo farväl af dem, då de några minuter efteråt rullade i väg till Paris.

»Och nu,» sade jag till Vincent, »till Spanien!»

Sedan vi besett staden och jag köpt mig en reffelstudsare med revolversystem samt patroner, afreste vi på en ångare, som gick till Perpignan, för att därifrån färdas landvägen öfven Pyrenéerna in i detta från mohrernas tid så ryktbara land.

På hotellet fingo vi höra, att ett par resande bodde där, som äfven ämnade sig till Spanien. Då vi åto middag vid table d'hôten tillsammans med dem, talade jag med Vincent om vår resa, och efter middagen kommo de båda herrarne och presenterade sig som grefve de Florac och löjtnant von Heldburg, alltså en fransman och en tysk. Då de hört, att vi ämnade oss landvägen in i Spanien samt att vi ej beslutit, om vi skulle köpa oss hästar eller mulåsnor, föreslogo de, att vi skulle göra sällskap. De hade för sin del föredragit

att köpa båda delarne, nämligen hästar för sig och grefvens betjäntpojke samt en muläsna för packningen.

De båda resande sågo rätt hyggliga ut och voro högst ett par år äldre än vi. Efter en timmes samtal hade vi gjort upp resällskap.

Morgonen därefter köpte vi ett par goda hästar, och då vi hade obetydlig packning med oss, köpte vi hälften i muläsnan. Så var kavalkaden färdig. Vincent, som under sin cirkustid lärt sig rida som en cowboy, var förtjust öfver sin häst, liksom jag öfver min lifliga svarta kastilianare.

Första natten lägo vi i byn la Boulon vid foten af Pyrenéerna, och den andra dagen redo vi uppför berget vid franska gränsfästningen Bellegarde.

Kommendanten därstädes, öfverste Germiny, var något besläktad med grefve de Florac, och vi blefvo mycket väl mottagna af den gamle mannen, som var en af de muntraste gubbar, jag varit tillsammans med. Han ägde ett stort förråd af roliga historier och ett briljant humör.

Efter en stunds hvila, under hvilken vi hos vår gästfrie kommendant intogo en god frukost och drucko ett utmärkt vin, stego vi till häst och fortsatte vår färd. Öfversten följde oss till gränsfästningen Castella San Fernando nära den lilla staden Figueras.

»Ni har åtta mans eskort med er,» sade jag, då jag såg, att åtta jägare till häst följde oss.

»Ja; och det är något som jag vill säga er och som ni skola taga vara på. Res icke nattetid och se er väl för, ty ehuru vi nu lefva i midten af adertonhundralet, hafva vi godt om röfvare i Spanien. Jag är ej rädd af mig, men det hände för tre år sedan — ett år innan jag kom hit — att den franske kommendanten på Bellegarde blef tagen af sex herrar spanjorer och förd in i bergen.

De voro maskerade och hotade att skjuta honom, om han ej löste sitt lif med tjugu tusen francs. Herr de Cadillac var en glad gascognare och lät sig ej för-

skräcka, utan förklarade, att han ej ville svara dem ett enda ord, om de ej som artiga värdar bjödo på några glas vin först, innan man talade om sådana småsaker som penningar.

Spanjorerna skaffade vin, och nu sade herr de Cadillac, att han var fattig och ej hade ett tusen francs en gång, men att om de ville följa med honom till Bellegarde, så skulle de få hvad som fanns i fästningskassan, och det var ej så litet. Först skulle de få en utmärkt god middag med godt vin, och sedan taga kassan. Och han lofvade också på sitt hedersord, att han skulle låta dem gå med den utan att taga tillbaka en enda centime däraf — ja, han lofvade dem att utan något följande ensam och obehäpnad ledsaga dem femtio steg från yttersta porten. Om igen satte han sitt hedersord i pant och aflade en helig ed därpå.

Nu följde de maskerade herrarne sin fånge till fästningen, och en verkligt god middag intogs med fröjd och gamman, hvarefter kommandanten öppnade kassaskåpet.

Nu blef spanjorerna flata och ursinniga, ty där fanns ej mer än omkring tjugu francs.

Cadillac började som en äkta gascognare svära värre än spanjorerna och försäkrade, att det hade varit femton tusen francs i kassan då han på morgonen gick hemifrån.

Ursinnig rusade han på dörren, ropande på fästningens kassör, men hann därvid äfven gifva en order åt sin uppappare.

Kassören kom in, och Cadillac röt till denne:

»Fanns det ej femton tusen francs i fästningskassan, då jag i dag på morgonen företog min promenad?»

»Jo, herr kommandant,» svarade denne lugnt.

»Nå, hvar i — — — har ni gjort af penningarna?»

»Ni glömmet, min kommandant, att det är den första mars i dag, och att jag betalt hela garnisonens aflöningar och all proviant, furage och räkningar på allt annat. Det är ju order på det?»

»Nå, vid S:t Jago de Compostella, ert eget stora helgon, det hade jag alldeles glömt! Men som jag lofvat, så tag hvad där finnes, och så går jag med er femtio steg utanför fästningsporten, ty jag vill, att ni mina ärade gäster, skola se att ni haft med en fransk adelsman att göra. Skall jag gå före eller efter er, mina herrar?»

Spanjorerna gafvo hvarandra en hastig blick, och en af dem sade artigt:

»Var så god och gå ni förut, herr kommandant!»

»Nåväl, allons enfants!» gnolade herr de Cadillac och gick ut.

Emellertid hade spanjorerna ej hunnit längre än ut i förstugan, förrän de öfvermannades och fördes ned på gården, hvarest de blefvo upplagda på en stenkänk och ordentligt genompiskade. Vid porten stod herr de Cadillac, som därpå artigt följde de linkande, svärjande och tjutande spanjorerna.

Dessa hade under afbasningen mist sina dolkar och puffertar, de hade gömda i kläderna, men genom tecken kommit öfverens om att kasta sig öfver Cadillac, så snart det femtionde steget var taget.

Min vän räknade högt, och då han kom till fyrtiosju, stannade han och sade:

»Får jag bedja herrarne se sig om! Fyrtioåtta, fyrtionio och femtio!» räknade Cadillac och stannade.

Spanjorerna hade äfven stannat, och då de sågo sig om, fingo de se hela fästningsvallen garnerad med soldater, som lade an på dem med sina gevär.

»Farväl, mina herrar!» ropade nu Cadillac till sina spanska gäster, hvilka så fort deras ömma ben tillåto sprungo in bland träd och buskar, hvarest de försvunno.

Sedan dess hade han alltid en stark trupp med sig, då han var utom fästningen Bellegarde. Han sökte sig dock härifrån, sedan han varit utsatt för ett par lönmordsförsök af sina »vänner».

»Ja, det var bra gjordt af honom att lura de där herrarne,» sade Vincent.

»Ni tror då att det finnes röfvare ännu i detta sköna land?» frågade jag.

»Jag icke blott tror det — jag är säker därpå. Och jag varnar er för dem. Det är ej mer än en månad sedan diligensen blef plundrad på vägen mellan Arbos och Tarragona, och det midt på ljusa dagen. Äro ni ej dess bättre beväpnade, så råder jag er att köpa några goda karbiner i Gerona eller Barcelona, mina herrar.»

»Det är så godt att genast göra mönstring,» sade jag. Hvad har ni att bjuda dessa spanska caballeros då, grefve de Florac?»

»Här är en revolver, och min dubbelbössa har Jean på åsnan.»

»Godt! Nå, än ni, löjtnant von Heldburg?»

»Min revolver här och liksom grefven en dubbelbössa hos Jean,» svarade von Heldburg.

»Det är bra; jag har en revolverkarbin och en revolver. An ni Vincent?»

»Revolver och denna!» sade Vincent och visade en milanesisk dolk, slipad å båda sidor.

»Alltså, låt mig se, sade jag, trettiofyra skott och två dolkar, ty jag har en dylik också.»

»Jean har en revolver och en dubbelbössa,» sade grefve de Florac, »och pojken kan sköta dem rätt bra.»

»Nå hvad säger ni nu, herr kommandant? Fyrtio-två skott och två dolkar, det är ju icke illa.»

»Nej, det är det ej, men kom ihåg, att ni kunna ej skjuta af dem på en gång,» sade herr de Germiny skrattande.

»Nej, det är sant, men på en å två minuter, herr kommandant, och det är vackert så,» svarade jag.

»Vi togo afsked af vår muntre värd och trafvade nu utför den pyreneiska sluttningen samt kommo snart till den lilla fästningen San Fernando. Kommendanten där tog mycket artigt emot oss, och vi hvilade oss här samt redo in i Gerona på aftonen.

Dagen därpå något före solnedgången passerade vi genom den vackra dal, i hvars midt den lilla floden

Beros rinner. Vägen följer här floden, och då man som vi kommo norr ifrån, har man berget Alegre till vänster och mellan detta och vägen flodens kaskader. På detta berg ligger nu, ungefär två mil* från Barcelona, det heliga klostret S:t Alegre.

Vi hade ridit förbi klostret och kommo utför en backe, vid hvars slut en bro förde öfver strömmen, då vi fingo se en ryttare i sträckt galopp och utan hufvudbonad rusa emot oss öfver bron.

Då han blef oss varse hejdade han sin häst, och under det han torkade blodet från ett sår i pannan ropade han på engelska:

»Mina herrar, hvilka ni än äro, så hjälp mig att rädda min far och min syster! Vi hafva blifvit öfverfallna af banditer och . . .»

Här vacklade den unge mannen i sadeln och hade säkert fallit af hästen, om ej löjtnant Heldburg fått fatt i honom.

»Framåt!» ropade grefve de Florac.

Och som en stormil flögo han, jag och Vincent utför backen, öfver bron och uppför nästa backe.

På höjden häraf sågo vi en vagn med ett par hästar, som, då linorna voro lösa, stodo med hufvudena mot densamma. Vid sidan af vagnen låg postiljonen, och på bergsslutningen sågos några personer, som med våld förde två damer och en äldre herre upp mot skogen. Banditerna tycktes vara ett halft tjog eller så vid pass.

Fyra af dem vände sig nu emot oss, men innan de hunnit afskjuta sina karbiner, hade ett kulregn från våra revolverar kastat dem till marken.

Vi sprungo af våra hästar och stormade uppför berget. Då jag såg tre af rövvarne stanna för att taga emot oss, stannade äfven jag och lade min revolverkarbin till ögat samt sköt af tre skott med sådan lycklig påföljd, att alla tre bofvarne föllo, den ene efter den andre.

* Öfverallt, där ej annat är antydt, räknas geografiska mil.

Löjtnant von Heldburg hade nu hunnit upp oss, sedan han lämnat den sårade unge mannen åt Jean.

Vi skyndade upp till grefven och Vincent.

Grefve de Florac hade med ett skott sårat en af rövvarne och slagit omkull honom samt låg med sitt knä på hans bröst. Jag såg nu von Heldburg höja sin revolver, och i samma stund var mitt gevär till ögat, ty det var ett afgörande ögonblick. Den af bofvarne, som förde den gamle gentlemannen med sig, hade, då han såg sina kamraters öde, dragit en knif ur sin gördel och skulle stöta den i den gamles bröst.

I detta kritiska ögonblick smällde två skott, och så väl von Heldburgs som min kula träffade bofven, så att han med ett högt rop föll baklänges utför sluttningen och rullade under hemska skrik ned i en klyfta vid brantens slut.

Då vi vände oss till damerna, sågo vi Vincent hålla sin motståndare i håret med högra handen och med den vänstra omfatta sin fiendes högra handlofve för att hindra honom stöta en lång knif emellan refbenen på sig. Plötsligt började Vincent med öfverlägsen styrka ruska bofvens hufvud fram och åter, så att denne, som blef yr, släppte knifven; och efter att ha svängt honom rundt ett par gånger slängde Vincent den tjutande rövaren som en boll ned i klyftan bredvid oss.

Under det jag hjälpte den gamle gentlemannen på fötter, förde Vincent och von Heldburg de båda damerna ned till landsvägen, där vi alla om en kort stund sammanträffade.

Det var en glädjestund för den gamle och hans dotter, då de omfamnade den sårade ryttaren, hvilken lille Jean skickligt förbundit och hvars sår ej vore farliga, ehuru de blödt mycket.

Den äldste af de resande presenterade sig nu som sir James Heresford samt därefter sin son George, sin dotter Ellen och hennes väninna miss Forster.

Jag förställde oss för sir Heresford, då i detsamma ett skott small från höjden, och röken som ett hvitt flor höjde sig från buskarne däruppe.

Jag kände som ett slag mot min vänstra axel, men kom ej närmare att tänka därpå, då vi alla sågo Jean, grefvens betjänt, som en hare skutta upp för berget, och strax därefter hörde några skott i skogen.

Grefve de Florac hade skyndat efter sin betjänt, men hann ej upp mer än till halfva höjden, då Jean hurrande och hoppande samt släpande med sig en svartmuskig karl störtade emot honom.

»Se här, herr grefve, är den kanaljen som sköt! Han sköt af sina pistoler på mig, men jag hoppade åt sidan för hvarje gång, och sedan sköt jag, och då hoppade han, men det var för hvar kula han fick!»

Lille Jean böjde sig nu ned, undersökte banditens fickor och drog därifrån fram ett guldur med kedja, ett par ringar, en brosch samt två välförsedda börsar. Dessa saker voro rånade från sir James, till hvilken Jean artigt öfverlämnade dem. Jean var ej litet förtjust, då han fick de båda börsarne för sin tapperhet.

Emellertid hade det börjat svida i min axel, och då jag bad Vincent undersöka den, befanns det att banditens kula hade gått in strax under nyckelbenet, där den fastnat. Von Heldburg sprang fram till mig och ropade:

»Ah, min herre, ni är sårad! Sätt er här på denna sten, så får jag förbinda er.»

»Edra näsdukar, mina damer!» ropade löjtnanten till miss Ellen och hennes väninna.

Snart hade han de begärda dukarne. Han skulle nu förbinda mig; men då han stuckit lillfingret i såret, sade han:

»Det är besynnerligt, jag känner kulan, får jag taga ut den om jag kan?»

Jag nickade blott till bifall.

Sedan han i sir James' resnattsäck fått fatt i en nageltång och en knappknäppare af stål, började han operationen. Efter omkring tjugu minuters arbete lyckades han taga ut kulan.

»Det förefaller mig besynnerligt, att ej kulan gått längre in,» sade jag.

»Se här är förklaringen,» svarade Vincent. »Kulan har först gått igenom den dubbla läderrem, som en karbin hängde uti, och äfven spännet har något skyddat er. Men ni blir förfärligt blek, se här — drick.»

Det beslöts nu, att jag skulle åka i sir James Heresfords vagn och att han med sin familj skulle återvända till Barcelona för att under eskort fortsätta resan.

Vi vände oss nu till den dödade postiljonen och skulle draga honom till sidan af vägen.

»Hvar är han sårad?» sade grefve de Florac till Vincent och von Heldburg, som skulle forsla undan karlen.

»Jag kan ej se, att han är sårad,» blef svaret.

»Vänta litet,» sade grefven, i det han tog fram en snusdosa och stoppade postiljonens näsa full med snus.

Verkan häraf blef komisk, ty den döde for upp med ett högt hopp och började nysa under de mest löjliga åtbörder samt sprang sin väg allt hvad han förmodde. Vincent var snart i fatt honom och ledde honom åter, hållande honom i örat.

Plötsligt drog spanjoren fram en knif, men då Vincent stannade och höjde sin revolver, som han hade i vänstra handen, stod bofven orörlig. Grefven sprang nu fram och afväpnade honom, hvarefter han befalldes honom att spänna för hästarne och köra till Barcelona.

Vi togo in på hotell Orient, där sir James Heresford förut bott, och då såväl jag som George hade något sårfeber, gingo vi genast till sängs. En timme därefter anlände en engelsk läkare, som sir James kände, och hvilken förklarade, att våra sår ej voro farliga, men att vi måste hålla oss i sängen några dagar.

Förgäfves bad jag mina följeslagare att resa och lämna mig kvar, så skulle jag nog hinna upp dem, så snart jag tillfrisknat. Nej, de ville bese staden,

dess hamn med flera märkvärdigheter; men jag märkte nog, att rätta skälet var, att de ej ville lämna mig ensam.

Efter några dagar var George nästan återställd och jag hade fått löfte af läkaren att tillbringa någon tid på aftonen före solnedgången på hotellets veranda. Vanligtvis var sir James' familj äfven där, så att vi hade vår lilla societé för oss själfva. Dessa angenäma stunder tycktes alla vara mycket nöjda med, och jag såg min protegé Vincent för hvar dag blifva lika utbildad till själen som den vackre ynglingen var till kropp och utseende.

En afton kom en hotelltjänare med några bref och lämnade mig.

Det första var till Vincent, och jag kastade det till honom, men en liten vindfläkt tog det och lade det på sir James' tekopp. På brefvet stod: »Sir Vincent Millford, Baronet.» Sir James tog brefvet och utropade:

»Millford! Millford! Numera finnes det ej, som jag vet, mer än en lord Millford, den store vetenskapsmannen 'brahminen' som hans vänner kalla honom, och en nära . . . Hm! Ni heter ju Chocolatti, sir?»

»Nej, men min vän presenterade mig under det namnet. Jag heter Millford, och den man, ni nämnde, är min far . . .»

»Er far!» ropade sir James Heresford. Men han är ju min kusin! Vi äro ju då nära släkt — Ellen och ni äro ju sysslingar! Jag trodde, att ni var itali- enare.»

»Tillåt mig,» sade jag, »omtala Vincentes historia. Äfven jag har den äran att vara god vän med den berömde resanden och vetenskapsmannen lord Millford.»

Nu berättade jag i korta drag Vincentes historia, samt tillade:

»Och jag är så van att kalla min vän för Vincente Chocolatti, att jag tror jag presenterade honom under det namnet för er.»

»Nå, då är ju saken förklarad,» sade denne.

Vincent sade nu, i det han pekade på mig:

»Och nu är han min mentor och skall uppfostra mig.»

Vi skrattade åt honom.

Hädanefter blef umgänget intimare, och i miss Ellen Heresford hade jag fått en god kollega i att undervisa Vincent.

Sir James hade nu beslutat att med ångbåt fara till Marseille och öfver Paris till England. I afskedets stund såg jag, att min vän Vincent hade mäktat svårt att släppa den vackra kusinens hand.

Jag var nu återställd. Vi gjorde resan på järnväg, men togo såväl hästarne som muläsnan med oss, ty grefven påstod, att vi i Madrids omgifningar skulle hafva nytta af dem.

»Om vi sålt dem i Barcelona,» sade han, »så hade vi fått så mycket mindre för dem som frakten kostar, och nu ha vi dem här. Vi skola nu skaffa stall åt dem.»

Grefve de Florac kunde spanska språket, och vi uppdrogo åt honom att vara vår impressario, jag skulle vara kassör, Vincent hofmästare och von Heldburg stallmästare. Denna indelning antogs under mycken munterhet dagen efter det vi kommit till Spaniens hufvudstad och sutto på en liten veranda, hörande till ett utvårdshus.

En man, som suttit nedanför terrassen, reste sig nu upp och närmade sig oss.

Artigt aftagande hatten sade han på franska:

»Jag har ofrivilligt hört ert samtal, mina herrar, och har ett förslag att göra er — tillåta ni det?»

»Var så god,» sade vi nästan på en gång.

»Nåväl, jag äger ett litet slott eller hotell, mycket litet, men med trädgård, observera, trädgård i själfva staden.

I följd af omständigheter, som jag nu ej hinner omtala, vill jag sälja detta hus. Det vill säga helst i afton, ty jag måste resa i morgon. Jag säljer natur-

ligtvis i så fall för en femtedel af hvad det är värddt. Men, som sagdt, jag gör det af skäl som jag ej nu kan hinna omtala. Ni har där tolf rum och stall för era hästar. Vilja ni se det, så kunna vi det genast. Eder vistelse i Madrid ett par månader med betjäning, hästar och åsnan kostar lika mycket som köpeskillingen för huset.»

»Lätom oss bese detta slott,» sade grefven. »Vi följa er, min herre.»

Främlingen bugade sig, och sedan jag likviderat vår flaska vin, följde vi honom.

Han ropade an ett par droskor, vi satte oss upp, och tjugu minuter därefter stannade vagnarne vid en låg mur, där en inkörsport fanns, med en mindre sådan i muren några fot från den stora. Vi stego ur, den lilla porten öppnades, och vi inträdde med vår ledsagare i en liten trädgård, i hvilken en förtjusande byggnad låg bland lummiga träd.

Det var verkligen ett litet slott med sina två torn och fönster i rococostil.

Något förfallet var det dock, liksom trädgården, och då vi kommo in, sågo vi, att möbleringen var nästan tarflig och gles. Tapeter, fönster, spisar och dylikt voro likväl i godt skick. Flere rum hade dyrbara gobeliner och speglar.

Stallet, som låg nära hufvudbyggnaden, var för-enadt med det ena tornet och var i särdeles godt stånd. Där stodo till vår förvåning sex sköna, sadlade andalusiska springare och tuggade sitt foder.

»Charmanta djur!» ropade grefve de Florac och jag samtidigt.

»Ja, det har varit min enda svaghet,» sade ägaren, »och nu måste jag i morgon skicka dem upp till Aragonien, där jag i närheten af Zaragoza har ett verkligt slott — och sedan får jag ej se dem på ett par år ty dit tjänsten kallar, dit måste man gå. Och nu mina herrar, lätom oss återvända till salongen.»

Vi följde vår besynnerlige värd upp i byggnaden, och på ett bord där lade han fram några papper med stämplrar på och sade:

»Om en af er, mina herrar, skrifver under dessa papper och jag likaledes, på ett par ställen, så är köpskillingen kvitterad och egendomen er. Efter hvad jag tror mig finna, har jag att göra med en fransk och en tysk samt kanhända två engelska gentlemän. En, hvilken som helst af er, kan i en af vagnarne, som vänta utanför, fara till sitt lands legation eller konsul, och dess advokat kan följa med hit — och affären är uppgjord.»

»Bra!» sade jag. »Men hvad kostar det hela inom murarne?»

»Tjugufyra tusen francs före klockan tolf. Fyrtio tusen efter den tiden till i morgon middag och därefter sextio tusen francs,» sade vår värd.

»Det är godt pris — men kom ihåg, att vi äro på resa och ej föra så mycket penningar på oss. Banker och bankirer hafva stängt nu, och — men vill ni taga en anvis . . .»

»Nej, icke anvisning, jag måste resa med pengar på mig — visserligen har regeringen lämnat mig en del, men ni förstår, resa, som diplomat — huru långt räcker det — jag har hundra tusen francs själf, men . . . Nåväl, mina herrar, ert lands minister har nog penningar inne.»

Grefve de Florac tog mig nu under armen och förde mig in i rummet bredvid samt sade:

»Affären roar mig — jag har nio tusen francs på mig och kan få penningar på mitt kreditiv i morgon. Ha ni och de andra några kontanter på er?»

»Jag har tre tusen francs och på mitt kreditiv mera pengar i morgon.»

»Det är bra, vill ni lämna mig dem?»

»Gärna, min vän, se där!»

»Bra,» sade grefven. »Bed nu von Heldburg komma ut till mig, men dröj ni där inne, tills jag kommer, och ha ögonen på husägaren, ty jag misstänker honom starkt — för hvad vet jag ej ännu . . .»

Jag gjorde som grefven önskade, och löjtnanten hade ej varit många minuter där inne, förrän han återkom i grefvens sällskap.

»Jag har funnit, att vi hos franska ministern kunna få den summa, som fattas oss — vill ni följa mig och taga papperen med er dit?» sade grefven.

»Ja, mina herrar, jag får säga er uppriktigt, att jag skulle hafva för min regerings räkning afrest för två dagar sedan i ett hemligt diplomatiskt uppdrag, men orsaker, som jag ej kan nämna, ha hållit mig kvar. Tillåta ni mig att på ett par minuter göra toalett — det vill säga förändra mitt utseende något, så att jag ej blir igenkänd af någon utaf diplomatiska kåren eller hofvet. Jag kan ju lita på att ni ej förråda mig?»

Vi bugade oss till bifall, och husägaren försvann på omkring fem minuter. Då han återkom, sade han:

»Ni får ursäktas mig, att jag dröjt något, men jag har visat grefvens betjänt hvar en del linne och servis finnes, som följer med köpet, liksom hö och annat foder till hästarne.»

Då vi blickade på den talande, blefvo vi helt förvånade, ty det blonda håret, de röda polisongerna, den höga hatten och en lång grå ulster gafvo honom fullkomligt utseende af en engelsman.

Vi åkte nu i väg. På spanjorens befallning stannade vagnarne på vägen och han sprang upp i en elegant byggnad samt kom strax därefter ned med en äldre herre, som tyst satte sig i den vagn, hvori husägaren och jag åkte.

Snart voro vi vid franska ministerhotellet, där ministern mottog oss mycket artigt. Affären var snart uppgjord — och namnteckningarna bevittnade, och advokaten, som åkt med oss, mottog handlingarna för att af vederbörande magistratspersoner påtecknas.

Grefve de Florac utbetalade köpesumman, och vi återvände tillsammans med vår värd och advokaten, som steg ur vid det hus, där han blifvit hämtad. Då

vi anlände till vårt slott, stannade spanjoren på trappan och sade:

»Mina herrar, här äro nycklarne till hela huset, med undantag af denna nyckel. Den går till den port, som från stallet leder ut till bakgatan som går parallelt med den, där vi nyss stego ur droskorna. Om en timme låter jag föra ut mina hästar ur stallet genom denna port, och sedan jag stängt den, kastar jag in nyckeln genom det lilla fönstret, som är öfver dörren. Tillåta ni mig det?»

»Med största nöje, min herre — som ni behagar,» svarade grefven.

»Farväl, och lycka till husköpet!» sade spanjoren och försvann.

Vi gingo till hotellet, beslutna att flytta in i vårt slott morgonen därpå.

TJUGUÅTTONDE KAPITLET.

Striden med falskmyntarne. Det är hon!

Sedan vi ätit frukost och betalt vår räkning, hvarå vi i synnerhet för hästarne och åsnan blifvit oförskämdt upptaxerade, satte vi oss upp och redo till vårt *slott*, såsom vi beslutit kalla det.

Då vi voro i närheten af Calle de S:ta Maria, hvaråt framsidan af detta vette, sade jag:

»Rid nu ni, mina herrar, till bakporten och tag min häst med er, så skall jag gå denna vägen och öppna staldörren för eder.»

Grefven lämnade mig nycklarne, och jag gick in i trädgården genom den lilla porten.

Jag gick fram till vårt »slott» och öppnade samt inträdde i vestibulen. Från denna ledde åt höger och vänster en dubbeltrappa upp till öfre våningen, och midt för portdörren var ett mohriskt hästskohvalf, hvilket

ledde till en större sal. Emellan detta hvalf och trap-porna voro två mindre dörrar, hvaraf den högra ledde till det torn, som stod i förbindelse med stallet, och den vänstra, till en trappa ned till källaren.

Min förvåning blef stor, då jag, just som jag inträdde, såg två män utkomma ur källardörren. Annu större blef min häpnad och vrede, då jag såg de båda männen efter en menande blick på hvarandra rusa på mig med dragna knifvar.

En spark i underlifvet hejdade den ene, och, då jag kastade mig till sidan, men på samma gång sträckte ut mitt ben, föll skurken öfver detsamma framstupa på golfvvet. Först nu fick jag upp min revolver och gaf den fallne därmed ett hårdt slag i hufvudet, så att han blef liggande där han låg; och med vapnet riktadt på den andre räknade jag på spanska: uno-dos-tres, hvilket var nära på allt hvad jag kunde på detta språk. Vid ordet »tres» föll spanjoren på knä, höll upp handen mot siktlinien af min revolver samt kastade knifven ifrån sig.

Jag tog upp vapnet och närmade mig den andre, som tycktes komma till lif igen, och vred dolken ur hans hand.

Sedan jag kastat knifvarne in i midtelhvalfvvet, tog jag spanjorerna i deras jackor bakom nacken och förde dem in mot gängen till tornet. Då de båda herrarne började streta emot, förde jag ut armarne så att de kommo åtskiljs och förde dem sedan tillsammans med sådan fart, att de kysste hvarandra med det eftertryck, att näsa och mun foro i blod; och innan de ännu hunnit förstå orsaken härtill, voro de inne i tornrummet och strax därpå i stallet, där de efter ett par gymnastiska rörelser af mig slogo hufvudena i stengolfvvet.

Nyckeln, som vår säljare efter löfte kastat in, låg på golfvvet och då jag nu hörde mina vänner otaligt bulta på staldörren, öppnade jag för dem.

»Hvad är detta?» ropade grefve de Florac, pekande på de båda spanjorerna.

Jag berättade i korthet hvad som händt, och så snart hästarne voro bundna vid sina krubbor, bundo vi de båda spanjorerna med goda snören och applicerade våra betsel på deras ryggar tills de vrälände af smärta stego upp.

Grefve de Florac började nu förhöret.

»Hvilka äro ni? Svara, eller vi skjuta er genast, edra inbrottstjufvar!»

»Vi äro — oj, oj, oj! — inga inbrottstjufvar — jag är Don Jose — aj, aj, aj! Mätte djäfvulen ta er . . . nej, måtte helgonen gifva er . . . aj, aj, aj!»

»Din inpiskade kanalje! Gör dig ej till, ty då låter jag mina tjuguatta stallknektar gifva dig femtio rapp af mitt ridbetsel,» sade grefven med grym uppsyn.

»O, nådige herre!» ropade den andre. »Vi skola omtala allt, om ni skonar våra lif!»

»Vi skola se, hvad de hafva gjort i källaren,» sade jag och tog den ena af de båda männen i kragen, under det Vincent tog den andre. Jean kan för säkerhets skull springa till franska ministerhotellet och bedja ministern från mig sända en poliskommissarie hit.»

Jean ilade bort, och vi förde våra fångar till förstugan.

Just då di skulle gå ned för trappan, hördes ett buller utanför fönstret, och strax därpå bultade det på porten. En röst ropade :

»Öppna genast i Madrids generalkaptens namn!»

»Det är polis! Släpp inte fångarne, och kom i häg edra '*fueros!*'*»

Då grefve de Florac yttrat dessa ord, öppnade han dörren och drog sig ett par steg tillbaka. En polistjänsteman inträdde tillika med en mängd polisbetjänter.

* "*Fuero*" är ett slags fribref, som resande kunna på sina pass och genom sitt lands beskickning eller konsuler erhålla och hvilket gör att den resande står under militärens beskydd och kan ej af vanlig gendarm eller polis arresteras utan krigsministeriets eller generalkaptens medgifvande.

»Hvad vilja ni?» frågade grefven med barsk stämma. Och hur våga ni inträda på sådant vis i en fransk adelsmans hus?»

Polismannen tycktes blifva något flat vid dessa ord, men fattade sig och sade med ett hånleende:

»Jag visste ej, att våra förfalskare och bofvar, af hvilka vi där igenkänna två af de mest framstående hafva franska ädlingar till sina biträden — gif er nu, mina herrar, i annat fall skjuta vi ned er.»

»Det är bra, herr polismästare — se här! Var god läs först och skjut sedan,» sade grefven, bugande sig artig, och upptog ur fickan sin »fuero» samt lämnade den till polismannen. Denne läste — och studerade.

Jag drog nu min fånge med mig samt lämnade mycket artig min »fuero».

Åter läste »vår arresterande Don», och då Vincent och von Heldburg nu lämnade fram sina, räckte han dem tillbaka på det artigaste sätt samt sade till grefven med ett småleende:

»Vill herr grefve de Florac äfven låta de andre grefvarne och lorderna som ni hålla bundna, lämna fram sina fueros?»

Vi skrattade. I detsamma vek polisstyrkan åt sidan för en ung galonerad polisman som åtföljd af legationssekreteraren hos franska ministern och lille Jean inträdde genom porten.

Vår arrestator bugade sig djupt, då den unge spanjoren fäste sin blick på honom och därefter sade till de Florac:

»Min bäste grefve, ett misstag tycks vara begånget, men ni får vara så god och förlåta, om så är. Var god och omtala nu för mig allt, och jag tror mig kunna förklara resten för er.»

De Florac berättade för den unge mannen, hvilken presenterade sig som Madrids generalkaptens adjutant grefve de San Vigo, våra äfventyr, och denne lät oss å sin sida veta, att polisen fått reda på — just på morgonen samma dag — att hotellet, eller vårt slott

som vi kallade det, var ett tillhåll för falskmyntare, hvarför det på förmiddagen blifvit omringadt. De två fångar vi hade tagit, igenkändes som utväxlare af de falska penningarna och länge sökta af polisen.

Han bad oss nu följa med, under det att vårt »slott» undersöktes, fullt öfvertygad om, att de båda fångarne skulle »vara så goda och visa oss vägen.»

Vi nedstego nu i våningen under jorden, som hade flere hvälfda källare. I en af dessa lågo omkring hundra buteljer vin, de öfriga voro tomma.

Sedan vi genomsett dessa hvalf, sade grefve de San Vigo till de fångslade:

»Ni ha två minuter på er att öppna dörren till verkstaden.»

Han pekade på de båda männen, och flere gevär sattes af polissoldaterna genast för deras bröst.

Den sig så kallande Don José ropade genast:

»O, madre Dio, tag bort karbinerna och jag skall öppna!»

Don José's band lossades, och han gick nu, tätt åtföljd af poliskonstaplarna, in i det mörkaste hörnet af källaren; här öppnade han en dörr, som, ehuru den var gjord af tjocka plankor, dock var förvillande lik muren, och så väl afpassad i denna, att endast den skickligaste detektivs öga möjligen skulle kunnat upptäcka den.

Då dörren öppnade sig, kommo vi in i en lång källarsal, hvarest en halfslocknande lampa flämtade.

Polismännen togo genast fram flere vaxfacklor, och snart var den stora salen fullt upplyst. Det visade sig då, att den var en särdeles väl inredd falskmyntareverkstad.

Här funnos stampar och pressar till guld- och silfvermynt och plåtbitar af flere sorters metaller, förgyllnings- och försilfringsmaskiner — med ett ord allt som behöfdes. Några falska, men väl gjorda mynt lågo till och med här och där, liksom kvarglömda.

Ett långvarigt förhör började nu med de båda fångarne, hvilka, då de visiterades, befunnos ha en hel

mängd falska guldmynt i sina fickor, och slutligen började de bekänna allt hvad de visste.

De hade varit arbetare hos en herre, som alltid visade sig maskerad och hade omkring tjugu andra arbetare i denna sal. Nästan alla arbetarne — i synnerhet de skickligaste — voro alltid maskerade och kommo en och en i skymningen ned i denna sal och började tysta sitt arbete. Signoren, som af arbetarne kallades »Hidalgon», var nästan den ende som genom order om ett och annat för arbetet talade i salen. Arbetet fortgick från klockan åtta på kvällen till klockan fyra på morgonen, och vid dess slut erhöll hvarje arbetare sin betalning i äkta mynt.

Detta var nästan allt hvad de båda fångarne hade att förtälja. De tillade, att då de kommit under fund med att arbetet upphört, hade de gifvit sig in i hotellet för att göra sig ett godt kap — men blifvit fångade.

Grefve de Florac visade nu polistjänstemännen till advokaten med anhållan om att bese våra åtkomsthandlingar till huset, och till vår förvåning återkommo de med förklaring, att de voro undertecknade med den förre ägarens namn. Denne var en handlande och hade af sin förre hyresgäst, en signor Gonzaga, åt hvilken han uppdragit att sälja huset, erhållit penningar därför. Han hade genast sändt dem till Cadiz, där han hade en filial.

»Denne Gonzaga eller hvad han heter,» sade grefve de San Vigo, »lär på förnatten tillsammans med fem andra ryttare ridit ut genom Paseo de Atocha. Vi hafva sändt en trupp efter dem — ty han är säkerligen chefen för ett falskmyntareband, som polisen länge sökt.»

Polisstyrkan aflägsnade sig nu, och grefve de San Vigo sade, då han gick:

»Ett råd, mina herrar, ber jag att få gifva er: låt ändra alla lås här, i synnerhet till portarnel!»

Vi tackade honom, och han aflägsnade sig under tusen artiga försäkringar om sin tjänstebenägenhet.

Dagen därpå blefvo alla läs ändrade och vi gjorde vårt slott ganska hemtrefligt.

På eftermiddagen erhöll grefve de Florac ett bref från franske ministern, hvare denne bjöd honom och hans reskamrater på bal och supé några dagar därefter.

Under dessa dagar gjorde vi utflykter, till häst och till fots i den vackra omgifningen, hvars grönska i synnerhet vårtiden är förtrollande skön. Vi besågo »Museo de la real armeria», som, jag är öfvertygad därom, innehåller de dyrbaraste rustningar och vapen i hela världen.

Dagen för balen kom, och vi begåfvo oss till franska ministerhotellet.

Hela huset flammade i ljus. Utanför var en hedersvakt af spanska soldater, och trappan var ett hvalf af rosor, hvilkas härliga doft var nästan bedöfvande. Mellan rosorna framstucko små buketter af oranjeblommor. Den rika belysningen framströmmade genom olika färgade glas.

Grefven, von Heldburg och jag voro i uniform, men Vincent i svart supédräkt, och han såg bestämdt bäst ut af oss. Jag hade ej sett honom se så bra ut förr.

Då vi kommit in igenom ett par rum, passerade vi förbi ministern, som hastigt välkomnade oss, under det vi fördes framåt af de inströmmande gästerna. I rummet innanför mötte vi franska legationssekreteraren vicomte de Plessis, densamme som fört generalkaptenens adjutant till oss.

»Ah, mina herrar, jag är glad att hafva fått er på min lott! Följ mig nu, så skola ni blifva nöjda,» sade han och förde oss in i danssalen.

Detta var ett af de praktfullaste rum man kunde se.

Golfvet var inlagdt med olika träslag. Rundt omkring slingrade sig breda, praktfulla arabesker. I dessa med snillrik talang utarbetade linier, som först tyckas utgöra en nyckfull lek, upptäcker man snart ett helt af geometriska figurer, som oupphörligt komma igen och mellan hvilka blommor, ja, stundom frukter

liksom hängande i rankor och löfverk i sin ordning återkomma. Denna mosaik af trä — om man så får kalla det — bildar, då träslagen äro af mångfaldiga färger, ett helt af förtjusande effekt.

Midt i detta golf, som i den bländande belysningen såg ut som en matta af glänsande siden, syntes en fyrkant af matt blå färg, i hvilken en och annan tjock glas- eller glitterremsa var inlagd och gaf den utseende af en bassäng.

Rundt omkring salen sträckte sig en rad smäckra mohriska pelare, uppbärande dessa lätta, genombrutna hästskohvalf, som man i den mohriska byggnadskonsten så mycket beundrar och som så tjusa ens ögon, om man sett dem i Lejongården och Abenceragernas sal i Alhambra, att man sedan njuter af minnet häraf ännu i sena ålderns dagar.

Vi veko af till höger med vår ledsagare och gingo under den stora läktare, som pelarne uppburo. Mellan dessa pelare nedfölo rika, tjocka sidenhängen i de franska färgerna rödt, hvitt och blått med en af dessa färger i hvarje öppning. De flesta af dessa gardiner voro dragna åt sidan, och där innanför sutto de icke dansande — och äfven de dansande då de hvilade sig.

Då vi kommit till ett hvalf, där vi voro ensamne och där förhängena, som alla voro delade på midten, hängde nere, vände sig legationssekreteraren till oss och sade:

»Nu, mina herrar, skall jag presentera er för den som ovillkorligen blir balens drottning. Det är en skön italienska af en gammal berömd familj — markisinnan Paola di Mocenigo . . .»

I detta ögonblick fattade Vincent vicomte de Plessis så hårdt i armen, att denne lät höra ett halft utrop af smärta.

Då han i detsamma såg Vincents och min dödliga blekhet, utbrast han:

»Men hur är det fatt, mina herrar?»

»Låt oss få gå in i något rum, där vi äro ostörda, så skola vi genast förklara allt,» sade jag.

»Gärna!» svarade han.

»Vi vänta ett ögonblick!» sade jag. »Kan ni visa mig markisinnan utan att hon kan se mig?»

»Det är mycket lätt; öppna litet på förhänget och se till höger — just framför hörnpelaren står markisinnan och talar vid österrikiska sändebudet; hon har en ljusblå dräkt.»

Jag såg åt det anvisade hållet, och — där stod sirenen, Coelia eller luftens drottning, alias den falska markisinnan Paola di Mocenigo.

»*Det är hon!*» sade jag till Vincent, som med sammanbitna tänder darrade af sinnesrörelse.

Snart därefter voro vi i vicomte de Plessis' förmak, och Vincent gaf nu denne en kort, men klar öfversikt af denna demons föregående lif.

»Det är omöjligt! Det är omöjligt!» ropade vicomten.

»Jo, så säkert, som att jag nu ber er förlåta mig, för att jag så hårdt grep er i armen, då ni nämnde denna djäfvuls låta namn. Jag ber ännu en gång...»

»Å, mylord, tala ej därom — men säg mig, är det ej en saga?»

»En sann saga, min herre, som jag kan gå ed på,» sade jag nu.

»Min gud!» sade fransmannen förvirrad. »Och hon skall presenteras på hofvet om fjorton dagar!»

»Var lugn, herr de Plessis, det blir aldrig af. Vår mission är att se henne i galgen eller på stupstocken, och inom tre dygn skall hon vara häktad. Men därför, min bästa vicomte,» sade jag, »får ni göra oss den tjänsten och ej låta henne eller hennes omgifning förstå, att vi äro här eller ens finnas till.»

»Jag lofvar er det. Men det är ju otroligt — denna sköna, charmanta dam — en djäfvul, en riktig djäfvul, en demon! Det vimlar för mina ögon — så många mord, och detta oskuldsfulla väsen — puh! Jag tror man kan blifva förryckt om man tänker därpå!» sade mr de Plessis i afbrutna meningar.

»Hvar finnes närmaste telegrafstation?» frågade jag.

»Två hus härifrån på höger hand.»

»Godt!» Ni, grefve de Florac, och ni, löjtnant von Heldburg, följa med vicomten och låta presentera er för markisinnan och taga reda på hvar hon bor och hvad ni mer kunna få reda på. Men varen försiktiga — ej ett ord om oss. Vilja ni göra det?»

»Ja, vi skola göra vårt bästa för att afslöja denna djäfvul i kvinnoskepnad. Vi träffas ju hemma efter balens slut?»

»Ja. Jag går troligen förr hem för att skriva ett par bref. Och ni, Vincent, följer hennes vagn till hennes hotell samt kommer därefter hem — men, försiktighet — kom ihåg...»

»Ja, min vän, var lugn, jag skall nog passa mig,» svarade Vincent.

Jag skyndade mig nu till telegrafbyrån, där jag skref följande telegram:

»Amiral Bellgrado!

Venedig.

Hon är här! På franska sändebudets bal i afton. Underrätta svarta ringen därom!

Svar grefve de Florac, Franska legationen.

Leuwenstein.»

Härefter gick jag hem och skref ett bref till polismästaren i Venedig, däri jag i korthet redogjorde för kvällens händelser.

Jag skref äfven till furst Petros Karaiskakis och till min farbror.

Just då jag slutat min post, återkommo grefve de Florac och löjtnant von Heldburg från balen.

»Nå, mina herrar? Hur tyckte ni om sirenen?»

»Ah!» sade grefven. »Hon skulle vara alldeles förtjusande — om man ej hört hennes föregående. Men en nyhet för er är, att hon har sina järn i elden här med. Kan ni tänka er, att hon har lagt ut sina krokare för en af Spaniens rikaste ädlingar, och man väntar förlofningens eklaterande i denna vecka. Hidalgo är nära sjuttio år och kolossalt rik.»

»Jag spår, att han lefver ej länge efter bröllopet, om det någonsin blir af. Men vi skola rädda den gamle stollen från sirenens snaror,» sade jag.

»Grefven är pin kär i sirenen,» sade von Heldburg skrattande. »Han gjorde henne ordentligt sin cour i afton, och hon var också alldeles förtjusande, det får äfven jag medgifva. Stark måste hon vara, ty huru välbildade hennes armar än äro, så höjde sig vid hennes minsta rörelse ovanliga muskler på dem.»

»Ha, ha, ha! Ja, det kan ni vara säker på — hon är stark som en *mycket* stark karl, ty hon har ju varit cirkusartist ifrån ungdomen.»

»Ah, ja jag hörde er ju säga det, då ni i korthet meddelade mig hennes historia, som jag — ja, ni får förlåta mig det — knappast kunde förmå mig att tro, om jag ej i dag hade gjort ett litet experiment, som något avslöjade demonen för mig.»

»För guds skull, hvad har ni gjort?» ropade jag, i det jag sprang upp. »Ni har ju lofvat mig vid er heder, att icke säga ett ord om oss eller något föregående! Ett hundradels ord till denna kvinna, och hon skall undkomma oss!»

»Var lugn, min vän, hon har ej anat det minsta. Hör på, skall ni få höra. Jag dansade en francaise med henne. På andra sidan, ett stycke från grefven, hvilken var vis-à-vis, sågo vi en spansk herre, som tvingade oss att oemotståndligt skratta, ty rak som en lineal och med en uppsyn som om han ilsket ämnade mörda någon af dem, hvilka dansade emot honom, rullade han ögonen oupphörligt åt båda sidor.

'Se', sade jag, då vi gjorde våra anmärkningar öfver den komiska dansören, 'han ser ut som om han led af de förfärligaste samvetskval, ha, ha, ha! Eller hur, fru markisinna?'

Vid ordet samvetskval kände jag hur hon spratt till, och då hon ej svarade, sade jag:

'Men den liknelsen kan ni ej uppfatta, ty en så ljuf företeelse som ni, har naturligtvis aldrig kunnat ha några samvetskval!'

I detta ögonblick blef markisinnan hvit i ansiktet och sedan askgrå. Hennes kropp skälfdde till, och nu kände jag hennes armmuskler likt stälkolor trycka min arm. Hon försummade turen och drog sig baklänges in emellan pelarne. Ögonblicket därpå var hon sig åter lik, men den blick, hon fäste på mig, försökte säkert att ransaka mig allt igenom. Då jag skrattande sade: 'Se, se, fru markisinna, nu har han bestämdt sväljt en af vakternas bardisaner, se, har ni någonsin sett något så löjligt?' så skrattade hon äfven, och med det så egna och förtjusande småleendet mottog hon min tacksamhetsbetygelse för dansen.»

»Akta er, von Heldburg,» sade jag, »från denna stund vet hon, att vi äro i närheten. Öppna ej ett bref, lukta ej på en blomma, ät ej en frukt, så länge hon är här — tro mig, hon vet nu, att någonting finnes i luften, var säker därpå.»

Just då jag sagt dessa ord till von Heldburg inträdde Vincent. Jag såg på honom, att något viktigt hade händt.

Sedan han sett sig omkring samt öfvertygat sig, att ej någon främmande var närvarande, satte han sig och sade:

»Sedan jag genom ett af draperierna fullkomligt öfvertygat mig om, att det var hon, fick jag genom en händelse reda på hvar hon bodde, och detta på ett oväntadt sätt. Då jag, för att ej blifva igenkänd af henne, lämnade danssalen, hörde jag en fruntimmersröst som sade: 'Vill ni lämna fru markisinnan di Mocenigo detta etui från don Ferdinando Maria Luigi Pedro Gennaro Filippo Enrico de Calo grefve de Calo de Tarraximeno, som sändt det till Hotel Londres, men budet hade försenats, hvarför markisinnans kammarjungfru burit det hit — vill ni säga detta, min herre?' 'Det vill jag visst, mitt vackra barn,' svarade den tilltalade, som var en af de yngre sekreterarne. 'Tusen tack!' sade kammarjungfrun och tillade småskrattande: 'Men glöm för all del icke alla namnen!'

'Ånej, jag känner den gamle fästmannen! Men gif mig nu en hel kyss för mitt besvär!'

'Jo pytt ock!' hörde jag, och med ett klingande skratt aflägsnade sig kammarjungfrun.

Jag skyndade mig efter henne och såg henne snart gå in i hotel Londres. En stund därefter gick jag in i hotellet och begärde ett rum för natten. Då jag tryckte ett guldmynt i handen på portieren, skyndade han att följa mig upp i första våningen.

'Äro alla rum upptagna här?' frågade jag.

'Här äro fyra, som bebos af en veneziansk markisinna, och så dessa två, som ligga bredvid hennes, men...'

'Godt, lät mig få dem — jag skall ej störa fru markisinnan. Lät mig se rummen!'

Ett mynt föll åter i portierens hand, och på ögonblicket voro vi inne.

'De här rummen tycker jag om. Hvad kosta de?'

'Femtio reales, men...'

'Det är bra! Se här för första dygnet; i morgon komma mina saker. Jag hann nätt och jämt in till franska ministerns bal, emedan en af mina hästar skadade sig, så att jag har sändt dem tillbaka. Ah, hvem sjunger här?'

'Å, det är markisinnans kammarjungfru Jeannette — men jag skall strax...'

'Nej för all del, gör mig den tjänsten låtsas ej om att någon bor här inne, så får jag somna vid sång. Jag lägger mig genast.'

Portvakten, som var förtjust öfver de rikliga drickspenningarne, aflägsnade sig under tusen försäkringar om sin tjänstaktighet.

Jag tog af mig mina skor och försäkrade mig snart om att en dörr ledde in till markisinnans rum; äfven själfva väggen var så tunn, att jag fullkomligt hörde hvarje ord, som Jeannette sjöng, äfvensom fraset af en klädning hon lade ihop.

Två timmar härefter kom sirenen hem. Jag skälfdde vid ljudet af hennes röst. Jag hörde henne säga till

Jeannette: 'Kom i håg, Jeannette, att du skall hvilken minut som helst hafva allting färdigt till afresa — allt, hör du, ty det händer att det faller mig in att helt plötsligt resa.'

'Ja, madame!'

'Gå nu ned efter Hijo och säg att jag vill tala vid honom.'

'Ja, madame,' svarade kammarjungfrun, och jag hörde henne gå.

Plötsligt hörde jag sirenen säga: 'Samvetskvall! Ha! Hvad vet denne tysk om mig? Jag har aldrig sett honom förr. Samvetskvall! Jag måste veta hvem han är. Hans blick uttryckte afsky för mig, fastän han var artigheten själf, och ändå — men här kommer Hijo. Nå, Hijo, har du glömt hvad jag gjort för dig?'

'O, nej, ers nåd!'

'Nå, om du vill visa mig din tacksamhet, så skall du skaffa reda på en främling, en resande, en tysk löjtnant von Heldburg — fråga på alla hotell och hör dig för i franska ambassadhotellet. Då du fått reda på hvar han bor och hvad han gör, så lät mig veta det. Vill du göra detta?'

'Gärna, ers nåd!'

'Godt! I morgon klockan fem vill jag hafva svar. Du kan gå nu — se här!'

Jag hörde hennes verktyg aflägsna sig, och tagande mina skor i handen smög jag mig utför trappan, tog på mig skorna och gick med en vänlig nick förbi den förvånade portvakten, sägande: 'Blott ett litet möte.'

Snart var jag fatt Hijo, som jag knuffade till vid en lykta. Jag bad tusen gånger om förlåtelse, under det mitt ansikte var doldt af hatt och rockkrage. Efter många ursäkter skildes vi, och jag hade då inpräglat hans boffysionomi i mitt minne.

»Se här mitt dagsarbete!» slöt Vincent.

»Nå, von Heldburg?» sade jag.

»Ni har rätt, jag är en åsna! Donnerwetter!» ropade löjtnanten och slog knytnäfven i bordet samt sprang upp från stolen och mätte rummet med långa steg.

»Jag ålägger er nu arrest under några timmar, herr löjtnant, hvad säger ni om det?»

»Jag skall lyda blindt hvad generalen befäller!» sade von Heldburg skrattande.

»Och ni, herr grefve, måste åter förnya bekantskapen med generalkaptens adjutant, grefve de San Vigo, och ställa om, att monsieur Hijo blir häktad innan klockan fem. Ni går, sedan vi hvilat oss några timmar, till franska ambassaden och sänder mig, med lille Jean, som ni tager med er, de bref eller telegram, som från Venedig äro adresserade till mig. Gör ni det?»

»Ja! Ni är af herr von Heldburg nyss utnämnd till general, och för att få fatt på denna — ja, denna kvinna, skall jag göra hvad jag kan.»

»Än jag då?» frågade Vincent.

»Blif här, jag måste ha en adjutant i högkvarteret.»

Sedan vi sofvit i sex timmar, slog jag larm genom att hvissla så skarpt jag kunde, och snart voro vi i kläderna, och Jean hade varm chokolad med mera i ordning.

Grefve de Florac begaf sig ut för att uträtta sina äligganden, och en half timme härefter erhöll jag följande telegram:

»Baron Leuwenstein!

Behåll på hvad sätt som helst den dyrbara pärlan kvar. Två vänner afresa samtidigt med detta och ett telegram till »svarta ringen» i Madrid.

Vännerna böra vara framme om sextio timmar.

En af de tio.»

Grefven återkom ej förr än klockan fyra, men omtalade då till vår belåtenhet, att Hijo blifvit gripen af polisen, och som han hade åtskilligt otaldt med denne, satt han tills vidare inom lås och bom.

Grefve de Florac föreslog nu, att han och Vincent skulle gå till hotell Londres och för portvakten omtala, att Vincent hade afstått sina rum till grefven. Denne skulle som obekant med sin granne bespeja demonen, till dess de två vännerna från Venedig hunnit anlända.

Det lyckades Vincent att obemärkt installera grefven och likaledes obemärkt återkomma till oss.

Ett dygn hade förgått, då grefve de Florac kom till oss.

»Någonting måste vara i görningen,» sade han, »ty *hon* har beslutit sig för att resa i afton. Hon har varit ursinnig för att Hijo försvunnit. Hon har beställt vagn till klockan nio för att bevista österrikiske ministern Dubskeys soaré; vagnen skall vänta, ty efter en timmes tid skall hon blifva illamående och återvända till hotellet. Då hon stiger ur vagnen, som är betald liksom allt annat, går hon genom porten ut på gården, där en beställd postvagn med fyra hästar och hennes kammarjungfru vänta. Postiljonen har fått order att köra ut Paseo de Atocha, på det man skall tro att hon rest till Zaragoza. Hela denna anordning kommer ej allenast af Hijos försvinnande, utan af något tecken eller någon varning, som måste hafva påverkat henne. Jag får bekänna för er, mina herrar, att jag har gjort något som ej är vackert och som jag aldrig gjort förr, men som nu afslöjandet af en mörderska och giftblanderska är vår uppgift, har jag lyssnat vid dörren till hennes rum. Då Jeannette var ute, sade hennes fru: 'Detta bref! Detta bref!' och jag hörde hur hon skrynklade ett papper. Detta är nu allt hvad jag vet. Hvad besluta ni nu?»

»Jag har en idé!» sade jag.

»Låt oss höra!» sade mina vänner på samma gång.

»Vi hafva nu blott tolf timmar till den tid, då vi kunna vänta de två polismännen från Venedig, men innan dess har sirenen försvunnit. Kan ni köra hästar, grefve?»

»Om jag kan? Det hör ju till en fransk adelsmans första kunskaper!»

»Godt! Hvad säga ni, mina herrar, om att muta hennes kusk med ett par tre hundra francs, om så behöfves, för att få köra henne till österrikiska sändebudet? Grefven kör hit in till trappan. Vi pryda vår entré med lefvande växter och ljus, samt mottaga

henne i vestibulen. Jag är ett ögonblick österrikisk konsul eller dylikt och bjuder henne armen. Så snart hon kommit in, kasta vi oss öfver henne, binda henne till händer och fötter samt förvara henne i falskmyn-tarekällaren, tills venezianarne komma.»

»Bravo!» sade mina vänner, och vi beslöto att utföra planen.

TJUGUNIONDE KAPITLET.

Demonen fångad. Förföljelsen.

Grefve de Florac hade gått för att uppfylla sin del af komedien. Vestibulen var blomsterklädd och en mängd ljus voro satta bakom de gröna växterna, som voro förhyrda från närmaste blomsterhandel. Lille Jean stod vid inkörsporten för att stänga den, så snart vagnen kört in, och skynda efter för att vid trappan öppna vagnsdörren.

Ett ljust lös-skägg samt något kitt på min näsa gjorde mig oigenkännlig, och von Heldburg med svart peruk samt mustascherna svärtade och uppvidna à la Mefistofeles var omöjlig att känna igen.

Vincent hade åtagit sig att komma in från det mörka hvalfvet till den stora salen, som var alldeles mörk, och skulle spela vålnad. Några starka snören voro i ordning.

»Kom nu i håg,» sade jag, »att hon är en demon, och var ej rädda att hålla hårdt fast henne, ty hon har vida mer än kvinnliga krafter; får hon en hand ledig, så är någon af oss dödens, ty hon har säkert på sig en förgiftad nål eller dolk med ett ögonblickligt dödande gift.»

Klockan var nu nio. En viss nervös spänning hade fattat oss.

Några minuter öfver half tio körde vagnen in på gården. Von Heldburg och jag skyndade ut på trappan, där jag bjöd sirenen armen och införde henne i vestibulen.

Grefven och Jean följde tätt efter oss, under det löjtnanten älskvärdt bugande sig, mumlade några artigheter på tyska.

Då vi närmade oss det mörka hvalfvet, studsade den sköna markisinnan — ty skön var demonen verkligen — men hann knappt stanna, förrän en likblek skepnad i vit svepning tycktes höja sig ur golfvet och med högra handen högt upphöjd hotade henne för begångna brott.

Det hela var teatraliskt effektfullt, och med ett skärande skri föll sirenen baklänges i våra armar.

Antingen det var natur eller konst, det kan jag ej afgöra, men min tanke var då som nu, att det var kvinnolist.

I ögonblicket hade spöket Vincent och jag fattat om »Coelias» handlofvar. Med som det kändes nästan öfvernaturlig styrka sökte hon vrida dem ur vår händer, och då von Heldburg bundit ett mycket tjockt snöre om hennes handleder, slet hon af det och hade nästan slitit sig loss ur våra tag. Med en vighet, som var förundransvärd, kastade hon sig upp som på en trapez, stödjande sig på våra armar, och gaf grefven en sådan spark för bröstet att han for baklänges mot ingångsdörrarne. I samma ögonblick »gick hon öfver» och försökte med en kraftig vridning komma lös från oss.

Då detta utmärkt gymnastiska och fint uttänkta försök emellertid ej lyckades, var hennes belägenhet nu sämre, ty armarne voro vridna bakom henne, och lille Jean hade redan, med en ung gamins skicklighet, på några sekunder bundit hennes händer tillsammans.

Då sirenen kastade sig rundt, föll en liten stilet ur hennes barm, och då hon nu rasade, sparkade och plötsligt bet mig i handleden, hvilket bett lyckligtvis min manschett betydligt afvärjde, fick jag en idé.

Jag tog upp den lilla dolken och sade:

»Min sköna giftblanderska från Murano, om ni hädanefter gör det minsta tecken till motstånd, så kommer jag att med denna lilla stilett inrista ett giftmärke på er vackra panna.»

I ögonblicket blef den sköna spak, men hvilka ögon satte hon ej i mig — hvassa som dolkstyng — glödande som kol af ilska, hat och hämnd!

Snart voro hennes fötter bundna, och vi skulle just bära ned henne i den stora falskmyntarkällaren, då det ringde på den klocka, som satt innanför porten åt gatan.

Strax uppgaf sirenen några gälla rop, men då jag tog fram den lilla dolken, tystnade hon genast.

»Öppna er vackra mun, madame, så att jag får sätta denna lilla munkaffe mellan era sköna tänder! Ni ser, att vi voro beredda på ert besök,» sade jag.

Det ringde åter.

»Jean, spring ned och öppna den lilla luckan i porten samt fråga hvem det är! Vill ni, herr grefve, följa honom?» frågade jag denne.

»Gärna!» sade han och följde sin betjänt.

Sedan jag fastsatt munkaffen på vår fånge, förde vi henne in i hvalfvat, där Vincent stannade för att bevaka sin för detta cirkuskamrat.

Strax därefter återkom grefven sägande:

»Det är två herrar, som bådo mig lämna er denna lilla pappask . . .»

Jag öppnade den genast — och då jag däri fann en af de tio järnringarne, sprang jag ut och ropade till Jean att öppna.

Jag gick mot mina gäster på trappan och blef mycket glad, då jag igenkände polischefens i Venedig sekreterare och öfverkommissarien herr Villani.

»Ha vi ej varit snabba? Tusen engelska mil på femtioåtta timmar!» sade sekreteraren.

»Hvar ha vi den sköna synderskan?» frågade Villani.

»Här, och väl bevakad!»

»Här?»

»Ja, som hon vid denna tid i en postvagn ämnade taga afsked från Madrid, funno vi oss nödsakade att försäkra oss om hennes person. Se här!» sade jag och öppnade dörren.

»Jag har här arresteringsorder på mig, och den är redan påskrifven af så väl österrikiske ministern som Madrids generalkapten. Vill ni nu vara god och taga kafveln ur munnen på fången.»

Vi förde den fångna ut i vestibulen samt satte henne på en stol och bundo henne vid denna.

Hon var ohygglig att skåda. Ögonen sköto blixtar af ilska, och de vackra tänderna beto sönder hennes läppar; ett par gånger sökte hon slita sönder sina tåg, men de voro för starka.

»Hvad heter ni?» frågade öfverkommissarien.

Fången teg.

»Behagar ni inte svara, så sätter jag er i kedjor.»

»Om ni tillåter, herr Villani,» afbröt Vincent, »så skall jag försöka få den sköna sirenen att tala. Hon tappade, då vi försäkrade oss om henne, en liten vacker dolk, som troligen har ett hastigt dödande eller plågsamt gift i sin slida, ty hon tyckes ej vara förtjust i att göra dennas bekantskap; jag fick den af baronen, då jag skulle bevaka henne. Se så, Coelia, om ni ej svarar herr Villani, får ni strax en liten rispa i er vackra arm.»

»Uslingar!» stönade fången. »Ni skola en gång ångra er, och då, då är det jag, som skall njuta af edra kval — ha, ha, ha!» skrattade hon med en så djäfvulsk röst, att det gick en rysning genom oss alla.

»Hvad är ert rätta namn?» frågade Villani.

»Paola, Marchesa di Mocenigo.»

»Ni torde ursäktas mig, men så heter ni inte, utan ni heter Nannina Fedi och är dotter till Ginevra Fedi, en dansös.»

»Ni ljuger, ty min far var markis di Mocenigo.»

»Jag ljuger ej, och ni tyvärr troligen inte heller — nu. Det är i följd af denna er olycksaliga likhet med den af er mördade markisinnan Paola di Mocenigo,

som det har lyckats er att utgifva er för henne och intaga hennes plats. Vi hafva nu reda på hela er historia, kanske ni vill höra den?»

Den fångna teg.

»Nåväl,» fortfor herr Villani. »Er moder var vacker och lyckades efter många misslyckade försök i sina nät fånga en af Venedigs stoltaste ädlingar, och en följd därpå blef ni. Men er moder, dansösen, som nu hade rikliga tillgångar, började lefva i sus och dus, som man säger, och följden blef, att den omnämnde ädlingen vid ett tillfälle fann en annan person i hennes armar. Vid ett möte mellan de båda adelsmännen blef den sistnämnde svårt sårad. Då er far en annan gång fann sin älskarinna i full kurtis med en djurtämjare, lät han piska upp dem båda, och gaf därefter Ginevra Fedi en summa penningar, med förbehåll, att hon skulle resa och aldrig återse Venedig.

Er moder begaf sig till Florens, men då hon i början fortfor med sitt såväl lös- som slösaktiga lefverne, var hon nödsakad att söka engagement vid balletten, och då det ej fanns plats ledig vid någon teaterbalett, gick hon in vid cirkus Joanovitch, en denna tid mycket ansedd cirkus.

Ni, hennes dotter, var då fem år, och redan vid tio års ålder var ni ganska skicklig på trapez och vid sexton års ålder var ni redan en artist i er genre. En tid härefter uppehöll sig Joanovitchs sällskap i Venedig, och er moder fick då veta, att markisen af Mocenigo var död samt efterlämnat en dotter; hon passade på att få se henne samt märkte då den underbara likheten emellan denna ädla dam och sin dotter.

Strax därefter afreste Joanovitch från Venedig till Wien, där er mor antagligen underrättade er om er börd och er halfsysters likhet med er. Ni reste också strax därefter till Venedig, där ni lyckades, förklädd till fiskargosse, smyga er in i markisinnans palats, hvarest ni under tårar berättade den ädla damen om er syster, som låg så sjuk, och så vidare. Den goda markisinnan lofvade att besöka er syster, och redan dagen därpå

rodde hon till Lido, hvarest ni hyrt ett rum hos en fiskare.

Ni låg naturligtvis mycket sjuk och er förmente bror var ute på fiske. An en gång besökte markisinnan er, men sände dagen därpå sin sällskapsdam. Detta hade ni beräknat, och nu började ni använda det gift, som ni för alla era besparingar hade köpt hos gift-handlerskan Alfonsina Geda, hvilken nu, tack vare doktor Cavally, är afslöjad och helt snart med lifvet pliktar för denna sin handel.

Ni ser nu, att polisen, som ni gäckat, dock har full reda på er.

Den stackars sällskapsdamen var varm och törstig, och drack hos er ett glas vatten med citronsaft uti och dog om natten. Ett par dagar därefter passade ni på, då markisinnans gondol passerade förbi kajen *Fondamenta nuove*, och kastade er i lagunen samt blef naturligtvis upptagen i den ädla damens båt. Då ni beskref, huru ni stod ensam i världen, ty er unga, vackra bror hade drunknat dagen förut, så blef ni markisinnans sällskapsdam. Säkerligen har ni omtalat, att markisen var er far, och troligen har ni af er dåliga mor fått något bref med hans namn eller dylikt, ty markisinnan fick ett förvånande förtroende för er. Att ni låtsade blifva dödssjuk, förgiftade er halvesyster markisinnan och under det hon stod lik hängaf er åt sinnliga utsväfningar samt, då ni ej fick makt med den vackre och dygdige chevalier Luca di Teolo, lät genom era hejdukar mörda honom och hans gondolier — allt det där vet Venedigs polis. — Det var blott fyra mord.

Sedan tillställde ni komedien med den döda och reste till Frankrike, där ni uppträdde som Coelia eller luftens drottning, efter det ni sökt förgifta er kammarjungfru i en kopp chokolad. I Paris försökte ni mörda lord Vincent och mördade en portvakterska. Alltså fem mord och två mordförsök.

Ni kom till Marseille, gick förklädd till betjänt ombord på ångaren 'Triton', kastade er kostym i sjön och gick i land i Neapel, klädd som dam. Härefter

återkom ni till Venedig till Mocenigos palats och försökte där förgifta eller mörda denne herre, baron Leu-
wenstein — liksom vid karnevalen, då ni sände edra
köpta bravos efter honom för att mörda honom. Tredje
mordförsöket.

Ni försvann nu från Venedig, sedan ni mördat
grefvinnan de Lolin samt, genom det förgiftade vinet,
en polisbetjänt och en gondolier, ty den ene polis-
mannen räddades af doktor Cavally. Således åtta mord
och fyra mordförsök — se där er historia!»

Sirenen hade lugnt afhört denna sin meritför-
teckning, men det syntes dock, att en djup förvåning
öfver polistjänstemannens kännedom om hennes brott
hade gripit henne.

»Vill ni nu vara god och säga mig, om ej allt
detta är sant,» sade polismannen.

»Det är lögn alltsammans! En gräslig lögn. O,
det är en helt annan person än jag, heliga madonna!
Det är ju denna olyckliga likhet med den onda de-
monen, hvilken ni skildrat, som föranledt er att för-
följa mig. Lös mina band, så att jag måtte på mina
knän få bedja till Guds moder om hjälp, och att hon
måtte förläna mig medel att bevisa min oskuld.»

»Och ni vågar påstå, att ni icke är Coelia eller
luftens drottning? Men det är ni!» sade Vincent.

»O, min herre, är det ni som uppfunnit denna
lögn?» sade fången.

»Det är lätt att bevisa,» sade Vincent, »ty de-
monen Coelia hade ett långt ärr nedom vänstra skuldran,
efter en ridpiska eller en florett, som en af atleterna
vid cirkus Joanovitch tilldelat henne, då hon i ilskan
under en lektion bitit honom i armen.»

Då Vincent närmade sig för att blotta sirenens
skuldra, blef hon vild. Fastän bunden till händer och
fötter, slängde och kastade hon sig åt alla sidor och
bet eller rättare högg som en huggorm med sina
vackra tänder rundt omkring sig. Först efter mycket
besvär lyckades vi få munkafveln i hennes mun, ty
nu var hon ej rädd för hotelsen med dolken, och ej

förr än vi bundit henne framstupa på en stenbänk, kunde Vincent med en knif skära upp hennes klädning bakom vänstra skuldran, där en lång, hvit strimma i den skära huden visade, hvar slaget hade träffat.

»Hvilken kvinna!» sade sekreteraren. »Hon hade nära nog öfvertygat mig om sin oskuld! Men hvad skola vi nu göra med henne. Vi måste föra henne till Venedig — det är vår order.»

»Jag vill hålla vad,» sade jag, »att ni ej får henne lefvande dit. Jag tror ej att hon själf beröfvar sig lifvet — men vid något af sina hundrade försök att komma lös slår hon väl ihjäl sig.»

»Ja, hon är en . . . » sade polistjänstemannen begrundande.

»Vi ha en vagn utanför. Vill ni ha den för att föra den sköna synderskan med er härifrån, så skall jag än en gång blifva kusk i afton,» sade grefve de Florac.

»Tack, herr grefve, men om vi kunde hafva vagnen i morgon för att föra den fångna direkt till järnvägen, det vore det bästa. Det finnes väl något rum här, där vi kunde förvara vår fånge?»

»Å, vi hafva falskmyntarsalen här nere,» sade grefven; »kom, låt oss bese den lokalen.»

»Jean, bevaka denna kvinna, ty hur väl hon än är bunden, skall hon nog försöka frigöra sig.»

»Ja, herr grefve!»

»Jag stannar här, det är det säkraste,» sade Vincent.

»Som ni vill, min vän — var så goda och följ mig!» sade grefven och gick före med ett par ljus. Äfven vi försågo oss med dylika.

Grefven öppnade, och vi trädde in i salen.

Alla verktyg hade polisen tagit, men unge Jean hade roat sig med att taga vara på halffärdiga och äfven några fullfärdiga falska guld- och silfvermynt, söndriga stampar och formar med mera, som polisen ej ansett af värde, och däraf bildat ett litet museum

midt på det långa bordet. Några stolar och bänkar här och där vid plankbordet var för öfrigt det enda som visade att rummet begagnats.

I hörnet till vänster låg en stor hög af halm och papper — troligen begagnadt som omslag för plåtar och verktyg.

Herr Villani undersökte nu väggarne och golvet, hvilket vi andra äfven hjälpte honom med, men någon löndörr eller lucka kunde vi ej upptäcka.

Polismannen gick nu in i spiseln.

Om ett par sekunder sade han:

»Här äro två tjocka bastanta järngaller, och för öfrigt går skorstenen upp i muren och in i någon af husets skorstenar — för att dölja hvarifrån röken kom. Jag anser rummet säkert. Vi lägga vår fånge på pappershögen och föra henne till järnvägen tidigt i morgon.»

Von Heldburg som ännu var i full uniform allt sedan sirenens högtidliga mottagande, drog nu sin värja och rörde om i pappershögen samt sade:

»Här tyckes ej vara annat än papper och halmboss, och på den bädden kan hon i natt drömma om sina illgärningar.»

Under det vi voro i källaren hade Jean satt in de främmande hästarne i stallet och på grefvens befallning bäddat så godt sig göra lät åt de båda främlingarne, hvilka, sedan de lagt sin fånge på pappershögen och noga stängt igen om henne, uttröttade af resan och dagens mödor hårdt insomnade.

Jag väcktes af Vincent som sade:

»Vi ha försöfvit oss allesamman, så att venezianarne få resa med middagståget i stället för det som gått för en timme sedan — grefven klär sig nu och sade sig sedan skola gå och se om hästarne. Lille Jean kokar kaffe och ägg, och jag går nu att väcka våra resande.»

»Det är bra; jag skall snart vara i kläderna för att gå och hjälpa grefven,» sade jag.

Jag hade knappt i stallet börjat hjälpa grefven med att fodra hästarne, då höga rop hördes inifrån

byggnaden, och vi skyndade oss in i densamma. Rop och röster hördes från myntkällaren. Vi voro snart där och sågo då våra gäster samt Vincent och von Heldburg stående i hörnet vid pappershögen. Håpna sågo vi midt i denna ett fyrkantigt hål af omkring en half meters storlek från hvars ena sida en tjock planklucka hängde ned.

Herr Villani tog nu till orda:

»Antingen är denna lucka nedgång till en källare, och då hafva vi vår siren där, eller också leder den till en gång, som någonstädes har ett slut, och då har hon, om hon kunnat, öppnat dörren vid gångens slut och flytt därigenom. Se här hur det har gått till. Så snart vi stängt dörren till denna källare, har hon, så bunden hon än var, hoppande som en fågel, eller som barn då de hoppa kråka, praktiserat sig kring salens väggar för att undersöka om någon utgång fanns. Se här spåren efter hennes skor tätt vid hvarandra, hvilket visar att hon ännu var bunden. Här — lys hit — här har hon stannat, och se där, mina herrar, här är ju äfven en löndörr. Se hur hon vanmäktigt skrapat med naglarne kring den fina springan, som visat att den finnes. Sedan har hon hoppat rundt salen — se här synas spåren — återvändt till denna dörr, men slutligen uppgifvit försöket och hoppat till sin bädd. Då hon hoppat midt i den, har hon hört ett doft eko från källaren under luckan — mera behöfdes ej för *den* fången — sparkande undan papper och halm har hon snart fått reda på springorna kring luckan och regeln till densamma, och som det tyckes lyckats draga undan den samt med en del af sin bädd fallit ned däri. Låtom oss nu få mera ljus, så skola vi följa henne. Vilja ni ledsaga oss, mina herrar?»

»Naturligtvis!» svarade vi.

Jean hade sprungit efter flera ljus samt ett par lyktor, och snart hade vi följt herr Villani, som bad att få gå först. Källaren var föga djup, jämt två meter, och någon trappa fanns ej, utan några i muren inslagna järn tjänade till trappsteg.

»Håll, mina herrar!» ropade polismannen. »Här kunna ni se, hvad en kraftig vilja kan åstadkomma. O, om denna kvinna hade ägnat sina krafter, sitt snille och sin energi åt det goda — det ädla — hvad skulle hon ej kunnat! Se här! Här ligger nedanför detta järn de starka snören, hvarmed hennes händer ha varit bundna. Järnstängen är blodig och det har drupit blod ned på marken där inunder. Hon har sårat sina händer, då hon filat af bandet mot järnet.

»Vid den heliga jungfrun och San Marco! Här är ett järn lösbrutet, och ganska riktigt, där ligga fottagen genomsågade med detta järn. Här synas hennes steg, se, se! Blod har drupit på flere ställen. Ah, här är gången!»

»Akta er, herr Villani, hon har ett spetsigt järn till vapen — — akta er, jag känner henne!» ropade Vincent.

»Tack! Jag skall vara försiktig,» svarade den tilltalade. »Här är en smal gång — se här är ganska riktigt löndörren, och här är regeln — se, nu är den öppen — hon hade allt reda på sådana där hemligheter från Murano. Vet ni, i det palatset är det löngångar i hvarje mur. Polisen har tagit det i sin vård. De gamla ädlingarne och dogerna visste nog hur de byggde. Se, här är också blod — hon måste ha skadat någon åder. Gången börjar gå uppåt. Ah, här har hon bundit sin näsduk om såret, ty där ligger en liten bit af en näsduksspets med odeur heliotrope . . .»

»Jag känner till den! Det är hennes älsklingsparfym,» sade Vincent.

»Ah, här ha vi en dörr — vid San Marco, den är öppen, och — här är gatan,» sade venezianaren.

Vi gingo ut på gatan, och stirrade förvånade på den dörr, hvarifrån vi kommit, ty den tycktes tillhöra nästa hus. Vi kunde dock snart upptäcka hemligheten. Intill det mot vår trädgårdsmur vettande huset var uppförd ett slags brandmur, fullkomligt i samma stil som detta och af ungefär två meters tjocklek med

samma ornament och färg som vår grannes hus, och själfva portalen var alldeles lika. Detta gjorde, att då någon gick in igenom denna dörr, kunde man vara öfvertygad om att han gick in i den hederlige hidalgos hus, som bodde intill vår tomt och som lär varit en framstående spansk sjöofficer i sina unga dagar.

»Till Londres!» sade jag till mitt sällskap.

»Ja, ja! Ni har rätt däri,» svarade de.

»Gå ni genast,» sade grefven, »jag måste göra toalett och stänga dörren inifrån.»

Grefven och hans betjänt gingo in och vi andra skyndade till Londres.

Vi träffade portieren.

»Har markisinnan di Mocenigo rest än?» frågade jag på franska.

»Ja, min herre, hon for just i dawningen, men det var ju en förfärlig händelse — herrarne veta väl? ...»

»Nej; tala om få vi höra.»

»Jag låg i min goda morgonsömn, ty klockan var knappt half sex, då det plötsligt ringde på portklockan. Jag rusade upp och öppnade, och hvem fick jag väl se — jo, fru markisinnan, som sårad, blodig och med sönderrifna kläder rusade in. 'Stäng dörren!' befallde hon, och jag lydde genast. 'Hvad säger ni om att jag har blifvit dragen ur min vagn midt på gatan, rånad och beröfvad alla mina smycken, fått mina kläder sönderrifna och till och med blifvit, ehuru obetydligt, sårad. Ja, det är en vacker polis ni har — men är min postvagn i ordning?'»

»Ja, fru markisinna, den har väntat på gården.»

»Godt, öppna för den, jag far genast — rövvarne hafva uppehållit mig. Jag kommer åter om fjorton dagar och skall då bo här.» Därmed skyndade hon sig ut på gården, steg in i vagnen, och tjugu minuter senare var hon väl redan utom staden.»

»Hvart for hon?» frågade Vincent.

»Ja, den som det visste! Calle de Alcalá redo nog postiljonerna — men sedan?»

»Kom, mina herrar,» sade jag, »vi måste genast hem för att rådgöra.»

»Och tala med grefven,» sade Vincent.

»Ja, och ni mina herrar, våra gäster, som blifvit så bedragna af oss, ehuru vi sannerligen ej rå för det . . .»

»Ack, herr baron, det är säkert, att det är mitt fel, som ej fånglade henne. Järnband och kedjor äro säkrare än tåg — jag har varit en — — hml Jag tror att vi följa er hem, det är det första vi böra göra.»

Då vi kommo till vårt »slott», hade grefve de Florac en duktig frukost i ordning åt oss. Då vi slagit oss ned och börjat förse oss, sade han:

»Näväl, hon hade kommit till hotellet — hittat på en röfvarhistoria — satt sig upp i sin vagn och rest. Är det inte så?»

»Sannerligen, min käre grefve, just så har det gått till,» sade jag.

»Na, vet ni hvad jag har gjort?»

»Nej,» var det gemensamma svaret.

»Jo, jag har hyrt två ridhästar, som äro här om en half timme, och sadlat våra hästar samt gifvit dem dubbla ransoner. Sedan vi ätit, följa vi efter vår sköna, och kanhända hafva vi nöjet åter förnya bekantskapen med henne.»

»Bravo, herr grefve! Jag anhåller, att ni nu öfvertager befålet öfver truppen, ty om vi gifva oss ut på landet, är ni den ende som kan språket fullständigt — vi öfriga kunna ju göra oss nått och jämt förstådda — så vida ej ni, mina herrar, förstå spanska?» sade jag till venezianarne.

»Jag har varit i Spanien i fyra år,» sade sekreteraren blygsamt.

»Ah, då kan ju äfven ni spanska — och ni herr Villani?»

»Jag har blott varit här i ett år för att studera bofvar och skälmar samt lärde mig då litet af deras rotvälska.»

»Ypperligt!» sade jag. »Då äro vi ju bra utrustade. Låtom oss gifva oss af!»

»Håll!» sade grefve de Florac. »Da jag nu skall hafva befälet, bortfalla först och främst alla titlar, och jag blir genast åtlydd.»

Vi bedyrade alla, att han skulle bli åtlydd, hvar efter vi gingo till stallet och ledde våra hästar genom tornet fram på gården.

Ett par stalldrängar kommo från gardesridhuset med två ridhästar, och sedan grefven läst en biljett, sade han till den äldste af tjänarne:

»Se här två tusen francs, lämna dem till stallmästaren, och här tio francs åt er, caballeros.»

De båda spanjorerna kråmade och bugade sig med många »Muchas gracias».

Snart hade vi stängt vårt »slott» och voro nu sju man till häst, som trafvade utför Calle de Alcalá förbi Plaza del Independencia. Det dröjde ej länge, förr än vi voro utom staden. Vi redo nu genom de till följd af sina grönskande fruktträd så vackra förstäderna och frågade oss för, om någon hade sett en postvagn, dragen af fyra hästar, passera. Vi fingo till vår förvåning höra, att den utanför Madrid hade kört rundt från vägen åt Barcelona till vägen från Madrid till Plasencia. Vi följde denna väg.

Alla möjliga fruktträd stodo nu i sin härliga fågring och de stora planteringarne af saffran började visa sin färg, som lysande afstack från grönskan.

Skuggiga alléer äro planterade långt ut från förstäderna, och rikliga hvetefält vajade för den friska vinden.

Da vi ridit några timmar i skarp fart, voro vi ute på den Madrid omgifvande högslätten, som delvis består af öde hedar, ja, man kan kalla dem stepper, där flygsanden stundom kan öfverhölja den resande, så att han, som det någon gång händt, dukat under för densamma. Här och där gifves det dock dalar af oförlignelig skönhet, där en rinnande bäck läskar den törstige vandraren.

Vi ilade fram öfver trädlösa, sandiga hedar på en utmärkt väg, som stundom snörrätt sträckte sig framför oss.

Vi anlände mot aftonen till en grönskande dalgång, hvars åsyn var oss så mycket kärkonnare, som vi väl behöfde hvila för oss och våra hästar.

Då vi redo ned för sluttningen, mötte vi en spansk caballero, som vi artigt tilltalade och frågade om han mött någon postvagn.

Den främmande hälsade med en viss grandezza och svarade till vårt stora nöje:

»Efter som ni hafva haft den äran att tillfråga mig i denna delikata affär, skall jag hafva äran att upplysa er därom, ty den sköna damen bad mig nyss att ej omtala det för dem som möjligen förfölja henne...»

Och härmed aflägsnade ryttaren sig med en storartad och nådig hälsning.

»Bravo!» sade jag. »Den där var dock en 'äkta' spanjor, han var ypperlig — genuin i tal och gester, och han upplyste oss tämligen tydligt att vi måste ha vår siren ej så särdeles långt framför oss. Framåt, mina herrar! Vi skola se om våra hästar i den där lilla byn där nere.»

Snart sutto vi af vid byns »Venta» — krog — och vår grefve mötte den utkommande värden — el posadero — med den mest förekommande artighet och med hatten i hand samt tilltalade honom ungefär med dessa ord:

»Jag antager, att ni, caballero, är den berömde posadero i denna 'posada', och vi hafva på en lusttur från er vackra hufvudstad beslutit att förfriska oss här, så vida ni vill vara af den utmärkta artigheten att låta servera oss från ert utmärkta kök.»

Värden syntes förtjust och förklarade, att »deras excellenser» skulle erhålla allt hvad de önskade.

Detta är det vanliga svaret på alla krogar och värdshus på landet i Spanien, och när man så rekviderar, finnes det ingenting att få till mat — utom hvad man har med sig.

Denna »venta» låg dock så nära hufvudstaden, att vi, tack vare grefve de Floracs sätt att taga värden, blefvo serverade med ägg, höns, bröd och vin.

Under tiden hade polissekreteraren, som kunde språket, gått ned till stallet och samspråkade med stalldrängarna och då fått veta, att postvagnen uppehållit sig här och aflägsnat sig för en timme sedan.

Då vi erforo detta, beslöto vi att dröja här tills två timmar efter solens nedgång, då luften var afkyld och hälsosam samt våra hästar fått hvila sig och ätit.

Grefven, löjtnanten och jag voro turvis i stallet och åsågo, hur stalldrängarna efter »petit Jeans» order tvättade hästarnes nosar, öron samt oupphörligen ströko benen och gnedo dem helt öfver med halmviskor.

Efter att turvis ha hvilat oss, betalade vi vår räkning, och efter ett artigt afsked af den förtjuste värden gáfvo vi oss af.

Några timmar därefter kommo vi till en halv väg, som i sicksack åter ledde upp mot den kastilianska högslätten hvarest järnvägen går från Madrid till Lissabon.

Vi läto nu våra hästar i galopp ila upp för den släta och i reguliera sicksacklinier byggda vägen, där vi några minuter hade bråddjupet på vänstra sidan för att, då vi vändt om hörnet, få det på den högra. Ungefär på midten af denna väg låg ett litet värdshus och utanför detsamma höll en postvagn med fyra hästar, och två postiljoner sysslade med dessa.

Vi omringade vagnen och funno däruti den falska markisinnans kammarjungfru.

»Hvar är din matmoder?» frågade jag på franska.

Den unga kvinnan svarade ej och var i början ganska sträf och otillgänglig, men då herr Villani framtog sin arresteringsorder samt upplyste henne om, att hon genast skulle arresteras samt i korthet lät henne veta, att hennes markisinna var mörderska och giftblanderska, blef den stackars flickan alldeles förtviflad och talade om att markisinnan lämnat henne tusen francs och befallt henne att köpa biljett till Barcelona och resa därifrån på ångbåt till Marseille, hvarest hon skulle lämna markisinnans koffertar på hotell Noailles och resa hem till Genua, där hennes föräldrar bodde.

»Na, än markisinnan, hvar är hon?» frågade jag.

»Då vi lämnat Madrid, sof hon i fyra timmar, hvarefter hon öppnade en kappsäck och klädde totalt om sig till karl i en dräkt sådan som de unge cabaleros och hidalgos bära, då de rida in till staden från sina landtgoods och snart var hon färdig, med ridspö och allt. Strax innan vi kommo till denna väg, kände jag mig mycket matt och höll på att somna. Hon gaf mig då ett glas malaga samt några styrkande droppar . . .»

»Ah!» afbröto vi ovillkorligen.

». . . Heliga Guds moder, hvad mena ni? O, jag är förgiftad! Jag kände, att vinet smakade något beskt! O!»

»Var nu lugn,» sade jag, »ty om ni lyder mig, så kan ni blifva räddad.»

»Alla helgon välsigne er, men . . .»

»Se så, inga men nu, utan hör på hvad jag säger. Hvar är markisinnan?»

»Hon öppnade vagnsdörren och hoppade ur strax innan vi kommo hit, och befallde postiljonerna att stanna här i en timme och därefter köra upp till järnvägsstationen. De äro rikligen betalda förut — — men rädda mig, mina herrar! O, jag känner, att hon har förgiftat mig!»

»Vill ni rätta er efter hvad jag säger er, så kan ni räddas,» sade nu Vincent, som under tiden talat ett par ord med mig. »Ni har, efter hvad jag förmodar, fått ett gift af denna demon, som vi söka, men hon har säkerligen beräknat det så, att ni ej skulle dö däraf förr än ni hunnit till Marseille med hennes koffertar och till och med hem. Ni har af henne fått ett tusen francs och har väl något egna penningar, och det räcker godt till Venedig, dit ni tager biljett direkt från Marseille. Ni uppsöker genast doktor Cavally och lämnar honom detta visitkort, och ni är bestämdt räddad — men med villkor att ni reser *direkt!* Och nu till stationen!»

Snart voro vi där och få minuter därefter kom postvagnen. Kammarjungfrun, som kom med fyra hästar och två postiljoner, hvilka blåste de falskaste ackord

ur sina posthorn, togs emot af järnvägens »caballeros» på det artigaste och med vår hjälp var hon snart på väg direkt till Barcelona.

Förgäfves hörde vi efter om någon ung caballero rest med tåget till Lissabon.

Herr Villani bestämde nu, att han och sekreteraren skulle med bantåg resa till Portugals hufvudstad och vi till Madrid, där vi nu väntade bref från åtskilliga vänner. Vi skildes åt med löfte att gifva hvarandra våra adresser och korta underrättelser om allt som rörde sirenen.

Vi lägo i det lilla värdshuset om natten, och aftonen därpå voro vi åter i Madrid.

Som inga bref voro oss till mötes, företogo vi, sedan grefve de Florac öfverlämnat vårt »slott» i franska beskickningens vård, en resa, som ingen af oss glömmer.

Vårt sällskap bestod af grefven, Vincent Millford, von Heldburg, läsarens ödmjuka tjänare, petit Jean och åsnan, alla till häst — utom den sistnämnda.

O, hur skulle jag ej vilja skildra denna resa, som just vid denna tidiga årstid var den härligaste man kan tänka sig. Detta sätt att färdas — att slå läger hvar man fann det passande, än i olivskogens mörka grönska, än under palmer och fruktträd, än i ruinerna af ett gammalt moriskt slott! Och alla upptåg vi hade för oss — äfventyr — ja, har man njutit däraf i ungdomens år, så har man en liten skattkammare däraf i ålderns höst — och gör mången gång om en sådan resa — i inbillningens och minnenas värld — och lyckligt, då resan — liksom för oss — kan återkallas i minnet utan något missljud och ånger!

Bland annat hade »petit Jean» hittat ett posthorn på vägen, hvilket han stundom till vår munterhet och stundom till vår förtviflan trakterade på det infamaste sätt, i det han därur framlockade de falskaste toner, som hornet kunde frambringa.

Troligen var åsnan mera musikalisk än Jean, ty vanligen började hon infalla med en musik, som endast

en äkta åsna kan åstadkomma, och mången gång måste vi i karrier rida ifrån vår Sancho Pancha för att slippa höra honom.

Vi hade beslutit att bese Granada och hade redan gästade och besett Aranjuez, Toledo och Ciudad Real och voro på väg till Cordova.

På eftermiddagen hade vi passerat en liten stad eller by, som hette Baylem, och sågo därifrån Guadalquivirs härliga dal. Efter en timmes ridt kommo vi till en liten by med den vackraste ruin efter ett litet moriskt slott. Vi beslöto att där inkvartera oss. Vår middag dukades och snart hade vi hos oss en mängd landtfolk, som kommo för att sälja vin och frukter.

Nu infann sig en ytterst snuskig herre, som förklarade sig vara Don Maria etc. etc. med minst femton namn samt ägare af detta slott, som han ej restaureerade för att det skulle få vara så pittoreskt som det var, i synnerhet som han hade fyra andra slott, som voro i fullt stånd. Han ansåg dock, att han ej kunde låta främlingar slå sig ned inom dess murar utan en ersättning af minst hundra pesetas.

Grefven tog nu på det artigaste emot Don etc., och vi reste oss och hälsade med den djupaste vördnad på borgherren, hvarefter de Florac erbjöd honom fem pesetas. I fall han ej vore nöjd härmed skulle vi genast aflägsna oss.

Don etc. fann sig genast ej kunna försaka så ädla cabelleros' besök på sin borg, utan uthyrde den skriftligt för nämnda summa till grefven på tjugufyra timmar.

Sedan våra hästar och åsnan samt vi själfva hade fått ett godt mål, voro vi uppe i det vackra tornet, hvilket egentligen var det enda, som fanns kvar af slottet och ifrån hvilket en hänryckande utsikt visade sig. Samtalet föll på Spanien, dess folk och litteratur — och jag vet ej om åsnans gnäggande kom mig och de Florac att tänka på detsamma, men vi utropade samtidigt:

»Här ha vi ju allt för att spela en komedi!»

»Hur skall den utföras? Säg blott — det måste bli roligt!» sade von Heldburg skrattande.

»Jo,» sade jag, här i detta moriska slott bor Abd-ur-rahman med sin dotter den vackra prinsessan ...»

»Ja, ja!» sade grefven, »och så kommer Don Quijote och eröfrar henne — och nu till föreställningen. Lord Millford är Abd-ur-rahman, Jean den unga prinsessan, jag Don Quijote och von Heldburg Sancho Pancho.»

»Nå, än jag då?» frågade jag skrattande.

»Hm, ja — ja, ni är ju rivalen och möter Don Quijote nedanför borgen där på den gröna gräsplanen, och efter en förtviflad strid blir ni öfvervunnen af honom och faller af hästen.»

»Tackar ödmjukast! Jag är strax klar.»

En timme härefter var allt färdigt. Af kostymeringen var Jeans bäst och därefter Sancho Panchas, som fått en förundransvärdt stor mage, tack vare pläder och hästfaltar.

Grefven och Heldburg redo nu genom byn och följdes snart upp mot borgen af en skara ungdom. Nu tjänstgjorde prinsessan bakom krönet som tornväktare, och ohyggliga toner gånge eko i dalen. Rivalen red ut och mötte den ankommande riddaren, hvarvid en förfärlig kamp ägde rum, tills rivalen under bybefolkningens bravorop föll ur sadeln.

Åsnan hade dock troligen tagit saken för allvar, bäst det var för den högt skriande genom folkhoppen och in bland olivträden, bärande sin tjocke ryttare med sig.

Den döde rivalen rusade nu efter Sancho Pancho, och om en stund kommo alla tre tillbaka till borgen, där Abd-ur-rahman köpt en stor kvantitet vin och därmed fagnade åskådarna.

Det hela var en kostlig föreställning, som höll oss skrattande och vakna nästan hela natten.

Skall någon resa till Spanien — res då till Cordova, men tro ej att »denna domkyrka, hvars härliga kupol uppbäres ett tusen tre hundra jättehöga pelare, är bland det mest storartade man kan få skåda», såsom jag sett i en resebeskrifning.

Sanningen är, att »dömen» är en morisk moské, i hvars midt man byggt en liten kyrka. Moskén är

vacker som efterlämnad morisk byggnadsstil, och pelarnes antal är åttahundra sextio; någon kupol finnes ej, ty taket är — platt.

Vi fortsatte härifrån till Granada, och där fingo vi se, — ja, här fattas ord att beskrifva hvad hundrade förut försökt skildra — intet språk har därtill ord — Alhambra! Denna borg af pelare och spetsar knypplade i marmor!

Vi fingo här bref, och Vincent erhöll ett från sin syster, hvori han underrättades om att lorden, hans far, var sjuk och att han genast skulle resa till Paris, hvarest han kunde träffa sin familj, som tills vidare bodde där.

Efter tre dagars vistelse i Granada, eller rättare Alhambra, beslöto vi att sälja våra hästar och åsnan, hvilket lyckades mot förmodan rätt fördelaktigt, och på järnväg återvända till Madrid.

TRETTIONDE KAPITLET.

En förtviflad kamp. Rättegången.

Da vi kommo till vårt »slott», mottogos vi af en poliskonstapel, som hade sett efter det under vår bortvaro och som lämnade grefve de Florac ett bref från grefve de San Vigo.

Da de Florac läst detta, ropade han på oss och sade: »Detta kan man kalla tur! I detta bref från grefve de San Vigo ombedes jag att ej sälja vårt slott till någon enskild person, då vi resa, ty polisen har funnit det lämpligt till kasern för ett kompani af gendarmerna.

Dagen därpå sålde han vårt slott och det med en vinst af fyra tusen francs, hvilka på mitt förslag tilldelades lille Jean för hans utmärkta tjänster under vår resa till Abencerragernas borg.

Lille Jean slog några volter på gräsplanen utanför, då han fick underrättelse om denna gåfva, ty »förr kunde han ej tacka».

Efter att ha gjort afskedsvisiter hos franska ministern och Madrids generalkapten samt grefve de San Vigo, afreste vi med bantåg öfver Barcelona, Marseille och Lyon till Paris. Grefve de Florac lämnade oss i Marseille och von Heldburg i Lyon.

Vid ankomsten till Paris fingo vi höra, att lord Millford var bättre, och vi begåfvo oss, sedan vi gjort toalett, till hans hotell vid Avenue Kléber. Lorden var glad att återse oss, och förtjust i Vincents utseende och sätt. Efter en kort stund anmäldes furst Petros Karaiskakis, och strax därefter inkom Maria och omfamnade sin bror samt räckte mig vänligt handen.

Hon var mycket förändrad, och det till sin fördel, ty följderna af hennes sjukdom voro försvunna och hon såg frisk och stark ut. Hon var äfven vackrare än fordom.

Vi åto middag hos lorden, och han omtalade, att han ämnade med det första resa öfver till England för att med sina barn vistas hela sommaren på Millford Castle.

Då han frågade mig hvad jag ämnade företaga mig, svarade jag, att jag ämnade stanna några dagar i Paris och sedan göra en tur in i Afrika.

»Till Afrikal!» utbrast lorden. »I sanning, jag skulle ha lust att göra er sällskap, om jag ej måste fullborda det stora verk jag arbetar på — men sannerligen, jag kommer kanske att resa dit en gång till. Jag har varit i Egypten och Abessinien, men i midten af detta ännu så okända land finnes troligen mycket för vetenskapen att lära.»

»Jag reser då före, och som jag ofta kommer att skrifva till min *broder* Vincent,» sade jag med eftertryck på detta ord, »så vet han alltid hvar jag är.»

Lorden steg upp och tog mig i hand, samt sade:

»Tack för dessa ord! Det gläder mig att veta, det jag har två söner i stället för en — tag hvarann i famn, boys!»

Vincent skyndade i mina armar och en kraftig omfamning stadfäste vårt brödralag.

Då lorden vände sig om, stodo furst Petros Karaiskakis och Maria äfven omfamnande hvarandra, och fursten sade:

»Mylord! Låt mig bli den tredje af edra söner!»

Ett leende gled öfver lord Millfords drag, och han sade:

»Jag har väntat mig detta, ty jag har för länge sedan genomskådat er. Och ni begagnar er af ett verkligen passande tillfälle. Må Gud välsigna er mina barn! Men Petros, ni får ej för snart skilja mig från min dotter och steka henne brun i Greklands soll!»

»Nej, mylord, vi kunna ju hos er få njuta af Englands sommar.»

»Bra, mycket bra!» sade lorden leende.

Vi lyckönskade nu de nyförlofvade och återvände därefter till hotellet. Vincent och jag hade tagit in på hotel de Rivoli, där vi visste att furst Petros bodde, men Vincent skulle dagen därpå flytta in i en våning i sin faders hus. Då vi kommo till hotellet, gingo vi in i furst Petros' rum, hvarest denne tvang oss att dricka en butelj vin med honom. Då tjänaren kom in med vinet, låg ett bref till mig på brickan.

Jag bröt det och läste. Det var från Lissabon. Herr Villani underrättade mig, att inga spår efter den sökta där funnos, men att ett bref från Paris gaf honom anledning att så fort som möjligt skynda dit. Troligen skulle han hinna fram några dagar efter brefvets ankomst och taga in på hotel Rivoli.

Jag visade mina vänner brefvet och Vincent utropade:

»Da är väl denna afgrundsande här i Paris!»

Det knackade på dörren.

»Stig in!» sade Karaiskakis.

Det var ännu ett bref till mig.

»Detta bref har varit här en gång förut, men efter edra order returnerats till Madrid och Franska be-

skickningen där, och nu har det återsändts hit, det synes på stämplarne,» sade uppässaren.

Brevet var från Venedig. Jag öppnade det, och då jag såg underskriften, läste jag högt:

»Min käre, unge vän!

Tack för den patient, ni sände mig från Spanien! Det lilla kräket kunde ej lyda er tillsägelse att fara direkt utan att pussa pappa och mamma i Genua och kom således en dag senare. Följden af detta säta familjemöte var, att *muranovinets* verkningar vid hennes hitkomst voro förfärliga; men då jag nu visste hvad det var, så lyckades jag häfva följderna däraf. Den lilla åsninnan får dock, för att hon kom tolf timmar senare än hon kunnat, ligga till sängs i obehagliga, om ej svåra plågor, säkerligen omkring två veckor.

Skulle ni kunna komma öfver den där vinfabrikanten och sända henne till mig, så skulle jag ofantligt gärna vilja obducera hennes hjärta för att få veta af hvad slag det består.

Farväl min unge vän! Glöm ej er gamle

Cesare Cavally.»

»Han är sig lik, den gamle präktige doktorn,» sade furst Petros.

»Ja — och hon med, den sataniska kvinnan!» sade Vincent.

»Jag kan ej tro, att hon vågar uppehålla sig i Paris — hon har ju här begått ett mordförsök och ett mord och kan blifva arresterad när som helst...»

»Ja, om hon blir upptäckt — men säkert har hon med konstens hjälp förändrat sig, och då skall det vara en händelse, som gör att hon blir igenkänd,» svarade Vincent.

»När jag tänker på saken, så är det bäst — att ej tänka på den, förr än herr Villani och hans följelagare komma hit, då vi säkerligen få reda på hvad han vet därom,» sade furst Petros leende.

»Ja, det är sant. Men hvad har ni gjort här i Paris under vår långa frånvaro?» frågade Vincent.

»Ah, min käre bror, friat till er syster, naturligtvis, och vid mitt rosenrödaste familjehelgon, det var det bästa jag i mitt lif har gjort. Drick med mig, Vincent, vi äro ju bröder nu!»

»Tack, Petros! Gud och madonnan låte dig och Maria blifva så lyckliga som jag önskar!»

Jag förenade mig med Vincent, och vi tömde våra glas för furst Petros och hans trolofvade.

Nästa dag åto vi efter öfverenskommelse lunchen tillsammans i hotellets matsal.

»I morgon har min far beslutit eklatera er förlofning, och som jag hörde i går har han lagt beslag på min syster hela dagen i dag. Det kostar nog på den gamle att mista henne, som han förut så lång tid har saknat.»

»Var lugn, Vincente, han skall åtminstone halfva året få hafva henne på Millford Castle, och den öfriga tiden tänker jag, att han blir hos oss på Karais, hvarest det finnes mycket som skall intressera honom,» svarade fursten.

»Som vi då äro permitterade för dagen,» sade jag, »så säg hvad vi skola göra i kväll! Jag har ett par visiter att göra nu på förmiddagen, men klockan fem är jag ledig.»

»Jag och Vincent gå och se Louvren,» sade furst Petros till Vincent. »Vi träffas då vid femtiden, så få vi se.»

Jag sökte nu major Hector, men erfor till min ledsnad, att han var bortrest, hvarför jag gjorde visit hos polisministern, hvilken på det artigaste tog emot mig och frågade, hvad jag företagit mig under den tid som gått sedan han sist sett mig. Jag redogjorde i korthet för mina resor, och då jag talade om grefve de Florac och den vänskap, som uppstått emellan oss, sade han:

»Ni har således gjort bekantskap med denne vandrande riddare — ja, det är en utmärkt man, som väl nu varit i alla världens länder.»

Jag fortsatte nu, men då jag under samtalet kom att nämna markisinnan de Mocenigo, spratt ministern synbarligen till, och då jag berättat den falska markisinnans historia, sade han:

»Min bästa baron, ni har nu åter gjort polisen en tjänst, ty vi hafva af österrikiska polisen erhållit underrättelser om denna giftblanderska, men ha blifvit duperade emedan vi farit efter två personer, en falsk markisinna och en cirkusdam, som kallar sig Coelia och begått mord här i Paris. När jag nu hör, att detta är samma person, så blifva efterforskningarne lättare, om hon verkligen skulle våga sig till ett land, där hon begått mord.»

»Å, denna människa, eller rättare demon, fruktar ingenting! Men får jag eller min vän unge lorden en gång fast i henne, så skall hon inte undgå oss!» sade jag allvarligt.

»Vi skola stå er till tjänst på allt vis, och så snart herr Villani kommer till Paris, ber jag er sända honom till mig,» sade ministern och följde mig ut i mottagningsrummet.

Samtidigt med mig kommo fursten och lorden hem, och den förre frågade mig:

»Hvad skola vi göra denna ohyggligt långa tid?»

»Jag tror att vi kunde gå hem och kläda oss — äta middag i Palais Royal samt därefter gå på maskraden å stora operan.»

»Bravo! Det är utmärkt!» utropade furst Petros.

»Äfven jag instämmer; jag har aldrig sett operan och gör det gärna — med ett förbehåll, att vi förkläda oss eller åtminstone maskera oss till oigenkännlighet, ty det vore ju ej omöjligt att *hon* vore där, och då hon igenkände oss, vore hon på ögonblicket borta,» yttrade Vincent.

»Ni har rätt. Låt oss skaffa hvar sin domino, till exempel jag en blå, Vincent en röd och fursten en hvit, att taga öfver våra balkostymer, en väl fäst halfmask af svart siden med skägg, är tillräckligt.»

Klockan elfva gingo vi på operan och togo en loge för att kunna sammanträffa när som helst.

Dansen var i full gång, och de af lefnadslust sprittande parisiskorna foro som syrsor kring sina kavaljerer.

Vi hade gått upp i logen för att få en öfversikt af det hela, då Vincent plötsligt ropade med dämpad röst i våra öron:

»Se där! Det är hon — sirenen!»

»Det är omöjligt!» sade jag.

Men då han pekade på en dam, som var klädd i ljusblå kjol och ett glänsande fjällpansar samt ett slags fågelmask, kunde jag ej annat än förvåna mig öfver likheten mellan denna kostym och sirenens på karnevalsbalen å det minnesvärda Murano.

»Kom,» sade jag, »och låt oss med den största försiktighet omgifva henne samt göra våra iakttagelser — kom i håg den största försiktighet!»

»Ja, ja!» svarade mina vänner, och vi skyndade att blanda oss med publiken.

Vi sågo nu den sköna damen promenera arm i arm med en smärt, elegant herre, som höll en svart sidenmask i handen, hvilken han begagnade som solfjäder att fläkta sitt nobla ansikte.

Mer och mer blefvo vi öfvertygade om, att vi hade demonen framför oss.

Plötsligt såg jag fursten göra ett tecken åt mig, och jag närmade mig honom.

»Följ sirenen varsamt — jag skall under tiden få reda på hvem det är som ledsagar henne.»

Den maskerade damen och hennes kavaljer drogo sig nu bort mot trappan upp till logeraderna och inträdde i en af fondlogerna, hvarifrån de åskådade den yrande glädjen på scenen.

Vincent och jag gingo in i vår loge och satte oss så långt in, att vi voro tämligen i skuggan.

Snart öppnades logedörren och furst Petros inträdde. Innan han hann yttra sig, utstötte Vincent Millford ett halfkväfdt rop af öfverraskning.

Vi följde hans blickar och sågo, att sirenen aftagit sin mask och satt i en förtjusande ställning, viftande med en silfverglänsande solfjäder, som passade till hennes kostym och som hon förde med ett oförliknligt behag under en, som det tycktes, uppsluppen konversation med sin kavaljer. Ett rikt, guldgult hår föll ned öfver hennes axlar. Hennes vackra armar och smärta, men fasta byst, som silfvertrikån ej dolde, gjorde henne, där hon i halfdunklet lutade sig mot den purpurklädda soffan, till en — den mest tjusande varelse man kunde tänka sig.

»Det är inte hon,» sade fursten, »och det har jag äfven försport...»

»Det är hon! Jag är säker därpå — dessa gyllne lockar bedraga mig ej — och ändå, denna ljusa, nordiska hy — men det är demonen från Murano — eller hvad säger ni?» sade Vincent till mig.

Efter att ha betraktat damen i silfverkostymen en stund, sade jag:

»Jag är bestämdt af den åsikten, att det är hon. Det är sitt naturliga hår, hon nu bär. Ni komma nog i håg, att den stackars grefvinnan, som hon mördade, sade att sirenen var blond — Nu, nu!» hviskade jag, »såg jag en blick, som hon sände hit öfver. Det är hennes ögon — låt oss låtsa som vi ej sågo dem!»

Hela detta samtal hade förts i hviskande ton, och vi drogo oss nu än längre in i logen.

»Vid mina vackraste, mångfärgade helgon! Jag har aldrig sett en sådan kvinna — hon är rent af förtjusande! Men är det hon? Då är det en djäfvul i en ängels skepnad. Om jag ägde den magiska ring, som sagan omtalar, så skulle jag vrida den rundt och önska henne förvandlad i marmor. — Men hör på, det kan ej gärna vara hon. Jag har, under det jag en stund var frånvarande, träffat en af mina vänner och tog honom under armen samt gick förbi det sköna paret, som vi intressera oss för. Med låtsad likgiltighet frågade jag honom hvilka de voro.

'Hvad!' utropade min vän. 'Känner ni ej grefve George de Beauvoir? Han har ett charmant gammalt slott i Vendée vid hafvet, med stora jordägor där omkring. Därtill höra några öar och småstäder, så att han är en af de rikaste ädlingar i landet. Han har varit militär och utmärkte sig i Algier, så att han inom två år var kapten och riddare af Hederslegionen. Kejsaren har velat fästa honom vid hofvet, men han tog då afsked. Han kallas af alla kvinnor i Paris för »den vackre zuaven».'

'Na, än den dam han ledsagar?' frågade jag.

'Ja, det är en alldeles ny stjärna på societetens himmel — är hon inte förtjusande? Alla herrar äro galna i henne — men grefve Beauvoir lär ha eröfrat henne. Hon är italienska, från Turin — en grefvinna Lolin.»

»Ahl!» sade jag och Vincent samtidigt.

»Således, mina vänner, tror jag att ni misstagit er om denna dam.»

»Tvärtom, detta namn har gjort oss förvissade om hennes identitet,» svarade jag.

Det af oss observerade paret reste sig nu och lämnade sin loge.

Äfven vi skyndade ut, men kunde ej se till sirenen eller hennes följeslagare. Ytterst förargade skyndade vi nu framåt, och jag tyckte mig en gång se grefve de Beauvoir och bredvid honom en svart domino med uppslagen kapuschong. Hon hade alltså kastat en sådan öfver sin dräkt. Jag meddelade mina vänner detta, men trängseln var så stor i korridorerna, att vi ej kunde tränga oss fram, utan paret försvann.

»Varen lugna, mina herrar!» sade jag. »Om vi äfven stodo tätt invid sirenen, kunde vi, som ej äro polismän, icke arresterera henne. Vi veta nu att hon är här, och det är nog.»

Då vi återkommo till hotel de Rivoli, lämnade oss portieren ett visitkort, och jag ropade genast:

»Herr Villani! Hvar bor han?»

Portieren nämnde numret, och inom ett par minuter voro vi där och mottogos af herr Villani och sekreteraren på det hjärtligaste.

Vi omtalade genast vår afton, och blefvo ej litet öfverraskade, då herr Villani sade:

»Jag visste, att hon var på operamaskeraden i afton, ty jag vet hvar hon bor...»

»Hvad! Herr Villani, ni är då en trollkarl!»

»Visst ickel! Men ni minns ju hennes kammarjungfru, som skulle lämna hennes koffertar på ett hotell i Marseille?»

»Ja, ja!» svarade vi.

»Nåväl, vi anlände till Lissabon, och inom få dagar var jag säker på, att hon ej var där. Vi foro då direkt till Marseille och hade snart fått veta på hvilket hotell hennes kappsäckar befunno sig, och där inkvarterade vi oss, sedan vi lofvat portieren drickspenningar mot att han skulle låta oss veta, när någon kom för att afhämta bagaget.

Nåväl, en dag kom portieren och omtalade, att mannen var kommen och hade betalt för bagaget samt dess nedkörande till bangården. På perrongen visade oss portieren den person, som var i fråga. Vi köpte biljetter till Paris och afreste på samma tåg och i samma vagn. Vi låtsade ej känna hvarandra, och först vid Lyon började det vanliga samtalet resande emellan.

Mannen var ytterst sluten, och endast af en händelse fick jag reda på att han hette J. J. Richard. Han tappade en gång sin annotationsbok, och då pärmen föll upp, stod detta namn innanför. Jag var snabbare än han att taga upp den, och då jag artigt lämnade honom den, slog han argt ihop den, mumlande en ed, innan han framsade sitt 'tusen tack!'.

Vid framkomsten till Paris sände vi vår kappsäck till er adress på hotel de Rivoli och iakttago från skilda håll vår man. Denne tog en vagn, lastade kofferterna därpå samt satte sig bredvid kusken och pekade på en gata åt honom. Vi följde efter i hvar sin droska, och så bar det af öfver en hel hop gator. Slutligen

stannade vagnen framför ett elegant hus midt emot Monceauxparken.

Så snart agentens vagn stannat, svängde min droska in på gatan till vänster och jag gick med likgiltig min förbi det hus, där kofferterna uppbyros. Då jag lyckades läsa namnet — 'Grefvinnan de Lolin' — på en af dem, var jag säker på min sak och återvände hit.»

»Och jag,» sade sekreteraren, »jag lät min kusk köra i gående förbi huset, och bakom den föredragna gardinen i droskan blickade jag upp åt huset och igenkände den vid ett af fönsterna stående sirenen.»

»Godt, då är allt bra, och herr Villani besöker i morgon polisministern, som önskar göra hans bekantskap. Han får då en arresteringsorder samt ett par polisbetjänter med sig, och så kniper han detta odjur!» sade jag.

Dagen därpå presenterade jag venezianaren för polisministern, och de båda rättvisans handhafvare tycktes snart förstå hvarandra.

Polisministern lät nu Villani få en arresteringsorder, men påminde honom om att hon måste först dömas af fransk domstol för mordförsök och mord i Frankrike samt sedan utlämnas till österrikiska polisen. Villani fann sig häruti och erhöll två poliskonstaplar till sitt biträde.

Vi begåfvo oss genast till sirenens bostad i sällskap med fursten och Vincent. Herr Villani frågade portvakten, om grefvinnan var hemma.

»Nej, min herre, grefvinnan gör sin vanliga morgonpromenad i parken här midt emot,» svarade portvakten.

Vi beslöto att två och två gå in i parken, och om vi mötte den falska grefvinnan, skulle två gå förbi henne, de andra två taga henne och de öfriga sedan hjälpa till att fånga sirenen.

Vincent och en af polismännen gingo först, så därefter herr Villani och jag, därefter furst Petros och

den andre polismannen. De båda polisbetjänarna voro civilklädda och förde sig som de finaste gentlemän.

I parken var det tämligen folktomt. Snart mötte vi två beslöjade damer. Då vårt avantgarde passerade dem, såg jag att Vincent torkade sig i ansiktet — eller rättare sagdt dolde det med en stor näsduk. Så snart han kommit förbi de promenerande damerna, vände han sig om och pekade på den som gick till höger.

Herr Villani steg nu åt sidan och sade hälsande:

»Fru grefvinnan af Lolin?»

»Ja, min herre, hvad . . .»

Hon kände nu igen mig och gaf till ett skrik af förtäran och raseri.

Då Vincent skyndade fram och med järnhand omfattade hennes vänstra arm och polisbetjänarna hennes högra, började hon med en katts smidighet och med otrolig styrka kasta sig hit och dit. Ett ögonblick slet hon sig lös från polisbetjänarnas tag, och detta var tillräckligt för att hinna rycka upp en dolk ur klädningen.

I detsamma fattade jag denna hand och vred — utan att dock vilja det — armen ur led, så att hon tappade dolken.

Inom en minut hade Villani tillskrufvat ett par nätta och prydliga, men starka järnarmband om den skönas handlofvar och äfven om hennes fötter. Sirenen skrek — men en liten mask applicerades af den öfvade polismannen öfver vår fånges mun; hon kunde mycket väl andas, men ej skrika.

Det var dock ej lätt för Villani att föra sin fånge ut på gatan, ty genom att draga kroppen tillsammans och sedan räta ut den med en kraftig knyck, kastade hon omkull både Villani och hans båda biträden. Nu framträdde sekreteraren, som under hela tiden stått af-sides, och lade sin hand öfver fångens ansikte. En liten svamp hade den verkan att söfva den motsträfviga.

Vincent förde nu sin hand inom den sofvandes klädning samt tog fram två små flaskor och en silfverslida

till en dolk. Han satte sedan dolken, som han upptagit, i slidan.

Detta fick jag höra sedan, ty en minut förut hade jag dignat ned på en soffa.

Då jag åter kom till mig själf, låg jag i en stor säng, och vid min sida satt en man, som räckte mig ett glas vin. Jag igenkände nu Vincent och hans fader, som stodo lutade öfver mig.

»Ah, ni, mylord!» sade jag. »Hvar är jag — ty detta är ej mitt rum i hotel de... de Murano — nej, förlåt mig — i hotel Rivoli?»

»Min käre son, var nu lugn och hör på mig! Du har varit sjuk och är nu på bättringsvägen, men måste sofva — drick nu detta glas!»

Jag tömde det och somnade. Då jag vaknade, kände jag mig klar i hufvudet och kunde ej begripa, hvarför jag hade legat.

Vincent inträdde nu och omtalade för mig, att då jag vred dolken ur handen på sirenen, när hon häktades, hade hon lyckats med vapnet rispa mig i handen. Verkan häraf var hastig — jag hade segnat ned på en parksoffa, men Vincent hade tagit mig i sina armar, sprungit till en droska och kört hem till sin fader. Lord Millford hade strax förstätt, hvad slags gift det var, och lyckats motarbete dess verkningar.

»Nå, än sirenen?»

»I fängelse och väl bevakad. Hon är anklagad för mordförsök och mord. Men det ser märkvärdigt nog ut som om hon skulle gå fri af brist på vittnen. Ja, det är besynnerligt, men sant. En ung advokat Herrent har åtagit sig hennes sak, och hon uppträder själf med en nästan öfvernaturlig skönhet och med oöfverträfflig talang spelande en förfördelad oskuld. Hon riktigt tjusade polismästare och fängknektar, så att hade ej polisministern själf varit närvarande, tror jag att hon, trots mitt och sekreterarens vittnesmål, blifvit frikänd genast. Emellertid är denna sak före i morgon, och du är då kallad att vara närvarande.»

På dagen hade jag ohyggliga frossbrytningar, men den gode lorden, som ständigt satt vid min sida, förklarade, att detta visserligen var en följd af giftet, men äfven ett bevis på att dess verkan var i aftagande. Han underhöll mig med berättelser om hur han i Indien hade behöft flere års studier och arbete för att få ett ofelbart motgift mot detsamma; om ej motgift användes inom en half timme, var ingen hjälp möjlig och döden följde inom en timme. Vincent hade knappt tio minuter efter det jag sårats rusat in i lordens arbetsrum och lagt mig på soffan samt visat dolken och flaskorna.

»Jag såg genast på er hvad det var för gift och kunde därför strax använda det rätta medlet,» slöt min lärde räddare sin berättelse.

Rysningarne blefvo allt mattare och upphörde mot aftonen. Jag sof utmärkt och vaknade frisk och uthvilad.

På förmiddagen foro Vincent och jag i lordens vagn till domstolen.

Af de artiga polistjänstemännen placerade helt nära domarebordet, hade vi en utmärkt öfverblick öfver det hela.

Nu infördes den tilltalade, och förhöret började.

I största korthet — då vi förut kända sirenens historia — vill jag blott omtala, att den anklagade nekade till alla beskyllningar, förklarande sig vara markisinnan Paula af Mocenigo och äfven efter sin tants död grefvinna af Lolin. En olycksalig likhet med en lindanserska, kallad Coelia, hade inblandat hennes namn i brott, som hon ej hade den ringaste aning om; men hon hade slutligen trott sig förstå, att de förföljelser, hon varit utsatt för, härrörde från några rent af diaboliska intriger från släktingar uti Italien, som ville komma åt hennes namn och förmögenhet.

Sirenen hade aldrig sett så tjusande vacker ut. Ett förtrollande skimmer af oskuld låg öfver hela hennes uppträdande, och Vincent och jag kommo öfverens om, att större skådespelerska hade vi aldrig sett.

Ett bifallssorl susade genom salen, då sirenen slutade.

Nu uppträdde herr Villani med sin advokat och gaf en klar och tydlig historik öfver sirenens död och lefnadshistoria.

Det var ytterst intressant att se, hvilken fulländad aktrix vi hade framför oss i denna brottsliga och ändå så sköna kvinna. Detta stumma, men utmärkta spel var beundransvärdt. Förvåning öfver anklagelserna — bestörtning öfver beskyllningen för mordet på markisinnan — ett öfverdådigt väl speladt förakt för talet om giftmorden på Murano — ett medlidandets leende och en skakning på det vackra hufvudet, då grefvinnans af Lolin död skildrades — ett stolt förakt för anklagelsen, att hon skulle vara Coelia, luftens drottning — och emellanåt dessa djupa ögon riktade mot taket, under det stora tårar föllo ned på de till bön hopknäppta händerna — se där ett skådespel, som den lifliga Pariserpubliken icke kunde motstå.

Också började ett mummel och ett sorl till den anklagades fördel, som urartade till skrån, då en röst ropade:

»Du ljuger, förb . . . italienare! Hon är oskyldig!»

Polisen måste inskrida och arresterade ett par af de högljuddaste bland publiken.

Åklagaren fortsatte till häktningen i Monceaux-parken, hvarefter han yrkade, att den farliga kvinnan skulle dömas till galererna för lifstiden.

Ett bullrande hyssjande och hvisslande belönade honom för hans välvilliga yrkande.

Det blef dock ögonblickligen tystnad, så snart den anklagades advokat reste sig.

Det var min vän Herrent. Jag kände strax igen honom.

Med stor skicklighet och beundransvärd värtalighet gled han öfver alla de omnämnda förbrytelserna, liksom för att antyda deras omöjlighet. Slutligen höjde han rösten, hans ögon blefvo allt lifligare, och han sade:

»Jag kan ej neka till att jag är mycket förvånad öfver att min högt ärade kollega här har framdragit en mängd ganska apokryfiska brott från Italien. — Jag

anser, att vi här inför fransk domstol blott ha att göra med de brott, som skulle af fru markisinnan de Mocenigo, grefvinna af Lolin, begåtts på fransk jord. . .»

Här afbröts talaren af åhörarnes jubel.

Herrent fortsatte:

»Här kan således ej komma i fråga annat än tre anklagelser: för det första, ett lätt dolkstyng af Coelia, luftens drottning, till souvenir åt en af sina älskare, en viss venezianare Vincente; för det andra, skulle denna kvinna mördat en portvakterska på gatan; och för det tredje, skulle hon hafva, då hon för några dagar sedan häktades, sårat en engelsman med en liten dolk. Några flere stora synder på fransk jord kan jag ej finna att min högt ärade kollega har anmärkt. Nå väl! Den första och den andra punkten äro osanningar — jag ber om ursäkt, att jag nämner dem med deras rätta namn — ty de äro omöjliga! Markisinnan de Mocenigo var vid denna tid af hela Venedig känd som den mest religiösa och välgörande dam i staden, och enligt dessa bref, som jag just i dag erhållit, denna tid boende i sitt palats på Murano. Och nu, mina herrar domare och jurymän, om jag äfven hade den där Coelia här, har någon sett henne stöta dolken i den stackars portvakterskan? Ej ett halft vittne finnes därtill. Möjligen skulle den akrobat, som hon obetydligt sårade — af svartsjuka, framkallad af hennes djupa kärlek till sin kamrat — kunna vara här; nåväl, om hans kärlek eller hat — man vet ju ej — skulle tillåta honom att vara nog hämndgirig att uppträda, så skulle jag fullt berättigadt jäfva honom, emedan han enligt de civiliserade ländernas lagar ej får vittna för sig själf.»

Döfvande bravorop höjdes från åhörarne, och det dröjde en stund innan sessionen kunde fortsättas.

»Och nu, mina herrar, vill jag besvara den tredje punkten med — ja, hon har, som hon under bittra tårar erkänt för sin advokat, gifvit en gentleman en obetydlig rispa i handen, då hon helt plötsligt häktades af fem, sex okända karlar. Denna lilla, om jag så får säga, leksak till dolk, skulle varit förgiftad. Äfven detta

är ej omöjligt, ehuru hon ej visste därom, ty hon hade tagit den ur ett gammalt schatull, där den legat sedan lång tid tillbaka. Och nu, mina herrar, betänken blott: en kvinna — nej, låt mig säga en ung, skön och eldig italienska från Dogernas gamla ärorika stad, med sin lilla dolk — en leksaksdolk — i bältet, blir öfverfallen i en park — hon försvarar sig — var det orätt? Jag behöfver ej fråga. Må vara, att hon får plikta några hundra francs härför — men säkert är, att ingen juryman har hjärta att döma en oskyldig kvinna för brott, som hon aldrig kunnat begå!»

Härmed bugade sig herr Herrent. Dånande bifallsyttringar ljödo genom salen, och jurymännen afträdde.

Det dröjde ej länge, förr än de åter inträdde, och deras ordförande besvarade de första tvenne frågorna med »icke skyldig», och den tredje med »skyldig».

En stund därefter afkunnades utslaget, som friskände markisinnan Paola de Mocenigo, grefvinna af Lolin, från anklagelserna för mordförsök och mord. Då den af henne i Monceauxparken sårade personen ej väckt några påståenden mot henne, afskrefs målet.

Åhörarne voro hänryckta, och det var endast med tillhjälp af mig och Vincent som det lyckades för Villani och polisen att få sirenen in i ett rum bredvid domsalen.

Här öfverlämnade Villani österrikiska regeringens reklamation af »mörderskan Nannina Fedi, alias Coelia, eller luftens drottning, nu falskeligen kallande sig markisinnan Paola di Mocenigo, grefvinna af Lolin», samt erhöll rättighet att arrestera denna. Fransk polis skulle medfölja till gränsen.

Så snart dessa handlingar voro upplästa, störtade sig sirenen tillbaka och öppnade dörren till domsalen, och förlitande sig på folkgunsten, skrek hon, skyndande mot dess utgång:

»Hjälp! Hjälp!»

Ett fåtal åhörare var kvar, och hon skulle säkerligen lyckats försvinna ibland dem, om hon ej fått se sin advokat, Herrent.

Fortsättande sina rop kastade hon sig i hans armar.

»Var lugn, madamel!» sade denne och bjöd henne armen samt förde henne mot herr Villani och polis-männen, som med oss följt efter henne.

Då vi närmade oss, gjorde advokaten en afvärjande rörelse med handen och ledsagade artigt sin klient in i samma rum, från hvilket hon nyss aflägsnat sig.

Då han där såg henne omgifven af oss, bugade han sig artigt och skulle aflägsna sig, då sirenen ropade:

»Ni öfverger mig då? Ni, min försvarare! Och det midt ibland mina värsta fiender!»

Advokaten gaf herr Villani en blick, och i ögonblicket höllo vi sirenen, som oaktadt den kraft, hvilken nu höll henne, slingrade och kastade sig som en räf i en räfsax.

Händer och fötter voro snart omslutna af stålringar, så tätt åtskrufvade, att det var omöjligt för henne att kränga dem af sig.

Detta var ett ögonblicks verk.

Advokaten Herrent sade nu:

»Tillåter ni, herr Villani, att jag får tala några ord med min för detta klient?»

»I förlitande på er heder har jag ej någonting däremot,» svarade denne.

Fången sattes i hörnet af en soffa, och advokaten stod tätt vid soffans gafvel.

»Jag vill tala med er, och hör nu noga på mig,» sade herr Herrent högt.

»Men jag vill först göra er en fråga,» sade sirenen.

»Jag visste det! Fråga och jag skall svara — det blir detsamma som om jag skulle säga er, hvarför jag förde er åter hit in,» sade advokaten.

»Nåväl! Ni är förutseende — det är just det jag vill veta.»

Advokaten böjde sig nu ned och sade sakta, nästan hviskande:

»Ni är giftblanderskan Nannina Fedi och Coelia . . .»

Ett förfärligt skrik höjdes ur den fångnas bröst, och hon sjönk baklänges på soffan.

»Jag väntar nu den frågan af er: hvarför har ni då försvarat mig? Ni vill veta det?»

»Ja,» svarade sirenen; »hvarför?»

»Därför att jag först ej visste, att ni var brottslig — och sedan för det att ni skulle smutsa Frankrikes jord, om ni blefve begrafven här!»

»O,» nästan tjöt fången. »Ett enda ord till — luta er ned till mig — jag har en sista bön till er — blott ett ord...»

Vi hade nästan hört allt hvad som talades, och nu rusade Vincent fram, ropande:

»Akta er! Hon biter af er örat!»

I detsamma knuffade han undan advokaten.

Detta var en lycka för herr Herrent, ty en liten bit af hans öra satt mellan sirenens blodiga tänder, och säkert hade hela örat varit borta, om ej Vincent kommit emellan.

Advokaten såg rätt flat ut, men sade skrattande:

»Akta er för denna orm, ty kommer hon lös, så gäller det edra lif. Farväl, madame! I Venedig hafva de ej galärer, men de ha tortyr och sedan — ja, sedan kommer ni att påminna er mitt öra. Adjö, mina herrar, jag rekommenderar mig.»

Och härmed aflägsnade sig advokaten.

Då vi ställde upp fången, kastade hon sig omkull och skrek samt försökte sina tänder på en af polis-männens rockärmar. Tack vare sekreterarens kloroform-svamp lugnade hon sig och var en half timme därefter med sina vaktare instufvad i en särskild fångvagn, som skulle följa med tåget till italienska gränsen och äfven ända till Venedig samt därifrån återsändas.

Vi skildes från herr Villani och hans hyggliche följeslagare samt åkte hem till lorden, för hvilken vi berättade sirenens sista stunder i Paris.

*

*

*

Dessa dagars händelser hade emellertid uppskjutit eklateringen af Marias och furst Petros' förlofning, men några dagar efteråt ägde den rum vid en magnifik och glad middag hos den gode lorden.

Dagarne förgingo nu för de nyförlovade med — ja, ni som varit i deras lyckliga förhållande, ni veten nog hur fort?

Vincent och jag togo lektioner gemensamt i hvad jag vill kalla kunskaper af alla slag. Vi besökte allt hvad Paris hade att visa af konst, vetenskap, sällskapslif och folklif.

Ett par månader förflöto, men då började jag tycka att vi behöfde komma ut. Då jag nämnde denna min tanke för Vincent, skrattade han och svarade, att han länge tyckt detsamma.

»Nå väl, hvarthän? Vi äro lyckliga nog att utan att extravagera kunna bese världen, fara hvart vi vilja. Säg nu, min vän, hvart vill du nu hän?» sade jag till Vincent.

»Ack, min vän, du är ju min guvernör och ciceron. Hvart du vill — jag följer med, ty du vet själf hur litet jag sett af världen.»

»Så säger du, men jag kan säga dig, att du uppför dig som en prins i alla afseenden, och hvad dina kunskaper beträffar, italienska, spanska . . .»

»Nej, inte spanska — jag kan ju endast . . .»

»Du kan säga mycket på spanska, det märkte jag den afton, då vi gifvo det stora skådespelet i borgruinen nära Cordova. De vackra flickorna sade mig då, att du talade spanska särdeles väl med både ögon och mun. Några af de unga spanjorerna tyckte till och med, att du kunde för mycket spanska, men då jag förklarade, att vi skulle resa dagen därpå, så stoppade de ned sina brokiga knifvar med mässingsskaft. Så nog kan du spanska alltid!»

Vincent blef nu smått förlägen, men skrattade och sade:

»Bestäm du, hvart vi skola resa!»

I detsamma inkom en betjänt med ett bref till mig.
 »Vänta, Vincent, jag tror mig nu kunna säga dig
 hvart vi skola resa. Låt mig först läsa detta bref!»
 Jag läste det samt sade därefter till min vän:
 »Vi resa till Venedig!»

TRETTIOFÖRSTA KAPITLET.

Dömd och lynchad. Sirenens hufvud och hjärta.

Brefvet var från herr Villani och innehöll en begäran från polismästaren, om att jag och Vincent skulle med det första komma till Venedig för att uppträda som vittnen mot Nannina Fedi.

Inuti detta bref låg ett annat, affattadt i ordentlig orderstil, från amiral Bellgrado, med befallning att genast taga våra kajutor på hans skepp i besittning. »Neka ej gubben att bo hos honom, medan ni uppehålla er i Venedig!» slutade den vänlige amiralen sitt roliga bref.

Vincent och äfven jag hade på lordens begäran flyttat till Palais Millford, såsom parisarne kallade hans präktiga hus, och bebodde en trefflig paviljong i trädgården, med utgång åt rue la Perouse.

»Vi gå upp till min far och visa honom brefvet, eller hur?»

»Du har rätt min vän! Han är den som vi kunna taga råd af — vet du hvad han säger?»

»Nej!»

»Start off, boys!»

»Ha, ha, ha, jag tror sannerligen att du studerat min far, jag skall tala om detta för honom!»

Då vi kommo in i lord Millfords arbetsrum, satt denne och skref vid det stora, af papper öfverfyllda bordet. Då han såg oss, kastade han pennan på bordet.

»Hvad har jag att tacka för ert besök på denna ovanliga tid? Någon siren har väl ej lockat er hit.»

Det är inte så utan,» sade jag. »Se här ett bref till mig, och vi komma för att fråga er, hvad vi skola göra.»

»Start off, boys! Det är ju naturligt . . .»

Här slutade lorden, ty Vincent började skratta, och fortfor ohejdadt därmed, tills han slutligen lyckades lugna sig och talade om för sin far hvad jag hade sagt en kort stund förut. Lord Millford skrattade nu äfven.

»Ni resa väl då redan i afton med kvälltåget. Res — men kom ihåg, att ni skrifva på Paris hvar fjärde å femte dag, så får jag edra bref, hvar jag än är, och ni få alltid min adress i svar. Jag gör troligen en resa till Rivieran för att hvila ut under en tre veckor. Petros och Maria följa mig, men då värmen börjar återvända vi hit för att härifrån fara hem till Millford-Castle. Jag skall nu fylla i ett kreditiv åt dig, Vincent, så att du har hvad du behöfver — det är nödvändigt att ha — men det skadar ej, om man icke använder det hela.»

Jag kan ej neka till att jag häpnade, då Vincent öppnade kreditivet och det var på fem tusen pund eller nittio tusen kronor — för att resa till Venedig och åter!

Vincent skrattade och sade:

»Jag skall göra min far förlägen genom att lämna honom det tillbaka orördt, ty jag har ännu åttahundra pund kvar af de penningar han gaf mig då vi reste till Spanien.»

Inom tre dagar voro vi i Venedig och emottogos med öppna armar af amiral Bellgrado, som lofvade oss ett gladt lag genast, ty om en timme skulle vi äta middag »ombord», och han hade inkallat sina permitterade »gastar» — polismästaren och hans sekreterare, kommandör Curzio, herr Villani och doktor Cavally.

Vi hade jämt och nätt gjort vår toalett med ett uppfriskande bad, förrän »skeppsklockan slog sex glas» och båtsmannens pipa blåste till skaffning.

Vid vårt inträde i »chefens matsal» blefvo vi hjärtligt hälsade af de ofvannämnda vännerna, och då ingen mindre än den ståtliga jätten Sanso visade sig som hofmästare, kunde vi ej låta bli att skynda emot honom samt kraftigt till hälsning krama hans händer.

Efter middagen hade vi ett långt samtal med polismästaren, och han omtalade nu, att sirenen, sedan hon med otroligt besvär af Villani och sekreteraren blifvit förd till Venedig, hade inför domstolen nekat till allt, skylt på Coelia eller mademoiselle Fedi, som antagit hennes namn, och förklarar, att hon var markisinnan af Mocenigo. Det var nödvändigt, att vi uppträdde som vittnen för att få denna farliga kvinna fast. Polismästaren frågade, om vi ville infinna oss dagen där-efter klockan tio förmiddagen.

På utsatt tid voro vi där.

Polismästaren sade nu, att han ville bereda den brottsliga en öfverraskning, för att se hvad verkan den kunde hafva på henne, och vi blefvo kort därefter af sekreteraren ledsagade in uti den sal, hvori det sista förhöret med sirenen skulle försiggå. Midt emot den anklagades bänk var en dörr till advokaternas rum, och i detta stannade vi, sedan vi sett oss omkring i salen för att kunna framträda med effekt och förskräcka vår gamla bekanta från Murano.

Rättegången började och åklagaren framförde alla de bevis, som jag och Vincent kände till.

Den anklagades advokat nekade och höll ett långt försvarstal, hvori han sade, att de enda vittnen, som påstått, att markisinnan vore Coelia eller »luftens drottning», vore två fransmän och fransmännen vore...

Här tystnade advokaten och salen genljöd af applåder och bifallsyttringar.

»Jag får upplysa,» sade nu åklagaren, »att de två fransmännen äro två polisbetjänter som voro med då cirkuskonstnärinnan Coelia stack dolken i en af sina

kamrater, och de ha tagit denna kvinnas identitet på sin ed. Men som publiken ej tycker om fransmän, så skola vi kalla andra länders gentlemän till vittnen.»

Härmed öppnades dörren till vårt rum, och vi framträdde midt emot den anklagade.

Nannina Fedi reste sig upp; ett ohyggligt skrik ljud från henne, och hon höll på att falla baklänges — men så stort välde hade denna kvinna öfver sin kropp, att, efter att ha hållit handen några sekunder öfver sina ögon, var hon åter — demonen.

Sedan Vincent gått vittneseden, berättade han allt hvad han visste om sirenen, och det var märkvärdigt att se, hur fort folkgunsten, som förut varit på den anklagades sida, nu slog om.

Sedan jag äfven berättat allt hvad jag visste, öppnades åter dörren bakom oss, och in trädde doktor Cavally.

Efter hans vittnesmål dröjde det blott få minuter, tills *dödsdomen* afkunnades öfver Nannina Fedi, cirkusartist under namnet Coelia eller »luftens drottning».

Polisen måste nu träda emellan för att hindra folket att döda den dömda.

Då vi återkommo till vår amiral, fingo vi för honom berätta hvad som hade händt, och han sade blott:

»Skada, att jag ej fick låta hänga henne under rånocken!»

Polismästaren hade velat se oss på middag hos sig, men den envise amiralen påstod, att vi voro hans gäster och ej fingo permission, så att polismästaren måste med sin sekreterare äta hos honom. Doktor Herrman var äfven bjuden, och jag var glad att återse denne min läkare.

Klockan sex skulle middagen »ombord» serveras, och alla voro komna utom polismästaren och doktor Cavally.

Amiral Bellgrado var ej van att vänta och kom allt mer och mer i misshumör.

Slutligen kom polismästaren, men det syntes på honom, att något händt, som säkerligen gjorde hans dröjsmål ursäktligt.

»Välkommen, min vän — men du borde blifva kommenderad upp i salningen på ett par timmar för att du låtit oss vänta...»

»Ja, min gamle vän, men jag har haft en ohygglig tjänsteförrättning att sköta, och det har hindrat mig...»

Nu inkom doktor Cavally på det högsta upprörd. Han rusade genast till polismästaren, sägande:

»Ni, min gamle vän, har förstört en af de intressantaste studier, som jag kunde erhållit! Vid Jupiter, Mars och alla andra forntida gudar, hvarför ej tillkalla hela garnisonen? Å, det är förskräckligt — hvilka analyser!»

Och härmed sjönk den gamle doktorn ned i en stol.

»Men vid alla lineskepp och fregatter, hvad har händt?»

»Jo, min vän, någonting för mig rätt ledsamt,» sade polismästaren. »Ni vet, att den där giftblander-skan i dag blifvit dömd till döden. Hon fördes, eskorterad af tio polisbetjänter, till fängelset, men på vägen blefvo dessa öfverfallna af folket, som likt tigrar kastade sig öfver den dömda. De ryckte omkull henne, trampade på henne, och under tjut och skrån släpades hon fram på de mellan kanalerna gående smala gatorna. Pöbeln rasade och slet henne slutligen, på Rialto-bryggan formligen i stycken. Det var en förfärlig död, den ohyggliga demonen erhö, och det blir obehagligt för mig, det är naturligt.»

»Strunt!» sade amiralen. »De politiska hväl-fningarna bringa snart hela denna sak i glömska. Öster-rikiska trupperna marschera redan mot gränsen.»

»Ah, är det möjligt!» ropade flere af de när-varande.

»Lätom oss äta middag!» sade värden.

»Äta, äta! Ja, det kunna de nog!» ropade doktor Cavally.

Han hvarken åt eller drack, oaktadt värdens artiga påstötningar, utan bara ritade med gaffeln på sin tallrik och brummade för sig själf.

Högbåtsmannen närmade sig nu doktorn och sade sakta några ord till honom.

Som en pil for doktorn upp från stolen och ropade:

»Ett sjukbud, mina herrar, ett sjukbud.»

»Rapport, högbåtsman Sanso,» kommenderade amiralen.

»En gondolier begärde att genast få tala vid doktor Cavally. Då jag tillsade honom att vänta, bad han mig säga doktorn, att det gällde en människas hufvud.»

»Var det allt?»

»Allt, amiral!»

»Hm, en människas hufvud! Om han sagt, att det gällt lifvet . . .»

»Jag vet inte,» sade polismästaren, »men jag anar, att doktor Cavally är på jakt efter ett hufvud, som . . .»

Om en stund inträdde doktorn åter.

»Nå, doktor,» ropade amiralen, »det gällde en människas hufvud — berätta nu hvad ni har uträttat på så kort stund.»

Doktorn syntes vara vid godt humör och sade:

»O, mina herrar, jag har blott gjort en liten operation, som lyckades, det är allt. Jag dricker er till, mina värda vänner!»

Förgäfves ansattes doktorn af bordsgästerna, att de skulle få höra mera om hans operation; med vitzar och kvicka svar parerade han alla försök att locka något ur honom.

»Doktorn har blifvit mer än vanligt kvick på den stund han var frånvarande!» sade amiralen.

»Det kan jag ej säga om er, mina herrar!» svarade Cavally, i det han tömde ett glas gnistrande burgunder.

»Den som har två hufvuden bör vara kvickare än den som har bara ett,» sade jag till doktorn och höjde mitt glas mot honom.

Vi stego upp från bordet och gingo in i amiralens »kajuta», där ett doftande kaffe stod färdigt.

Det var tämligen varmt. Jag gick ut på balkongen och kastade mina blickar öfver Canale Grande, där tusentals gondoler ilade om hvarandra.

Plötsligt kom jag att tänka på doktor Cavally och kände mig säker på, att han lyckats få Coelias hufvud att undersöka; men han ville ju hafva hennes hjärta också! Nå, packet har väl kastat den sönderslitna kroppen i kanalen...

Men det blef kallt och jag gick in.

Då en utaf amiralens unga märsgastar serverade mig kaffe, frågade jag, hvar doktor Cavally var.

»Å, ett sjukbud nu igen,» sade min värd. »Högbåtsman!» ropade han strax därefter.

Sanso inkom ögonblickligen.

»Rapportera!» befallde amiralen.

»En gondolier från markisinnan de Martino begärde, att doktorn skulle genast besöka henne.»

Knappt hade högbåtsmannen aflagt sin rapport, förr än doktorn återkom, strålande glad, och satte sig där han förut suttit.

»Nå?» sade värden.

»Ah, en markisinna med migrän — ordinerade femton droppar ur den röda flaskan, tio droppar ur den gröna och fem ur den hvita samt skulle komma och se verkan däraf om två timmar. Det där är så vanligt så.»

»Ni tycks vara riktigt glad nu emot när ni kom hit, och det är besynnerligt, att en stackars dams hufvudvärk så kan glädja er. Kanske ni själf har *hufvudvärk* för er?» sade polismästaren spetsigt.

Cavally var döf för tillfället och tittade i taket.

»Nej, herr polismästare,» sade jag, »jag vet nu, att doktor Cavally har både *hufvud* och *hjärta*, så att medmänniskors plågor kunna omöjligt glädja honom.» Doktor Cavally började skratta, och en stund därefter hviskade han till mig:

»Kom till mig i morgon förmiddag klockan elfva. Tag Vincente med er.»

Sällskapet skildes nu åt.

På utsatt tid besökte vi doktor Cavally.

Han var vid utmärkt humör och sade, sedan vi satt oss ned:

»Ja, mina vänner, ni minnas väl, då jag önskade att lefvande få denna kvinna i mina händer, ty jag skulle velat obducera henne; ni minnas, att jag i vrede öfver hennes ogärningar sade så. Nåväl, detta fick jag ej, men jag var ej långt ifrån Ponte de Rialto, då hon massakrerades af pöbeln. Det där packet känner, liksom hela Venedig, gamle Cavally, och jag sade till ett par unga gondolierer: 'Skaffa mig hennes hufvud och hjärta, och ni får hundra lire hvar, och lämna mig dem oskadade så vidt möjligt är'.

Följ nu mig, jag skall visa eder mitt morgonarbete.»

Härmed reste sig doktorn och gick före oss. Vi följde honom genom några af dyrbara samlingar och konstverk prydda rum, tills vi kommo in i en stor sal med ett ordentligt atelierfönster.

Detta rum var laboratorium, skrifrum, operationsvisektions- och jag vet ej hvad för slags — rum — rysligt lärdt såg det ut. Vid ena sidan en järnugn med en mängd hål och smedsbälg; midt på golvet en sluttande marmorskifva för någon stackare att ligga på, om armar eller ben måste amputeras; mekaniska stolar, så beskaffade, att om en person satte sig i dem blef han af starka järnband omfattad öfverallt, så att han ej kunde göra en rörelse af fri vilja, men då doktorn vred på några skrufvar, ofrivilligt vände och krökte sig som den lärde herrn ville.

Rundt väggarne stodo väl polerade benrangel af omkring tjugu mänskliga individer, samt af orangutanger, mandriller och babianer.

Nära fönstret, på ett sådant staffli som bildhuggare bruka, då de forma bröstbilder eller mindre grupper i lera, stod något under ett svart tyg.

»Ställ er nu här, mina herrar, så att ni få se mitt konstverk i god dager — så där ja! Lite mer till vänster — så, nu är det bra!»

Han fällde med en lätt rörelse täckelset till golfvet — och ett skri af häpnad flög från våra läppar, ty där stod sirenen, Coelia eller luftens drottning, framför oss — ja nästan lefvande — så öfverraskande var detta döda hufvud preparerad.

Och ögonen — ja de blickade mot oss just med denna grågula, listiga och grymma blick, som då vi understundom sett dem genom de långa ögonhåren, smäktande nedfällda.

Det hela var med det utslagna håret och de förmodligen sminkade kinderna så likt den lefvande demonen, att jag nästan spände musklerna på mina armar för att parera den vanliga dolkstöten.

»Ni är märkvärdig, doktor! Men ögonen, ögonen?» sade Vincent nästan rysande.

»Ja, äro de inte bra naturliga? Det är emalj-ögon, sådana som konservatorn för vårt zoologiska museum har. Bland mänskliga ögon, det visste jag, kunde jag ej få några exemplar med denna blick, då fick jag plötsligt se dessa och frågade honom: 'Hvad är det för vilddjur som ni sätter dessa på?' — 'Jaguaren, ett af de lömskaste och blodtörstigaste djur vi hafva', svarade han. — 'Godt!' sade jag, tog dem med mig och — passa de ej?»

»Märkvärdigt!» utropade jag.

»Se här nu,» återtog doktorn. »Med en fin såg ha mitt biträde och jag sågat rundt denna hufvudskål, sedan vi dock vikit upp pannans hud och håret — och se här...»

Med ett lätt grepp i håret lyfte han af hufvudskålen.

»Här är hvad jag skall studera. Ser ni denna hjärna, det är den som skall — jag hoppas det — gifva mig denna demons karakter och lidelser — kanhända också inte,» sade han med en suck, då jag ej

fick henne lefvande. Ja, där ligger hjärtat i den där lådan — men stilla, orörligt!»

Det var tragikomiskt att se och höra den gode doktorn som — jag är säker därpå — om föremålet varit lefvande aldrig skulle hafva vidrört det för detta ändamål med sin såg eller knif.

Vi kunde ej underlåta att draga på munnen åt hans föreläsning och han gjorde med ett sorglustigt uttryck detsamma samt sade, i det han återställde hufvudet i det skick, hvori det var då vi inkommo i hans atelier.

»Men nu, mina herrar, gå vi in till mig och taga ett glas vin på detta.»

Snart togo vi ett hjärtligt afsked af vår vän, ty vi skulle resa några timmar därefter.

Vi läto nu amiralens raska gondolierer i hans vapenprydda gondol, som vi »på befallning» begagnade, ro oss till polismästaren på afskedsvisit. Då vi tagit afsked af sekreteraren och herr Villani, som blef efterskickad, och desse aflägsnat sig, sade polismästaren till Vincent:

»Min bästa lord Vincent Millford, tiomannarådet har beslutit att till minne af den stad, där ni föddes, och till tack för hvad ni gjort för rättvisans sak, skänka er denna ring, som är en kopia i guld af de tio järnringar, hvilka detta nya tiomannaråd bär.»

Härpå omfamnade han oss, och vi skildes med vördnad från denne man, som i tysthet gjorde så mycket godt för sitt samhälle.

Sedan vi på vägen varit uppe i ett par butiker, rodde vi till högbåtsman Sansos bostad.

Jag vill ej beskrifva afskedet från Juanita och hennes »kommendör», som hon kallade sin store man, ty vi hade alla fyra »fått litet saltvatten i ögonen», som högbåtsmannen uttryckte sig. Men då jag begåfvade honom med ett godt och bastant guldur samt Juanita med en brosch, under det Vincent knäppte ett dyrbart guldarmband kring hennes arm och fäste den största ring guldsmeden hade, på Sansos vänstra lill-

finger, så svor högbåtsmannen vid alla lysande topp- och sidolanternor, som funnos på hafvet, att de aldrig skulle glömma sådana »kommendörer».

Da vi återkommo till amiralens palats, vajade österrikiska, svenska och engelska flaggorna öfver palatset, och då vi rodde in i bassängen, var äfven denna prydd med flaggor.

»Hvad står på?» frågade jag den trogne Andrea.
»Är det någon fest i palatset?»

»Amiralen väntar deras excellenser i gunrummet,» svarade tjänaren leende.

Da vi inkommo i detta förut beskrifna rum i det till lineskepp apterade huset, sågo vi till vår förvåning amiralen i uniform, hans vän kommendör Curzio, polismästaren, doktor Cavally och Herrman, sekreteraren och polisöfverkommissarien — hvartill han dagen förut blifvit utnämnd — Villani, ja, till och med högbåtsman Sanso, alla i uniform eller högtidsdräkt.

Da jag såg högbåtsmannen, sade jag till Vincent:

»Nu förstår jag, hvarför amiralens raska gondolierer rodde så långsamt från Sansos och till palatset!»

»Ja, mig föreföll det också besynnerligt, men nu har jag det klart för mig.»

Amiral Bellgrado gaf nu ett tecken, »besättningen» skyldrade och »officerarne» gjorde honnör.

Amiralen tog nu ett steg mot mig och sade:

»Da ni, herr baron, under den tid ni vistats här, och äfven på längre afstånd från denna stad, gått det nya tiomannarådets önsknings till mötes samt då haft i er hand symbolen för deras sträfvanden i det godas tjänst, så har jag härmed den äran att till er öfverlämna detta minne af er vistelse bland dem, som bära samma tecken, från forna tider fastän af en annan metall. Bär den som ett minne af oss — ni ser att jag hissat ert lands flagga och att min besättning är i parad för att, innan ni skiljes från den gamle sjöbussen, hans gästar äfven få gifva er en ärebetygelse på sjömansvis.»

Härmed satte amiralen en ring af guld, lika med de tios järnringar, på mitt finger och höjde därpå sin hand.

I ögonblicket blefvo både jag och Vincent »hissade» af amiralens gassar och under hurrarop burna ut i matsalen, där gästerna förenade sig omkring oss samt gratulerade oss till äran att ha blifvit hissade hos amiral Bellgrado, ty det var den gode sjömannens största hedersbetygelse mot någon af sina vänner.

Vi tillbringade nu en angenäm afton ibland dessa vänner. Som ångaren skulle afgå klockan ett på natten, så följde flere af dem oss ut till fartyget i amiralens gondoler. Efter ett hjärtligt afsked togo vi vår hytt i besittning och somnade snart vaggade af Adriatiska hafvets böljor . . .

Efter några dagar voro vi utan vidare äfventyr i Marseille och togo in på Hôtel Noailles, där vi fingo ett gemensamt rum. Som klockan var fem på morgonen och vi vakat hela nattan, lade vi oss så snart vi inskrifvit våra namn i hotellboken.

Vi vaknade ej förr än vid tolfte tiden och blefvo då mycket förvånade öfver att se lord Millfords indiske tjänare Gnur lik en indisk afgudabild stå orörlig vid dörren.

»Hvad, är du här, Gnur? Är lorden i Marseille.»

»Ja, sahib! Gnur säga mylord, då sahib vaken. Gnur nu se det.»

Och härmed försvann den brune ynglingen.

Strax därefter inträdde lorden.

Efter hälsningarne sade han:

»Ni ha naturligtvis ej fått mina sista bref.»

»Nej, svarade Vincent, »vi hafva ej på tolf dagar haft bref.»

»Jag kunde tro det, ty kriget* har bringat oordning i postgången. Emellertid äro nu jag, Maria och Petros på väg till Grekland — vilja ni följa med?»

»Ja gärna,» svarade Vincent för oss båda.

* Kriget mellan Italien och Österrike 1859.

»Naväl, jag har förhyrt en ångjakt för tre månader, och den har ångan uppe om tre à fyra timmar, gör er klara och kom sedan ned på n:r 12, där vi taga oss en bastant lunch. Jag fick af en händelse se era namn i främlingsboken, och vi ha därför väntat på er — sjusofvarel!» sade lorden och aflägsnade sig leende.

Ett par timmar härefter gungade vi åter på Medelhafvets blå böljor. En lätt bris blåste och suntältet gaf ett godt skydd; vi sutto på däck, och Vincent fick nu berätta hvad vi sett och hört under vår resa till och från Venedig.

Som Maria var närvarande gick Vincent lätt förbi pöbelmordet på Rialtobron och doktor Cavallys »konstverk», men uppehöll sig så mycket längre vid amiral Bellgrado och hans palatsskepp samt hjärtliga, om ock något besynnerliga sätt.

* * *

Vi gjorde en härlig resa med den bekvämt inredda ångbåten öfver detta vatten, som är så blått, och under denna himmel, som är så blå, att det nästan såg ut som Maria påstod, att »hon tyckte sig vara innesluten i en himmelsblå glaskula».

I Messina gingo vi in för att kola, och som detta dröjde några timmar, gjorde vi ett kort besök i staden samt besågo ett kloster på berget ofvanför, därifrån man har en förtjusande utsikt öfver staden och dess åttio kyrkor, samt i synnerhet öfver sundet och Kalabrien.

Efter siestan styrde vi ut från hamnen och . . . Den som vore lycklig nog, att kunna beskrifva en sådan solnedgång!!

Det finnes ej konstnär som målar den — ej färger att måla med, ej ord och ej språk som kunna framställa en sådan nedgång af dagens drott. — — Och då vi passerade — jag må kalla det italienska stöfvelns tå — det i solen glimmande Kap dell' Armi med det

i purpur och guld lysande berget S:ta Agata bakom sig, och vände oss åt väster, låg hela Sicilien redan nedtill i skugga, under det topparne af dess berg förgylldes af den nedgående solen — och himlen däröfver.

Midt i detta skimmer af ljus och luft höjde sig en smal rökpelare. — Det var Etnas aftonsuck som steg mot höjden.

Öfver bergen glänste nu en strålande juvel — den sista afskedsblicken af dagens stjärna och — få minuter härefter var det natt . . .

Väl påpälsade och med respiratörer för att motstå nattens skadliga inverkan, hvilken i synnerhet på land strax efter solens nedgång är ohälsosam, hade vi njutit af det härliga skådespelet till dess vi sågo Kap Spartivento, läringsvis om babord, sjunka i det vackra hafvet.

Efter en snabb och angenäm färd kommo vi in i Korintiska viken, där ångaren snart styrde in i en liten förtjusande vik, strax innanför hvars mynning det gamla slottet Karais var beläget.

Det gamla fästet låg på en klippudde, som sköt ut i den lilla viken, och hade fordome bestått af fyra byggnader, omgifvande en fyrkantig borggård med fyra stora torn, ett i hvarje hörn. Numera stod endast den närmast udden belägna boningen kvar med de två torn som slöto sig till dess gaflar. Från tornen sträckte sig på hvardera af den gamla borggårdens sidor en mur till den plats, där de andra tornen förr varit. Det ena af dessa var jämnadt med marken, men det andra bar på sina tjocka grundmurar en liten paviljong.

Den gamla borggården, som förr varit en grusplan, hade blifvit beklädd med jord och prunkade i vårens grönska. Ifrån denna gick en allé af ekar och bokar i ett oändligt perspektiv inåt landet, sluttande nedåt en långsträckt dal.

Från slottstrappan var en härlig utsikt öfver dalen, och i fonden höjde sig blånande berg, högt upp beväxta med oliv- och orangeträd.

Vi blefvo öfverraskade af ställets skönhet och verkligt riddartidslika utseende.

På vägen upp till slottet stodo i olika grupper jägare, herdar, fiskare, vingårdsskötare och andra underhafvande, till omkring ett hundratal, i sina pittoreska dräkter, mottagande fursten och hans trolofvade med tusentals blommor, som kastades på sandgången under hurrarop.

Efter middagen gingo vi upp i tornets öfversta våning. Då fursten satte nyckeln i dörren, sade han:

»Detta rum har jag låtit inreda till den blifvande borgfruns atelier — ty Maria är road af att måla. Det är inredt till hennes arbetsrum eller helgedom — där jag kommer att utanför denna dörr knacka på och få nådigt tillstånd att inträda!»

Härmed slog furst Petros upp dörren, och med ett ah! stannade vi alla och betraktade den härliga utsikt som mötte våra blickar.

Halfva tornets omkrets var här af glas; emellan smäckra, men starka förgyllda järnpelare voro nämligen stora glasrutor infattade, genom hvilka vi nu kunde se en stor del af Salonaviken och till höger Kirrha samt högre upp Krissa, som låg på slutningen af det fordomdags så ryktbara berget Parnassos.

Det åttkantiga rummet var möbleradt med ett par små ottomaner, ett par stafflier och ett vackers inlagdt skrifbord. Ett par venezianska sammetstapeter af högt värde fyllde mellanrummen, och på en af dessa en stor oljefärgstafla, vid hvars åsyn lord Millford som annars aldrig blef öfverraskad, ej kunde låta bli att utropa:

»Ah, min son Petros!»

Taflan föreställde Millford Castle. Furst Petros hade sändt dit en ung fransman, som han understödt på

konstens bana och som målat af »The Castle», för att fursten därmed skulle öfverraska sin älskade fästmö.

Hundrade småsaker, dem den uppmärksamme fästmannen samlat för hennes skull, prydde för öfrigt detta rum.

TRETTIOANDRA KAPITLET.

En vålnad ur grafven.

Under det att krigets askor danade och dess fasor spredo sig öfver Lombardiets slätter samt slaktningarna vid Montebello och Magenta utkämpades, njöto vi af den härliga våren och försommaren i denna tjusande trakt.

Men juni månad ingick, och lord Millford beslöt sig för att afresa.

Tidigt på morgonen den sjunde juni ångade vi ut ur Salonaviken samt öfver den klassiska Lepantoviken.

Då vi voro ute på Joniska hafvet, frågade lord Millford oss, om vi hade något emot att göra ett hastigt besök i Venedig, hvilket vi ej hade, hvarför kursen sattes på dogernas stad.

Lorden sade nu till oss, att han önskade träffa den lärde hinduen Theri Etawek, hvilken ännu — efter hvad lorden hört sägas — ehuru hundra år gammal var sysselsatt med forskningar och studier.

Då vi ankommit till Venedig, lät lorden ro sig till den lärde, sedan vi kommit öfverens om, att vi skulle träffas omkring tre timmar därefter hos doktor Cavally.

Maria, Vincent och jag togo en gondol för att hälsa på vår vän högbåtsman Sanso, under det de Charny, en af furstens ingeniörer, skulle bese dogernas palats.

Vi voro snart vid högbåtsmannens hus och gingo in i förstugan.

Dörren stod öppen, och vi hörde nu Sansos röst:

»Nå, hvad säger du om detta, min österlandets ros och västerlandets aftonstjärna — ser du, vid alla förgyllda gallioner på hafven, vi skola låta skriva dem som faddrar till pojken — Martino Vincente Bembo skall han heta . . .»

»Jag tror att du kommenderar, du länge skäggige kaparel!» sade hans hustru. »Men du har ej deras tillstånd, och förr än de ha gifvit sitt bifall, förr blir det ej af, om också . . .»

Härvid tog jag Vincent under armen och trädde in i det af oss så väl kända förmaket.

»Om också de själfva komme för att anmäla sig som faddrar!» sade jag, i det vi inträdde.

Herr och fru Sanso sutto ett ögonblick som förstenade — men så slog den store högbåtsmannen ihop sina händer, så det small som ett pistolskott, sprang upp, välte omkull bordet och omfamnade oss, så det knakade i lemmarne.

Vi fingo, sedan vi hälsat på frun, plockat upp hennes sykorg, ställt bordet till rätta och satt oss ned, under det Maria och Juanita aflägsnat sig in i rummet till vänster, af den förtjuste fadern veta, att hans hustru skänkt honom en son.

»Ja,» tillade den öfverlycklige högbåtsmannen »och vet ni, han är nästan lika stor som jag — hm! Ja, det vill säga — efter sin ålder — han är snart tre veckor.»

Vi skrattade hjärtligt och lyckönskade Sanso samt lofvade honom, att vi dagen därpå skulle stå fadder åt hans Martino Vincente Bembo.

De båda makarne voro förtjusta, och Maria önskade stanna hos dem, hvilket beviljades. Furst Petros fick permission för egna affärers skötande och skulle hämta henne där vid middagstiden. På utsatt tid voro

vi vid dogernas palats där vi träffade de Charny, som naturligtvis var i hänryckning öfver hvad han sett.

Vi promenerade fram på Markustorget. Vincent och jag hade kommit några steg före ingenjör de Charny, då denne plötsligt ropade:

»Akta er, lord Millford!»

Ögonblickligen vände vi oss om.

»Jesus Maria!» ropade Vincent.

Framför oss stod en ung sjöman med en lång knif i högra handen. Han släppte dock, just då vi vände oss om, knifven, ty de Charny hade lyckats träffa hans hand med ett raskt slag af sin käpp.

Framför oss stod — *sirenen!*

Den unge sjömannen var hon.

Hon kastade en mördande blick på oss och ropade:

». . . Nästa gång!»

Därpå försvann hon i den utanför ett af kaféerna vimlande folkmängden, innan vi kunde röra oss ur stället.

Vincent och jag stodo stumma af förskräckelse och sågo på hvarandra, under det de Charny lika förvånad betraktade oss. Det dröjde en hel minut innan vi kunde tala.

»Sirenen!» sade jag.

»Coelia!» utropade Vincent.

Ett ögonblick härefter sade jag blott:

»Polismästaren!»

»All right!» sade min vän.

Och sedan jag upptagit knifven, lämnade jag den till en poliskonstapel, som blåsande i sin pipa skyndat till oss, då han sett hela händelsen. Kallade genom pipan voro snart flere poliser omkring oss, och vi skulle blifvit tvungna att följa med till vaktkontoret, om ej en poliskommissarie hade känt igen mig och Vincent.

Jag förklarade denne, att jag direkt ämnade mig till polismästaren, och han befallde då den poliskonstapel, som äsett händelsen, att följa med och aflägga sin rapport.

Jag skref ett par ord till lorden, och kommissarien lofvade att skaffa denna papperslapp till doktor Cavally, där vi skulle träffa Vincents fader.

Vi voro snart hos polismästaren, som genast tog emot oss. Med tydliga tecken till uppriktig vänskap omfamnade han oss på sydländingens eldiga sätt.

»Herr Polismästare,» sade jag, innan någon af polismännen hunnit säga ett ord, »hvad denne man har att rapportera, ber jag att i största hast få omtala.»

Polismästaren nickade bifall och jag fortsatte, i det jag berättade händelsen till det ögonblick då vi vände oss om.

»Näväl, kan ni ana, hvem den unge sjömannen var, som ämnade stöta sin knif in mellan skuldrorna på min vän Millford?»

Polismästaren sprang upp sägande:

»Vid den heliga jungfrun, jag läser namnet i edra blickar — men det är då omöjligt — omöjligt!»

»Nej, det är inte omöjligt — det *var* sirenen!»

»Omöjligt och ändå . . .»

Polismästaren ringde; till den inkommande tjänaren sade han:

»Sök skyndsamt reda på öfverkommissarien Villani — jag vill genast tala med honom.»

Det dröjde omkring tio minuter, innan denne inträdde. Vi fingo under tiden ännu en gång omtala äfventyret.

»Och ni äro fullt öfvertygade om att det var sirenen.»

»Ja!» sade Vincent. »Det var hennes ögon, hennes hår — dock afklippt — hennes ansikte och till och med figur. Endast hennes röst var kanhända icke så — så, ja hvad skall jag säga — så tjusande melodisk som hon *kunde* göra den. Men — det var hon.»

»Och ni?»

»Ja, det var hon — ty om himlen tillätit två så lika demoner uppstiga ur helvetet, så hade den troligen ej låtit båda hafva ett litet ärr på vänstra handen.»

»Och det hade äfven denna dagens siren?» inföll polismästaren med ett tviflande leende.

»Ja! Men rösten — ja, rösten var det ej fullt samma klang uti — och dock var det hon och ingen annan!» sade jag.

I detta ögonblick inträdde herr Villani.

»Berätta allt för honom!» sade polismästaren och lämnade rummet.

Villani blef blek och hämtade djupt efter andan, då han hört vår berättelse.

»Och ni tänka härom?» sade han.

»Ja, det är hon . . .»

»Ja, sirenen!» fullföljde jag.

»Kunde hon — kommit undan och det uppretade folket fått tag i en annan? Men nej, det är omöjligt,» sade Villani halfhögt för sig själf. »Likväl! Ni skola få höra.»

Och han berättade:

»Jag vill ej uppräknas alla försöken af vår fånge att dupera oss — två gånger förklarade hon sekreteraren sin kärlek, mig blott en gång — en sådan skådespelerska! Huru skön, med tårar i ögonen, föll hon ej på knä framför mig i vagnen och bad mig sammankedja hennes händer framtill så att hon, som nu var bakbunden, då kunde få lyfta dem emot mig, den högt älskade — och mot sin gud i bönen. O, det var en djäfvul, och den resan var den svåraste jag gjort.

Näväl, vid ankomsten sattes hon i straffängelsets cell och då läkaren ansåg, att det för hennes hälsa vore skäl i att hon fick hafva händerna fängslade framför sig biföllo vi detta.

Två dagar senare hittades nedanför hennes cell ett bref från henne till 'Signor Nicolo Fedi', hvori sirenen — *på sitt vis* — omtalar sin 'oskyldiga' fångenskap och ber nämnda Nicolo Fedi att vara henne behjälplig att rymma. En utmärkt plan därtill var uppgjord. På cimiterio (grafön) vid sjuttonde grafven till höger om ingången, under södra hörnet af grafvården fanns en liten bleckask, i hvilken några juveler

af femton tusen lires värde lågo. Därmed skulle gondolierer, fångvaktare och deltagare betalas, mutas och bestickas.

Polisen fann där ätven två af de diamanter, som juveleraren igenkände tillhöra den mördade markisinnans af Mocenigo familjesmycken.»

Villani fortsatte:

»Sirenen nekade naturligtvis. Fångvaktare ombyttes — och då det blåste en storm en dag, flögo från hennes högt sittande lilla cellfönster flere bref ut öfver kanalen. Vi skyndade in, där var fönstret utslaget inifrån och den fängslade låg på knä och bad . . .

Hur det var möjligt, att fönstergluggen af denna fängslade kvinna kunde uppnås — hur hon kunnat slå ut fönsterrutorna med sina fängslade händer och kasta ut sina bref — äfven om hon af polisen fått bläck, penna och papper — kunde vi ej utreda.

Fångvakten förhördes, och — i stället för att svara på förmännens frågor, förklarade han, att han älskade den förföljda ängeln, som var en rättvisans martyr; han brast ut i ett vildt skratt, rasade med knutna händer mot sitt befäl — och då han hölls tillbaka af bevakningen, slet han sig lös och hoppade i kanalen, där han dränkte sig.

Från denna dag flyttades den sköna till en rymlig cell, hvarest två polisbetjänter eller två marinsoldater dag och natt bevakade henne.

Men hör nu på! Samma dag det första förhöret med henne hade försiggått, voro två mariner på vakt hos henne. Dessa båda män hade fått underrättelse om hennes förföriska försök mot de förre fångvaktarne. De skulle hafva vakt från klockan sex till midnatt. Redan klockan nio bultade de på dörren och begärde att blifva aflösta. Detta skedde genast, och jag lät föra dem upp till mig.

Fången hade bedt dem att hjälpa henne på flykten, lofvande dem tjugu tusen lire hvar kontant, och mycket mera sedan.

Da de båda marinerna sågo mycket tvifvelaktiga ut vid den där kontanta inbjudan, förklarade fången, att om de ransakade hennes högra öra, så fanns där inne en oskattbar diamant, som de själfva kunde uttaga och behålla. De båda männen svarade ej, och nu utspann sig en scen, som de ej kunde lugnt åse, ty under de mest vältaliga rörelser utbjöd den fångna ej allenast diamanten, utan ännu mer. De båda soldaterna slogo på dörren och rusade ut samt afgåfvo genast sin rapport.

Jag tog fångläkaren med mig, och denne uttog verkligen ur den vackra damens högra öra en diamant — äfven af stadens guldsmeder igenkänd som hörande till den Mocenigoska samlingen — värd femton tusen lire och hvilken nästan var omsluten af hud och brosk-artad beklädnad. Läkaren påstod, att denna pjes måste förorsakat den fångna många smärtor under lång tid, hvilka det i sanning hade varit hjältemodigt att fördraga.

Jag har,» fortsatte Villani, »undersökt förloppet vid hennes död, och har kommit till det resultat, att hon måste genom Mocenigos diamanter tillställt en folkskockning, som skulle bidraga till hennes befrielse af några släktingar, bofvar eller bravos, som hon haft i sitt våld, men som däremot bidragit till hennes ynkliga död — ty död är hon.»

Härmed slutade Villani sina meddelanden.

»Na, hvad säger ni om att jag såg henne för en timme sedan? Och att om ej denne herre, ingenjör de Charny, hade gått några steg efter mig, hade jag nu varit död af ett dolkstyng!» sade Vincent.

»Jag skall i morgon gifva er ett svar härpå, mina vänner,» sade vår forne reskamrat, tilläggande: »Jag hörde en signal från min chef nu — farväl till i morgon!»

Strax därefter kom polischefen in till oss, ursäktande sig för att han låtit oss vänta.

»Ni hafva väl dock nu reda på sirenens sista dagar, och i morgon tror jag, att jag skall kunna bevisa, att hon är död. Just nu fick jag ett bud från vår

gamle vän Cavally, som ber mig taga er med mig och äta middag där. Er syster och hennes fästman lära äfven vara där samt en god vän till oss alla.»

Vid vårt inträde i den lärde doktors salong funno vi där vår glade amiral, lorden, Maria och Petros samt Villani och doktor Herrman.

Med en bugning visade oss vår värd nu in i en sal, som vi visserligen hört talas om, men som vid våra förra besök ej begagnats.

Detta rum var dekoreradt med svart kläde kring alla väggar och med ett väl dukadt middagsbord i midten. Bakom vår goda doktors stol vid ändan af bordet satt på en gyllene tron ett stort, väl gjordt eller sammanfogadt benrangel af en människa, med krona på hufvudet och en förgylld spira i högra och ett riksäpple i vänstra handen. Utmed de svarta, klädesbehängda väggarne stodo ståtliga benrangel med vänstra armen i sidan och den högra framsträckt. I denna buro de ohyggliga fackelbärande ett klart lysande stort ljus.

Stora ljusstakar af silfver prydde bordet, och ofvanför det krönte benrangel stod på väggen i stora, förgyllda bokstäfver: »Memento mori» (Tänk på döden).

Maria stannade förfärad vid ingången, men då hennes far och vi ropade: »Bravo, doktor, bravo!» följde hon värden till sin plats.

Doktor Cavallys matsal diskuterades blott helt hastigt, ty ett intressant samtal utspann sig snart mellan de två vetenskapsmännen, lorden och doktorn.

Under måltiden anlände till polismästaren två skrivelser, som han, sedan han läst dem, öfverlämnade till Villani. Då denne med synbar tillfredsställelse läst dem, stoppade han dem i sin ficka samt sade endast till mig, då jag med nyfikna blickar såg på honom:

»I morgon, som jag lofvat.»

Efter måltiden märkte jag, att vår värd önskade få mig med sig ur salongen, där det öfriga sällskapet samtalade om kriget, samt följde, då vi stodo vid en utgång till balkongen, vid en vink af Cavally, med honom.

»Som ni är en människa med tämligen sundt

förnuft, så vill jag fråga er: tror ni på spöken, uppenbarelser efter döden och dylikt?»

»Hm! Det vet jag sannerligen ej hvad jag skall svara på... Shakspeare låter ju Hamlet säga, att »mellan himmel och jord finns det mycket, som...»

»Ja, det där vet jag — men — nå väl, hör då! Sedan ni lämnade Venedig, har det hänt mig någonting, som är ytterst märkvärdigt.»

»Hvad då, ärade vän?» frågade jag.

»Jo, då jag en afton stod utanför teatern, där mycket folk rörde sig, kom en dam fram till mig och sade: 'När ämnar doktor Cavally återgifva mig mitt hufvud?' Ni kan tänka er min häpnad, ty det var — sirenen, muranomarkisinnan — ja, det var hon! Jag teg en kort stund, fixerade odjuret, och sade därefter blott: 'När ni behagar utbyta det mot dessa älskvärda anletsdrag!' Hon for tillbaka, och var snart inne bland folksamlingen, under det jag stod som förstenad. — Hon lefver — jag har blifvit lurad på hennes fördömda hufvud, om hvilket jag redan skrifvit första delen af ett högst intressant vetenskapligt verk!»

»Var lugn, doktor Cavally, i morgon skall ni få förklaring härpå,» sade jag, i det jag följde min förvånade värd in i salongen.

Förmiddagen därpå vid tiotiden besökte lord Millford, doktor Cavally, herr de Charny samt Vincent och jag polismästaren. Vi mottogos på det vänligaste och bados sitta ned.

Polischefen berättade nu, hur bestört han blifvit då hans öfverkommissarie Villani för omkring en månad sedan sent en afton störtade in i hans ämbetsrum och blek som ett lik kastade sig i en stol samt på hans fråga: 'Hvad är det?' utbrast: 'Jag har sett henne — sirenen — den falska markisinnan! Jag har hört henne...'

'Är ni galen, Villani?' ropade jag. 'Det är omöjligt!'

'Omöjligt! Nej, visst inte — lifslevvandel! Jag har sett henne i en gondol.'

'Se där, töm ett glas vin och lugna er samt gif mig en noggrann rapport!' sade jag i det jag åter satte mig vid mitt skrifbord.

'Näväl, min chef', sade Villani, 'jag befann mig på udden af Isola di Pietro, då en gondol med två roddare sakta rodde förbi. Jag stod ytterst på kajen, då förhängena på gondolen drogos åt sidan och en ungdomlig stämman sade: 'God afton, herr Villani, tack för i Spanien och i Paris!' — Om hela ön, där jag stod, hade sprungit i luften, kunde jag ej blifvit så förskräckt som nu. En elegant dam lutade sig ut ur gondolen — och det var, vid alla helgon — sirenen! Sedan jag hunnit sansa mig, sprang jag till arsenalen, där en polisgondol är posterad, och rodde ut på lagunen men förgäfvades, demonen var försvunnen — och här är jag nu!'

'Omöjligt!' sade jag. 'Och likväl alluderade min vän Cavally på något sällsamt möte . . . Ah, nu förstår jag hans dunkla ord — han måste vara duperad eller kan det vara någon möjlighet, att pöbeln tagit miste på person?'»

Polismästaren slöt denna sin berättelse så:

»Inom ett par minuter var hela polisstyrkan på krigsstråt, och i går efter ert besök lyckades det mig, tack vare några af de poliskonstaplarna, som vid hennes mord af pöbeln knuffades undan och som hade hennes ansikte i minne, att fånga er siren, och vi skola nu förhöra henne.»

Vi voro stumma af förvåning.

Polismästaren ringde på en klocka. En tjänare inträdde.

»Säg till öfverkommissarie Villani, att han för in den fångslade kvinnan i lilla sessionssalen, men först efter en grundlig visitation.

Nu ankom lorden och doktor Cavally. Polismästaren sade:

»Följen mig nu, mina herrar, till sirenens förhörande. Inga men — jag kommer ej att tillfredsställa er nyfikenhet, utan förhöret får göra det. Jag ämnar bjuda på ett par öfverraskningar.»

Vår värd öppnade nu dörren till ett angränsande rum samt bjöd oss med en åtbörd att gå dit in,

hvarest han placerade oss vid ett med svart skinn klädt bord, vid hvars mot väggen vettande ända han själf satte sig.

Rummet var en liten sal med ett järnstaket på ett par meters afstånd från bordet. Innanför detta stodo tio à tolf stolar. Midt emot domarebordet stod på en half meters afstånd en kort järnpelare med en däri fäst ring af samma metall.

Nu öppnades dörren till salen, och fyra polis-konstaplar med Villani i spetsen förde in ett fruntimmer med en svart slöja för ansiktet. Den besløjade fördes fram till pelaren, hvarest hennes fängslade händer lästes fast vid ringen.

Då polismästaren nickade åt en af konstaplarna, tog denne hatt och slöja af den fängslade . . .

Ett gemensamt skri af öfverraskning hördes från oss. Där stod sirenen för våra blickar, om möjligt skönare än förr.

»Hvad heter ni?» frågade polismästaren.

Fången svarade ej.

»Om ni ej vill svara, så kom ihåg, att ni är öfverbevisad om att, iklädd sjömansdräkt, ha velat mörda denne herre, och att de, som äro anklagade för mordförsök, äfven kunna underkastas den så kallade 'mindre tortyren', som ej ännu är afskaffad härstädes. Jag skall, om ni ej svarar mig, så småningom använda den. Hvad heter ni nu?»

»Paola di Mocenigo,» svarade hon.

»Å, verkligen!» sade polismästaren till vår förvåning med ett skratt. »Hå hå, fru markisinna, vi skola nu låta er göra en liten omklädning.»

Härvid nickade polismästaren till sina underlydande. Dessa, som förut visste hvad detta betydde, började nu, oaktadt den fängslades motstånd, som dock hastigt tog slut, då Villani skrufvade till handbojorna, kläda af henne, och snart stod hon i en blå sjömansskjorta och hvita benkläder.

»Se så, Nicolo Fedi! Hvad heter du nu?»

Fången endast stönade.

»Skrufva upp handbojorna — men nu svarar du genast och sanningsenligt, ty i annat fall får du smaka daggen. Hvad heter du nu då?»

Den fångne teg.

»Lägg upp honom!» befalldes polismästaren, hvars tålmod nu var slut.

En poliskonstapel tog upp en tågända af en lillfingers tjocklek, kastade af sig rocken och började vid en vink af sin förman att använda daggen, räknande hvarje slag.

Lorden reste sig upp och frågade polismästaren:

»Är det en kvinna?»

Halfhögt, men så att vi kunde höra det, svarade polismästaren:

»En pojke är det! Den falska markisinnans yngre halfbror, son af en menageridräng, kallad 'den vackre Carlo'. Fadern blef sönderrifven för ett par år sedan af en tiger under en föreställning i Wien.»

En suck af lättnad hördes från oss alla.

Vid tionde rippet började fången ropa och bedja om nåd.

Afstraffningen upphörde genast.

»Nå, pojke, hvad heter du nu?»

»Nicolo Fedi.»

»Hur gammal är du?»

»Sjutton år.»

»Hvad heter din mor?»

»Genevra Fedi.»

»Hvad var din far?»

»Djurtämjare.»

»Och blef dödad af en tiger?»

»Ja, herrel!»

»Hvaraf lefver din mor?»

Ynglingen slog ned sina ögon och teg.

»Nå, ännu är det hopp om dig, min gosse,» sade polismästaren i mildare ton; »du vill ej blotta din moders vanära. Jag vet det och har länge haft ögonen på henne. Hvad lefver du själf af?»

»Jag har varit till sjös.»

»Hur lång tid hade du varit hemma före din halfsysters död?»

»En månad.»

»Hör nu på, Nicolo! Jag sade nyss, att jag hade hopp om dig, och om du nu besvarar mina frågor sanningsenligt, så skall jag taga vård om dig. Du skall slippa straff för allt hvad du gjorde, då din halfsyster Nannina satt fängslad, för att du förklädde dig till kvinna — ja, jag tror mig kunna försäkra dig om förlåtelse af den gentleman du ville mörda — och det kan bli en bra karl af dig, det är jag säker på. Vill du gå dina egna vägar, så må du det — men de leda vid den helige Marcus till galgen. Vill du lyda mig, så leder din väg till ett aktadt namn och oberoende. Nå?»

»Vid madonnan, herre, jag skall lyda er!»

»Nå, hur fick du veta, i hvilken cell din syster satt förvarad?»

»Jag förklädde mig som en af de kolare, som föra kol ombord till ångarne, svärtade ansikte, armar och händer samt gick till Café Torri, dit fängelsets vakt-knektar brukar gå på kvällarne för att dricka. Allmänna samtalsämnet var naturligtvis den märkvärdiga markisinnan, och ofta uppstod till och med slagsmål emellan dem, som påstod att hon var en martyr, och dem som rent ut sade att hon var en ond ande — en djäfvul. En afton, då jag träffade en af fängsknektarne, frågade jag plötsligt: 'Men hvar har ni då förvarat denna farliga kvinna?' — 'Hon sitter i cellen närmast tornet vid kanalen, där palatset går rätt ned i den . . . '»

»Kände du denne fängsknekt?» afbröt polismästaren.

»Ja, nådig herre.»

»Hvad hette han?»

Nicolo teg.

»Nå, min gosse, svara mig nu!» sade den frågande barskt.

»Jag — jag vet ej . . .»

»Nå, det är bra! Du tar dig i min tanke. Bartolo är redan i cell för sin pratsjuka.»

»Ah, nådig herre, ni vet då allt!»

»Ja, Nicolo, och du har ej skvallrat. Fortsätt nu!»

Nicolo berättade vidare:

»Då jag fått veta, hvar min syster satt — jag trodde henne då vara oskyldig — så låg min gondol alltid om natten utanför den lilla glugg, som hörde till denna cell. Jag började nu kvittra som en kanarie-fågel, och snart hörde jag dessa toner besvaras.

En natt klingade något som föll i min gondol — det var en glasbit af fönstret och en manschett. På denna var med en nål ristadt: 'Papper och bläck, Nicolo'. Kvällen därpå hade min syster det begärda inkastadt till sig. Hon skref sedan till mig.

Flere gånger sökte jag muta fångvaktarne, men förgäfvos. En afton märkte jag, att på sidan af hennes cellglugg en åskledare gick ned i kanalen, och få minuter därefter var jag uppe vid gluggen — jag ropade sakta, och hon svarade.

Jag fick nu af Nannina veta hennes historia, *så som hon själf tänkte sig den*, och jag svor att göra hvad jag kunde för hennes befrielse.

Då jag kom hem till min moder — ja, då var hon halfrusig af vin och utskrattade mig för min lättrogenhet samt omtalade 'sirenens' historia. Jag höll på att blifva galen!

Nästa natt var jag uppe på åskledaren — det fanns ingen i cellen! Då jag blickade ned i kanalen, hade min gondol lossnat och drifvit utåt. Detta räddade mig, ty jag släppte mig ned i vattnet och hann nått och jämt dyka, då en polisgondol rodde fram till platsen vid åskledaren.

Jag hörde en röst säga: 'Jag såg honom uppe på muren vid cellfönstret för få minuter sedan.' Jag dök åter — kom upp igen — fann min gondol och sköt den sakta framför mig. Polisgondolen rodde åt andra hållet, och slutligen kunde jag stiga upp i min gondol och ro hem. Under ett par dagar låg jag nästan medvetslös, men så småningom kom jag åter till mig.

själf. Min halfsysters olyckliga slut tillskref jag dessa herrar, men förgäfves sökte jag dem i Venedig.

Vid denna tid började jag spela spöke och 'markisinnan af Mocenigos' vålnad blef snart ett intressant samtal bland folket.

För ett par dagar sedan träffade jag en gondolier, som var min ende vän, och denne, som kände de båda herrarne, omtalade, att de anländt till staden. — Resten vet ni, nådig herre!»

»Ja, och att du talat sanning äfven. Jag vill nu säga dig, att din halfsyster var en giftblanderska och mörderska samt erhöll en död som hon i verkligheten förtjänat. Dessa herrar, som du velat hämnas på, hafva flerfaldiga gånger varit nära att med dolkstyng eller gift af henne mördas — och de hade dock ej på något sätt förolämpat Nannina. Du kommer nu att återföras i ditt fängelse en kort tid — jag skall sedan gifva dig friheten och medel till att bli en hederlig människa. Gå nu!»

Härmed var förhöret slut — och *sirenen* hade slutat att »gå igen».

Då vi återvändt in i polismästarens rum, ropade Vincent:

»Men, mina herrar, hur är det möjligt — en sådan likhet?»

»Naturens under äro otaliga och nyckfulla,» sade doktor Cavally nästan för sig själf. »Men nu är det dock, vid den helige Eskulap, sirenens hufvud, som jag har!»

Snart aflägsnade vi oss, och sedan vi tagit afsked af våra vänner, gingo vi ombord på vår ångare där lorden gaf en splendid middag för alla de vänner, vi hade i Venedig, äfven den gamle gode högbåtsmannen och hans fru, till mycken glädje för Maria och oss alla, som kände det präktiga paret.

Middagen var särdeles angenäm, och muntrast blef den mot slutet, då den store Sanso, som såg mycket bra ut i sin paraduniform, strykande med

med högra handen sitt långa vackra skägg, anhöll att få säga ett par ord.

Ett allmänt bifall hördes och under bravorop och handklappningar yttrade han sig ungefärligen som följer:

»När den så högt öfver mig själf stående engelske ädlingen, mäniskovännen lord Millford inbjudit mig och min gamla 'barkass' att följa i kölvattnet efter så högtförnäma och lärda herrar, så måste jag i ett sådant 'gladt lag' lyfta något på 'säkerhetsventilen' för att låta min djupa tacksamhet ånga ut. Att få ligga sida vid sida om sådana 'rangskepp' i en så fin 'docka'» — här såg han sig omkring i den eleganta salongen — »det är för mig en så stor ära, att jag anser denna dag vara den tredje bemärkelsedagen i mitt lif. Den första var då den där 'tredäckaren' — ja, jag menar amiralen öfver alla amiraler, som sitter där — satte tapperhetsmedaljen på den adertonårige ynglingens bröst dagen efter slaget vid Navarino. Den andra då pater Anselmo 'splitsade' ihop mig och min rara 'barkass' som sitter där! Den tredje — den är i dag. Skulle så vara, att min gamle amiral till straff för hvad jag nu säger skickade mig upp i salningen på tio timmar eller kommanderade mig på hundvakten åtta nätter å rad, så tog jag det straffet om igen, bara för att få, då jag har här mina förmän — hm, ja, det vill säga amiralen kranbalksvis om styrbord och — hm, och 'barkassen' låringsvis om babord, höja mitt glas för den ädle lorden!»

Vi tömde våra glas under skratt och hurrarop.

Lord Millford sade nu med ett vänligt leende:

»Mina damer och herrar — många skålar ha visst ägnats mig, men i få af dem hafva känsla och hjärta så tydligt dikterat orden; ehuru till yrket ej sjöman, har jag dock berest de flesta världens haf, men en sådan skål som allas vår vän högbåtsmannen Bembo Sanso ägnat mig har ej — hur är det han brukar säga — jo, har ej bringat mig 'saltvatten i klysen'. Tack, min redlige vän!»

Högbåtsmannen måste nu, som han sedan sade, 'bärga sina skyskrapare eller öfverbovenbramsegel, för att därmed torka bort det där saltvattnet som mylord hade talt om'.

Efter ett hjärtligt afsked från våra vänner gingo de i land. Då polismästaren och lord Millford skildes, såg jag den senare lämna den förre en stor sedel och hörde honom bedja polischefen använda den för den unge Nocolos framtid.

En half timme senare gungade vi, styrande söderut, på Adriatiska hafvets vågor.

Fjorton dagar härefter voro vi på Millford Castle.

Detta var ett gammalt slott och hade på sin tid tillhört tempelherreorden. Dess i olika stilar och på olika tider tillbyggda delar gäfvö det ett ofantligt intressant och ståtligt utseende. Det stora, fem våningar höga »tempeltornet» låg på en rund, liksom särskildt af naturen därtill danad klippta af ett par meters höjd och var säkerligen ämnadt till slutvärn, om den öfriga borgen blef intagen. Detta väldiga torn var rundt. Då murarne voro tre meter tjocka, så hade byggmästaren vid hvarje skottglugg i muren måst lämna ett större rum för skyttarne. Tornet var på sätt och vis tredubbelt, ty inuti detsamma var en rund tjock mur som innehöll en aldrig utsinande brunn och omkring denna var ännu en mur. Emellan dessa båda gick en tämligen bred spiraltrappa, som förde till ingångar vid hvarje våning.

Från andra våningen gick en vindbrygga högt öfver vallgrafven till slottet och förmedlade samfärdseln med detta genom ett fyrkantigt torn, som kallades riddartornet och var ofvantill kreneleradt med tinnar. I detta var ett särdeles dyrbart kapell eller slottskyrka.

Då man kommit ut från kyrkan, befann man sig på yttre borggården och innanför den första muren, som var af sådan tjocklek nedtill, att alla uthus voro in- eller utbyggda i och vid densamma. Åt söder var en portal; utanför denna var ännu en djup graf med sin starka vindbrygga, som nästan helt och hållet bestod

af grofva jernbjälkar och som, då den var uppdragen, bildade port till den inre borggården. Här låg själfva borgen intill riddaretornet, med hvilket ett galleri sammanband den.

Hufvudbyggnaden var af nuvarande lordens fader till det yttre restaurerad efter de olika tiders byggnadsstilar, som borgens forna ägare låtit tillbygga, hvilket utifrån — med här trappgafflar, här små tourneller, här götiska, där anglo-sachsiska torn och murar — i aftonsolens strålar gaf det hela den mest romantiska prägel, man kunde tänka sig.

Riddarsalen, vaktsalen med sitt rutiga stengolf och sin kolossala spis, källarne och fångelserna samt en så kallad tortyrkammare, voro underhållna i sitt forntida utseende. Hela det öfriga af borgen var på det bekvämaste efter nutidens fordringar inredt, och det sades, att Millford Castle var en af de ståtligaste medeltidsborgar England ägde.

Vår ankomst från staden, där vi stego af bantåget och i eleganta ekipager åkte de korta två engelska milen upp till slottet, var ett triumftåg, ty det stora godsets befolkning mottog sin efterlängtade husbonde med äreportar, blommor och hurrarop.

Ett par dagar härefter kom sir James Heresford med sin dotter miss Ellen till Millford Castle, och ett särdeles angenämt sällskaplif upplifvade nu den gamle borgen.

Några dagar senare anlände unge George Heresford till Millford Castle för att öfvervara sin kusin Marias bröllop.

Detta firades äfven i midten af september och de nygifta afreste dagen därpå öfver London till Paris för att inträffa på slottet Karais vid regntidens slut. Lord Millford ämnade i början af februari med Vincent hälsa på det unga paret.

En öfverraskning för en del af bröllopgästerna var det, då lord Millford, sedan han druckit de nygiftas skål, åter reste sig och bad sällskapet tömma ännu en välgångsbägare: för hans son Vincent och

miss Ellen Heresford, hvilkas förlofning han nu hade nöjet tillkännagifva.»

Skålen dracks under jubel och hurrarop, medan den rodnande fästmän dolde sitt vackra ansikte vid sin ståtliga fästmans bröst.

TRETTIOTREDJE KAPITLET.

Ett återseende.

Några dagar förut hade jag fått ett bref från min kusin Emelie, och såväl tonen i detta bref som dess innebåll lät mig förstå, att hon önskade, det jag återvände hem så fort som möjligt.

Jag tog därför afsked af den gode lorden och Vincent, dennes fästmö samt de andra gästerna. Svårast var afskedet från den gamle och hans son, hvilken jag älskade som en broder.

Hårdt kramade vi hvarandras händer, då jag steg in i järnvägsvagnen, dit Vincent följt mig, och hvarken han eller hans fader lät mig resa förrän jag hade lofvat att nästa år besöka dem på Millford Castle, då Vincent skulle fira sitt bröllop.

Genast jag fick bref hemifrån, skref jag och bad om bref på Hull, emedan jag ämnade därifrån resa till hemlandet med ångare.

Vid min ankomst till Hull hade posten just anländt, och jag hade knappt skrivit mitt namn i hottellets bok, förrän uppassaren kom med ett bref till mig.

Jag igenkände min kusins stil, och sedan jag begärt en enkel aftenmåltid på mitt rum, öppnade jag mitt bref. Det bestod endast af orden: »Kom så fort du kan!»

Jag undrade mycket, hvad som kunde hafva händt, och det var mig omöjligt att förtära någonting, hvar-

för jag skyndade ut för att göra en ordentlig fotvandring innan jag lade mig. Det var ett härligt väder, och jag närmade mig raskt den botaniska trädgården, som just skulle stängas af en väktare.

»Vill ni låta mig göra en promenad på en half timme här i närmaste allé?» frågade jag och räckte mannen fem shilling.

»En halftimme — ja, det är ännu två gentlemän därinne, men de gå strax,» svarade väktaren.

Jag gick raskt allén fram, då plötsligt två stämmor hördes, hvaraf den ena bestämdt var mig bekant. Jag hade hört den förr — men hvar?

Förgäfves grubblade jag härpå, då jag hörde denna stämma säga:

»Ja, sådan är min historia, och jag kan ej neka till, att sedan jag träffade denne man har jag alltid haft lycka med mig — nå det är äfven sant, att jag ej har glömt hans råd till mig att bättra mig.»

»Det är väl, min vän,» svarade en grof basröst. »Herren är nådig mot den som sig omvänder och bättrar — men nu tror jag att vi återvända till vårt hotell.»

De båda samtalande reste sig upp och gingo före mig ur parken.

Jag följde nästan mekaniskt efter dem och ansträngde mig att åter ur mitt minne framkalla denna röst och dess ägare. Då detta ej lyckades, beslöt jag att följa dem till deras hotell för att på vägen få se den först talandes ansikte.

De båda männen gingo in i samma hotell, där jag bodde, och det lyckades mig att få se basröstens ansikte, men ej dens, som mest intresserade mig.

Jag frågade nu en tjänare, hvilka de båda männen voro.

»En kväkare, herr Tomkins, och en — ja, han heter Johnson, tror jag,» sade den tillfrågade och försvann.

Jag installerade mig följande morgon på en Wilsonångare. Turistströmmen från England utåt var nu slut, så att de resande voro mest affärsmän.

Då det ringde till »skaffning», satte jag mig i ett hörn för mig själf. Vid den andra ändan af bordet såg jag »basrösten», en ståtlig figur i kväkarnes bekanta dräkt. Vid hans sida satt en yngre man, som jag bestämdt hade sett förr — men när? Jag glömde nästan min måltid under ett djupt forskande i mitt minne.

Besynnerligt! Jag visste hvem han var — vårt första sammanträffande stod för mig — men som en dröm, en dunkel hågkomst — men det var något i hans figur — hans hela utseende, som var förändradt till det bättre. Hela hans sätt tycktes vara gentlemannens.

Då jag efter lunchen inkom i herrsalongen, voro några af passagerarne sysselsatta med att spela whist.

Plötsligt hörde jag en röst säga:

»Nej tack, jag spelar aldrig.»

»Men det fattas oss 'fjärde man', och om ni ville göra oss den — — —»

»Äran eller tjänsten att spela med er, menar ni, men jag säger er, att jag *har* spelat, men spelar aldrig mer i följd af ett löfte — och då förstår ni.»

I detta ögonblick var allt klart för mig — det var min skyddsling Louis Maronnier. Ja, det var han, men så förändrad! Hvad hade väl händt honom sedan vi omkring tre år tidigare skilts från hvarandra på bangården i Paris? Jag beslöt att låtsa om ingenting och endast om han kände igen mig tilltala honom.

Långsamt gick han uppför trappan och jag följde honom. Han gick in i röksalongen, som händelsevis var tom, och han satte sig ned, betraktande hafvet genom ett af dess fönster.

Då jag kom in, tog jag en tidning och satte mig på soffan nästan midt emot honom samt höll tidningen så, att mitt ansikte var doldt för honom.

Efter en kort stund lade jag ned min tidning på bordet och stirrade i taket. Låtsande mig ej märka, att jag ej var ensam, sade jag halfhögt på franska:

»Å, hvad dessa ångbåtsresor äro långsamma!»

Min medpassagerare stirrade först på mig samt utropade därpå:

»Det är han! Ja, det är ni, min räddare — känner ni icke igen mig?»

»Ah, monsieur Louis Maronnier! Hur har ni det nu för tiden?»

»Ack, vida bättre än jag har förtjänat! Och detta har jag er att tacka för,» svarade han.

»Det skulle glädja mig mycket om jag varit orsaken därtill, och ännu mer om ni har tagit varning af en föregående händelse i ert lif.»

»Ack, det var följden af dåliga bekantskaper; men jag har blifvit botad, och — men jag måste än en gång tacka er för all eder godhet, för de rundligt tilltagna respenningarna och för det bref jag fick af er med ytterligare tusen francs uti dagen efter min ankomst till Havre.»

»Jag har ej skrivit något bref till er, det försäkrar jag. Har ni detta bref kvar?»

»Ja. Här är det. Jag bär det alltid på mig såsom en talisman.»

»Får jag se,» sade jag.

Brefvet lydde så:

»Ni äger mer än en vän som vill hjälpa er om ni vill ändra ert förra lif och blifva en bra karl. Då ni kommer till Amerika, skall ni, som ju är jurist, hyra er ett par eleganta rum, och utanför sätta upp en prunkande skylt med ert namn samt den upplysningen, att ni är en advokat, som ännu aldrig förlorat en process — detta är ju också sanning! Sedan få vi se hvad detta gör. Härtill skall ni använda inneliggande penningar.

En vän.»

Jag skrattade, då jag kände igen den hederlige furst Petros' stil — det hela var så likt honom.

»Detta är från en vän till mig,» sade jag, återlämnande brefvet. »Nå, och ni följde rådet?»

»Jag ansåg mig böra följa — som jag då trodde — ert, min välvillige räddares råd och befallning.»

Han berättade nu sina öden i Amerika:

»Jag hyrde ett par vackra rum i hörnet af en af de förnämsta gatorna i Newyork och utanför prunkade skylten efter föreskrift.

Snart ringde det på min klocka. En af mig förhyrd negerbyting öppnade, och en lång mager gentleman inträdde, sägande:

'Stör jag dig, broder, så skall jag gå.'

'Ah,' sade jag för mig själf, 'en kväkare!' 'Sir, ni är välkommen, kan jag vara en person till någon tjänst, så är det mig en skyldighet som människa och en glädje som broder,' sade jag högt.

'Du talar klokt, broder, och jag vill nu vända mig till dig, för att du skall åtaga dig en process, som ändock ej får blifva någon process.'

'Hvad menar ni därmed?' frågade jag.

'Hör noga på!' sade främlingen. 'Mitt namn är Jonathan Frith, och jag är, som du redan märkt, en kväkare. Nu är det så, att enligt min och mina meningsfränders åsikt en process mellan oss ej skulle kunna komma i fråga — emellertid ser det ut som en sådan måste komma till stånd emellan två kväkare, ty landets lagar tyckas göra den oundviklig. Jag är genom Guds hjälp och ärlig vandel mycket förmögen. Jag bor i Filadelfia och har till granne en mycket god vän, äfven kväkare och millionär — hans namn är Jonathan Fret. Händelsevis köpte jag en större jordlott på gränsen af Texas och sände några ingenjörer dit för att uppmäta och utstaka gränserna samt undersöka jorden, ty en sägen från forna tider omtalade, att Aztekerna här hade en ofantligt gifvande silfvergrufva. Denna upptäcktes äfven, men låg så i gränsen af mina ägor, att hälften af den låg utanför dem. Nu hade händelsevis Jonathan Fret köpt en jordlott därstädes — och den gränsade just till min, så att grufvan ligger — som mina ingenjörer påstå — till femtioen hundra delar på min mark och fyrtionio på hans. Frets

ingenjörer påstå att det är tvärt om. Häraf blifver en process följd — men någon process emellan oss två får inte och kan inte komma i fråga. Vill du nu åtaga dig att vinna denna sak utan process, så ger jag dig tusen dollars.'

Jag satt tyst ett ögonblick, men sade därefter:

'Vill ni återkomma i morgon klockan tio, så skall ni erhålla mitt svar — kanhända jag vunnit eder process innan dess — men fråga mig ej vidare nu. Ni står vid ert ord hvad honoraret beträffar?'

Mannen såg på mig ett ögonblick.

'Har du någonsin hört att en kväkare brutit sitt ord?' sade han. 'Är du färdig redan i morgon, får du två tusen dollars!'

Härmed gick främlingen.

Jag satte mig och funderade.

Det ringde åter. In i rummet skyndade en liten rödlätt, välfödd herre. Jag såg genast på hans hatt och dräkt, att äfven han var kväkare, och som en blyxt flög den tanken på mig, att jag här hade Jonathan Fret framför mig.

Detta var äfven händelsen. Han satte sig på en stol, och sedan han presenterat sig, berättade han mig hvad jag visste förut eller om sin vän Frith och silfvergrufvan samt att han var öfvertygad om att en process skulle bli följd och att en sådan mellan medlemmar af hans religion ej finge uppstå.

'Du har aldrig tappat en process förr — vinn nu denna utan process, och jag gifver dig tusen dollars,' sade han.

'Vill ni gifva mig två tusen, om er affär är klar i morgon klockan elfva?'

'Gärna, advokat! Men då är ni en märkvärdig man...'

'Ja, det är jag, och det skall jag bevisa er. Vill ni komma till mig i morgon precis då klockan fattas tio minuter i tio?'

Den trinde, välmående mannen reste sig upp och tog sin hatt, och sedan han väl en hel minut betraktat mig, sade han:

'Jag skall komma!'

Jag satte mig nu och skref en kort uppsats samt gick genast till tidningen Newyork Herald med densamma.

Morgonen därefter, då tidningen utkom, stod där hvad jag önskat.

Klockan felade tio minuter i tio, då det ringde och min svarte tjänare öppnade för herr Jonathan Fret.

'Jag är glad att se er,' sade jag. 'Vill ni vara god och stiga in i detta rum? Om cirka sju minuter skall jag kalla er in hit, och ni lofvar att då åhöra hvad jag läser högt för er, utan att tala till mig eller någon annan? Jag läser blott upp omkring hundra rader ur en tidning, och er process är vunnen — utan process.'

Klockan tio ringde det och herr Jonathan Frith inträdde.

Jag anvisade honom en stol samt frågade honom, om han ville utlofva absolut tystnad, hvad han än fick höra eller se, under det jag läste upp en bit ur Newyork Herald för honom.

'Om ni går in härpå, är er process vunnen — och det utan process!'

'Jag lofvar,' sade Jonathan Frith och satte sig med ryggen mot det andra rummet.

Nu öppnade jag dörren till detta och ledde herr Jonathan Fret till bordet samt började, medan han stod nästan som förstenad, då han i den från honom vände gentlemannen trodde sig känna igen sin vän, att högt läsa ur tidningen följande notis:

»I en af dessa tidningar, som olyckligtvis spridas i vårt land, men som äro en skam för detsamma, har en sensationsväckande nyhet meddelats, nämligen att en storartad process mellan två af våra hitintills såsom hederliga och framstående affärsmän välkända medborgare, båda bosatta i Filadelfia, skulle anhängiggöras därstädes. Detta är så mycket sorgligare, som denna rättegång, hvilken är af den lumpnaste beskaffenhet, skulle komma att föras emellan herr Jonathan Frith

och herr Jonathan Fret. Då båda dessa personer tillhöra detta allvarliga och broderliga religionssamfund, som kallas kväkare, visar det tydligen, hvilken skenhelighet och snikenhet, som råder inom detta samfund, etc. etc.»

Förfärade hade de båda kväkarne rest sig upp — men jag fortsatte med hög stämma:

»Emellertid kunna vi nu med sann glädje dementera detta ohyggliga rykte samt förklara, att det helt enkelt är en, mildast sagdt, *lögn*. Huru ofvannämnda rykte uppkommit, veta vi ej, men vi veta, att de båda gentlemännen, som inköpt stora silfvergrufvor i Texas, som gränsa intill hvarandra, vändt sig till den vidt berömde franske advokaten monsieur Louis Maronnier, för att denne skicklige advokat skulle uppsätta kontrakten för den nybildade firman Frith and Fret, som ämnar å de inköpta territorierna bearbeta därvarande silfvergrufvor».

De båda herrarnes ansikten, som i början af min läsning visat den mest komiska förskräckelse, hade nu blifvit normala, och jag märkte med stor tillfredsställelse, att ett glädjeskimmer spred sig öfver deras drag.

'Nå, mina herrar?' sade jag, i det jag lade ifrån mig tidningen.

Jonathan Frith såg på Jonathan Fret och Jonathan Fret på Jonathan Frith, hvarefter de närmade sig hvarandra med framsträckta händer.

Jag tog tidningen med mig ut på balkongen. Hvad de två kväkarne sade hvarandra vet jag ej, men ett par timmar därefter hade jag satt upp dokumentet för firman 'Frith and Fret' och hade, utom de fyra tusen dollars i två anvisningar, ett extra honorar för detta besvär samt anställning som firmans affärsman med en ganska god årlig lön. Och allt detta har jag att tacka er för!»

Så slöt min skyddsling sin berättelse.

»Nej, sannerligen inte mig. Emellertid är ni nu på resa till Sverige?»

»Nej, men genom Sverige till Ryssland, emedan en rik ryss, som äger en trakt gränsande till de båda kväkarnes, har tilljudit sig att gå i kompani med dem. Dessa vill dock hafva reda på, om denne ryss ej är rent af fingerad och ett yankeestreck ligger härunder.»

TRETTIOFJÄRDE KAPITLET.

En förtviflad fader. En ängel. Slut.

Jag for nu direkt hem, där jag mottogs af min tant och min kusin Emelie på det hjärtligaste. Men jag blef både häpen och ängslig, då de båda brusto i gråt.

»Hvad är det? Hur är det fatt?» frågade jag.

Sedan de något lugnat sig, lämnade min tant ännu gråtande rummet, och min kusin redogjorde för den sorg, som drabbat dem mot slutet af min långa frånvaro.

Ett par år efter min bortresa gick allt sin vanliga gång, men småningom uppstod ett mycket spändt förhållande emellan min farbror och Arthur. En gång hade damerna till och med sett den senare komma ut ur sin fars rum med en ovanlig hastig fart, och farbror hade yttrat, i det han svängde en rökäpp i handen:

»För denna gång skall jag rädda dig, men...»

Arthur hade strax därefter rest till Hamburg för att förkofra sig i handelskunskapen.

Dagen därpå hade farbror rest utrikes — och vid sin hemkomst var han helt förändrad, hans hår hade vitnat och den förut så kraftfulle mannen var nu en lutande gubbe. Förgäfves hade hans hustru och dotter försökt skingra hans svärmod. Alla försök därtill voro förgäfves, och då detta alltmer tycktes tilltaga, hade Emelie skrivit det första brevet till mig, som jag fick på Millford Castle.

Strax därefter hade hon på sin fars skrifbord, af en händelse funnit en ny revolver, och då hade hon skrifvit det bref till mig, som jag erhöi i Hull. Hon hade tagit det farliga vapnet och kastat det i brunnen.

»Här är ingen tid att förlora!» utropade jag. »Är farbror i sitt rum?»

»Ja, men . . .»

Jag hörde ej mera af hvad Emelie sade, utan gick direkt in i min farbrors rum.

Då jag kom in till honom, stannade jag helt häpen, och tårar kommo mig ofrivilligt i ögonen, ty jag kunde knappt känna igen den förr så höga och kraftiga gestalten. Det mörka håret, utan någon tillstymmelse till hvitt uti, som han ägt, då jag reste ut, var nu krihvitt, och hela hans ståtliga utseende var förändradt som efter en tärande sjukdom; de af mörka ringar omgifna, insjunkna ögonen buro tydliga spår af sömnlöshet — kanske äfven af tårar.

Då jag inträdde, vände han matt sitt hufvud mot mig och tycktes först ej känna igen mig, men steg så upp och omfamnade mig med en ovanlig ömhet samt önskade mig välkommen åter.

»Min gode farbror!» började jag genast, besluten att bryta isen, troende mig kunna vara honom i sons ställe, om Arthur hade gjort sig ovärdig denna plats. »Någonting måste hafva inträffat under min frånvaro och jag ber er nu anförtro mig hvad det är. Jag vill göra allt hvad jag kan för att draga lasset med er — ty jag älskar och värderar er som en verklig far, och jag minns nog, hur ni uppträdde för mig då jag var ansedd som mördare. Minns ni det?»

Vid detta, så rakt på saken gående tal, som den gamle despoten aldrig skulle förlåtit en tre, fyra år förut, började han rynka ögonbrynen, men strax därpå fattade han min hand, sägande, i det en tår glimmade i hans ögon:

»Vid Gud, Martin, jag hade redan beslutit att säga dig allt — ty jag har med stor glädje följt dig här och genomläst alla dina bref till hemmet samt alltid

funnit dig rättänkande och redbar. Du må emellertid ursäktas den gamle, att han har svårt att begagna de uttryck, som vore de riktiga. O, hvad jag lidit!» afbröt han sig hastigt och lutade sitt hufvud i händerna.

»Ack, min ädle vän och förmyndare — jag anar det värsta! Men låtom oss sätta knifven till såret, ty en operation är nödvändig, och desto förr äro vi botade.»

»Förmyndare, förmyndare! Ja, gud ske lof, dina penningar äro i säkerhet — men jag är ruinerad, och det af min egen son...»

»Omöjligt, min käre farbror! Men tala nu, tala, och jag svär, att vi skola nog klarera affärerna!»

»Så hör då!»

Och min farbror berättade nu:

»Det dröjde ej länge efter det du rest, förrän jag till min förskräckelse fann, att min son var en drinkare och spelare. Fast han hade fyra tusen kronor om året och allting fritt i föräldrahemmet, räckte ej dessa penningar till, och jag betalade ett par gånger hans skulder. Han lefde med i stora världen, sade han, och hans hästar med mera kostade så ofantligt. Nå ja! Jag var svag och fick min lön därför.

En dag kom Arthur in till mig och begärde i ett mindre nyktert tillstånd två tusen kronor för att därmed betala ett vad, som han hade förlorat och hade satt sin heder i pant på att betala inom två dagar. Jag blef vred, och körde med käppen ut honom.

Dagen därpå var det aflöning, och Arthur hade tillsammans med min gamle kassör hand därom. Jag hade själf lämnat ut summan för det hela, och blef mycket förvånad, då kassören kom in till mig och sade, att det fattades två tusen, att ingen annan varit inom skranket vid pulpeten än han och Arthur, och att han säkert ej räknat fel. Jag följde honom till kontoret. Arthur var borta.

En isande känsla genombäfvade mig, och jag måste hålla mig fast vid pulpeten för att icke falla. Men som det var fullt med folk, som väntade på sin aflöning, samlade jag alla mina krafter och sade: 'Det

ligger en bunt sedlar på bordet inne hos mig, och de höra till aflöningen — tog ni inte dem?’

’Förlåt, herr grosshandlare, men jag trodde dem höra till fartygen,’ svarade den förståndige gamle kassören och följde mig in på mitt inre kontor, där jag ur kassaskåpet uttog de två tusen kronor, som felades.

Da jag lämnade dem till min gamle vän, sade jag: ’Det är ju möjligt, att Arthur tagit dessa penningar för ångarens räkning, som skall gå i morgon. Da har han missförstått mig — vi få höra då han kommer hem.’

Men Arthur kom icke hem.

Nå, han red någon gång på eftermiddagen ut till en god vän, som hade en villa en mil från staden, och brukade ibland vara där öfver natten.

Orolig och sorgsen gick jag upp på min sons rum. Det var visserligen läst, men som jag har en hufvudnyckel på min nyckelknippa, öppnade jag och inträdde. Jag höll dock på att bli yr i hufvudet af hvad jag här såg. Som jag ej varit inne i dessa rum på flera år, stod jag nu där i fasansfull förundran öfver den smaklösa lyxen, den besynnerliga möbleringen — snuskiga taflor, dyrbara konstverk och tarfliga gipsfigurer, oljemålningar af mästare och oljetryck utan ett öres värde, hvilka en gentleman aldrig hängt på sin vägg. På golfvet låg en dyrbar nattrock, därpå två stackars hungriga hundvalpar flämtande lågo, tillsammans med ett par kortlekar. På bordet bredvid en mängd tömda punschbuteljer och här och där ett klädesplagg, kastadt huller om buller, som man säger. På golfvet vid skrifbordet lågo flere sönderrifna papperslappar, och på afvigsidan af ett brefkuvert såg jag min egen namnteckning på fem à sex ställen. Den var ganska bra eftergjord, och till min häpnad såg jag den på flere andra papperslappar, än sämre, än bättre kopierad. På ett ställe såg jag en liten rosenröd papperslapp — en bit af ett bref. På densamma stod skrifvet med dålig fruntimmersstil: ’Jag ska komma på uts — — ngbåten men åkte — — tre landtv — — ädd för sjö?..’

Jag kunde ej sofva på hela natten och på morgonen gick jag tidigt ut och tog mig en promenad i södra allén.

Efter en half timmes tid mötte jag kassören på banken, som var ute för att, liksom jag, hämta frisk luft. Vi hälsade på hvarandra, som gamla vänner bruka, och strax därefter sade han: 'Jag undrar inte på att ni som jag tager er en liten andhämtning, när man som vi få vara fastlästa vid pulpeten i flere timmar därefter. Ni kan dock gå och komma när ni vill, men jag måste sitta där.'

'Ja, sannerligen är icke äfven jag upptagen nästan hela dagarne, ty vid denna tid hafva vi handelsmän stora affärer för hösten,' svarade jag.

'Ja, jag kan nog förstå det, som ser, hvilka summor, som uttagas och insättas dagarne igenom af våra grossörer. Ni måste dock vara en af våra störste affärsmän, ty ni tager på ert stora kreditiv femtio tusen kronor i taget — för några dagar sedan femtio tusen och i går, strax innan vi stängde, åter femtio tusen. Det var också så sent, att hade det varit någon annan än ni, så . . . men då ni sändt er son och ej kassören, så fick han penningarne — men mår ni illa? Ni har kanske gått för fort?'

Det surrade i mitt hufvud och mina öron, men med all min viljekraft sansade jag mig och sade i så likgiltig ton som möjligt:

'Ja, det var en tillfällig och som jag hoppas briljant affär — oss emellan sagdt. Jag kommer troligen att taga ut lika mycket i morgon, ty i dessa dagar går en half million igenom mina händer. Om åtta dagar fyller jag kreditivet igen och hoppas då hafva förtjänt en stor del af insättningen.'

'Ja, det är ju storartadt — i sanning storartadt. Men apropos! Grosshandlaren har visst ej så mycket innestående — låt mig se . . . Kreditivet är ju på ett-hundrafemtio tusen; det var fullt den första dennes — så togs ut tjugu tusen den åttonde, genom herr Arthur, och den tionde femtio genom kassören och så i går

femtiotusen genom herr Arthur. Således är det nu blott trettiotusen kronor inne — men ni kan ju på ert namn få så mycket penningar ni vill. Men ni må bestämmt inte bra — sitt ner ett ögonblick på soffan här...'

'Tusen tack — jag har verkligen öfveranstängt mig på senare tiden — så där ja, nu är det bra igen — puh! Jag har blifvit väl varm af promenaden! Det var skönt att sitta litet — nå, nu är det alldeles bra.'

Den gode kassören talade sedan om hvarjehanda, men jag minns ej ett ord däraf, och där vägen vek af till mitt hem tog jag ett hastigt afsked af honom.

Hemkommen på mitt rum kastade jag mig på en soffa — och snart stod allt klart för mig, olycklige fader: jag vanärad — mitt namn fläckadt — och allt, allt detta min egen skuld! Och dock — han hade ju fått en så god uppfostran som möjligt... Ack, jag hade under min mammonsdyrkan försummat min son... Jag var i följd af den där röda breflappen säker på, att Arthur rest till Hamburg med en ångare, som gick dit direkt; och föregifvande en angelägen affärsresa afreste jag genast till Hamburg. Där finns en enskild detektivpolis, som täflar med statens och stadens samt ofta arbetar tillsammans med dem — men man har den fördelen, att de upptäckter af enskild art de göra, komma, så framt det ej är mord eller dylikt, icke till offentligheten. Jag skaffade mig en sådan detektiv, och denne hade snart en arresteringsorder på Arthur, af innehåll, att han rest ifrån sin fader med ett fruntimmer af tvetydig beskaffenhet och därför på faderns bekostnad skulle återföras till sitt hem.

På det hotell, där Arthur med sin följeslagarinna tagit in, inträdde nu jag och polismannen, och denne visade sin arresteringsorder samt frantog Arthur de penningar, som han hade på sig, och skrämde de båda flyktingarne till den grad, att de gingo in på alla villkor. Kvinnan erhöll tusen mark och reste med första bantåg till Brüssel, hvarest hon hade anförvanter.

Jag gjorde nu upp med Arthur, att han skulle stanna i Hamburg på ett kontor hos en af mina affärs-

vänner under ett par år, och om han uppförde sig väl, skulle jag förlåta hans felsteg.

Men på morgonen, då jag vaknade, hade Arthur åter försvunnit och medtagit omkring fem tusen mark, som jag hade i min plånbok. Penningförlusten var en småsak, ty detektiven hade tagit nära femtio tusen kronor från Arthur, och i min kappsäck hade jag tillräckligt med penningar — men sättet krossade mig, och jag återvände, sedan jag förgäfves sökt min son, som en slagen man till mitt gamla hem.

Detektiven, som heter Fischer, söker nu Arthur öfverallt, men har ej ännu funnit spår efter honom.

I går inlöste jag denna falska växel på tiotusen thaler. — Du vet nu allt.»

Sedan min farbror något hvilat sig, sade han:

»Gud har dock gifvit mig en dotter, som likt en ängel vakat öfver mig i mina svåra stunder. En gång — jag vet det nu — var det hon som räddade mig från . . . ja, det var hon som tog feghetens vapen från mig. Och jag vet äfven, att hon natten igenom stått bakom den där dörren, färdig att springa in, om något skulle hända mig.

På hennes begäran har doktor Möller hvarje natt legat här i huset för att vara till hands. Se där, min redlige gosse, har du min berättelse om den förlorade sonen, och undra nu ej, om jag åldrats. Min son kommer att ruinera mig — ty jag skall betala så länge jag kan erkänna dessa växlar — och sedan . . .»

»Nej, min gode farbror, ni skall ej blifva ruinerad, och ni skall en gång få den förlorade sonen åter, om ni vill lämna hela denna sak i mina händer. Men då vill jag hafva två af er själf underskrifna papper — det ena en fullmakt in blanco på att jag äger att för er räkning göra och låta som jag behagar, det andra att ni lofvar på ert hedersord att ej företaga något mot er själf eller andra, som ej är fullt enligt med hederns lagar.»

»Gosse, gosse! Hvar har du fått detta humör ifrån — det var likt *mig* i forna tider! Nåväl, skrif, och jag skall underteckna!»

»Godt farbror, låt mig nu få den där infriade växeln, och skrif egenhändigt på, att ert namn är förfalskad!»

Farbror gjorde som jag bad och räckte mig papperet.

»Ah,» sade jag, »den är daterad i Köln, och här står 'Europ. Hof' med blyerts — kanhända hotellet! Således, min vördade farbror, var vid godt mod, jag reser med nattåget.»

Jag afsände genast ett telegram till Fischer, och två dagar därefter var jag i Köln. Jag tog in på hotell Europäischer Hof och lät genast gifva mig främlingsboken. Där stod Arthurs namn — rummet nummer elfva.

»Är den herrn hemma?» frågade jag uppassaren.

»Han kom just nu, men skall resa om en timme, hvarför han begärt sin räkning.»

Få minuter därefter öppnade jag dörren till nummer elfva.

Arthur satt vid bordet, lutande hufvudet i sina händer. Jag såg, att han hade gråtit.

»Följ med mig ned i hotellets trädgård — jag vill tala vid dig utan vittnen,» sade jag.

Arthur sprang upp och stod likblek och skälfvande framför mig.

»Kom min kusin, jag måste tala vid dig enskildt, och det sker bäst i den öppna trädgården, ty väggar och dörrar hafva öron.»

Arthur behöfde en liten stund att sansa sig.

En uppappare inträdde och lämnade mig ett kort, på hvilket stod: »Gottlieb Fischer».

Jag gick ut och en minut var tillräcklig för detektiven att säga, att han visste hvem jag var, att han just denna dag uppspanat Arthur och skulle följa mig ned i trädgården.

Herr Fischer försvann, och då jag öppnade dörren till nummer elfva mötte jag Arthur, som strax följde mig. Då vi kommit till en öppen plats, sade jag blott, i det jag räckte Arthur en revolver:

»Se där! Du förstår mig, och du har ingenting annat att göra.»

Arthur fattade vapnet — och darrande satte han det för sin panna och tryckte af...

Skottet klickade — naturligtvis — och innan han ännu en gång hann använda vapnet, hade jag ryckt det ur hans hand och sade, i det jag kraftigt omfamnade honom:

»Nå, gud ske lof, ännu är det hopp om dig — låt oss sätta oss ned och talas vid! Ser du den man, som går där — han har arresteringsorder på fickan för att taga dig med sig, och då är du förlorad och vanärad. Din gamle far skjuter sig en kula igenom hjärtat, som så varmt klappat — och ännu klappar — för dig, om du ej vill taga ditt förnuft till fånga och ändra ditt dåliga lefverne. Det är hög tid därtill — och gör du det, skall allt vara glömdt. Eljes må följerna komma öfver ditt eget hufvud! Svvara mig nu!»

»O, min kusin,» sade Arthur, »hur är det möjligt för mig att kunna åter blifva en medlem af den familj, som jag så van... vanärat...»

Här brast han i gråt, och han vred sina händer med ett så ångerfullt utseende, att jag började hoppas på hans bättring.

»Nåväl,» fortfor jag, »om jag nu hjälper dig till rätta, så att ej en skymt af hvad du gjort skall komma dig till last i allmänhetens tanke — om jag kan gifva dig tillfälle att i främmande land förvärfva dig heder och ära åter — om jag kan gifva dig tillfälle att efter två å tre år återkomma till dina föräldrar och ditt fädernesland såsom en aktad man, ty det finnes ej mer än två som veta hvad du gjort, det är din far och jag, och en som anar — äfven han med djup smärta — och han tiger — det är din fars gamle trogne kassör — nåväl, om allt kan redas ut så, vill du då svära vid din gud och din familj, att du skall lyda mig i allt, så tror jag det kan gå dig som jag sagt.»

Arthur kastade sig på knä vid bänken, på hvilken vi sutto, och sedan han gråtit ut, fattade han mina händer och lofvade, att han i allt skulle följa mina råd.

Sedan vi återvändt in i hotellet, gaf jag herr Fischer en god gratifikation, erhöll af honom arresteringsordern och begaf mig med min kusin till bangården, där jag köpte två biljetter till Paris. Tack vare en dusör till konduktören fingo vi vara ensamma i kupén, och då tåget satt sig i gång, sade jag:

»Du har ju alltid önskat att blifva officer, min kusin?»

»Ja!» svarade Arthur förvånad.

»Naväll! Jag tillbjuder dig en plats som underofficer eller möjligen underlöjtnant vid franska armén. Vill du antaga den med en månatlig summa af din far — tillräcklig för att, utan att slösa och spela, föra stat efter din ställning — och du kan då vinna din befordran själf. Kom i håg — hvarje soldat har marskalkstafven i sin ränsel!»

»Är det möjligt — men du skämtar med mig . . .»

»Det tror jag ej. Dagen efter vår ankomst till Paris skall du kanhända kunna beställa dig din uniform. Men detta beror helt och hållet på hvad tro jag kan sätta till dig.»

»O, min kusin!» ropade Arthur. »Vid allt hvad heligt är, jag skall hålla hvad jag svurit i min gamle fars namn.»

Vi anlände till Paris och jag tog in på det hotell där jag förut bott. Sedan vi hvilat oss efter resan, gick jag till min vän polisministern och lämnade mitt kort.

Jag blef ögonblickligen insläppt, och den artige fransmannen tog på det hjärtligaste emot mig samt frågade strax, om han kunde vara mig till någon tjänst.

Jag svarade genast, att jag just ämnade bedja honom om en dylik, samt frågade plötsligt:

»Tror ni, att om jag påminde hans majestät kejsaren om hans löfte, han då skulle villfara en mycket obetydlig anhållan af mig?»

»Min bästa baron,» svarade polisministern, »furstar tycka aldrig om att blifva påmindas om löften! Emellertid vill jag säga er, att kejsaren mer än en gång

sedan vi sist träffades, talat med mig om er. Vill ni säga mig er begäran?»

»Mycket gärna!» svarade jag. »Jag har en kusin som önskade inträda i utländsk krigstjänst, och därför ämnade jag begära en fullmakt för honom att få ingå som underlöjtnant vid franska armén och — han är förmögen — på egen bekostnad under några år utbilda sina militäriska kunskaper vid den armé, som nyligen vid Solferino och Magenta skurit så vackra lagrar.»

Polisministern skyndade till en hylla och tog där ett papper.

»Se här en ansökan. Låt er kusin ifylla och underteckna den — och jag kan nästan lofva att hans majestät skall bifalla den.»

Jag skildes från den vänlige polismästaren, och dagen därefter uppsöktes jag af en adjutant, som lämnade mig en fullmakt för Arthur att vara underlöjtnant vid första afrikanska hästjägerregementet samt en order att inställa sig i Alger och anmäla sig hos etc.

Jag förbigår mitt och Arthurs afsked. Med ett ord, väl ekiperad med såväl uniform och kreditiv som goda föresatser, afreste han på Marseillejärnvägen, och jag for ett par dagar därefter mot hemmet.

Vid min hemkomst omtalade jag allt för min farbror. Då han fick höra Arthurs löften samt, som det tycktes, uppriktiga ånger, blef han, märkte jag, lugnare och kryade tämligen upp sig. Han började så småningom intaga sin middag i matsalen, hvilket han ej på långa tider hade gjort.

En månad härefter kom ett bref, hvori Arthur på det bevekligaste utbad sig sin faders förlåtelse och tilllade, att han förgäfves försökt skrifva, men då han samma dag han nu skref stått på dagorden för berömligt uppförande under föregående dags skärmytsling mot en öfverlägsen styrka af en upprorisk arabstam, hade han fått mod att skrifva.

Detta bref återgaf farbror så att säga åt sin familj, och då jag dagen därpå slog mig ned på hans kontor och reviderade Arthurs deficit samt hjälpte farbror att

föra kassaboken med dessa förluster såsom »utgifter för Arthurs utrikes resor och inträde i franska armén», började den gamle blifva sig lik igen. Sorgen hade dock inverkat på honom till hans fördel, ty hans sinnelag hade blifvit mildare och mindre despotiskt.

Bref kom en å två gånger i månaden från Arthur, och hans beskrifningar af fältlifvet och dess växelrika sidor samt hans ofta upprepade ångerfulla häntydan på sitt forna uppförande glädde mycket den gamle.

* * *

Under det år, som härefter gick, hade jag varit öfver i England och bevistat Vincent Millfords bröllop. De båda nygifta reste genast efter bröllopet till Grekland med furst Karaiskakis och hans furstinna, men jag stannade ett par dagar hos den gamle lorden och måste lofva honom att nästa år återkomma.

»Men,» sade han leende, »för då med dig, min son, en ung och älskvärd makal!»

Härmed omfamnade mig den gode lorden och jag återvände hem.

Nu skulle jag visserligen omtala mycket smått och godt, för att inleda och utveckla *hur det gick till* — men jag tror att jag i stället hoppar öfver allt detta och endast nämner, att jag fann min kusin Emelie vara en *ängel* och att hon och jag på själfva julaftonen blefvo förlofvade med hvarandra.

Jag satte mig mer och mer in i affärslifvet och var min farbror till hjälp vid många tillfällen. Det enda han ej tyckte om var, att jag ej ville blifva kompanjon med honom.

Vid midsommartiden året därpå firade jag mitt bröllop. Lord Millfords stora ångjakt hade ett par dagar förut inlupit i hamnen, och lorden och hans son och måg med sina hustrur bevistade bröllopet.

Min älskade Emelie och jag följde på lord Millfords enträgna uppmaning, med honom till Millford

Castle och tillbringade vintern i Paris och våren på slottet Karais.

Vid vår hemkomst stod glädjen i taket, ty i tidningarne omtalades, att Arthur i en batalj hade räddat sin öfverstes lif samt blifvit premierlöjtnant och riddare af Hederslegionen. Han återvände fyra år därefter på en kort tids permission. Han var oigenkännlig, brun som en af öknens söner och ytterst fåordig som de. Han längtade dock snart åter till söderns länder och reste, innan hans permission var slut. Två år härefter stupade han i spetsen för sin skvadron.

Jag hade köpt mig en egendom på en half mils afstånd från staden. Läget var fördelaktigt på alla sätt, och jag tillbyggde det gamla huset, som, tack vare min hustrus smak och skönhetssinne blef ett litet féslott.

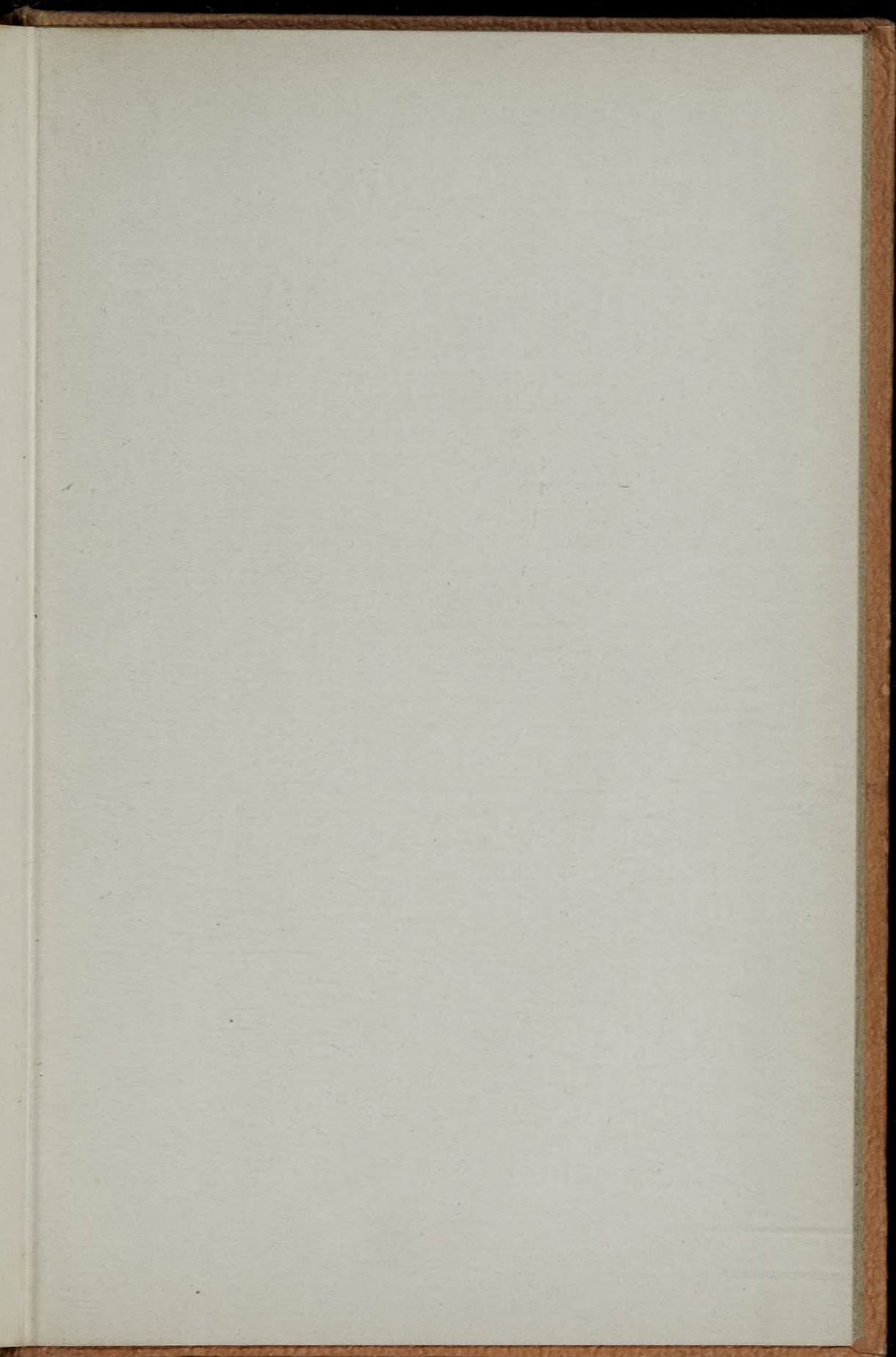
Den första julaftonen vi tillbringade där, voro vi en lycklig familjekrets, ty min farbror och faster tillbragte den hos oss, jämte två andra gäster, nämligen den gamle betjänten Johan och jungfru Lovisa.

De gamla fröknarna — mina välgörarinnor — blefvo icke heller glömda, ty alla deras fattiga hade denna afton erhållit lämpliga julgåfvor.

Ett par raska pojkar, *Vincent* och *Petros*, rasade omkring oss, och min käre svärfar och farbror var helt ungdomlig, då han gungade dessa barnbarn på sitt knä, gnolande: »Rida, rida ranka, hästen heter Blanka», och så vidare.

Och jag — hvad vill jag väl önska mig mer, då min hustru är — en ängell

På *Albert Bonniers* förlag ha förut utkommit af

LEIJONSKÖLD OXENSTIERNNA:

Konungens Kapare.

Historisk sjöroman från Karl XII:s tid.

Med 13 illustrationer af GEORG STOOPENDAAL.

Illustr. färgtryckt omslag. 3: 75; inb. 4 kr.

»En bok, som skall smaka den äfventyrslystna manliga ungdomen »

Nya äfventyrsromaner af

ARCH. CLAVERING GUNTER:

Don Balasco från Key West. 2 kr.

Hennes Senator. 2: 25.

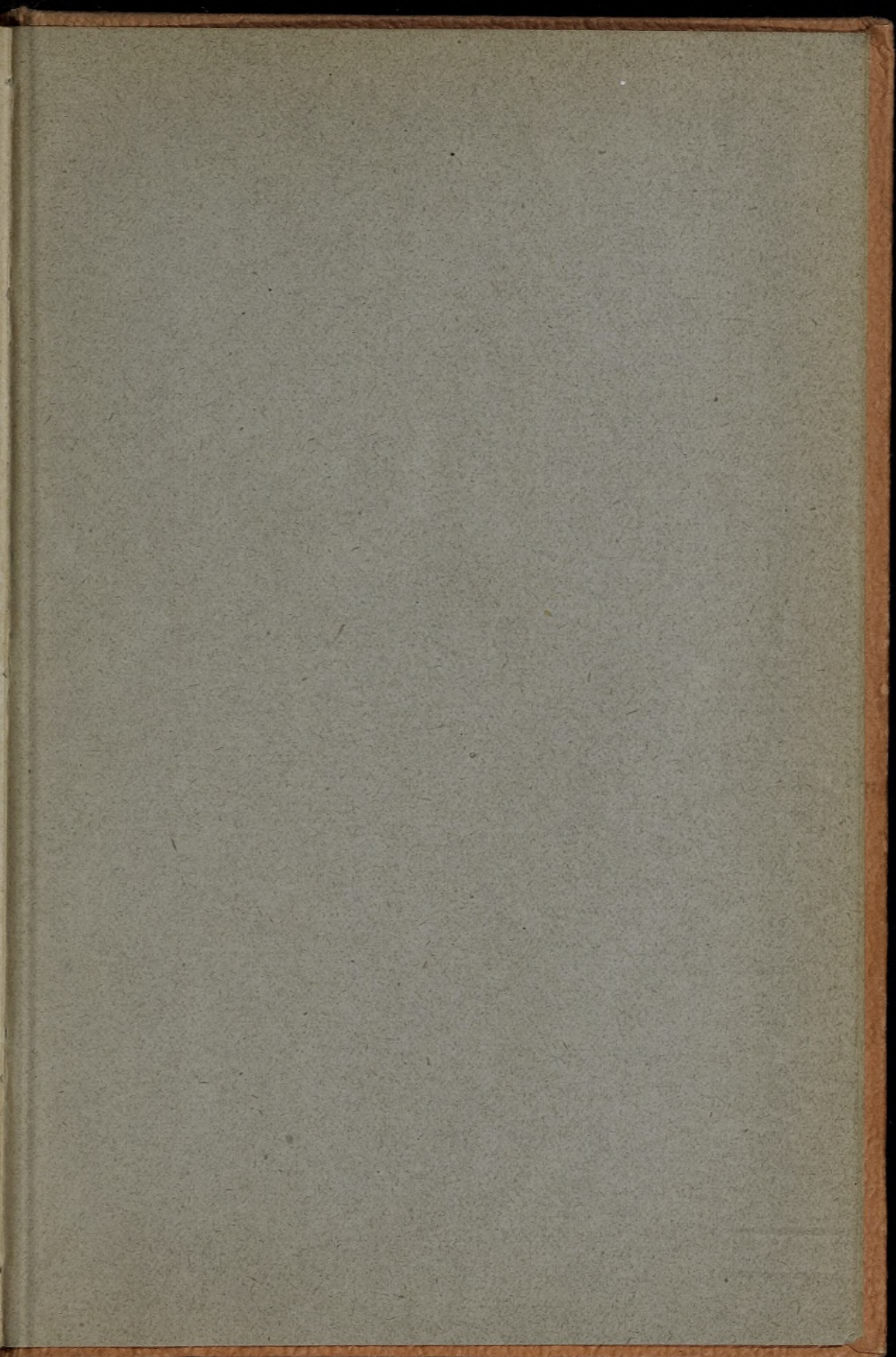
En kvinnotjusare. 2 kr.

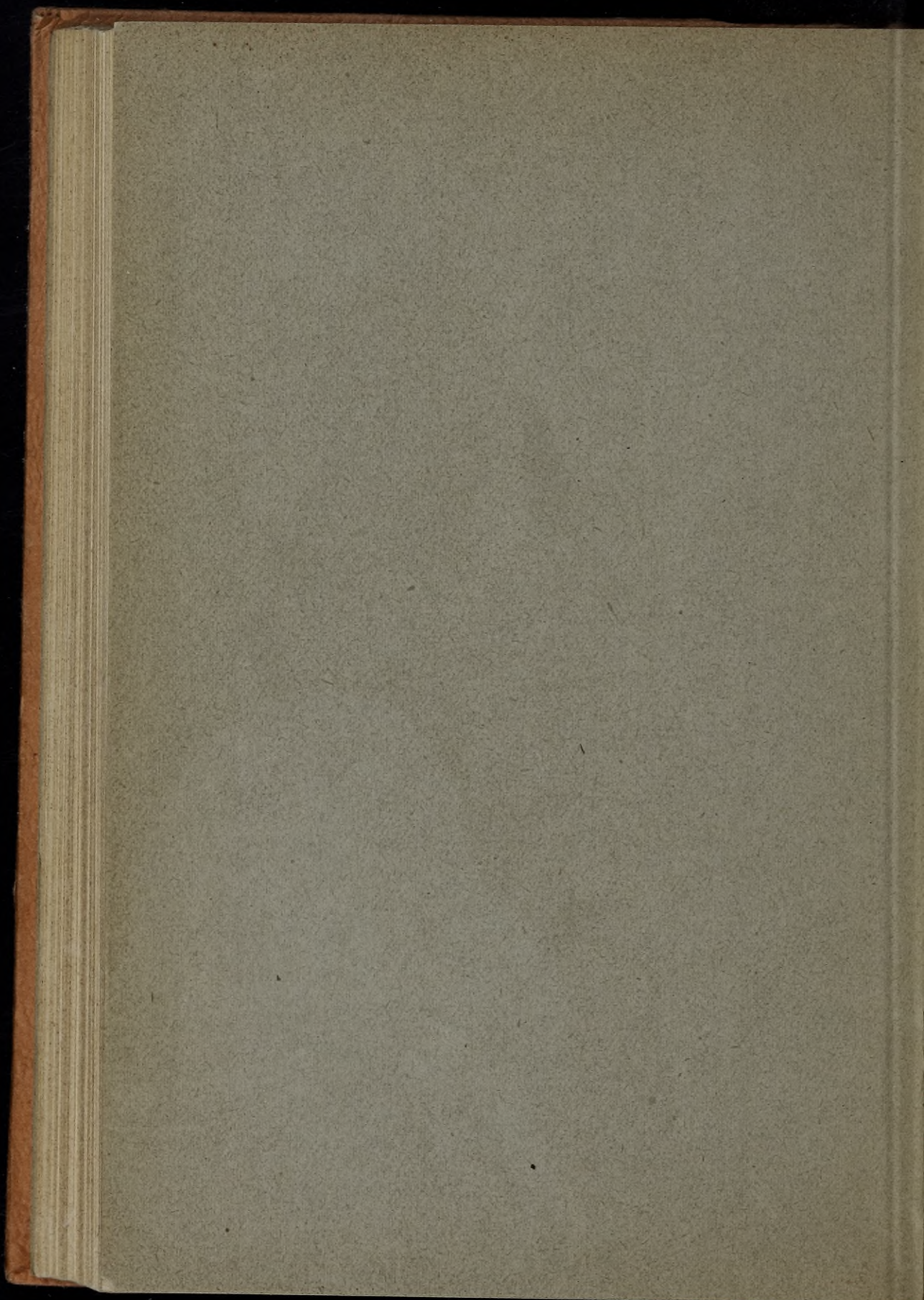
Kaparkaptenen. 2: 25.

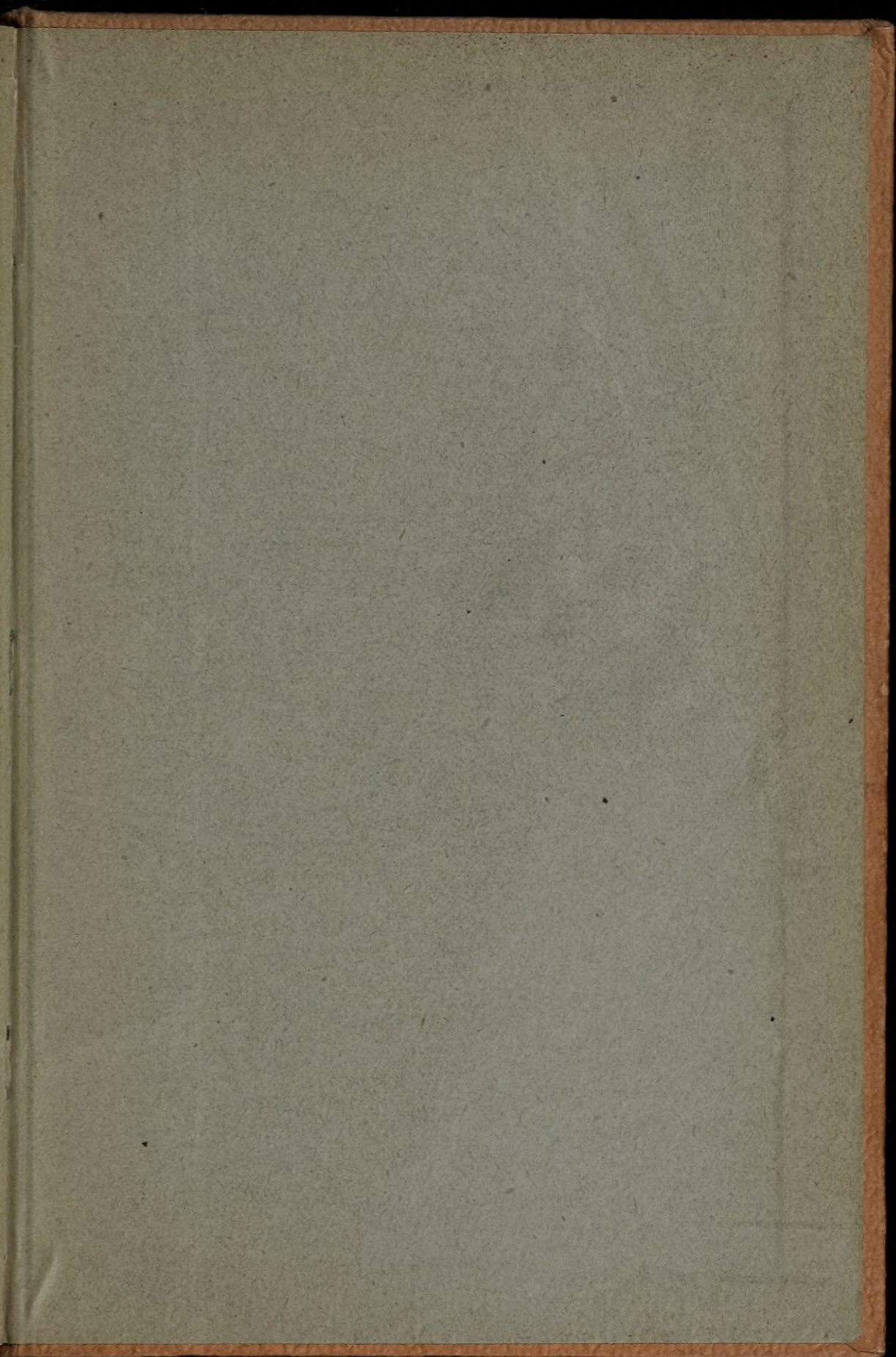
Millionflickan. 2 kr.

Baron Montez från Panama och Paris.

2: 25.

LUNDS UNIVERSITETSBIBLIOTEK

15000

600530773